JESSICA KNOLL
SORA FAVORITĂ
virtual-project.eu

JESSICA KNOLL

SORA FAVORITĂ

Original: *The Favorite Sister* (2018)

Traducere din engleză și note de:
IOANA ROTARU

virtual-project.eu

3
TREI
2021

Iubirea dintre surori e puternică.
Ea poate să ucidă.
Mai ales surori.

Ti-Grace Atkinson

Prolog

Kelly: Interviul

În prezent

Un bărbat al cărui nume nu îl cunosc îşi strecoară mâna sub marginea bluzei mele noi şi îmi prinde lavaliera de guler. Mă roagă să spun ceva – ca să verifice sunetul – şi, într-o secundă de nebunie, mă gândesc să spun adevărul: *Brett e moartă, iar eu am partea mea de vină.*

— Probă de microfon, probă de microfon. Unu, doi, trei.

Nu sunt doar nesinceră. Sunt şi lipsită de originalitate.

Tipul de la sunet ascultă reluarea.

— Încercaţi pe cât posibil să vă ţineţi părul dat pe spate, peste umărul stâng, îmi spune.

Nu m-am mai tuns de luni de zile şi asta nu din cauză că durerea mi-ar fi învins vanitatea. De fapt, trag nădejde ca publicul să poată observa cât de bine semăn cu sora mea. Am un păr drăguţ. Brett avea un păr minunat.

— Mulţumesc, îi spun, sperând să-i pot reţine numele.

Brett ar fi ştiut. Insista ca toţi cei din echipă să-şi spună pe nume. De la maestrul de lumini până la gaşca în veşnică schimbare a asistenţilor de producţie. Specialitatea surorii mele era să-i facă pe cei desconsideraţi să se simtă apreciaţi. Ca dovadă ne-am adunat astăzi aici, unii dintre noi fiind gata să înşire minciuni eroice despre ea.

Izolată acustic, mă aşez în faţa camerei A, cu ţinuta îndurerată a unei văduve de război. Încăperea micuţă este intimă ca o felicitare de Crăciun – cu şemineul aprins, cu scaune tapiţate. Mă aflu pentru prima dată în apartamentul lui Jesse Barnes şi constat cu dezamăgire că, deşi opulent mobilat, nu e mai mare decât apartamentul meu din Battery Park, care îmi subţiază economiile pe fiecare 15 ale lunii. Jesse Barnes are un reality show de succes, la o prestigioasă televiziune prin cablu, şi tot ce poate etala este o suprafaţă de optzeci şi patru de metri pătraţi. Oraşul New York nu mai are spaţii imobiliare potrivite pentru poveşti de succes.

Jesse iese din dormitor şi se încruntă la mine.

— Aşa e mai bine, spune, referindu-se la ţinuta mea.

M-am chinuit la nesfârşit, gândindu-mă ce să port la acest interviu,

intrând pe site-urile de vânzări rapide şi ajungând în cele din urmă să iau ţinute la preţ întreg, de la Ann Taylor. Nu de la Loft însă. Când urmează să vorbeşti la televizor despre sora ta mai mică, moartă la douăzeci şi şapte de ani, dai iama în produsele de top.

Am venit la interviu cu un sfert de oră mai devreme (adresa: camera de zi a lui Jesse), simţindu-mă impecabilă în cămaşa albă apretată şi în pantalonii negri cu talie înaltă. Jesse abia îmi aruncă o privire şi îşi cheamă stilista, cu un suspin care mă desfiinţează, de parcă se aştepta că o voi dezamăgi. Costumaţia mea de soră mai mare, îndurerată, este refăcută cu ajutorul unei perechi de blugi rupţi şi lălâi şi a unor tenişi. Am fost lăsată totuşi să păstrez cămaşa albă, *pentru contrast,* dar m-au pus să-i suflec mânecile şi să o leg în talie. *Ăsta este un interviu intim, la gura focului, nu un interviu cu Diane Sawyer într-un studio de televiziune,* îi spune Jesse stilistei, de parcă cu nici n-aş fi fost de faţă. Deşi observase, nu a comentat eticheta cu preţul, încă agăţată cu un mic ac de siguranţă de marginea interioară a pantalonilor mei negri proaspăt respinşi. Diane Sawyer chiar a vrut să-mi ia un interviu într-un studio de televiziune, pentru o jumătate de milion de dolari, dar am preferat-o pe Jesse în locul ei, cu toate că sunt o mamă singură şi port haine pe care voi încerca să le returnez mâine.

Jesse Barnes se aşază în faţa mea şi face un lucru deconcertant. Îmi zâmbeşte. Toată dimineaţa a oscilat între a mă lua deoparte şi a mă ignora, lucru destul de greu de făcut în spaţii atât de mici. Jesse Barnes ştie ce s-a întâmplat cu adevărat şi de aceea îmi oferă una caldă, una rece. Are nevoie de mine, asta e sigur, deci te-ai aştepta să-mi zâmbească mai mult. Problema e că şi eu am nevoie de ea.

— Te simţi în largul tău? întreabă ea, pe un ton aproape nervos.

În jurul nostru, saci galbeni cu nisip proptesc stativele reflectoarelor, ale căror becuri sunt prea puternice ca să te poţi uita spre ele. *Parcă ne pregătim pentru un dezastru natural,* mi-a trecut imediat prin cap când le-am văzut, nu cu mult timp în urmă.

— Da, sigur, spun eu cu siguranţa pe care am învăţat s-o afişez de când sunt mamă.

Care este numele tatălui meu? Nu ştiu. *Şi dacă un bărbat intră în şcoala mea cu o armă în mână?* Aşa ceva n-o să se întâmple.

— Hai să terminăm repede, de dragul amândurora, spune Jesse, ridicându-şi telefonul în dreptul feţei, ca să vadă întrebările pentru interviu, o porţie de dat la gioale.

Jesse se îmbracă precum Audrey Hepburn în variantă gotic-lesbiană, mi-a spus cândva Brett, înainte să fac cunoştinţă cu Jesse, iar apoi a repetat poanta în faţa ei, de parcă voia să-mi demonstreze că, spre deosebire de alte

femei, Jesse era şi prietena ei, nu doar şefa. Înainte de moartea lui Brett, eu şi Jesse eram pe cale să devenim prietene, glumele pe care le schimbam doar între noi provocându-i surorii mele un sentiment de nesiguranţă care însă nu s-a manifestat, de vreme ce devenise celebră. Teama că am putea regresa la rolurile din copilărie – eu copilul ideal, Brett oaia neagră – era un foc mocnit care nu putea fi stins definitiv. *Măcar tu n-ai avut o copilărie de rahat,* îmi spunea ea, ori de câte ori mi se întâmpla ceva rău, de parcă nu aveam şi eu dreptul să mă plâng când trebuia să mi se facă o obturaţie de canal, numai fiindcă fusesem odrasla preferată a mamei. Ceea ce nu a înţeles Brett era că mama mă prefera pe mine pentru că putea să-şi exercite controlul asupra mea, şi asta compensează, cred, copilăria ei de rahat. Eu am fost *fiica „da, mama"* şi, apropo, pentru asta nu am primit dragoste. Am primit în schimb ştacheta de la limbo dance[1] lăsată atât de jos, că nu-mi mai rămânea decât să-mi rup coloana vertebrală ca să trec pe sub ea. Şi atunci am cedat nervos.

— Totul e în ordine, Jesse, spune Lisa, producătorul emisiunii şi singura persoană din cameră care nu fusese fascinată de Brett pe vremea când încă mai era în viaţă.

Mă rog, în afară de mine. Să nu mă înţelegeţi greşit, îmi iubeam sora, dar, în acelaşi timp, o priveam şi cu un ochi critic.

Ultimele pregătiri: un strop de gel pe buze, un spray fixativ pe păr, de la stilistul de platou, zâmbetul de control, fără resturi de mic dejun pe dinţi. Spaţiul se goleşte, rămân doar actorii principali. Circumstanţele nu sunt dintre cele mai fericite, dar cu un an în urmă nici nu puteam visa că postul Saluté va face reclamă pe autobuzele MTA pentru *Interviu special Kelly Courtney.*

Jesse începe.

— Kelly, vreau să îţi mulţumesc foarte mult pentru că ai fost de acord să-ţi spui povestea în faţa comunităţii Saluté.

Jesse vorbeşte pe un ton amabil, dar privirea ei e dură şi întunecată.

— Mai întâi vreau să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru pierderea pe care ai suferit-o. Vorbesc în numele întregii familii Saluté când îţi spun că suntem cu toţii îndoliaţi.

Face o pauză suficient de lungă cât să îi pot mulţumi.

— După cum poţi bănui, acest doliu adună o furtună de emoţii: mâhnire, şoc, confuzie, *furie.*

Un strop din saliva lui Jesse aterizează sub ochiul meu. O şterg şi îmi dau

[1] Concurs de dans originar din Trinidad, în care participanţii trebuie să treacă, lăsându-se pe spate, pe sub o ştachetă, fără s-o atingă (N.r.).

seama că arată de parcă îmi șterg o lacrimă. Jesse conchide:

— Cum reușești să rezişti?

— Mă ţin tare.

Parcă mă văd prinzându-mă cu degetele de marginea unui acoperiș imaginar, în timp ce norii desenaţi naiv mă separă de ciudaţii de pe stradă: *Chiar o să fac asta?* Ceva ce i-a trecut probabil prin cap lui Stephanie. De câte ori?

— Am observat că porţi inelul surorii tale, spuse Jesse. Poţi să le spui şi telespectatorilor noştri de ce?

Mâna mea dreaptă se aşază peste inelul de aur de pe cealaltă mână, de parcă Jesse ar fi amenințat că mi-l ia.

— Doamnele şi-au comandat astfel de inele după primul sezon al emisiunii, explic eu, trecând cu degetul mare peste literele gravate în metal.

La fel ca toate lucrurile lui Brett, mai puţin pantofii, şi inelul îmi este larg. În zilele friguroase trebuie să-l port pe degetul mare.

— Are inscripţionat pe el SS, de la Surori Solidare.

— Ce înseamnă Surori Solidare?

Înseamnă că procesul letal de distribuţie a rolurilor, la care le-ai supus în fiecare an, nu a reuşit să le îngenuncheze. Se ştia că producţia se juca după cum voia cu femeile din distribuţie, în perioada dintre sezoane. Aducea unele noi, mai tinere, mai isteţe, mai bogate, le filma şi trimitea filmul mai sus, pentru evaluare. Potenţiale „viitoare participante", sub pretextul că distribuţia trebuie continuu împrospătată. Mereu aveau grijă ca participantele mai vechi să audă despre asta şi să ştie că *nimeni* nu era de neînlocuit. Dacă voiau să revină în noul sezon, veteranele trebuiau să facă bine şi să joace după cum li se cânta. Şi ele erau gata să facă orice. Niciuna nu a părăsit vreodată show-ul din proprie iniţiativă, în ciuda afirmaţiilor din presă făcute de cei de la *Diggers.* Fie erai dată afară, fie mureai şi, sincer, era mai bine dacă mureai. Din clipa în care erai dată afară, erai oricum terminată.

Era un titlu de glorie pentru Jen Greenberg, Stephanie Simmons şi sora mea să fie personajele originale din *Goal Diggers*[2], care reuşiseră să supravieţuiască tuturor bătăliilor dintre sezoane. Îşi comandaseră acele inele pentru a se felicita reciproc şi, să fim sinceri, pentru a-şi dovedi autoritatea asupra unor novice ca mine.

— Inelele sunt promisiunea pe care ne-am făcut-o, ca femei, de a ne ajuta una pe alta la nevoie, am spus.

---

[2] *Goal Diggers* („Căutătorii de ţeluri"), joc de cuvinte care trimite la *Gold Diggers* („Căutătorii de aur" sau „Vânătoare de averi") (N.t.).

— Ca femei, *trebuie* să ne facem astfel de promisiuni una alteia, mai ales când lumea este gândită să ne ţină în loc, spune Jesse, cu tăria celei care chiar crede ce spune. Şi îţi mărturisesc sincer, Kelly, că, după tot ce s-a întâmplat cu Brett, cei mai mulţi dintre noi ar fi înţeles dacă te-ai fi retras, dacă ţi-ai fi vândut partea ta de afacere şi ai fi dat-o pe mâna altcuiva. În schimb, ai preluat complet controlul creativ, ai dublat profitul, toate astea în timp ce ai crescut una dintre cele mai înţelepte, iubitoare şi întreprinzătoare adolescente pe care le cunosc. Nu stai degeaba. Prosperi.

Faptul că a adus-o pe fiica mea în discuţie îmi face inima să bubuie. *N-o băga în chestia asta,* gândesc eu, destul de neloial, dat fiind că eu eram cea care o băgase în *chestia asta* din start.

— Kelly, continuă Jesse, postul a trebuit să suporte o mulţime de critici când am anunţat că vom merge mai departe cu lansarea sezonului patru şi, mai mult decât atât, că vom arăta filmarea necenzurată din acea zi. Dar, pentru că show-ul nostru este dedicat emancipării şi progresului femeilor, am simţit că este de datoria noastră să spunem adevărul gol-goluţ în legătură cu violenţa domestică. Sunt prietena ta şi ştiu că ai fost de acord cu gestul lui Saluté. Poţi să spui câteva cuvinte despre asta?

Deşi ştiu că nu suntem şi nu vom fi niciodată „prietene", cuvintele ei îmi dau fiori pe şira spinării. Să te afli pe orbita lui Jesse e un lucru de-a dreptul extraordinar. Îmi pare rău că s-au întâmplat toate astea – firește, nu sunt un monstru –, dar nici nu ar trebui să mă simt vinovată. Tot ce a spus adineauri Jesse despre mine este adevărat. Am revitalizat compania. Am dublat profitul. Am crescut o fată extraordinară. Am dreptul să mă aflu aici, poate chiar mai mult decât a avut vreodată Brett.

— Jesse, uite ce cred eu: dacă ceea ce i s-a întâmplat surorii mele mi s-ar fi întâmplat mie, nu mi-aş fi dorit ca adevărul să fie *cenzurat* – cuvântul e însoţit de o uşoară aprobare din cap a lui Jesse – numai pentru că le dă un sentiment neplăcut celor din jur, am spus. Violenţa domestică trebuie să ne dea un sentiment neplăcut. Trebuie să ne traumatizeze. Este singurul mod prin care putem fi vreodată motivate să facem ceva împotriva ei.

Vocea mi-a urcat cu un ton şi Jesse se apleacă uşor şi îmi ia mâna într-a ei. Gestul său provoacă un sunet scurt, ca şi cum tocmai am fi bătut cuba.

— Ce-ar fi s-o luăm de la început, bine? sugerează ea, în timp ce-i simt prin degete pulsul rapid.

Nu este nervoasă, îmi dau seama. *Este surescitată.*

Mama mi-a spus întotdeauna să îmi câştig singură banii, astfel încât niciun bărbat să nu-mi spună ce să fac. (De parcă tata i-ar fi spus *ei* vreodată ce să facă.) Şi iată-mă aici, făcând toate astea sau măcar străduindu-mă, primind ordine de la această femeie care n-ar ezita să mă lovească mai rău

decât orice bărbat dacă n-aş face ce-mi zice. Nu sunt independentă. Nu am opinii personale. Şi ce pot face altceva decât să spun versiunea noastră despre cum a început povestea?

Partea I

Pre-producţia * mai 2017

1. Brett

Candidata numărul patru pentru rolul de instructor de yoga are părul blond, tuns punk, şi un bronz demn de un antrenor de bodybuilding. Numele ei este Maureen, a fost casnică şi şi-a petrecut ultimii şapte ani lucrând la un documentar despre exodul tribului Anlo-Ewe din Notsé către colţul de sud-est al Republicii Ghana. Dacă ar fi fost după mine, aş fi zis să ne oprim din căutat.

— Mulţumim că aţi bătut tot drumul până aici, sus, ca să ne vedeţi, spune Kelly cu un zâmbet plăcut, care dă de înţeles că nu mai vrea s-o vadă vreodată la faţă pe Maureen.

Ştiu că s-a hotărât să o respingă din clipa în care şi-a scos haina, etalându-şi bustiera roz şi burtica postnatală. Kelly nu a avut burtică după ce a născut, astfel încât e de părere că aceasta nu este o consecinţă biologică firească, ci o opţiune. O opţiune greşită.

În cea mai mare parte a interviului am tăcut, ca să-i fac pe plac lui Kelly, dar Maureen se întoarce spre mine, frământându-şi mâinile, sfioasă.

— Cu riscul de a părea o pupincuristă dezgustătoare, nu pot pleca de aici fără să vă spun cât de norocoasă e generaţia acestor tinere să aibă oameni ca dumneavoastră pe micul ecran. Poate m-aş fi putut regăsi pe mine însămi mai curând, dacă aş fi avut pe cineva ca dumneavoastră care să-mi arate cât de minunată e viaţa când îţi accepţi eul tău adevărat. I-ar fi scutit pe copiii mei de atâtea probleme de căcat.

Se plesneşte cu mâna peste gură.

— Rahat!

Face ochii mari.

— Rahat!

Acum se holbează de-a binelea.

— De ce nu mă pot opri? Îmi pare atât de rău!

Arunc o privire spre nepoata mea de doisprezece ani, care stă într-un colţ şi butonează la mobil, fără să audă nimic. N-ar fi trebuit să fie astăzi aici, dar

câinele bonei ei mâncase un strugure. Aparent toxic. Mă întorc spre Maureen.

— Cum îndrăznești?

Tăcerea se întinde, neplăcut. Abia când devine insuportabilă, îi arunc un rânjet și repet:

— Cum *dracu'* îndrăznești?

— Ah, ați glumit!

Maureen se apleacă ușurată, punându-și mâinile pe genunchi.

Expiră printre dinți: jumate fluierat, jumate râs.

— *Ușor,* bombăne sora mea, amintindu-mi de mama doar cu cele două silabe groaznice.

Mama noastră putea reduce la tăcere și alarma unei mașini care urla toată noaptea, doar cu o mișcare lentă a capului.

— Apropo, fiica dumneavoastră este uimitoare, atacă Maureen, de astă dată către soră-mea, care stă cu buzele strânse, dar e fix cel mai rău lucru pe care îl poate spune în acel moment despre fiica ei.

Uimitoare. Șocantă. Exotică. Acel chip. Acel păr. Toate astea fac să-i zvâcnească lui Kelly o venă de la gât. *Fiica mea nu este vreun fruct tropical misterios,* le trânteşte ea uneori străinilor bine intenţionaţi. Este o fată de *doisprezece ani. Spuneți că e drăguță, și-atât.*

Maureen observă expresia de pe fața lui Kelly și râde nervos, întorcându-se încă o dată spre mine, pentru ajutor.

— Trebuie să știți că la biblioteca de cartier s-a deschis o listă de așteptare pentru cartea dumneavoastră. Sunt doar două persoane înaintea mea. Și nici măcar nu *ați scris-o* încă.

Îi întind platoul cu gogoși artizanale Grindstone. *Ce-au alea de la Dunkin'?* voiam să știu. Dar Kelly auzise de gogoșile de marcă de pe *Grub Street* și insistase să ne oprim pe drum în Sag Harbor.

— Pentru asta o primești pe cea cu bacon și sirop de arțar, îi spun eu, făcându-i cu ochiul.

Maureen se înroșește ca o fetișcană care, în ciuda tuturor fanteziilor ei, se mărită cu bărbatul care îi e și cel mai bun prieten.

* * *

— Vin multe din astea pe la voi? mă întreabă reporterița de la revista *New York Magazine* după ce Maureen a plecat.

Erin, așa cred că o chema pe ziaristă.

— Vreau să spun, femei din astea, care susțin că și-au recunoscut public homosexualitatea datorită vouă?

— Tot timpul.

— De ce crezi că se întâmplă asta?

Îmi împreunez degetele la ceafă şi îmi pun picioarele pe un scaun. *Obrăznicătură,* îmi spun adesea tipele hetero, chicotind.

— Cred că mă prinde aerul gay.

Kelly face mutra ameninţătoare pe care o exersa mama cu noi. Mi-aş dori să fie încă în viaţă, ca să pot să-i spun că a avut dreptate, într-o privinţă, măcar.

— La tine funcţionează, aprobă Erin roşind. Pfiiu, adaugă ea, făcându-şi vânt cu palmele. Unde este baia aici?

— Pe hol, apoi la stânga, îi spune Kelly.

— Nu, Brett, îmi şopteşte Kelly, imediat după ce uşa de la baie se închide.

Se referă la Maureen. Nu o angajăm. *Nu, Brett, asta nu e decizia ta.* Înşfac camera de filmat a lui Erin şi o închid, ca să n-o surprindă pe Kelly făcându-mă de râs că sunt grasă, obosită şi nebronzată.

— Hei, îi spun, în timp ce iau mobilul ca să postez pe Instagram ceva despre împrejurimi. Salonul de yoga e proiectul tău.

Tastez UN SPAȚIU DESPRE CARE VEȚI MAI AUZI, INAUGURAREA PE 17 IUNIE. Click şi gata. Caut adresa. Montauk Capătul Lumii[3] întârzie să apară. Reţeaua e varză aici.

— Apropo, continui eu, se spune *până aici, la noi.*

Kelly mă priveşte, fără să înţeleagă.

— Ai spus mulţumim că aţi bătut tot drumul până aici, *sus.* Montauk nu este *sus,* este în est. Doar vrei ca lumea să te ştie că pe o veche profesionistă a scenei din Hamptons, nu?

Îmi trag bluza de trening peste cap şi îmi răsfir celebrele plete, ca să nu se electrizeze.

Asta este de fapt prima vizită a lui Kelly *aici.* E un pic caraghios, aşa cum i-am zis şi designerului pe care l-am angajat ca să transforme un depozit de materiale părăsit, de pe strada principală din Montauk, într-un salon de yoga temporar. Un studio de yoga temporar pe strada principală din Montauk. Dacă sunteţi îngrijoraţi că am devenit mai fraieră decât cuvântul de ocară „fraier", atunci ar trebui să fiţi.

— Chiar n-aţi mai fost niciodată în Montauk? repetase, uşor neîncrezător, designerul, de parcă soră-mea nu mai mâncase niciodată ciocolată sau nu-l ascultase niciodată pe Justin Bieber.

Şi-a trecut palma peste gât, de parcă această ciudăţenie a lui Kelly îl făcea să se înece.

Prin urmare, puţin mai devreme, în timp ce pregăteam locul înaintea

[3] Montauk este o zonă exclusivistă din East Hampton, New York. I se mai spune şi *Montauk End of the World* (Montauk Sfârşitul Lumii), pentru că e situată în capătul estic al insulei Long Island (N.r.).

interviurilor pentru postul de instructor de yoga, Kelly m-a rugat să nu menţionez că se afla pentru prima oară în Montauk, deoarece reporteriţa de la *New York Magazine* venise *până aici, la noi,* tocmai ca să scrie despre interviurile astea.

Am încercat mai întâi să înţeleg motivul rugăminţii ei, înainte să o întreb pe ea. Kelly se irită când o rogi să explice lucruri despre care ea crede că sunt evidente, o altă trăsătură de caracter moştenită de la mama noastră.

— De ce nu? a trebuit să întreb în cele din urmă.

Nu puteam cu niciun chip să-mi imaginez de ce ar fi însemnat ceva rău dacă oamenii aflau că se afla pentru prima oară la Montauk. Şi eu am fost doar de câteva ori şi, în fond, este în favoarea „brandului" nostru – dap, cel mai scârbos cuvânt din limba engleză – faptul că soră-mea nu-şi petrecuse nicio vară băgându-şi vin roze în venă la clubul ăla de fiţe, Gurney's. Noi reprezentăm salonul *accesibil* de fitness.

— Pentru că nu vreau să apărem în presă ca nişte ageamii, îmi răspunse ea, derulând o saltea de yoga. Mă îngrijorează că investitorii noştri ne văd ca pe nişte puştoaice care se joacă cu banii, ca la Monopoly.

Ei bine, m-am gândit eu, dar nu m-am obosit să şi rostesc asta, *nu sunt investitorii noştri. Sunt ai mei. Aşa că nu te omorî cu asta.* Dar am lăsat-o baltă. Am suficiente dureri de cap la ora actuală. Nu e cazul să mă stresez din cauza declaraţiilor inconştiente ale unei mame aflate în concediu pentru creşterea copilului şi care nu poate accepta faptul că surioara ei grăsunică este acum pe val.

Chiar sunt pe val. După ce am terminat de filmat ultimul sezon, am adunat 23,4 milioane de dolari ca să mă extind cu sălile de *spining*[4], numite WeSPOKE. în toamna viitoare, în 2017, alte săli SPOKE se vor deschide şi în Upper West Side şi Soho, şi, dacă treaba asta cu yoga o să ne aducă bani, am pus ochii pe un spaţiu chiar lângă primul nostru amplasament SPOKE din clădirea Flatiron – fiţa supremă în materie de săli de fitness din Manhattan. Nu-i rău deloc pentru una de douăzeci şi şapte de ani care n-a terminat facultatea de stat şi care, până acum trei ani, locuia în demisolul surorii ei din New Jersey.

Ar trebui să fiu mândră şi sunt, doar că… nu ştiu. Nu pot să nu am sentimente amestecate în legătură cu extinderea. Îmi plăcea mult sala noastră mică şi neconvenţională de pe vremea când era o afacere de familie: nu exista un consiliu de conducere în faţa căruia să dai seamă, nici departament de resurse umane şi nici discuţii plicticoase şi enervante despre *piaţă.* Capitalul nostru iniţial a venit de la un concurs de

[4] Pedalatul pe o bicicletă fixă, în sală (N.r.).

antreprenoriat pe care l-am câştigat pe când aveam douăzeci şi trei de ani. N-am avut niciodată nevoie de investitori salvatori sau de alţi parveniţi, nu trebuia să dau nimănui socoteală, în afară de mine. Banii făcuţi la început mi-au dat libertatea să mă pot concentra pe misiunea firmei SPOKE, care este şi va fi întotdeauna aceea de a proteja şi educa femeile populaţiei Imazighen, din Munţii Atlas din Maroc.

Femeile şi fetele Imazighen – unele având doar în jur de opt ani – merg în medie patru ore pe zi, sub un soare îngrozitor, la peste 40 de grade, doar ca să aducă acasă o singură canistră cu apă. Una din îndatoririle femeilor este să aducă apă proaspătă familiei, şi această obligaţie le împiedică adeseori să meargă la şcoală sau, mai târziu, să poată lucra undeva. Apoi mai este şi problema siguranţei lor. Una din cinci femei Imazighen a fost agresată sexual, pe drumul ei spre fântână, uneori de grupuri de bărbaţi care se ascund în tufişuri, în aşteptarea celor mai tinere. Când am auzit despre asta, am simţit că sunt obligată să fac ceva şi ştiam că şi alte femei ar fi gata să ia atitudine dacă eu le-aş înlesni acest lucru. Pentru fiecare a cincea şedinţă la SPOKE, noi livrăm o bicicletă unei familii Imazighen nevoiaşe. Bicicleta reduce timpul destinat aducerii apei (de la câteva ore la câteva minute), astfel că fetele reuşesc să ajungă la şcoală, iar mamele lor, la muncă. Bicicleta le oferă fetelor care nici măcar n-au ajuns la vârsta menstruaţiei posibilitatea să reuşească să scape de găştile de violatori.

Asta era oferta mea şi niciun investitor nu s-a arătat interesat. Toţi erau bărbaţi şi toţi considerau că femeile din New York erau excesiv de preocupate de ele însele. În ziua de azi însă, este cool să-ţi pese. Este o obligaţie să îţi ajuţi semenele. Femeile sunt spiţele aceleiaşi roţi, străduindu-se din răsputeri să se împingă una pe alta înainte. Aceasta este misiunea SPOKE. Kelly a venit cu ideea. Minunat, nu? Eu, una, preferam ceva de genul: *mişcă-ţi fundul ăla de fiţe şi încearcă, măcar o dată, să te gândeşti şi la altcineva.* Kelly a insistat că vom prinde probabil mai multe muşte dacă folosim mierea.

Firește, atunci când s-a dovedit că nu ne ajută la nimic, Kelly şi-a pierdut interesul. A râs de mine când i-am arătat un articol tăiat din revista *Out,* pe care îl găsisem în camera de aşteptare de la cabinetul doctorului şi care prezenta un concurs dedicat antreprenorilor LGBT la început de drum. *Asta e o lovitură riscantă şi cu puţine şanse de reuşită pe termen lung,* a spus ea, dar eu am avut întotdeauna bicepşii tari.

Am desfăcut un scaun pliant şi i-am spus:

— Zona Hamptons e absolut adorabilă şi ar trebui să rămână aşa, dar asta nu se va întâmpla dacă încep să apară săli de yoga în locuri în care ar trebui să fie magazine de bricolaj.

— În zonă există totuşi clienţi, oftează Kelly.

Aşez cutia cu gogoşi Grindstone pe scaun. Am mâncat deja două: Boston crème clasic şi una cu afine şi busuioc cu glazură de ricotta şi lămâie. Zahărul stăruia ca un inel arzător în gât, cerând mai mult. *Mai bun decât un orgasm,* obişnuiesc unii să spună despre mâncarea bună, dar nu este chiar aşa. Mâncarea reprezintă ceea ce se întâmplă înainte de orgasm, când te apropii de ceva extraordinar, când implori din toată fiinţa ta: *nu te opri, nu te opri.* Prea multe femei îşi refuză astfel de plăceri şi am hotărât, de mult, că nu voi fi una dintre ele. Aproape o treime din femeile tinere renunţă la un an din viaţa lor pentru a obţine corpul perfect. Şi asta nu din cauză că ar fi superficiale sau că nu şi-ar cunoaşte priorităţile, ci pentru că societatea le face viaţa un coşmar dacă nu sunt slabe. Eu, una, fac parte dintr-o minoritate care e în creştere şi care este hotărâtă să schimbe această situaţie. SPOKE este primul club de sport care nu vorbeşte despre transformarea corpului, deoarece o mulţime de studii dovedesc că sănătatea are prea puţin de-a face cu corpul în sine. Oamenii sănătoşi sunt cei care se simt conectaţi la comunitatea lor, care sunt iubiţi şi sprijiniţi de cei din jur şi care au un sens în viaţă. Femeile sănătoase nu-şi irosesc energia lor atât de preţioasă încercând să slăbească.

— Ce zici de propunerea asta, îi spun lui Kelly. Nu o să menţionez nimănui că eşti pentru prima oară în Montauk dacă le oferi gratis un card de membru celor din zonă.

— Nu, Brett, cineva din familia noastră trebuie să termine facultatea, repetă Kelly refrenul ei favorit.

— Jumătate de studii la Dartmouth[5] fac cât o diplomă de absolvire la CUNY[6], remarc eu.

— Eu voi primi bursă, adaugă nepoată-mea Layla, pe un ton responsabil.

Ca un adevărat înger ce este, găsise o mătură cu care curăţa acum podeaua din jurul saltelei de yoga, deoarece candidaţii urmau să-şi dea proba desculţi. Când s-a născut, doctorul mi-a spus că are 25% din genele mele, dar eu cred că celulele alea s-au multiplicat deja de mai multe ori de atunci. A fost ideea Laylei să facem un cont pe Instagram şi un magazin online ca să vindem produsele meşterite de femeile Imazighen. Oferta conţine scoarţe minunate ţesute din cârpe, dar şi ceramică şi ulei presat la rece, iar profitul se duce integral înapoi la femeile din Munţii Atlas. La fel ca mătuşica ei, Layla gândeşte cu inima, nu cu portofelul. Pentru portofel, o avem pe Kelly.

---

[5] Darmouth College – universitate privată din statul New Hampshire (N.r.).

[6] The City University of New York (CUNY) – sistem public de universităţi din New York (N.r.).

— Layla, nu e aşa uşor să faci rost de o bursă, mai ales la o şcoală de top, spune Kelly.

— Ăăăă, am făcut eu, schimbând priviri lungi cu Layla, al cărei zâmbet mă îndemna: *spune-i.* Cred că o să se descurce.

— Brett, nu face asta, şopteşte Kelly şi se trânteşte într-un scaun, în timp ce fiica ei mătură în continuare podeaua.

M-am îndreptat spre ea, mi-am pus mâinile pe spătarul scaunului şi m-am aplecat asupra ei, suficient de mult ca să-mi poată simţi respiraţia ce păstra încă izul de lavandă şi mac al gogoşii *care putea fi Dunkin'.*

— Să pretinzi că eşti daltonist este la fel de jignitor cu a folosi cuvântul „negrotei".

Kelly mi-a acoperit faţa cu palma şi m-a împins în spate.

— Încetează, mă imploră ea epuizată.

Kelly este mamă şi, în concluzie, epuizată într-un mod pe care eu, persoană fără copii şi manager al unei corporaţii de milioane de dolari, nu pot nici măcar să-l iau în calcul.

Kelly a născut-o pe Layla când avea nouăsprezece ani, un gest uimitor de sfidare la adresa mamei noastre, care murise nu de mult. Kelly creştea şi umbra mamei mele se ivea în urma ei, în timp ce naviga printre examenele de la colegiu, lecţiile de pian, acţiunile în cadrul Habitat for Humanity[7], meditaţiile pentru admiterea la facultate, meditaţiile pentru scris eseuri, Dartmouth, clasele pregătitoare de vară pentru medicină şi, în fine, bursa la International School of Global Health din Africa de Nord, de unde Kelly s-a întors orfană de mamă, însărcinată şi mai relaxată decât o ştiusem vreodată. Mama noastră era foarte departe de definiţia unei mame competitive. Era rigidă, apatică, cu o pată pe bluză de la lacrimi. Kelly obişnuia să fie clovnul casei, dar, în loc să se hlizească şi să spună glume, ea lua zece pe linie şi cânta Bach la pian cu uşurinţă. Când mama a murit (a fost nevoie de *trei* comoţii cerebrale), Kelly a fost eliberată de sarcini. De ce s-a hotărât să-şi serbeze libertatea întinzându-şi mâinile pentru un alt set de cătuşe, asta îmi scapă şi în ziua de azi. Dar altfel nu am fi avut-o pe Layla, care, da, la nivel subliminal, ştiu că trebuie s-o iubească mai mult pe sora mea decât pe mine. Dar nu simţim aşa. Nici eu şi nici Kelly. Şi asta este, pentru amândouă, o răsturnare completă de situaţie.

Pentru că, în timpul liceului, eu eram cea mai puţin iubită. Fumam iarbă când ar fi trebuit să fiu la orele de spaniolă, îmi găuream nasul în loc să-mi găuresc lobul urechii, mâncam crackerşi cu brânză la micul dejun, arătând,

[7] Habitat for Humanity – organizaţie nonprofit având ca scop ajutorarea celor săraci care vor să-şi construiască o casă (N.t.).

pe zi ce trecea, tot mai mult ca mama, ceea ce, în ochii ei, era o crimă *impertinentă.* Aici n-am înţeles-o niciodată. Kelly o fi moştenit genele siluetei, dar eu şi mama aveam *chipul.* Un băiat din liceu a spus odată că, dacă am fi pus capul meu pe corpul lui Kelly, am fi obţinut un supermodel. Amândouă am fost flatate, fiindcă ăsta e modul în care sunt educate fetele. Iar una din noi i-a făcut până şi sex oral.

* * *

Erin se întoarce de la toaletă scuturându-şi mâinile ude.

— Ăştia n-au prosoape de hârtie aici, spune ea.

Îmi vâr mâinile în hanorac şi mă întind ca să i le şterg pe-ale ei. Pentru o clipă, degetele noastre se împletesc prin materialul pluşat de bumbac şi ne dăm seama că avem mâini de aceeaşi dimensiune. Îmi place să le prezint altor femei erotismul egalităţii.

— Mulţam, spune Erin, *îmbujorându-se.*

Se aşază lângă mine şi dă drumul la cameră, aruncându-mi o privire drăgălaşă şi mustrătoare. Eu ridic din umeri cu o mână în sus – *Habar n-am ce s-a întâmplat* –, iar ei îi atrage atenţia o sclipire.

— Ah, iată celebrul inel, spune ea.

Întind mâna ca să putem admira amândouă pecetea aurită pe care o port pe degetul mic.

— E micul meu răsfăţ de la club, îi spun, dar nu am absolut nicio contribuţie la design.

Când show-ul a fost reluat pentru al treilea sezon, Jen, Steph şi cu mine ne-am dat seama că eram singurele supravieţuitoare din distribuţia iniţială, iar Steph a propus să ne facem inele care să marcheze această realizare deosebită.

Mi-a trimis link-ul unui designer pe care Gwyneth Paltrow îl promovase pe *Goop*[8]*,* 108 dolari pentru doi centimetri jumate de metal placat cu aur, plus manopera pentru gravarea iniţialelor SS, Surori Solidare. Asta era înainte de cele 23,4 milioane, de afacerea cu cartea şi de onorariul pentru discursuri, care tot nu m-au îmbogăţit, pentru că e foarte greu să te îmbogăţeşti în New York City. *Oare mai există Claire's?*[9], am trimis eu un SMS. *Fac eu cinste,* a venit răspunsul lui Steph. Făcea cinste cu o mulţime de lucruri şi, în ciuda spuselor ei, îi plăcea asta. Uneori o surprind pe Kelly uitându-se la inel. Îşi fereşte ipocrit privirea când îşi dă seama că o văd, ca un tip pe care-l prinzi că se holbează la sânii tăi în timp ce încerci să iei ceva de jos.

---

[8] Companie de produse naturiste şi retailer online deţinute de Gwyneth Paltrow (N.r.).

[9] Retailer de bijuterii şi accesorii pentru tinere (N.t.).

Erin își mută atenția pe brațul meu gol.

— Ăsta e nou?

Îmi încordez bicepsul pentru ea. Nu sunt genul de femeie care își face un tatuaj pe ceafă sau la încheietura mâinii.

— „O femeie are nevoie de un bărbat…"

— „…la fel cum un pește are nevoie de o bicicletă", încheie Erin.

Altă tipă hetero care flirtează cu mine (și ador asta) ar trebui să fie titlul memoriilor mele de rahat.

— Isteață remarcă, mai ales partea cu bicicleta, adaugă Erin.

— Ah, Brett este *atât* de deșteaptă.

Kelly mă apucă pe după cap și îmi dă niște castane, gestul ei de atac preferat atunci când cineva îmi gâdilă prea tare egoul. Îi place să-mi smulgă din rădăcină părul aranjat à la Cher. Îmi înfig dinții în brațul ei, destul de adânc cât să simt gustul de Bliss, singura loțiune de corp pe care și-o poate permite de la Bluemercury[10], iar ea îmi dă drumul cu un țipăt.

Erin întinde mâna și-mi netezește părul la loc.

— Poți, te rog, să le spui tuturor că este natural? o întreb.

— Părul lui Brett este natural, se preface Erin că ia notițe într-un caiet inexistent. Interesant, spune ea, observ aici același tipar ca la show – tu, în postura surorii mai mici a grupului.

— Hmm, zic eu, fără să fiu convinsă. Cred că Jen Greenberg și-ar trage-o mai degrabă cu un hotdog decât să aibă vreo genă comună cu mine.

Erin se abține să râdă, dar ochii ei strălucesc, pentru că împărtășește aceeași ură pentru Jen.

— Sunt convinsă că nu-i adevărat.

Eu și Jen Greenberg nu ne dăm în vânt una după alta. Ne-am cunoscut acum mai mulți ani prin intermediul industriei de wellness, în timpul primului sezon. Publicul a putut urmări cum devin tot mai apropiată de mama ei, Yvette, celebra umanistă, care o iubește pe Jen pentru că trebuie și pe mine pentru că chiar mă iubește, și toată lumea crede că ăsta este motivul pentru care nu putem să pronunțăm numele celeilalte fără să ni se strepezească dinții. Adevărul este că se întinde o prăpastie între personajul lui Jen de pe ecran (Vegan. Ultimul răcnet) și personajul din viața reală (Vegan. Mega javră), iar eu nu am răbdare pentru genul ăsta de falsitate.

Și știți ce? E OK dacă nu ne înțelegem. E periculos să confunzi feminismul cu acceptarea tuturor femeilor. Asta ar însemna să obligi toate femeile să fie într-un singur fel, *plăcute,* când, de fapt, feminismul le dă dreptul femeilor să fie orice varietate din orice, chiar dacă acest orice înseamnă vânzătoare de

[10] Lanț de magazine cosmetice de lux (N.t.).

leacuri de doi bani.

— Voiam să zic că fiecare are rolul său, nu? continuă Erin. Tu eşti bebeluşul. Cea care vine din urmă. Stephanie este marea doamnă, cea care le are pe toate – bani, succes, dragoste. Jen este, evident, prinţesa feministă, iar Lauren este paiul cu care se amestecă băutura. Hayley era, nu ştiu… cred că era cea normală?

Şi tocmai de aceea vorbeşti despre ea la trecut. Anunţul „morţii" lui Hayley a venit sub forma unui interviu în revista de VIP-uri *Us Weekly,* în care îşi mărturisea dorinţa de a se dedica unor noi şi interesante oportunităţi de business.

De parcă scopul show-ului n-ar fi fost tocmai documentarea pe tema asta! Îmi plăcea Hayley şi sunt convinsă că ar mai fi putut duce încă un sezon, dar s-a lăcomit şi a cerut o grămadă de bani fără să pună nimic pe masă.

În fiecare an dispar membri din distribuţie, dar nu văd niciun motiv pentru care m-aş isteriza că îmi vine şi mie rândul. Cu toţii avem o poveste care se sfârşeşte la un punct sau altul, n-are sens să mă dau de ceasul morţii încercând să schimb inevitabilul, aşa cum fac unele dintre participante. Şi totuşi, mai degrabă aş avea parte de aşa ceva decât de sora mea care mă bâzâie la cap de săptămâni de zile. *Producătorii s-ar putea gândi oare la ea ca la o înlocuitoare a lui Hayley? Aş putea vorbi din nou cu Lisa? Aş putea vorbi de data asta cu Jesse?*

— Cred că eu sunt un fel de ultimul om în show, ridic eu din umeri.

Erin lasă un colţ al gurii în jos.

— Mda, dacă a fi ultimul om înseamnă să ai trei milioane de urmăritori pe Instagram, în timp ce restul distribuţiei abia ajunge la un milion. Dar, din punct de vedere al statutului tău socio-economic, da, deşi sunt foarte curioasă ce efect va avea acest ultim sezon, mai ales acum, când le-ai ajuns pe toate din urmă, financiar vorbind. Se pare că funcţionezi cu viteza la maximum, nu? Eşti într-o relaţie foarte serioasă cu o tipă superarătoasă, avocat specializat în drepturile omului…

— Care lucrează gratis pentru supravieţuitoarele abuzurilor sexuale şi vorbeşte cinci limbi străine, adaug eu.

Erin râde.

— Care lucrează gratis pentru supravieţuitoarele abuzurilor sexuale şi vorbeşte cinci limbi străine. Apoi, mai ai contractul cu cartea. Cele două saloane noi. Îţi încerci norocul şi cu yoga. Toate astea vor produce o modificare a echilibrului de forţe în cadrul grupului. De fapt, s-a şi produs, nu-i aşa? rânjeşte Erin, nu la mine, ci la *ea.*

Kelly mă priveşte, curioasă să vadă cum va evolua discuţia. Este pentru prima dată când cineva din presă mă întreabă pe mine despre *ea,* Stephanie.

Cea care fusese cea mai bună prietenă a mea. Îmi fac curaj şi spun.

— Eu, una, nu mă dau pe după cais.

Erin se apleacă spre mine zâmbind complice, de parcă ar vrea să mă asigure că o vom scoate la capăt dacă sunt gata să dau pe goarnă.

— Am auzit că tu şi Stephanie v-aţi certat şi nu mai vorbiţi una cu alta.

— Au dat şi pe *TMZ*[11], nu? Deci trebuie să fie adevărat, mă adresez eu lui Kelly, evitând-o pe Erin.

Erin ridică din umeri, fără să renunţe.

— Cei de la *TMZ* au fost primii care au dat ştirea morţii lui Michael Jackson şi pe cea cu jefuirea lui Kim Kardashian.

— Ador *TMZ,* rânjeşte Kelly către mine, bucuroasă că am intrat la mijloc.

Ea ştie totul despre cearta mea cu Stephanie. Dar, spre deosebire de *TMZ* şi de ce urmează să-i spun lui Erin, ea chiar ştie adevărul şi mă pot baza pe ea că va păstra secretul. Surorile sunt întotdeauna bune la două lucruri: să urască şi să iubească.

— Nu am mai vorbit una cu alta de şase luni, recunosc eu.

Erin încreţeşte buzele, întristată de această veste, însă tristeţea este doar pretextul ca să ceară mai multă informaţie.

— Mi-a plăcut întotdeauna prietenia ta cu Stephanie. Mi se părea important să poată exista o asemenea relaţie între două femei. Important şi remarcabil, mai ales pentru scena de reality show, care încurajează stările conflictuale între femei. Iar voi n-aţi…

Se opri, în căutarea unei exprimări mai adecvate.

— Nu vreau să dau senzaţia că acuz. Cred că vreau doar să înţeleg cum două femei a căror legătură părea de nezdruncinat nu se împacă din nou, dată fiind mărturisirea revelatoare făcută de una dintre ele în memoriile ei.

Aşteaptă să răspund. Eu, în schimb, aştept să pună o întrebare.

— Doar dacă – şi Erin face ochii mici de parcă voia să-i filtreze pe toţi ceilalţi din jur, în afară de mine – doar dacă tu ştiai deja de povestea ei cu violenţa domestică.

Sunt pregătită pentru asta.

— Stephanie este o persoană foarte discretă.

— Deci… ştiai?

— Faptul că în prezent trecem printr-o perioadă dificilă nu înseamnă că aş putea să o trădez şi să-i dezvălui secretele. Violenţa împotriva femeilor, în mod special a celor de culoare, este o problemă care mă afectează profund. N-aş vrea, sub nicio formă, să vorbesc în numele lui Stephanie despre experienţa ei.

---

[11] Site de ştiri mondene (N.t.).

Erin se încruntă, aprobând din cap: *ai dreptate.*

— În mod evident, încă mai ţii la ea. Asta înseamnă că putem asista la o împăcare în sezonul următor?

Privesc spre vechea casă de marcat, din colţul camerei. Pe tejghea încă mai există un bol cu pachetele de Bazooka Bubble Gum. Mi-aş dori să-l păstrăm, dacă s-ar putea. Câteva accente originale, ca un fel de penitenţă pentru acest coşmar de loisir sportiv care se va revărsa peste nevinovata aşezare de pescari.

— Depinde numai de ea. Ea este cea supărată. Poate e din cauza motivelor pe care le-ai menţionat. Ştiu că acum îşi trăieşte clipa cea mare, cu memoriile ei, o clipă – trebuie să subliniez – pe care o merită din plin, dar poate îi plăcea mai mult de mine când eram *ultimul om.*

Erin îşi propteşte cotul pe masa pliantă, sprijinindu-şi bărbia în pumn, cu uitătura aia gen *te ascult.*

— Sau este din cauză că nu i-ai dat un exemplar gratuit din cartea ei Rihannei?

Nu sunt în stare să reacţionez. Nici măcar *TMZ* nu ştie de povestea cu Rihanna. Nu încă.

— Cu cărţile pe masă! spune Erin, ridicând mâna de parcă ar vrea să depună un jurământ. Am sunat-o pe Stephanie, săptămâna asta, ca să-i cer o scurtă declaraţie.

Bine că stau jos, fiindcă mai mult ca sigur genunchii mi s-ar fi lichefiat. A sunat-o pe Stephanie? *Ştie*?

— Eu voiam un articol despre deschiderea salonului nostru de yoga, intervine Kelly pe un ton amical.

Are dreptate. Eu nu simţeam nevoia să avem pe cineva de la presă astăzi, dar ea voia să apară în *New York Magazine* că a fost ideea ei să pornească afacerea SPOKE, o încercare de a exploata o practică veche şi sacră, cu cheltuieli de întreţinere mici.

Pe lângă faptul că face contabilitatea şi este partener, cu o investiţie de 0,000000001 la sută (a băgat aici generoasa sumă de două miare din ceea ce i-a lăsat mama în testament), a fost ideea lui Kelly de a ne extinde cu sala de yoga. Salonul ăsta este primul test. Dacă merge bine, i-am promis lui Kelly că se va ocupa în continuare de asta. Dar, ca să se întâmple aşa ceva, trebuie să angajeze nişte instructori. Înainte de Maureen a fost Amal, care ne-a arătat statul-în-mâini-scorpion şi mai avea şi vocea aia piţigăiată, de fetiţă. Cum poate cineva să se relaxeze în poziţia Regele Porumbel când aude vocea aia? Înainte fusese Justin, care era perfect, mai puţin declaraţia lui că voia o mărire de 20 de procente ca să plece de la Pure Yoga. Următorul! Problema lui Kristen fusese modul nefericit al prezentării.

Frunzăresc din nou prezentările.

— S-o chemăm din nou pe Kristen. A fost bună. Mi-a plăcut.

Kelly aşază la loc foile pe care le-am răscolit.

— Nu Maureen?

Îmi aranjez hanoracul flauşat. Mânecile mai sunt încă umede de la mâinile lui Erin.

— Căţeaua ar fi trebuit să-mi precomande cartea.

— Dumnezeule, Erica, spune-mi că nu bagi asta în interviu, exclamă Kelly oripilată.

Erica. Nu Erin. Mă cuprinde panica. M-am adresat unei cunoscute reporterițe cu un nume greşit, pe tot parcursul acestei dimineți? Refac în minte conversaţia şi îmi permit o răsuflare uşurată metaforică, dându-mi seama că sunt nevinovată. Nu le am cu numele. Îmi scapă mereu. Povestea asta meschină cu Stephanie m-a zăpăcit de tot. Noroc cu Kelly, care ține sub control detaliile, pentru ca eu să mă concentrez pe contextul general. Acum îmi amintesc de ce am nevoie de ea în preajmă. Pentru că, în ultima vreme, mă tot bătea gândul că poate nu mai am nevoie.

* * *

Kelly se întinde să dea jos apărătoarea solară de deasupra scaunului din dreapta, mişcându-se anevoie, sub greutatea de nouă kile a trusei de machiaj pe care o ține în poală. A cărat toată chestia aia cu ea de parcă ar fi vreo dansatoare în turneu.

— N-o să vă bat la cap, zice Layla de pe locul din spate.

— Layls, draga mea, nu se face aşa ceva, spune Kelly, întinzându-şi pe buze un strat gros de ruj atât de lucios şi de roz, încât ar fi putut fi glazura de căpşuni de pe gogoaşa rămasă în farfurie.

Pielea ei curată şi netedă nu are nevoie de acel strat de fard – aşa cum îşi închipuie ea – şi şi-a mai făcut şi nişte bucle penibile în cap. Nu mă pricep cine ştie ce la modă sau la gogoşi fanteziste (de altfel, nici Kelly nu ştie, dar se tot străduieşte şi uneori reuşeşte să dea lovitura), însă ştiu că, în ziua de azi, nicio altă femeie din New York nu îşi pierde ore în şir ca să dea părului ei un aspect atât de încâlcit. Măcar e îmbrăcată bine. Săptămâna trecută a venit la mine acasă cu zece rochii scurte absolut oribile. Am fost tentată s-o las să se ducă la întâlnirea cu Jesse îmbrăcată de parcă se ducea la o petrecere de divorţ, în vreun restaurant din Hoboken, dar mi-am amintit cum, în fiecare august, mama obişnuia să o ducă doar pe Kelly la cumpărături de haine noi pentru şcoală. În capul ei era că, de obicei, surorile mai mici poartă hainele surorilor mai mari şi de ce ar fi plătit ea pentru două garderobe doar fiindcă cu un puteam să mă controlez. De parcă trupul meu sfrijit era pe fugă, iar eu trebuia să-l urmăresc împreună cu ea, un adevărat

vânător profesionist de trupuri care corespund standardelor, învârtind un lasou deasupra capului. În fiecare lună august, odată ajunsă la casa magazinului Gap, Kelly obişnuia să simuleze că s-a răzgândit în legătură cu vreo pereche de blugi sau cu vreun pulover cu nasturi şi fugea înapoi la cabina de probă ca să înlocuiască produsul. De fapt, înşfăca în grabă un articol pe măsura mea, astfel încât să am şi eu parte măcar de un obiect nou de îmbrăcăminte la început de şcoală. Odată, am coborât de la etaj îmbrăcată într-un tricou flauşat cu pătrăţele care era din colecţia nouă de sport Gap 1997 şi, când mama tocmai dădea să spună ceva, Kelly a strigat: „Am luat un B minus la testul de spaniolă!" În familia Courtney, asta însemna să încasezi un glonţ. O soră dată dracului. Astfel încât am întrebat-o pe iubita mea dacă era de acord să-i împrumute lui Kelly rochia ei tip Stevie Nicks[12], pe care o cumpărase de la ultimul etaj al clădirii Barneys, pentru că acolo Zara o vinde la o zecime din preţ. Arch şi sora mea poartă aceeaşi mărime. Arch şi sora mea se înţelegeau bine una cu cealaltă.

— Doar nu ai plănuit toate astea, spun eu. Nu avem babysitter.

— Dă-o dracului, Brett!

Kelly îşi ia privirea din oglindă, doar cu buza de jos rujată. Sigur, *ea* poate să înjure în faţa Laylei.

— Măcar o dată fii de partea mea. Fii de partea mea în treaba *asta.*

Kelly e cu nervii la pământ din cauza acestei întâlniri, deoarece crede că are cu adevărat şanse, deşi Jesse Barnes, creatorul şi producătorul acestui reality show – care era pe locul doi de audienţă pe segmentul de vârstă optsprezece până la patruzeci şi nouă de ani –, nu se gândea serios să o distribuie în locul lăsat liber de Hayley. Dar imediat ce *New York Magazine* a propus să pună pe site poze cu salonul de yoga, Kelly a şi început: *Ce-ar fi dacă trecem pe la Jesse după prânz?* Jesse îşi petrece aproape fiecare weekend din an în casa ei din Montauk, chiar şi în afara sezonului şi, mai nou, lui Kelly îi intrase în cap că numai prin Jesse putea să ajungă în show, deşi i-am spus că Jesse avea o funcţie prea importantă ca să se implice la nivel de distribuţie de roluri. Lisa, coordonatoarea show-ului nostru, este cea în care Jesse are încredere în privinţa unor astfel de decizii. Dar Kelly şi-a încercat norocul cu Lisa anul trecut şi am încasat-o amândouă. După întâlnirea la o cafea, pe care eu o aranjasem pentru cele două, Lisa mi-a scris: BRETT, JIGODIE, MULŢUMESC PENTRU CĂ AI OMIS SĂ ÎMI SPUI CĂ SORA TA POSEDĂ UN NENOROCIT DE UGER ŞI MĂ FACE SĂ ÎMI PIERD NENOROCITUL MEU DE TIMP.

Nu i-am spus Lisei că sora mea îşi creştea singură fiica preadolescentă, pentru că oricum n-ar fi reacţionat altfel şi Kelly trebuia să audă cu urechile

[12] Cântăreaţă şi compozitoare americană, fostă solistă a trupei Fleetwood Mac (N.r.).

ei că nu era potrivită pentru un show despre tinere femei care s-au eschivat de la măritiș (în general) și de la copii (în mod particular), pentru a-și putea clădi propriile imperii. Dar Kelly nu înțelege că maternitatea este o alegere și că, în ochii lui Jesse Barnes, este una greșită.

* * *

Jumătate din an, Jesse Barnes locuiește într-un bungalou de plajă, cu două camere, din anii '60, aproape de marginea unei râpe argiloase mitice din Montauk. Firește că și-ar putea permite să îl dărâme și să ridice o navetă spațială cu pereți de sticlă, așa cum ar face cei mai mulți. Dar cei mai mulți nu sunt Jesse Barnes. O femeie care trăiește singură într-o casă veche aproape întotdeauna iscă întrebarea: cu ce-ar putea s-o umple? Cu un partener de viață, cu copii, cu mulți câini adoptați, fiecare cu contul propriu de Instagram. Dar o șandrama de cinci milioane de dolari, amplasată pe plaja cea mai scumpă din țară, răspunde acestei întrebări cu o stăpânire de sine superbă. O femeie care locuiește într-o casă numai bună pentru o persoană este cea mai tare înjurătură adresată unei societăți patriarhale. *Îmi sunt suficientă mie însămi,* vrea să spună.

Ne întâmpină Hank, încă purtând cizmele portocalii de cauciuc cu care a fost la pescuit dimineață. Jesse l-a cunoscut pe Hank cu mulți ani în urmă, într-un port pescăresc din Montauk, și de atunci cumpără pește-spadă și biban de mare direct de la el. Uneori îl plătește ca să-i mai repare una-alta prin casă.

— Bună, fetelor, spune Hank.

Trec peste asta, fiindcă Hank are peste șaptezeci de ani. Dar emisiunea *Diggers* are reguli. Doctrina fondatoare: suntem femei. Nu fete. Eu am douăzeci și șapte de ani și fac pionierat în zona de wellness, iar compania mea e certificată cu *B Corp*[13] fără să fi avut nevoie de ajutorul unui avocat. Echivalentului meu masculin i te-ai putea adresa cu „băiete"? Încearcă numai să spui asta cu glas tare. Ar suna exotic.

— E în spate, ne face semn Hank, cu trei degete deformate.

Prin ușile glisante de sticlă văd că Jesse citește *The*

New Yorker – ha! – întinsă pe un șezlong de plajă, lângă piscina acoperită cu o prelată, cu picioarele învelite într-o pătură de lână cu model în dungi, tipic zonei de sud-vest. Kelly se străduiește din răsputeri să nu se holbeze, dar este, de felul ei, incapabilă să mimeze dezinteresul în fața a ceva incredibil de interesant. Indiferent dacă o consideri principala voce feministă din reality show (*The New York Times*) sau o impostoare

[13] Companiile înregistrate ca B Corp își propun să păstreze un echilibru între scopuri și profit, fiind obligate prin lege să țină cont de impactul deciziilor lor asupra angajaților, furnizorilor, comunității și mediului înconjurător (N.t.).

feministă (*The New Yorker*), Jesse Barnes este nici mai mult, nici mai puțin decât incredibil de interesantă.

— Bună, spune Kelly, mult prea grăbită, înainte chiar ca Hank să ne anunțe.

Jesse se crispează, dar zâmbește totuși cu grație.

— Kelly, spune ea, ridicându-se s-o îmbrățișeze.

Kelly a mai întâlnit-o pe Jesse, la sediu sau pe la diverse reuniuni, dar întotdeauna doar pentru câteva clipe. De data asta, de aproape, fără machiaj și lumini care s-o pună în valoare, vede ceea ce văd și eu: idolul lesbienelor tunse scurt are obrăjori și o bărbie destul de roz și părul într-o nuanță puțin prea închisă pentru tenul ei.

— Uau! spune Jesse admirativ, ținând-o pe Kelly la distanță de un braț. Arăți extraordinar!

Dacă ar avea dimensiunile mele, nimeni nu i-ar zice asta. Chipul ei este banal și inofensiv.

— Îți vine să crezi că are o fiică de doisprezece ani?

Mă bag și eu ca să fiu îmbrățișată de Jesse, în timp ce privirea lui Kelly îmi arde spatele. Știu că e convinsă că o sabotez, numai fiindcă am menționat faptul că este mamă. Dar nu este vorba despre asta. Nu am de gând să mă prefac că nepoata mea nu există, doar pentru ca mama ei să atingă o mie de followeri pe Twitter – ceea ce ar trebui să facem ca să fie distribuită în locul lui Hayley.

Show-ul are la bază ideea radicală conform căreia femeile sunt oameni mai întâi și, de îndată ce au copii, alunecă ireversibil în gaura neagră a maternității. Vreau să subliniez că asta este viziunea lui Jesse despre viață, și eu, personal, nici nu cred că e greșită. Ca femei, putem alege, dar niciodată nu putem face o alegere corectă – mai ales pentru că, indiferent ce vei decide, lumea îți va spune că greșești. Dar când vrei să devii mamă, această alegere te definește, indiferent dacă este una bună sau nu. Iată un exemplu: necrologul din *New York Times* pentru Yvonne Brill, optzeci și opt de ani, om de știință în domeniul rachetelor. *Făcea un excelent Stroganoff de vită în sânge, și-a urmat soțul peste tot, de la un job la altul, și-a luat liber opt ani de zile pentru a-și crește cei trei copii. „Cea mai bună mamă din lume", a declarat fiul ei, Matthew.* Asta a ales redacția să publice despre o femeie ale cărei invenții au făcut posibilă crearea sateliților.

Maternitatea este o limitare pe care femeile însele și-o asumă. Hai, uitați-vă chiar acum la profilurile de Instagram și Twitter ale bărbaților pe care îi cunoașteți. Câți dintre ei completează la biografie *tată* sau *soț,* adăugând numele soției? Nu mulți, bănuiesc, pentru că bărbații sunt educați să se considere ființe cu multiple fațete, cu complexități și contradicții și identități

prismatice. Şi când au la dispoziţie doar un anumit număr de semne pentru a se descrie pe sine şi trebuie să se limiteze doar la un aspect sau două, este mult mai probabil ca asta să fie profesia lor sau că sunt suporterii unei echipe sportive decât propria familie.

Aşadar există mame şi ne-mame, şi, dat fiind că niciuna dintre alegeri nu este uşor de făcut, maternitatea este măcar cea mai confortabilă. Este alegerea pe care societatea se aşteaptă să o facem. La fel este şi când te căsătoreşti, când iei numele soţului, când el devine susţinătorul financiar, când te muţi cu fiecare nou job al lui, când înveţi să faci un Stroganoff excelent. Este o epidemie de astfel de reality show-uri care descriu fie acest mod convenţional de viaţă (*Real Housewives*), fie aspiraţia către aşa ceva (*The Bachelor*). Mame şi soţii, zeiţe ale căminului, mame în devenire ajung să se vadă pe ele însele când dau drumul la televizor în orice moment al zilei.

În schimb, nu era nimic pentru ne-mame şi ne-soţii şi pentru femeile care nu pot nici măcar să facă o omletă. Şi suntem multe, mai multe ca niciodată. Acum câţiva ani, când avea doar treizeci şi nouă de ani şi ajunsese directoare executivă la Saluté, Jesse Barnes a citit necrologul lui Yvonne Brill, iar apoi a citit statistica Pew[14] care arăta că, pentru prima oară, femeile îi depăşeau pe bărbaţi la locurile la colegiu şi la poziţiile de manager. Mai multe femei ca niciodată câştigă mai mult decât soţii lor, pun bazele propriilor afaceri, alegând să amâne momentul căsătoriei şi al maternităţii sau chiar să renunţe complet la aceste obiceiuri tradiţionale. *Unde simt alter egourile acestor femei în emisiunile TV?* s-a întrebat Jesse, şi pentru că nu le-a găsit, le-a creat chiar ea.

Era hotărâtă să construiască o distribuţie cât mai diversă din punct de vedere al etniei, al sexelor şi al aspectului fizic şi, din această cauză, mi-am găsit şi eu un loc unde mă potriveam, după ce nu mă potrivisem nicăieri de când mă ştiam. *Goal Diggers* este acel colţişor din lumea reality show-urilor TV în care femei ca mine îşi găsesc locul şi nu este cinstit – şi tipic – ca o femeie precum Kelly, cu ţâţele ei mari şi talia îngustă, cu uterul ei experimentat şi confirmat pe plan social, să dea năvală şi să încerce să revendice această bucată amărâtă de pământ.

— Incredibil, zice Kelly.

Jesse ne adusese până la marginea proprietăţii, unde Atlanticul se zbuciuma la poalele falezei. Nu arată ca marea turcoaz din reclamele liniei de croazieră Carnival şi nici ca valurile blânde şi cafenii din Jersey Shore, unde am învăţat să fac bodysurfing. Aceasta este închisoarea lui Moby Dick.

[14] The Pew Research Center – centru independent de analiză socioeconomică (N.t.).

Sunt valuri de culoarea oţelului care te transformă pe loc într-o persoană dispărută. Dintre toate bestiile alunecoase pe care le ştiu – şi ştiu câteva –, oceanul se clasează de departe pe primul loc.

— Iniţial, casa a fost construită la mai mult de şaizeci de metri de faleză, zice Jesse, făcându-mi cu ochiul în semn de scuze.

Am auzit povestea asta de nenumărate ori.

— Nu, spune-i, ridic eu mâna în semn de permisiune.

Jesse povesteşte cum s-a erodat malul, peste cincizeci de metri în patruzeci şi unu de ani, de când a fost construită casa. A fost nevoită să facă o cerere de urgenţă, la departamentul de planificare din East Hampton, pentru a muta construcţia mai aproape de drum.

— N-ar fi fost mai uşor s-o dărâmi? întreabă Kelly, iar eu închid ochii, îngrozită.

— Casa asta a fost construită pe locul unui fost buncăr din al Doilea Război Mondial şi ridicată pe structura de ciment originală.

Jesse îi aruncă lui Kelly o privire îngăduitoare şi se întoarce către masa de picnic, fără alte explicaţii.

Hank a lăsat pături de lână şi alpaca împăturite pe scaunele noastre, una cu dungi albastre pentru mine, una gri pentru Kelly. Ni le aşezăm pe umeri şi dăm aprobator din cap când Hank ne oferă vin roşu. Jesse o urmăreşte din priviri pe Kelly şi, când sora mea îşi dă seama, îşi prinde bărbia în mâini şi arborează un zâmbet de şcolăriţă.

Jesse râde:

— Încerc doar să găsesc asemănarea.

— Amândouă strănutăm în reprize de câte trei, spun eu acru.

Poate că dacă părul meu ar avea culoarea sa naturală şi pulpele nu mi s-ar freca una de alta, Jesse ar vedea asemănarea. Stephanie plăteşte la greu o javră de terapeut ca să exorcizeze demonii din ea. A încercat odată să facă pe psihologul cu mine şi a sugerat că, în liceu, m-am îngrăşat şi mi-am acoperit braţele cu tatuaje, ca mecanism de apărare faţă de comparaţiile cu sora mea. Kelly era cea frumuşică, cea isteaţă, cea care avea succes. Bătându-mi joc de înfăţişarea mea, dând rateuri la şcoală, dezamăgind-o pe mama, îmi asumam un risc emoţional mai mic decât să încerc să concurez cu toate calităţile lui Kelly.

Şi, apropo, a adăugat Stephanie, *mărimea medie la îmbrăcăminte pentru femei, în America, este* 18[15]. *Deci nu eşti grasă.* Dacă lumea ar înceta să presupună că vreau să fiu slabă, ar fi minunat. *Le arătaţi tinerelor fete că nu trebuie să fii slabă ca să fii frumoasă*, *încep mulţi redactori de la reviste nou-*

[15] Mărimea 48, în echivalent european (N.r.).

apărute, care încurajează femeile să-şi accepte corpul aşa cum e – moment în care muşchii mei pelvieni se contractă de furie. *Nu,* îi corectez eu, *le arăt tinerelor fete că nu trebuie să fii frumoasă ca să contezi.* Părerea că toate femeile, indiferent de forme şi mărimi, pot fi frumoase stârneşte încă multe discuţii – peste tot se predică ideea că lucrul cel mai important pe care o femeie îl are de arătat lumii din jur este înfăţişarea ei. Ăsta este exemplul pe care aş dori să-l transmit tinerelor fete: dedică-ţi toată energia acelor lucruri din viaţă care contează.

— Aţi găsit un spaţiu? ne întreabă Jesse.

— Am găsit un spaţiu, spun eu.

— *Ah!* Da? Unde? se întoarce Jesse către mine.

— Ştii unde este Puff n' Putt? intervine enervant Kelly.

— Terenul de minigolf?

— Suntem exact peste drum, aprobă Kelly din cap. Depozitul a închis. Este un loc atât de bun!

— Şi nu trebuie să intervenim aproape deloc, spun eu frecându-mi degetele, în semn de bani, ceea ce e foarte bine, fiindcă voi tot mânca supă japoneză cu tăiţei cât facem extinderea asta.

Kelly îmi străpunge coapsa, pe sub masă, cu o unghie falsă. Îi prind degetul în pumn şi i-l răsucesc cu o singură mână, străduindu-mă din răsputeri s-o chinui, aşa cum făceam în anii '90, când eram copii şi când asta nu se chema încă vătămare corporală. În acea perioadă, eu şi Kelly ar fi trebuit să fi depăşit faza violenţelor, însă la noi, cu vârsta, s-au intensificat, iar acum suntem ca nişte adulţi sugari sau ceva de felul ăsta ca-ntr-un episod din *My Strange Addiction*[16]. Cea mai lungă pauză pe care am făcut-o în ritualul nostru săptămânal de bumbăceală a fost acum zece ani, când Layla avea doi ani, şi numai fiindcă ne-am dat seama că o speriam îngrozitor. Când auzea că începe tăvăleala, obişnuia să vină în fugă plângând şi strigând: „Nu bate! Nu bate!"

N-am discutat niciodată că ar trebui să ne oprim. Pur şi simplu ne-am oprit, pentru o vreme. Într-o zi, când Layla dormea de prânz, Kelly a deschis frigiderul şi a văzut că-i băusem ultima doză de Diet Cola. M-a ras de coada de cal, m-a dat jos de pe canapea şi ne-am dezlănţuit, pe mutește, până când s-a făcut vremea ca Layla să se scoale. De atunci, asta a devenit rutina noastră – violenţă privată, tăcută. Ştim că este ceva pervers. Ştim că ar trebui să încetăm. Dar este o pornire în locul cuvintelor pe care nu suntem în stare să le găsim.

Kelly izbeşte masa, încercând să-şi smulgă degetul din strânsoarea morţii,

[16] Serial documentar despre comportamente compulsive neobişnuite (N.t.).

iar Jesse se uită la amândouă, cu un aer întrebător. Noi ne îndreptăm de spate, zâmbind larg, cu aerul de-a spune *ți s-o fi părut.*

— Noi două suntem OK, spune Kelly, frecându-și degetul cu un aer sfios. În general, primele runde de finanțare pentru companiile start-up strâng între două și paisprezece milioane de dolari, iar noi am obținut aproape de trei ori mai mult.

— Nu mă miră, spune Jesse. SPOKE este un concept grozav.

— Mda, dar să știi că are mai puțin legătură cu conceptul decât ai crede, adaugă Kelly. Ca să depășești plafonul de paisprezece milioane de dolari, cheia e să obții statutul de „unicorn”[17] și, pentru că e vorba de o companie privată, să te asiguri că informația ajunge la cât mai multă lume, ca să creeze o presiune asupra fondurilor de investiții.

Jesse clipește de parcă a fost învârtită prea mult de partenerul de dans.

— Dumnezeule, zice ea întorcându-se spre mine, e un fel de John Nash[18] cu țâțe.

Simt o înțepătură ridicolă de gelozie. Jesse era cunoscută pentru comentariile ei, oarecum lascive, adresate femeilor tinere și frumușele, dar mai bine să fiu eu ținta lor, vă foarte mulțumesc.

— N-ai zice că are creier de mamă, spun eu pe un ton umil.

Kelly cască ochii la mine, în semn să nu mai aduc vorba de Layla, iar eu îi răspund la fel. Ea ar vrea ca toată lumea să creadă despre noi că suntem pe o pantă ascendentă, acum, că presa a scris pe larg despre finanțarea pe care am obținut-o. Își închipuie că asta face din ea o candidată cu mult mai multe șanse, deși, în ceea ce mă privește, tocmai faptul că am fost falită mi-a adus rolul din show. Inițial, producătorii nu concepeau ca vreun personaj din *Diggers* să aibă probleme financiare, dar, pe de altă parte, găsirea unui *millennial*[19] enigmatic și gay s-a dovedit o sarcină mult mai grea decât ar fi crezut ei, iar Jesse nu era dispusă să accepte o distribuție în care să nu fie reprezentat măcar unul dintre ai ei.

Odată ce-am ajuns acolo, producătorii și-au dat seama că aduceam consistență grupului. Eu sunt corul antic grecesc, cel alături de care publicul își dă ochii peste cap când Lauren declanșează detectorul de metale de la aeroport pentru că a uitat să-și scoată ambele – rețineți, *ambele* – brățări Cartier Love.

Erin sau Erica, sau cum dracu’ o chema, avea dreptate când spunea că dinamica puterii urmează să se schimbe în noul sezon și sunt destul de

[17] Companie start-up evaluată la cel puțin un miliard de dolari (N.r.).

[18] John Forbes Nash Jr. (1928-2015) – matematician american laureat cu Nobelul pentru economie (N.t.).

[19] Generația născută în perioada 1980-2000 (N.r.).

îngrijorată de modul în care o să se reflecte asta la nivelul audienţei. Eu am fost întotdeauna micul personaj empatic, favoritul, şi vreau să fie foarte limpede că, de când mă învârt prin lumea asta, succesul meu nu vine din faptul că pot să-mi permit să închiriez un apartament dotat cu maşină de spălat vase, ci din faptul că sunt în stare să îmi cedez beneficiile femeilor care au cea mai mare nevoie de ele.

Jesse ridică sexy dintr-o sprânceană. Este o celibatară convinsă, o ţine întruna cu rendez-vous-urile şi cu petrecerile cu pizza pe care le dă chiar aici, sus, pe faleză, având invitaţi precum Sheryl Sandberg şi Alec Baldwin. După emisiune, fanii o sună mereu, ca s-o întrebe dacă noi două avem de gând să recunoaştem că trăim o idilă. Eu aş avea ceva de recunoscut, dar nu asta.

— În orice caz, spune ea, cu *statutul de unicorn* – zâmbeşte către Kelly – nu cred că vei mai mânca multă vreme supă japoneză cu tăiţei.

— Aşa să fie. Dar banii ăştia nu ajung deocamdată la noi, spun eu. Se duc pe sălile de sport şi pe bicicletele electrice.

— Brett e modestă, insistă Kelly, aranjându-şi părul după urechi, ca să-şi poată etala inelul cu diamant al iubitei mele de parcă ar fi fost al ei.

Niciuna din noi nu îşi trage încă un salariu de la SPOKE, dar eu îmi câştig existenţa din conferinţe şi din extinderea brandului, cum ar fi cartea. Show-ul plăteşte mai puţin de cinci mii pe an şi, pe bună dreptate, producătorii au vrut să atragă tinerele femei echilibrate financiar şi nu tinerele în căutare de cai verzi pe pereţi.

— Banii vor veni dacă faci în continuare ceea ce ştii cel mai bine, spune Jesse şi îşi ridică paharul. Noroc! Pentru noua sală de yoga şi pentru contractul cu cartea, şi pentru banii din prima rundă de finanţare, *şi* pentru noua prietenă. Doamne, gagici, chiar vi se întâmplă o groază de lucruri, nu?

Schiţez mişcări de dans pe scaunul meu şi Jesse râde.

— Când o s-o cunosc şi eu?

— Aranjez o întâlnire în curând, promit eu.

— Şi sora mai mare e de acord cu jumătatea? o întreabă Jesse pe Kelly.

Kelly se uită nedumerită.

— Jumătatea, Kel… Adică aia mai bună, îi spun eu râzând. Nu prea mai iese în lume, îi explic eu lui Jesse.

— Ştiu ce înseamnă „jumătate”, spune Kelly, dându-şi părul pe spate.

Şi-a făcut şuviţe pentru această întâlnire. Au făcut-o prea blondă.

— *Minţi*!

Kelly se întoarce spre Jesse cu o expresie care face să-mi bubuie inima ca un adidas în maşina de spălat. Drace! N-ar fi trebuit s-o stârnesc aşa tare de faţă cu Jesse.

— Vrei să știi părerea mea despre „jumătate”? întreabă Kelly, făcând o pauză cât să încep să mă fâțâi pe scaun. O adorăm, spune ea, cu un aer mult prea radios.

— Deci fiica ta a cunoscut-o, deduce Jesse.

Kelly are o figură terminată, acum, când i s-a adus aminte că e mamă, a treia oară în mai puțin de zece minute.

— Îhî, da, Layla, fiica mea.

— Ce nume drăguț, spune Jesse cu glas dogit.

Se întoarce spre mine.

— Brett, deduc că niciuna din celelalte femei nu a cunoscut-o?

— Nu. Niciuna, deocamdată.

— Nici măcar Stephanie?

— Ne-am întâlnit după ce eu și Stephanie… știi tu, mă pierd eu, și Jesse îmi zâmbește de parcă ar ști, dar totuși vrea să mă audă spunând.

— Haide… știi doar ce s-a întâmplat, mormăi eu.

— Pot să aud de la tine și nu de la *TMZ*? întreabă Jesse fluturând din gene.

Oftez și îmi netezesc cărarea cu mâna. Să-i spun adevărul lui Jesse poate fi periculos, dar Stephanie nu mi-a dat nicio altă șansă.

— A început să se comporte ciudat după ce am semnat contractul pentru carte. Adică… se vedea că nu se bucură pentru mine. Nici vorbă de felicitări. M-a întrebat imediat cât o să fie avansul și a presupus că o s-o dau altcuiva s-o scrie. Și când am început să vorbesc despre intenția mea de-a mă muta a fost de parcă voia să mă sperie, ca să rămân.

În ultimii ani, am tot locuit cu Stephanie (și cu Vince, soțul ei), cu întreruperi. Prima dată s-a întâmplat pe când filmam sezonul doi și a fost o idilă adevărată. Apoi am reîntâlnit-o pe fosta mea iubită și m-am mutat la ea. Anul trecut, când m-am despărțit de fosta, Sarah a rămas în apartament până la terminarea contractului de închiriere, iar eu m-am întors la familia Simmons. Șederea mea a fost mult mai puțin idilică de astă dată.

— Steph devenise foarte cicălitoare, continui eu, încruntându-mă, în timp ce-mi aminteam cum începuseră să se răcească lucrurile între noi.

— Îmi tot aducea aminte că avansul pe carte se plătea în rate și că cinci mii de fapt nici nu înseamnă atâția bani, așa cum îmi închipui eu, pentru că se pierd, pe parcursul celor câțiva ani, pe taxe, pe alea, alea. Am citit eșalonarea plăților din contractul meu. Gata, m-am prins. Nu intenționam să-mi cumpăr un apartament șmecher în cartierul Upper East Side. Am douăzeci și șapte de ani. Nu vreau decât să-mi găsesc *un loc* al meu. Eram amândouă în situația fratelui mai mare care scutură arătătorul către fratele mai mic, ca să-l facă să stea cuminte la locul lui.

— Toate astea s-au întâmplat înainte să apară memoriile ei? încearcă

Jesse să lămurească lucrurile, sprijinindu-şi bărbia roz în palma ei micuţă.

Eu dau din cap.

— Şi am crezut ceea ce poate că ai crezut şi tu: este stresată. Până acum nu a scris decât ficţiune, iar acum, iat-o, făcând aceste mari. Dezvăluiri din viaţa ei. Eram dispusă să las de la mine. Dar apoi… oftez eu.

Până în acest punct, nimic nu fusese minciună. Dar după asta, nu mai este loc de întoarcere.

— Voia să-i dau Rihannei un exemplar gratuit din noua ei carte, pentru ca aceasta să-i dea *share* pe reţelele sociale, iar când cartea avea să apară şi să fie un mare succes, voia ca Rihanna să joace rolul ei în caz că s-ar fi făcut un film după carte.

— Ăsta ar fi un rol ca lumea pentru Rihanna, spune Jesse.

— Dacă Rihanna ar fi mai bătrână cu cinci ani, dacă şi-ar întinde părul şi s-ar înţoli ca o reporteriţă de la un post local de televiziune, atunci poate că da.

— Hai, nu fi rea, mă zgândăre Jesse, crezând că sunt doar invidioasă.

— Pot să accept succesul cuiva care a dat lovitura. Şi nici nu spun că viaţa ei nu are în spate o poveste fabuloasă. Are. Este fabuloasă. Cum a reuşit să supravieţuiască şi cu cât curaj a ieşit la rampă, când de obicei femeile de culoare nu sunt auzite şi nici crezute atunci când declară că au fost abuzate. Dar nu asta e problema. Problema e că Rihanna a fost la un singur curs de-al nostru şi nu îmi venea deloc să-i trimit, hodoronc-tronc, un e-mail, ca să-i pun în braţe cartea partenerei mele de distribuţie. E o mişcare nasoală. Stephanie, fiind prietena mea, mă aşteptam să înţeleagă. Dar ea nu vedea lucrurile astfel. Crede că egoul meu a luat-o razna şi că am ceva împotriva ei. Că îi sunt datoare după tot ce a făcut pentru mine. De altfel, ea a fost cea care a insistat să mă mut la ea. *De ambele dăţi.* Îi sunt profund recunoscătoare – încheie eu, cu mâna la inimă, arătând cât de mult a însemnat ospitalitatea ei pentru mine –, dar eu, una, nu am cerut asta. Ea m-a ajutat doar şi acum spune că îi sunt datoare.

— Ar fi fost un gest nepotrivit, adaugă Kelly, venind în ajutorul meu cu bun-simţ. Noi o sprijinim pe Stephanie, dar încercăm să punem bazele unei relaţii între echipa Rihannei şi SPOKE şi nu vrem să lăsăm impresia că profităm de generozitatea ei. Înscrierile la cursuri au urcat cu două sute la sută din ziua în care au apărut pozele alea cu ea în revista *People* şi orice solicitare din partea noastră trebuie să fie strategică.

— Şi pot să adaug, spun eu ridicând mâna, cu aerul că toate celelalte puncte erau irelevante, că a apărut cartea, că s-a dovedit un succes răsunător şi că filmul după cartea lui Stephanie o să-l facă Regizoarea de Film Nominalizată la Oscar. *Îi merge bine.*

— Ai apucat s-o feliciți? întreabă Jesse.

— A apucat ea să mă felicite pentru extindere?

— Bravo, spune Jesse. Să nu faci nimic deocamdată. Hai să avem prima confruntare în fața camerei de filmat.

Hank apare, ținând în mână un fund de lemn deschis la culoare. Îl pune în mijlocul mesei și se apleacă să-i spună ceva lui Kelly la ureche, însă nu foarte încet:

— Fiica ta întreabă dacă nu ai cumva un încărcător în geantă.

Jesse face o pauză și rămâne cu o felie de salam la jumătatea distanței spre gură.

— Fiica ta?

— Mdaa, spune Kelly, scotocind prin geanta cu-nume-imposibil-de-pronunțat, pe care tot iubita mea i-a împrumutat-o cu această ocazie. Din păcate, bona m-a lăsat baltă și fata așteaptă în mașină – e în regulă.

— Nu ești măritată? întreabă Jesse, și Kelly mormăie un „îhî", dând semne că ar vrea să schimbe discuția cât mai repede.

În acel moment, observ sclipirea vicleană din privirea lui Jesse. Îmi dau seama, cu un vag sentiment de leșin, că sora mea nu pierduse un punct fiindcă avea un copil din flori. Câștigase unul. Mă întorc spre Kelly și o privesc prin lentilele lui Jesse: mamă singură, zbătându-se să-și întrețină fiica și să-și clădească o carieră proprie. Coerentă, fotogenică. Și încă nu a dat ce-i mai bun din ea. Ce-a dat mai bun, de fapt, stă în mașina noastră rablagită, cu un mobil descărcat. Șase metri – sau cât o fi fost distanța dintre masa de picnic și șosea –, asta e tot ce o mai desparte pe Kelly de primirea rolului. Iar când Jesse va vedea că Layla este de culoare, va fi siderată. Știu, e îngrozitor să gândesc așa, pe lângă faptul că e adevărat. Dar pentru Jesse Barnes nimic nu e mai atrăgător decât tensiunea dintre convențional și neconvențional. Kelly arată ca o femeie care ar trebui să aibă un inel cu ditamai pietroiul pe deget și un microbuz plin cu atleți în devenire, însă a ales să aducă pe lume un copil metis – de capul ei –, exemplificând așadar această tensiune într-un mod inedit și palpitant. Acum văd asta. Nu știu cum de nu mi-am dat seama mai înainte.

— Singură? se încruntă Jesse. De ce nu e cu noi?

Trebuie să intervin. Să spun orice ca s-o țin pe Layla departe de Jesse.

— Are telefonul, spun, dând ochii peste cap, amabilă, de parcă asta-i tot ce-ți trebuie ca să supraviețuiești în ziua de azi.

— Are telefonul mort, îmi aduce aminte Jesse, uitându-se la ceas. E ora mesei. Îi e foame?

— Are gogoși în mașină, spun eu, prea repede.

Kelly se întoarce cu o expresie curioasă spre mine. Cu numai cu câteva

minute în urmă, îi scoteam ochii cu Layla, iar acum vreau să rămână nevăzută și neauzită. Știu că se întreabă de ce.

— Gogoșile nu înseamnă prânzul, spune Jesse.

— Pot să-i fac brânză la grătar, se oferă Hank.

— Chiar îi place brânza la grătar, nu-i așa, Brett?

Kelly îmi zâmbește într-un fel pentru care o voi plesni mai încolo. E iritată de neliniștea mea – trebuie să existe un motiv serios pentru care mă lupt atât s-o țin pe Layla departe de Jesse. Un motiv care s-ar putea întoarce în favoarea ei. Cel mai mare defect al surorii mele este că mă cunoaște prea bine, îmi dau eu seama, în timp ce ea se ridică și merge spre mașină ca să-i dea drumul Laylei.

— Scuze pentru asta, spun eu.

— Nu trebuie, sora ta este adorabilă. Câți ani are?

Gândesc rapid.

— În februarie face treizeci și doi.

— Mai sunt aproape șase luni până atunci, râde Jesse.

Le aud pe Kelly și pe Layla cum se apropie în spatele meu, însă nu mă întorc. Stau și urmăresc cum chipul lui Jesse se luminează de plăcere în timp ce rebelul *millennial* de ultimă generație își face apariția.

— Ea e Layla, spune Kelly. E foarte emoționată că te întâlnește, e un fan al tău.

— Admir tot ce faceți pentru femei, îi spune Layla lui Jesse, strângându-i mâna ferm, așa cum am învățat-o.

Jesse izbucnește într-un hohot de râs. Face un circ întreg, încercând, chipurile, să-și dezmorțească mâna după ce Layla i-a dat drumul din strânsoare, de parcă i-ar fi sfărâmat oasele.

Kelly se înseninează încet, încet, precum acele simulatoare de răsărit de soare, gândite să te trezească blând dimineața. Ridică mâinile spre cer, de parcă ar spune că asta trebuie să gestioneze zi de zi. Perfecțiunea întruchipată.

— Layla are doisprezece ani, dar merge pe douăzeci și cinci. Știai că a înființat un magazin online, pentru a vinde produsele create de femeile și copiii Imazighen? Refuză să-și ia vreun ban din asta, dar a găsit o cale de a face rost de bani din postări sponsorizate.

— Tu crești noua generație de *Goal Diggers*! strigă Jesse.

Am amuțit.

Kelly își așază mâna pe capul cârlionțat al fiicei ei, în caz că Jesse nu văzuse ce frumos era părul. De parcă ar fi agent imobiliar, arătându-i clientului un interior cu ultimele dotări exclusiviste – „dacă vi se pare că bucătăria e grozavă, stați să vedeți baia principală". E, într-adevăr, specială.

— Şi are stil, nu glumă. Uită-te la tine şi la geanta *Mansur Gavriel*!

Pronunţia lui Jesse este franţuzită la modul agresiv.

— Brett mi-a făcut rost de ea, spune Layla.

Arată ca un manechin în pauza de lucru, cu geanta aia roasă care-i atârnă pe lângă şoldurile înguste.

E adevărat că eu i-am dat-o şi este la fel de adevărat că maică-sa a încercat s-o convingă să mi-o dea înapoi. A fost meci nul de aproape o săptămână, timp în care nici eu şi nici Layla nu am vorbit prea mult cu Kelly. În cele din urmă, Kelly a izbucnit când am întrebat-o de ce purta doar un cercel în acea zi. *Pentru că am obosit dracului să tot faceţi front comun împotriva mea. N-are decât să-şi păstreze cea mai de căcat geantă de cinci sute de dolari pe care am văzut-o în viaţa mea! Are numai zgârieturi peste tot!*

Eram gata să-i spun că, mai nou, e cool să porţi chestii uzate şi zgâriate, dar m-am răzgândit, fiindcă singurul mod de a o calma este s-o laşi să-şi epuizeze invectivele.

— Va arăta minunat la TV, spune Jesse.

Nepoata şi sora mea îşi pierd capacitatea de vorbire, în timp ce analizează spusele lui Jesse, ca să fie sigure că au auzit bine.

— Stai, zâmbeşte larg Layla.

Are o strungăreaţă gen Lauren Hutton[20], atât cât să îi dea puţină personalitate chipului ei angelic.

— Vrei să spui, gen, că o să apar în show?

— Ţi-ar plăcea? întreabă Jesse.

Layla clipeşte spre Jesse timp de câteva secunde, apoi scoate un chiot atât de puternic, că un câine începe să latre undeva, mai departe, pe stradă. Îşi acoperă gura, iar zâmbetul îi închide ochii pe jumătate.

Râzând, Kelly încearcă să o liniştească:

— Dar, pe bune, aşa, pur şi simplu?

— Atunci o să fie Layla *şi* Kelly? întreb eu tembelă şi încă siderată.

— Ăsta este un exemplu perfect de cum poţi aduce mai multe femei la nivel de management executiv, spune Jesse, cu tonul ăla energic al ei care îmi place atât de mult. Tocmai citeam cum afacerile de familie au cele mai multe femei angajate pe post de şefi. Voi trei reprezentaţi noua tendinţă de dezvoltare care cred că i-ar interesa foarte mult pe telespectatorii noştri.

Jesse face o pauză de gândire.

— Va trebui să ţinem cont de legislaţia muncii privind copiii, care prevede să cerem permisiunea nu numai de la tine, Kelly, ci şi de la tatăl ei.

[20] Manechin şi actriţă americană (N.r.).

Ar fi o problemă?

— Tatăl meu e nigerian şi trăieşte în Maroc, spune Layla, aruncând o privire acuzatoare spre mama ei.

Jesse se întunecă.

— Deci asta înseamnă că ar fi o problemă?

Kelly o freacă pe Layla pe spinare, într-un gest consolator.

— Din păcate, asta e tot ce ştim despre el. N-am apucat să-i aflu numele de familie, iar când mi-am dat seama că sunt însărcinată, eram deja înapoi în State, fără nicio posibilitate de a mai da de el.

— Am înţeles, îmi pare rău, îi spune Jesse Laylei. Dar asta simplifică lucrurile în ceea ce ne priveşte.

— N-ar trebui să vorbim şi cu Lisa despre asta? încerc eu, jalnic.

O ultimă încercare, înainte ca trenul să plece din gară.

Jesse flutură din mână a lehamite la adresa autorităţii Lisei.

— Show-ul a devenit prea exclusivist, din perspectiva definiţiei *Goal Digger*. Suntem un banc de peşti, nu un grup compact de peşti.

Îşi prinde palmele între genunchi şi i se adresează Laylei de parcă ar avea cinci ani, nu doisprezece.

— Ştii care e diferenţa dintre un grup compact şi un banc de peşti?

— Ăă, se gândeşte Layla. Într-un banc, peştii înoată cu toţii în aceeaşi direcţie?

De unde dracu' ştie aşa ceva? Nici eu nu ştiu asta. Cel puţin nu aşa de succint formulat.

— Exact! exclamă Jesse. Vietăţile dintr-un banc de peşti înoată toate în aceeaşi direcţie, dar un grup compact este format din peşti care stau împreună din motive sociale. Bancul are logică, din punct de vedere social, dar, într-un show TV, nu înseamnă cine ştie ce când toţi înoată în aceeaşi direcţie. Deci…

Jesse îşi aşază palmele pe coapse, de parcă ar fi fost la startul unei curse.

— Haideţi măcar să trecem prin procedură. Să vă înregistrăm pe amândouă. Să arătăm înregistrarea studioului şi să te prezentăm Lisei, ea este coordonatorul show-ului, dacă nu ştiai…

Mă simt de parcă irisul camerei de filmat se îngustează, izolând tot mai mult teroarea pe faţa mea. Întotdeauna m-am temut că sora mea era prea deşteaptă şi prea dornică de succes ca să fie vioara a doua lângă mine. Era doar o chestiune de timp până când avea să se plictisească, până când Layla nu avea să mai fie de ajuns. Iat-o cum revine în forţă. Se lasă rău.

2. Stephanie

Generalul care câştigă bătălia face o mulţime de calcule. Eu însămi mă confrunt acum cu două probleme care stau una lângă alta, în dressingul meu din stejar alb fasonat manual, pe comandă: ce-o să fie, cizmele Saint Laurent, sau tenişii cu platformă pe care toată lumea îi poartă astăzi? Eu, una, nu mă dau în vânt după chestia asta cu *sprezzatura*[21], boala care a lovit majoritatea femeilor din New York. Când m-am mutat aici, acum doisprezece ani, toată lumea purta balerini în metrou, cu pantofii cu toc de birou atârnaţi de marginea genţilor cu monogramă Goyard[22]. Tenişii erau purtaţi exclusiv în sălile de gimnastică aerobică, niciodată cu rochii decoltate şi Chanel, la New York Fashion Week sau pentru o întâlnire cu cocktailuri la Bemelmans[23]. Uneori, şi pe Madison Avenue – chiar şi în *anii '80* –, m-am simţit ca un ultim supravieţuitor al speciei. Nimeni nu se mai înţoleşte ca lumea.

Mă gândesc că cizmele vor arăta că îmi merge *prea* bine, ceea ce e adevărat. Când memoriile tale despre iubitul adolescentin şi abuziv sunt pe locul trei în topul celor mai vândute cărţi, timp de patru luni, fără să dea semn că ar coborî, la care se adaugă o recomandare a Clubului de Carte al lui Oprah şi un proiect de suflet al unei regizoare nominalizate la Oscar, nu există moment mai bun să dai semne de modestie. Lumea preferă acele femei de imens succes care afişează un aer de *habar n-am cum am ajuns aici* şi care se consideră norocoase, binecuvântate şi *recunoscătoare.* Vâr degetele între şireturile ornamentale ale pantofului sport, cu gândul la mesajul pe care îl va transmite. Tenişii mă nivelează literalmente. Iar oamenii reacţionează pozitiv în faţa femeilor accesibile, nu? E tocmai ceea ce apreciază lumea la Brett şi ceea ce mi-a plăcut şi mie la ea, cel puţin la început. Iau şi celălalt pantof de pe raftul făcut pe comandă. Show-ul, piatra de temelie a muncii mele.

Jocul echipei Rangers amuţeşte în timp ce cobor scările spre livingul nostru. Avem scară interioară, în casa noastră antebelică din cărămidă roşie din Upper East Side. Nu este un simplu detaliu arhitectonic. Este ceva consolator, un argument pe care Brett l-a evidenţiat ca să-mi ridice moralul, acum doi ani, când a ieşit a treia mea carte şi a dat chix. *Ai scări în apartament. La dracu'. Nu tot ceea ce faci în viaţă e câştigător,* a zis ea. Mă trece un fior plăcut ori de câte ori tulbur aceste scări. Vince tot ameninţă să le repare – de fapt să folosească banii mei ca să pună pe cineva să le repare –

[21] Trend în modă, care promovează un look natural, de o neglijenţă studiată (N.r.).
[22] Producător francez de genţi, cufere şi alte obiecte din piele (N.r.).
[23] Bar faimos din New York (N.r.).

, dar eu ador scârţâielile şi mormăielile lor care îmi amintesc acustic de puterea pe care am câştigat-o. E una din puţinele ocazii în care îmi permit să mă distanţez şi să mă gândesc că nu voi mai fi niciodată la mila lui Lynn de la Creative and Marketing Staffing Pros, *scârţ,* pentru că am început să scriu pe blogul meu în pauza de masă, *scârţ,* şi în cea de cafea de la ora 15:00, şi a devenit suficient de popular ca să-mi aducă un contract editorial de cinci sute de mii de dolari. Nu va mai trebui niciodată să depun şapte dolari în contul meu bancar, *scârţ,* doar pentru a putea retrage suma minimă de douăzeci, *scârţ.* Pentru că am vândut peste trei milioane de exemplare din primele mele două cărţi şi sunt pe cale să depăşesc cifra cu memoriile mele, pe care rubrica Sunday Review din *The New York Times* le-a lăudat fără drept de apel. (*În sfârşit!* Fiindcă, iniţial, mi-au călcat în picioare trilogia de ficţiune despre doi oameni care s-au iubit, dar sau şi rănit reciproc.) Apoi e milionul pe care Warner Bros. mi l-a dat pentru drepturile de autor pe viaţă şi jumătatea de milion pe care o primesc ca să scriu şi scenariul. *Scârţ. Scârţ.* Ultimele două trepte sună cel mai absurd, ca o vrăjitoare care deschide uşa unei case bântuite pe care o vei vizita, hohotind de spaimă. Vince mă urmăreşte, aşezat în fotoliul său preferat, bleumarin. Albastrul este singura culoare pe care am permis-o la acest etaj.

Mă priveşte nedumerit.

— Nu te duci?

E din cauza tenişilor. Mama purta tocuri şi în halat de baie şi aşa am fost şi eu învăţată.

— Mă duc, răspund eu, aşezându-mă în poala lui. Arăt şleampăt?

— Of! se strâmbă el, foindu-se un pic. Stai, stai! spune, întorcându-mă cu faţa spre el. Aşa e mult mai bine, răsuflă el uşurat.

— Mulţumesc, răspund eu înţepată, împungându-i cu degetul îndoit un biceps, care e departe de a fi suficient de ferm, deşi îl plătesc pentru asta, de trei ori pe săptămână, pe antrenorul lui Hugh Jackman.

— Heiii, se ţine el de umăr, cu buzele rotunjite.

Cum ar putea *cineva* să vrea să-l rănească pe Vince?

— Nu mi-ai răspuns.

— Ce?

— Arăt şleampăt?

Vince îşi dă părul din ochi. Şi lui, ca şi lui Brett, aş vrea uneori să-i lipesc mâinile pe lângă corp, cu superglue.

— Şleampăt, dar sexy.

— Chiar? mă încrunt eu, privindu-mi picioarele. Voiam doar să mă simt confortabil.

— Atunci, aşa să fie, scumpete, spune Vince către ecranul televizorului,

ridicând paharul de vin de pe măsuța placată cu marmură de alături.

Simt mirosul de vin bun, de colecție.

— Ăsta e un 2005? întreb, cu o nuanță tăioasă în voce.

Nu mă prea pricep la vinuri, dar știu că anul trecut a trebuit să-i blochez cardul lui Vince după ce o licitație online la Christie's pentru vinuri rare și vechi s-a terminat într-un mod obscen.

Vince pune repede paharul la loc pe masă și mâna i se pierde din nou prin păr.

— Nuuu, ceva banal, de prin 2011 sau așa ceva.

Mă strânge de mijloc și cu un glas insinuant spune:

— Ai putea rămâne, totuși.

Mâna îi alunecă mai jos, strânge și acolo.

— Și am putea s-o deschidem și pe asta.

— Nu pot, trebuie să mă văd cu celelalte, îl împing eu, chicotind.

Vince își ridică mâinile. *A încercat.*

— O să te aștept, spune, țuguindu-și buzele pătate, îmi dă un sărut cast – ca mai toate, în ultima vreme –, dar când mă aplec simt izul tricoului Rutgers, și asta nu poate decât să-mi facă plăcere. Mirosul de transpirație este parfumul devotamentului în căsnicia noastră. Dacă miroase așa înseamnă că Vince nu are niciun plan. Vorbește serios când spune că mă va aștepta. Soțul meu nu este niciodată mai credincios decât atunci când trebuie să-și sucească gâtul ca să privească în sus spre mine.

* * *

Jen și Lauren sunt deja la masă când ajung la L'Artusi. E un indiciu important dacă cinezi în New York City, unde în niciun restaurant nu ești invitat să te așezi decât dacă toată lumea este prezentă. O regulă gândită să-ți țină sub control iluziile despre tine însuți, bănuiesc. Ai văzut musicalul *Hamilton,* versiunea originală – cu Leslie Odom Jr.! –, și porți mocasinii Gucci care nu mai sunt pe stoc până la toamna care vine? Anunțați-ne, vă rugăm, când grupul dumneavoastră este complet.

Celebritatea nu ajută. L-am văzut pe Larry David cum umbla în sus și în jos pe coridorul de la restaurantul Fred's, iar Julianne Moore a povestit că ai de așteptat o oră și un sfert la Meatball Shop, cel original, înainte ca extinderea din Upper East Side să-i fi distrus șarmul kitsch inițial. Așadar, era într-adevăr remarcabil că, atunci când am ajuns eu, Jen și Lauren stăteau jos, și e păcat că nu are nicio legătură cu show-ul, ci numai și numai cu mama lui Jen Greenberg. Yvette Greenberg nu este o celebritate, ea este *o cauză.*

Pășesc în urma hostessei, perfect conștientă de tenișii mei. Acum sunt obișnuită cu capetele întoarse în astfel de momente, nu însă și înainte, când

eram în semidefensivă, crezând că lumea se holbează din cu totul şi cu totul alte motive. Nicio femeie din New York n-ar fi recunoscut că îmi citea cărţile până anul ăsta. Să deschizi o carte de Joan Didion sau David Foster Wallace în metrou este ultimul răcnet, la fel ca părul zbârlit sau blugii care îţi asexualizează fundul. Ce naiba *sunt* toate astea?

Urcăm scările şi ne îndreptăm spre o masă din colţ, unde Lauren Bunn şi Jen Greenberg stau una lângă alta, cu faţa spre mine, ca nişte eleve în autobuzul şcolii. Rămân cu gura căscată când văd că mi-au păstrat loc liber cu faţa la perete. Se obişnuieşte ca vedetele să stea cu spatele la mulţime, ca să nu poată fi fotografiate când sorb din paharul cu vin, cu un ochi închis, iar apoi poza să fie vândută revistei *In Touch,* unde va apărea cu titlul *Vedetă de reality show la reabilitare!* Când echipa de la *Diggers* ia cina în oraş, are loc mereu un fel de tango pasiv-agresiv în jurul scaunului cu faţa la perete. Aproape întotdeauna acesta sfârşeşte sub fundul enorm al lui Brett. Faptul că a fost păstrat pentru mine va fi consemnat ca un moment de glorie în istoria noastră. Acesta nu este un scaun; este un tron.

Lauren se ridică la vederea mea.

— Rock star! strigă ea, precum târgoveţii din Salemul de secol XVII, care strigau *Vrăjitoareo! Vrăjitoareo!*

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu, iar peste umărul ei observ paharul gol de Martini. Jen ridică două degete în sus. E deja la al doilea. Trebuie să mă mişc repede.

Se desprinde de mine şi mă ţine de umeri.

— Chiar eşti un star rock!

Sprâncenele ei tatuate, în valoare de 250 de dolari, se unesc când se uită la mine de aproape.

— Arăţi altfel.

Mă bate pe spate, până ajunge la fundul meu pe care îl pipăie chicotind, cu expresia platonică a unui doctor care tocmai a terminat un control de rutină.

— Şi la pipăit eşti altfel.

— Bine, bine, râd eu, dându-i mâinile la o parte.

Părul blond şi expresiile cu tentă sexuală sunt chestiile marca Lauren.

— Astea-s altfel, spun eu, arătând către tenişii mei cu talpă pentru septuagenari.

Lauren îşi pune o mână peste sâni şi rosteşte ca o sudistă.

— Să fiu a naibii!

Jen nu se ridică şi nici nu mă întâmpină cu aer exuberant, în schimb îmi oferă o scuză pentru întârziere.

— Traficul? întreabă ea, în timp ce mă aşez şi îmi întind şervetul de pânză pe genunchi.

— Bulevardul Roosevelt a fost dezastru, îi spun, deşi nu fusese.

Să întârzii nu înseamnă decât un altfel de scaun cu faţa la perete. Să întârzii înseamnă să-ţi arăţi muşchii.

Chelnerul apare cu un braţ la spate.

— Un Monfalletto Barolo, spune Lauren, înainte ca acesta să apuce să ne salute.

— Excelentă alegere, spune el, înclinându-se uşor spre Lauren, care se uită admirativ în timp ce el se îndepărtează.

— Nici măcar nu e drăguţ, se plânge Jen.

Ochii ei căprui nu se îngustează, ci sunt pur şi simplu înguşti. *Jen arată de parcă ar fi sora vitregă şi furioasă a unei prinţese Disney,* a spus un critic TV pe Twitter.

— Nu-mi plac ăia drăguţi, spune Lauren, strângându-şi buzele în jurul scobitorii şi culegând măslina cu dinţii din faţă. Steph, nu trebuie să-ţi faci griji că eu i-aş da vreodată târcoale soţului tău.

— Drăguţ, comentează acru Jen.

Gura lui Lauren se deschide brusc.

— Ziceam că Vince este un bărbat *mult prea bine* pentru mine, am spus. Este un compliment! mă asigură ea, fără cea mai mică sclipire de teamă în priviri. Este un *compliment.*

Nu zâmbesc, dar fac totuşi o glumă.

— Care este opţiunea pe SADIE pentru femeile cărora le plac urâţii?

Lauren este creatoarea, nu însă şi CEO-ul, unui site de *întâlniri* (nu *mai* este CEO), care reprezintă – în funcţie de persoana cu care vorbeşti – fie o provocare uriaşă, fie proiectul vanitos al unei fete bogate. Dacă ţi se spune a doua variantă, atunci înseamnă că vorbeşti cu Brett.

— Bunăciuni şi ne-bunăciuni, îmi vine mie ideea, simţindu-mă foarte spirituală când râsul emfatic al lui Lauren întrerupe conversaţia de la masa alăturată.

De obicei Brett le avea pe astea cu umorul. Acum, chiar şi cea mai palidă încercare a mea de-a face o glumă are succes, ceea ce e un miracol, având în vedere că, la ultima întâlnire cu fetele, am stat aşezată la marginea canapelei.

Chelnerul se întoarce aducând trei pahare cu vin, splendide, ca nişte baloane umflate. Nu îl opresc când îmi pune unul în faţă, iar Lauren observă extatic.

— Ia uite-o că bea! exclamă ea către Jen, cu mândria aceea de moment a femeii de rând care şi-a chemat toţi membrii familiei ca să vadă şi ei că *bebe a început să meargă*!

Lucru pe care îl face orice copil, de când e lumea. Eu nu obişnuiesc să

beau mult și nici nu-mi plac copiii. Am motivele mele, în ambele cazuri.

— Spre deosebire de tine, îi spune Jen înțepată lui Lauren, ea are ce să sărbătorească.

Asta a fost o răutate, dar Lauren începe să chicotească. În fond, ea e blonda efervescentă.

Chelnerul apare din nou, turnându-i un strop de vin lui Lauren, pentru degustare. Așază dopul pe masă, în dreptul furculiței ei, pentru a putea fi verificat – e ca un degețel cu capătul roșu-sângeriu.

— Excelent, conchide Lauren, dând paharul pe gât, fără să pară că l-a gustat cu adevărat.

— Mai mult de atât nu dovedesc, îi spun chelnerului, pe un ton bine dispus, dar reținut, când ajunge cam pe la jumătate cu turnatul.

Chelnerul îndreaptă sticla și îi șterge gâtul cu un șervet alb.

— Pentru sezonul patru, spune Lauren, ridicând paharul. Și pentru Regizoarea de Film Nominalizată la Oscar, în puii mei!

— Femeie nebună, vorbește mai încet, îi spun eu, ciocnind ușor paharul lui Jen și așteptând imediat să-și scuture cineva degetul arătător către mine dezaprobator, dar nimeni n-o face.

Regula numărul doi a show-ului *Goal Diggers of New York City*: nimeni nu e niciodată tembel, căpiat, dus cu capul, sensibil sau sentimental. Nimeni nu are reacții exagerate. „Nebun" și celelalte derivate sunt termeni care au fost folosiți ca să umilească femeile și să le facă să se supună. Dar iată, e suficient să ocupi scaunul cu fața la perete și ai liber la folosirea cuvântului „nebun". Cu alte cuvinte, nu mai stau la capătul canapelei, acolo unde te pun de obicei chiar înainte să te dea afară.

Mă uit insistent mai întâi la Jen, apoi la Lauren.

— Trebuie să vă spun ceva.

— Discurs! bate Lauren cu pumnul în masă. Discurs!

— Nu, vorbesc serios, spun eu fără să râd, și zâmbetul de pe chipul lui Lauren dispare, obedient.

Îmi pun palmele pe masă, încercând să-mi adun gândurile.

— Trebuie să vă spun că sunt cu adevărat mișcată de sprijinul vostru. Mai ales fiindcă știu că noi trei nu am fost niciodată foarte solidare.

Arborez o expresie plină de remușcări.

— *Am lăsat-o pe Brett să mă stârnească împotriva voastră și acum văd rezultatul – iertați-mă.* Ultimele câteva luni au fost în aceeași măsură epuizante și pline de energie. Nu aș fi crezut că pot să mă deschid în acest fel în privința trecutului meu și sunt în continuare surprinsă nu numai de oamenii care m-au sprijinit, dar și de cei care nu au făcut asta.

Fac o pauză în care tocmai observ că Jen are unghiile făcute și că a

renunţat la ramele grele de ochelari Moscot Mensch în favoarea unor lentile de contact şi, destul de probabil, şi-a făcut ceva şi la sâni. Toate aceste nuanţe sexy par să fie un mesaj evident adresat persoanei care i-a zdrobit inima în sezonul trecut: *Uite ce-ai pierdut!* Nu avem de unde să ştim cine e, nici măcar dacă este un *el.* Jen a refuzat să intre în detalii la reuniune, spunându-ne doar că a fost cineva „special" în peisaj şi insistând, cu lacrimi chinuite în ochi, că se terminase amiabil. De trei ani, de când o cunosc, ştiu că Jen are buzele pecetluite în ce priveşte viaţa ei amoroasă – lucru care o înfuria pe Brett, cea care mărturiseşte oricui orice. Dar întotdeauna am crezut că Jen nu era reţinută, ci doar că, pur şi simplu, nu avea nimic de mărturisit. M-am întrebat, şi nu numai o dată, dacă Jen nu fusese cumva virgină înainte să apară acest personaj „special". Există la ea ceva structural inabordabil, dar totuşi gata să devină cât se poate de abordabil, în caz că apărea cineva corespunzător. Stilul ciufut este un mecanism de apărare evident, care îi permite să respingă ea prima.

Firește, publicul s-ar putea să fie surprins să audă cum o descriu pe zeița noastră coborâtă din cer ca fiind ciufută. În fața camerei de filmat se prezintă cu totul altfel, rostind platitudini spirituale, ridicând în slăvi virtuțile veganismului și alchimia vegetariană, un stil care a devenit însăși existența ei. Jen vinde cu șaptesprezece dolari bucata pachețele cu superierburi și adaptogene[24] în juice-barurile ei din centru, care sunt adeseori decoruri pentru poveștile de pe Instagram cu Gwyneth Paltrow și Busy Philipps. Anul trecut a deschis un restaurant vegan la intersecția Broome cu Orchard, unde atâția oameni drăguți sunt dispuși să aștepte și o oră pentru o porție de cartofi dulci copți în aer cald, încât face planuri să deschidă și alte localuri în Upper West Side și în cartierul Venice din L.A., să publice o carte de bucate și să înființeze o rețea națională de livrări la domiciliu. Nu contează, mama ei tot ar fi vrut să semene mai mult cu Brett.

— Nu pot să cred că Brett nu te-a contactat, ţâţâie Lauren.

Jen îşi ridică privirea de la unghiile ei cu pielițele tăiate, suficient de încet cât să-mi arunce o uitătură plină de subînţeles.

— *Ce?* exclamă Lauren, observându-i privirea.

Jen e brusc foarte ocupată cu aranjarea tacâmurilor, ignorând întrebarea.

— *Ce?* repetă Lauren întrebarea.

— Nu ştiu nimic de Brett, spun eu, dar am vorbit de curând cu Lisa.

Expir profund, de parcă ceea ce am de gând să spun nu va fi ceva uşor pentru ea:

---

[24] Substanţe naturale despre care se presupune că ajută corpul să se adapteze stresului psihic şi emoţional (N.r.).

— Mi-a spus că au de gând să pornească într-o direcţie diferită cu noua serie *Diggers.*

— Bun… şi?

Lauren arată de parcă ar fi avut o greutate atârnată de maxilar, care-i deformează trăsăturile.

— Vor să le aducă pe sora lui Brett şi pe nepoata ei, care o vor înlocui pe Hayley.

— Sora *şi* nepoata lui Brett?

Lauren arată de parcă urmează să-i sară capsa. Aprob din cap.

— Dar… spune Lauren şi îşi duce degetele la tâmple, gemând uşor, de parcă asimilarea noilor informaţii ar fi un efort dureros. Câţi ani are nepoata?

— Doisprezece, rosteşte Jen pe un ton împietrit.

Lauren pare gata să plângă. Stă acolo, cu faţa tot mai roşie, respirând sacadat şi aşteptând cu disperare ca una dintre noi să spună ceva care s-o facă să se simtă mai bine.

— Nu înţeleg, o să facă parte din distribuţie?

— Va fi ca un fel de prieten al echipei. Sora ei va face parte din distribuţie.

— Şi are o fiică de doisprezece ani? croncăne Lauren. *Câţi* ani are?

— E de vârsta noastră, zic eu.

— Are treizeci şi unu, spune Jen fără milă.

Eu nu mai am treizeci şi unu de câţiva ani încoace.

— E măritată? întreabă Lauren, cu ochii închişi, de parcă nu mai are curaj să-i deschidă până nu e sigură că a scăpat.

— Nu, nu e măritată.

Lauren deschide ochii cu un suspin trist şi resemnat. Veştile nu sunt grozave, dar sunt tolerabile. Lauren şi-ar dori probabil să fie măritată şi să aibă un copil şi două bone urâte, dar stăpâna şi comandantul nostru nu vrea copii; în concluzie, niciuna dintre noi nu are voie să şi-i dorească. Acum câţiva ani am observat că atât mamele, cât şi ne-mamele fac câte o fixaţie pe femeile fără copii, cu vârsta cam la treizeci de ani şi, în mod special, pe femei *măritate* fără copii. Ce distracţie pe capul meu. Mă simt de parcă aş trăi într-un *swing state*[25] şi aş fi înregistrată ca independent. Şi ambele tabere se bat la greu în campanie ca să mă câştige de partea lor. Mamele se jură că *Nici eu nu sunt în asemenea hal de mămoasă, dar îi iubeşti când sunt ai tăi* şi ne-mamele tună şi fulgeră împotriva psihoterapeuţilor care tind să aducă în zona patologicului atitudinea refractară faţă de copii. Niciuna dintre părţi nu

[25] Unul din acele state americane în care democraţii şi republicanii sunt sprijiniţi de un număr aproape egal de votanţi şi care sunt considerate ca fiind decisive în alegerile prezidenţiale (N.t.).

crede că are ceva în comun cu cealaltă și e cu atât mai amuzant să vezi cât de asemănătoare sunt. Stă în natura umană să vrei ca deciziile să-ți fie acceptate. Te împaci mai bine cu tine însăți și cu viața ta atunci când și alții fac aceleași alegeri ca și tine. Din fericire pentru mine, nu am nicio problemă să accept această decizie a lui Jesse. N-aveți decât să patologizați cât vreți disprețul meu pentru copii, nu am de gând să fac vreunul.

— Nici măcar nu locuiește în oraș, continui eu. Am auzit că vor s-o mute în apartamentul lui Brett și că Brett se va muta cu noua ei prietenă.

— Asta, ca parte din scenariu?

— Nu… o să lase impresia că acolo stă dintotdeauna. N-a văzut nimeni apartamentul în care stă Brett acum, deci nu va fi nicio confuzie.

— Cum e sora? O cunoști? vrea să știe Lauren.

— Am întâlnit-o doar de câteva ori. De obicei este la SPOKE, unde are grijă de chestiile zilnice, astfel încât Brett să ducă greul și să modereze ora a patra a show-ului *Today,* atunci când Hoda este în vacanță.

Se lasă un moment de tăcere amară. Niciuna dintre noi nu s-a împăcat cu ideea că nouă nu ni s-a cerut așa ceva.

— OK, acceptă Lauren. M-am lămurit cu sora. Cred. Dar de ce o aduc pe nepoată în show?

— Ei, abia acum pui întrebarea care trebuie, spun eu.

Un coș cu pâine apare pe masă și, din obișnuință, fiecare întinde mâna după o bucată. Regula a treia a celor de la *Goal Diggers:* mâncăm carbohidrați. Nu ne mai pasă de diete, practicăm sportul pentru sănătate, nu pentru a slăbi. Chiar dacă faci foamea între filmări, ca Lauren, sau suferi de ortorexie[26], ca Jen, faci caz de faptul că ești gurmandă în fața camerelor de luat vederi (întotdeauna, dacă te cheamă Brett și ai reușit cumva să nu-ți mai pese de coapsele tale durdulii). Jesse este de părere că publicul a văzut mult prea multe femei albe, hetero, încercând să vândă pe Instagram ceaiuri detox de plante. Tipele care nu mănâncă sunt de domeniul trecutului.

— Nepoata este de culoare, spun eu.

Lui Lauren îi cade falca.

— Și sora este de culoare?

Scutur din cap, cu gura plină.

— Atunci, ce? Nepoata e adoptată?

Scutur din nou din cap, incapabilă să elucidez problema în timp ce mestec. Până la urmă, sunt singura care a luat o bucată de pâine. Jen și Lauren și-au amintit că nu e nicio cameră de luat vederi în preajmă și și-au pus la loc mâinile în poală.

[26] Preocuparea excesivă pentru evitarea mâncărurilor considerate nesănătoase (N.r.).

— Pentru Dumnezeu, dă-mi un răspuns clar! insistă Lauren.

Îmi înghit îmbucătura şi-i spun tot ce ştiu. Informaţia pe care am cules-o de la producătoarea căreia îi satisfăceam cu neruşinare, de fiecare Crăciun, dependenţa de haine de firmă cumpărate de pe Net-a-Porter: în sezonul patru nu voi mai fi singura *persoană de culoare.* După ce am aflat, am simţit, în acelaşi timp, şi că sunt complet neputincioasă, şi că ar trebui să fac ceva. Ceva care să mă ajute să fiu mai bună, mai puternică, de neînlocuit. Dar, dincolo de planurile stabilite, nu mai puteam face nimic, aşa că am sunat-o pe Sally Hershberger şi am stabilit, pe ultima sută de metri, o şedinţă de coafat cu peria, deşi părul meu arată întotdeauna impecabil şi oricum nu aveam de gând să ies nicăieri. Unii dintre noi mănâncă pentru a-şi ţine emoţiile sub control, alţii le ţin în frâu cu un jet de aer cald şi cu o perie de ondulat. M-am aşezat în scaunul de piele turnant, în dreptul stilistului junior, singurul disponibil la acea oră, şi am căutat-o pe Layla Courtney pe Instagram.

O întâlnisem, desigur, pe Layla Courtney cu câteva ocazii. O fată înaltă şi tăcută, cu părul dat cu gel, ca să pară umed, şi strâns într-un coc înalt, care m-a lăsat rece. Ce vedea Lisa la ea? Dar *Jesse*? Nu era nicio Layla Courtney pe Instagram, aşa că am căutat-o pe mamă. Am trecut peste mai multe variante cu Kelly Courtney, cu excepţia uneia cu nume de utilizator SPOKE şi cu o puştoaică mulatră la poza de profil. Când i-am răsfoit pagina, am simţit că iau foc. Kelly şi Layla la Jersey Shore[27], Kelly şi Layla la absolvirea clasei a şasea, anul trecut, apoi marele anunţ al Laylei, cu toate cele nouăzeci şi şase de like-uri, în care spunea că poate fi urmărită pe @souk_SPOKE, unde urma să vândă carpete de doi lei, ceramică şi haine lucrate de femeile Imazighen, care acum au ocazia să înveţe un meşteşug şi să-şi câştige existenţa datorită celor de la SPOKE. O căutare scurtă pe Google a cuvântului *souk* îmi arată că e cuvântul berber pentru „piaţă" – un cuvânt oribil pentru un nume de utilizator pe Instagram, total neatrăgător, şi totuşi m-a luat cu ameţeală când am dat click pe eticheta lui Kelly şi am văzut contul Laylei, care avea deja unsprezece mii de followeri şi aproape fiecare poză în care prezenta singură produsele era însoţită de comentarii de genul *o fată superbă, frumuseţe naturală, @ICManagement, sper că o aveţi în vedere???* M-am privit în oglindă, nu există niciuna mai cinstită decât cea a unui coafor. Părul meu era neted şi moale, cu vârfurile uşor întoarse, aşa cum îl port de douăzeci de ani. Chiar şi cu tratamentul de întindere, nimeni nu mi-a spus că sunt superbă atunci când eram de vârsta şoricelului ăstuia, şi pe atunci chiar eram.

Şi, mă rog, de ce eram aşa de pornită? Cum era posibil să mă simt

[27] Reality show american difuzat pe MTV în perioada 2009 – 2012 (N.r.).

ameninţată de o puştoaică de culoare, de doisprezece ani, cu părul ondulat natural? Diversitatea este unul dintre pilonii de bază ai show-ului nostru. Dar Jesse, împărăteasa reality TV, n-ar fi deschis niciodată acea uşă dacă n-ar fi zărit lumina verde din spatele ei. Publicitarii sunt disperaţi să atragă publicul tânăr şi diversitatea (sau acum îi spunem incluziune? O întrebare mai bună ar fi: cui îi pasă?) este de o importanţă crucială pentru *millennials.* Pentru noi, aş zice, dar i-am ratat pe *millennials* la mustaţă, şi ăsta era un alt motiv pentru care nu credeam că voi continua. Când ai depăşit treizeci şi patru de ani, nu mai poţi supravieţui în show.

Am reuşit să amân dezastrul cu încă un an şi acum nu pot să nu simt că se pregăteşte înlocuirea mea. Pentru că, de fapt, Jesse nu a deschis larg uşa femeilor mai puţin reprezentate în media, ci mai degrabă a crăpat-o, cât să intrăm eu şi cu Brett, pentru o scurtă perioadă. Un show cu patru sau cinci participanţi, dacă are mai mult de o femeie gay, devine un show de lesbiene, iar dacă are mai mult de o *femeie de culoare,* devine un show etnic, şi publicitarii încep să se panicheze că îşi pierd publicul. Asta nu e diversitate, ci un gest simbolic, şi de aceea am simţit o lovitură în stomac atunci când am aflat că n-am fost aleasă în cadrul competiţiei pentru locul lăsat liber de Hayley (cu toţii ne dăm peste cap să-i înlocuim pe cei care părăsesc *Diggers* cu prieteni de-ai noştri), ci că prezenţa mea satisfăcea o cerinţă pe care, până acum, doar eu o puteam îndeplini. Să ne gândim că fiecare dintre noi este o piesă într-o brăţară-talisman. Eu sunt încuietoarea, Brett este inima, Jen este pantoful de balet şi Lauren poşeta. Aveam nevoie de o femeie transgender şi nu de o altă încuietoare.

— Nu te oftici? În locul tău, eu aş fi atât de ofticată… îmi şuieră Lauren, întinzând mâna după paharul cu vin, ca să constate că e gol.

Se preface că de fapt căuta pâinea, smulge o bucată şi o pune pe farfuria ei.

Am un imbold de apreciere pentru femeia pe care o etichetasem drept blonda pilangioaică. Nu am spus niciunui membru *Diggers* că mă simţeam de parcă aş fi fost o căsuţă pe care Jesse a trebuit s-o bifeze ca să nu fie sfâşiată de ziaristele de la *Jezebel*[28], pentru că Brett, cea care ar fi *trebuit* să înţeleagă, era mult prea fascinată de Jesse şi pentru că Lauren sau Jen n-ar fi putut niciodată empatiza cu mine. Jen intrase în atenţia producătorilor datorită mamei ei, iar Lauren nici nu avea ce căuta în show. E tipul de blondă din filmele lui Hitchcock şi se trage dintr-o familie cu blazon. E prietenoasă, bea prea mult şi vorbeşte despre sex în gura mare, iar aplicaţia ei de dating se află în mobilul fiecărei femei singure din oraş. Numele ei este Lauren

[28] Blog american care se adresează publicului feminin (N.r.).

Bunn, dar publicul îi spune Lauren Fun şi asta, alături de disponibilitatea ei de a ucide pe oricine atunci când Lisa dă semnalul, i-a asigurat protecţie. Este omul de paie al show-ului. Cu adevărat indispensabilă.

— Prietena ta este probabil tare dezamăgită, cotcodăceşte Lauren.

Crede probabil că m-am înfuriat fiindcă locul meu în emisiune mea e periclitat, iar o părticică din ea se bucură.

În existenţa fiecărui personaj *Goal Diggers* există fix două sezoane: cel de filmare şi cel de omor. La nici o săptămână după lansare, cu luni de zile înainte de filmarea reuniunii de final, producătorii obişnuiesc să le întrebe pe toate participantele dacă nu au prieteni pe care le-ar plăcea să-i recomande pentru următorul sezon. Nu avem nicio idee despre cine urmează să revină şi cine o să fie pe tocător, deşi ordinea aşezării pe canapea, cu ocazia reuniunii de final, este în mod normal un indiciu. Cu cât eşti aşezat mai aproape de Jesse, cu atât ai mai multe şanse. La cea mai recentă reuniune, filmată cu o lună înaintea apariţiei memoriilor mele care m-au băgat la loc în joc, am fost plasată la capătul canapelei pentru prima dată în viaţa mea. Singura care mai fusese acolo unde eram eu şi care ceruse să fie luată înapoi a fost Lauren, şi nu am de gând să fac băi de abur pentru vagin în faţa camerei sau să pozez goală, într-un efort curajos de salvare a nurcilor, aşa cum a făcut Lauren într-un singur episod.

Dar mai există o opţiune în afară de a te umili pentru distracţia altora. Producătorii încearcă mereu să reorganizeze trupa şi de aceea castingul începe abia după ce microfoanele s-au închis. Există o regulă nescrisă conform căreia, dacă îi prezinţi producătorului o femeie şi dacă acesta o place şi-i dă un rol, atunci tu mai rămâi garantat un sezon. Producătorii nu introduc pe cineva nou în *Diggers* decât dacă aceasta are cât de cât o legătură cu grupul. Asta nu e *Big Brother,* unde arunci laolaltă o mână de străini şi speri că se vor îmbârliga unii cu alţii. Show-ul merge cel mai bine când grupul are o istorie în spate, când apar loialităţi, *ranchiune.* În clipa în care se termină filmările, *Diggers* începe campania de recrutare pentru noul sezon, fără să se îngrijoreze nici cât negru sub unghie dacă cineva din distribuţie va fi afectat. În cazul în care persoana recomandată de tine va fi angajată, cu atât mai bine pentru tine, pentru că aceasta îţi va fi devotată pe viaţă. N-o trădezi niciodată pe cea care te-a adus în echipă.

Lauren a fost angajată datorită lui Jen pentru sezonul doi şi, câtă vreme ea şi Jen vor fi împreună în show, va trebui să-i placă toţi cei care-i plac lui Jen şi să-i urască pe cei cu care ea e în conflict. S-a săturat, ştiu asta, şi tot face presiuni pentru ca fosta ei colegă de la Yale, inventatoarea lenjeriei intime rezistentă-la-menstruaţie, să o înlocuiască pe Hayley şi să aibă şi ea pe cine să terorizeze la rândul ei. Poate vei avea noroc mai mult sezonul următor,

Lauren.

Chelnerul apare din nou, ca să ne întrebe dacă am hotărât ce să comandăm. În timp ce eu şi Lauren tăcem solidar, Jen îl lămureşte că e prietenă cu *cheful* şi că a sunat în prealabil să comande supă-cremă de dovleac, fără lapte.

— Dumnezeule, nu, răspunde Lauren râzând, când chelnerul ne întreabă dacă şi noi avem vreo restricţie culinară. Adu-ne cambulă, *hamachi*[29], ciuperci şi bucatini[30].

— Două porţii de ciuperci, adaug eu.

Chelnerul zâmbeşte satisfăcut de noi şi de el însuşi:

— Felul meu preferat, dintotdeauna.

— E măritată, hăhăie Lauren bine dispusă.

— Şi dumneavoastră? o întreabă chelnerul.

Lauren îşi scutură arătătorul.

— Doamne sfinte, bombăne Jen.

Oare de când n-o mai fi avut Jen parte de sex? De-o veşnicie, probabil.

Chelnerul ridică sticla ca să-mi reumple paharul şi-şi dă seama că e goală.

— Ne oprim la o singură sticlă?

Lauren desenează cu degetul în aer o mică tornadă, adică *încă una.*

Jen îmi face semn pe sub masă. *Acum,* până nu se îmbată prea tare ca să-şi mai aducă aminte.

Îmi mai iau o bucată de pâine.

— Laur, dragă, nu vreau să-ţi tai elanul, dar mai e ceva.

— Nu-mi spune, zise ea, împingând deoparte farfuria cu pâine. Brett a ajuns mai slăbănoagă ca mine.

Jen pufneşte în râs. Întotdeauna îi sărea muştarul pentru că, în „industria de wellness", figura ca întreprinzător alături de o femeie care susţinea că produsele de panificaţie sunt o categorie esenţială de alimente. Brett, la rândul ei, o lua pe Jen la trei păzeşte pentru conceptul ei îngust şi elitist de sănătate, care conţinea un singur cuvânt: „suplu". Nu e nimic sănătos la o femeie care cântăreşte la fel de mult ca în clasa a cincea, la una care evită mâncarea solidă şi care e atât de subnutrită, încât părul nu-i creşte nici cât să-l poată da pe după urechi. Sunt cuvintele lui Brett, nu ale mele, deşi mă întreb ce-ar zice de cum arată Jen acum, cu noua ei coafură, cu părul strălucitor până aproape de umeri şi cu expresia radioasă. Probabil ceva de genul: *Nu e nimic sănătos la o femeie care îşi schimbă înfăţişarea numai ca să facă pe plac unui bărbat.*

---

[29] Specie de peşte foarte apreciată în gastronomia japoneză (N.r.).

[30] Paste asemănătoare cu spaghetele, dar mai groase (N.r.).

— E în legătură cu excursia, îi spun lui Lauren.

Excursia. În fiecare sezon, producătorii plănuiesc o săptămână de referinţă, ocazie să ne adune pe toate, indiferent de faza în care ne aflăm, de ură sau dragoste reciprocă. În primul sezon, soluţia a fost una liniştită şi eficientă din punct de vedere al costului: casa lui Jen din Hamptons, pentru a sărbători deschiderea rulotei ei cu sucuri din parcarea de la Ditch Plains. În al doilea sezon, datorită succesului emisiunilor-maraton de duminică după-amiaza ale reţelei, ne-am permis să atingem un alt nivel: Paris, pentru lansarea celui de-al treilea volum din seria mea de proză (poftim, parizienii nu au spus despre cărţile mele că sunt porcării). Sezonul trecut a fost la Los Angeles, pentru premiile GLAAD[31].

Show-ul era nominalizat pentru Cel mai bun reality show – ceea ce, cu toţii am înţeles-o, reprezenta de fapt nominalizarea lui Brett – şi totodată pentru categoria Cel mai bun talk-show, pentru episodul din *60 Minutes*[32] având-o pe Brett în rol principal, şi în general pentru eforturile ei de promovare a tinerilor antreprenori gay.

De regulă, cea care este în centrul excursiei primeşte şi cea mai multă atenţie din partea editorului video şi cel mai mult timp pentru prezenţa în show. Şi, tot conform regulii, îi vine rândul fiecăreia dintre noi.

Lauren nu este un membru fondator ca Jen, Brett şi cu mine şi nu are inelul cu monograma SS, dar a venit alături de noi începând cu sezonul al doilea. În următorul sezon am dedus cu toate că va veni rândul ei.

Cu toată compasiunea de care sunt în stare, îi zic:

— Lisa mi-a spus că vor să programeze o plecare în Maroc, cândva, în iunie.

— Maroc? şopteşte învinsă Lauren.

— Se pare că SPOKE lansează o linie de biciclete electrice, spune Jen.

Faţa ei de elf se strâmbă dezgustată.

— Pentru că tot ce le lipseşte unor femei ca Brett este un aparat care să *reducă* pe cât posibil cantitatea de mişcare zilnică.

Acum, pe bune, *e-bikes* nu sunt pentru femeile ca Brett. Sunt pentru femei care se află pe drumuri zi de zi, ca să meargă la şcoală sau ca să-şi câştige existenţa. Urăsc faptul că o parte din mine îi mai ţine partea lui Brett, după tot ce s-a întâmplat.

— Partea bună e că nu au făcut încă rezervările pentru călătorie, spun eu, scoţându-mi din minte amintirile greu de suportat. Dacă le spunem ce ne frământă, poate reuşim să-i facem să se răzgândească. Dar trebuie să ne

[31] Premiile GLAAD se acordă anual filmelor, serialelor, muzicienilor şi jurnaliştilor care prezintă profesionist comunitatea LGBT şi tematica relevantă pentru aceasta (N.t.).

[32] Emisiune de ştiri difuzată de postul CBS (N.r.).

mişcăm repede şi să arătăm că suntem unite. Lisa zice că Jesse e foarte impresionată că în sezonul de după alegeri am reuşit să prezentăm cu maximă generozitate femeile.

— Înţeleg, se smiorcăie Lauren, dar a schimba modul sexist de a te combina cu cineva la o întâlnire nu e generos?

— Nu la fel de generos cum e apărarea fetelor africane de doisprezece ani împotriva violurilor, spune Jen.

— Cine sunt fetele astea africane de doisprezece ani pe care Brett le apără de viol? vrea să ştie Lauren. Pe bune, are informaţii în acest sens pe care ni le poate arăta? Am vorbit noi măcar cu una dintre ele? De unde ştim că povestea e adevărată?

Aprob din cap cu putere. Planul meu era s-o stârnesc şi apoi să vin cu propunerea.

— Deci de-acum show-ul a devenit *Show-ul lui Brett,* spune Lauren, şi vocea ei îndurerată se aude peste zumzetul restaurantului. Sau *Show-ul SPOKE* sau cum s-o mai fi numind, în care sunt băgate toată familia ei nenorocită şi afacerile ei şi, oricum, doi ani la rând s-a ales cu excursia.

— Merită să joci în aceeaşi echipă cu şefa ta, spune Jen, afirmaţie pe care obişnuiam să o combat înainte, până să-mi dau seama că Brett a profitat cât a putut de mult de faptul că ea se încadra în aceeaşi categorie de persoane diferite ca şi Jesse.

În ecosistemul nostru, Brett este indubitabil cea mai privilegiată din gaşcă şi avantajele trec dincolo de cele normale. Jesse ne-a dovedit de nenumărate ori că show-ul funcţionează ca un produs secundar al succesului nostru deja existent. E minunat dacă poate contribui la dezvoltarea a ceea ce noi am construit deja pentru noi însene, dar nu reprezintă baza de pornire pentru nimeni. Cu alte cuvinte, noi facem show-ul, nu show-ul ne face pe noi. Din acest motiv, cei de la *Diggers* duc acasă acelaşi salariu meschin de cinci mii de dolari pe an, pentru circa o sută douăzeci de zile de muncă – şi asta înainte de a fi impozitaţi. Nu stăm în banii ăştia aproape niciuna dintre noi, dar mi-e tot mai greu să suport ipocrizia lui Jesse când vorbeşte în *New York Times* despre diferenţa uriaşă dintre salarii în societatea de azi, în condiţiile în care ea ne plăteşte cu ceva sub salariul minim. Între timp, ea urcă pe scara corporatistă a postului de televiziune pe măsură ce popularitatea show-ului sporeşte, îmbogăţindu-se pe spinarea noastră, în vreme ce noi trebuie doar să fim recunoscătoare pentru mediatizarea continuă. În cele din urmă, Hayley n-a mai putut răbda, mai ales după ce a aflat de la unul dintre coordonatorii de producţie că Brett, la îndemnul lui Jesse, a cerut mai mulţi bani şi a şi primit. Am admirat-o pe Hayley pentru modul în care s-a luptat pentru drepturile ei, dar în acelaşi

timp am ştiut că era o misiune sinucigaşă. Jesse avea să perceapă această încercare de renegociere salarială drept nerecunoştinţă, şi totul nu putea decât să se termine cu eliminarea lui Hayley, cum de altfel s-a şi întâmplat. Show-ul nu recompensează femeile dificile, cu excepţia lui Brett Courtney.

Brett este, cum se zice, preferata doamnei profesoare şi, culmea, tot ea se plângea că Jen era tratată preferenţial datorită mamei ei. Iată două persoane care se aseamănă atât de tare, încât în cele din urmă ajung să se respingă reciproc. Amândouă sunt insuportabil de moralizatoare când vine vorba de brandurile proprii care promovează viaţa sănătoasă. Amândouă vor să arate că le ştiu pe toate, că abordarea lor este cea corectă şi că, dacă nu faci cum spun ele, nu eşti decât un dobitoc care probabil că o să se îmbolnăvească de cancer în curând. Şi mai au ceva în comun, ceva ce am descoperit nu de mult, şi anume că amândouă se comportă complet diferit când nu sunt în faţa camerelor de filmat, când nu sunt în rol, deşi, bănuiesc, asta se poate spune despre noi toate. Nu este uşor să păstrezi graniţa dintre cine eşti în cadrul show-ului şi persoana ta reală şi să faci zilnic toată munca asta murdară, să răneşti şi să scoţi buruienile ca să laşi terenul curat. Dar nu toate ne batem cu pumnul în piept cum că *sunt aceeaşi persoană atât în viaţa reală, cât şi în faţa camerei,* frază pe care Brett a spus-o de atâtea ori, încât ar putea deveni unul din următoarele ei tatuaje hidoase. Adevărul este că acea Brett din faţa camerelor este personajul în care ea *s-a transformat* în viaţa reală. Brett, varianta TV cu metastaze. Brett cea reală – am avut parte de ea – există ascunsă pe undeva, precum ultima şi cea mai mică păpuşă dintr-o matrioşka.

— Şi ce facem atunci cu ea? geme Lauren.

Mă uit iarăşi la Jen, care dă din cap: *Hai, dă-i drumul!*

— I-am trimis Lisei programul meu pentru următoarele luni – am lansarea cărţii, ziua lui Vince şi încă nişte chestii în agendă – şi i-am spus foarte clar că aş vrea să vă invit pe voi două, poate şi pe noua participantă, care-o fi ea – în niciun caz Kelly –, şi cu asta, basta.

— Adică spui că n-ar trebui să filmăm cu *favorita,* pufneşte Lauren dispreţuitoare. Ar fi foarte bine.

— Spun că ar trebui să ne facem treaba şi ea să şi-o facă pe a ei, răspund eu, încercând să nu încing lucrurile. Nu este vorba despre o frăţie de sânge. Nu trebuie să scoatem săbiile din teacă. Cea mai bună metodă de a distruge pe cineva din show este să te retragi, să nu-i mai dai ocazia să dramatizeze, să-şi facă relaţii semnificative, să nu mai aibă acces la intriga măreaţă, puternică. În lumea noastră, cea mai ascuţită armă este zâmbetul politicos.

Îmi dau seama că Lauren nu a căzut încă pe spate. Rămân pe gânduri pentru o clipă.

— M-am tot gândit dacă să vă spun sau nu şi m-am hotărât, zic eu. Am sperat să nu fie nevoie.

— Spune dracului ce ai de spus! strigă Lauren la volumul corespunzător a doua pahare de Martini şi două de vin.

Îi evit privirea. Dacă nu o fac, sunt sigură că e în stare să-şi dea seama că mint.

— Mai ştii treaba aia din Page Six[33]? Despre…

— Ştiu la ce te referi, spune Lauren şi ridic privirea să văd dacă s-a înroşit.

În *NY Post* au apărut mai multe referiri la faptul că Lauren bea, însă numai una care s-o coste atât de mult.

— Brett a făcut-o, spun în şoaptă.

Lauren clipeşte împietrită.

— Am aflat abia după reuniunea noastră, mă grăbesc eu să adaug. N-am ştiut ce să fac. Eu şi Brett eram încă prietene şi, dintr-un sentiment de loialitate…

Lauren ridică mâna.

— Şi de ce îmi spui asta acum?

Mă uit la Jen. E chiar atât de evident ce facem?

— Îţi afectează afacerea, Laur. Îţi afectează *banii.*

— Nu, repetă Lauren, calmă, de ce îmi spui asta?

Eu şi Jen ne privim peste masă, negociind telepatic care dintre noi să-i răspundă. Jen nu credea că ar fi fost nevoie să-i spunem lui Lauren că Brett a fost cea care a trimis realizatorilor o înregistrare video cu Lauren beată, executând o felaţie unei baghete, la restaurantul Balthazar. Ştiu că Brett are linie directă cu editorul de la Page Six, şi mai ştiu că eu nu am făcut-o, iar Jen şi Lauren sunt pe aceeaşi lungime de undă. Cine altcineva ar fi putut fi? Lauren fusese aproape isterică la reuniune, cerând să afle cine trimisese filmuleţul, după difuzarea căruia i se interzisese să mai calce în localul ei preferat de brunch, iar tatăl ei adusese un CEO experimentat, reducând practic la zero rolul lui Lauren în companie. Jen crede că, dacă-i spui lui Lauren să nu filmeze cu Brett, ea nu va filma cu Brett. Jen este cea care a adus-o pe Lauren în grup şi asta implică aservire necondiţionată. Lauren însă o place pe Brett, cu toate că nu ar trebui, iar eu nu mă pot preface că nu înţeleg. Mult timp, nu doar că am plăcut-o pe Brett, am şi iubit-o.

Mă hotărăsc s-o spun eu.

— Ce-ar fi dacă sezonul ăsta n-ai mai bea? îi sugerez eu lui Lauren. Fă din asta scenariul tău. Cred că şi eu şi Jen chiar te-am putea sprijini. Brett n-ar

[33] Secţiunea Online, destinată vedetelor, a cotidianului american *The New York Post* (N.r.).

face niciodată așa ceva.

Asta-s eu, o perii pe Lauren ca să o conving să se alăture răsculaților. O vreau pe Brett afară din show. Cu toții vrem asta.

— Să-mi refac imaginea, spune Lauren pe un ton irascibil.

— Exact! spun eu încântată, de parcă aș fi gazda unui concurs, iar ea este concurentul care a ghicit răspunsul la o întrebare decisivă de cunoștințe generale.

Lauren își încrucișează brațele pe piept, cu un aer furios.

— Publicul nostru este proletar. Așa *se bea* în New York. E normal. Și eu sunt normală.

Privirea îi fuge spre paharul meu neterminat de Barolo. Nu are curaj să spună *Tu ești cea care nu-i normală.* În epoca asta, în lumea asta, ce face ea e nu e doar contraofensivă. Faptul că eu beau în porții cât un degetar o plasează pe ea într-o poziție mult mai aproape de medie.

Lauren oftează, răsfirându-și părul de la rădăcină. Crede că-l face să se umfle ca al lui Brigitte Bardot, când, pe bune, cu claia aia arată de parcă și-ar fi frecat o minge de creștet.

— Bine. O *să spun* că nu mai beau. O să spun. De băut, voi bea în continuare.

— Bănuiam noi, ridică Jen din umeri.

— Să mori tu, Greenberg, zise Lauren cu un zâmbet.

Își ridică paharul, cu aerul că a ajuns la un final pozitiv:

— Pentru un sezon fără băutură.

Îl ridic și eu pe al meu, râzând la ironia toastului, ușurată că am ajuns toate la un acord:

— Pentru un sezon fără băutură.

Cât de narcisist trebuie să fii ca să te înscrii la un reality show? Este o întrebare care apare des pe Twitter. Nu se poate descrie în cuvinte fascinația pe care o exercită Jesse Barnes atunci când se pornește. Și s-a pornit, în ceea ce mă privește, atunci, la început. Mese de seară la Le Bernardin, la care cita din cărțile mele. O donație de douăzeci și cinci de mii de dolari, făcută în numele meu, pentru fundația mea preferată, care asigură cursuri de scriere pentru tinerele defavorizate. Petreceri după *Saturday Night Live,* bilete în lojă pentru Vince, la meciul cu Yankees, bilete în primul rând la concertul Madonnei și permis de acces în culise, unde am putut s-o *întâlnesc* pe Madonna. În tot acest timp, Jesse îmi șoptea la ureche, promițându-mi că ăsta nu era un show pentru mama. Era un show despre femei care se înțeleg una cu alta, femei care se sprijină una pe alta, despre femei care au succes, despre femei care nu au nevoie de bărbați. M-a aburit total.

Jesse a crezut probabil în multe din aceste lucruri. La un anumit nivel,

cred că a crezut că se va plasa în avangarda unui alt tip de reality show şi că vom trăi ca în vremurile dominate de puterea feminină. De curând, Beyoncé a făcut o declaraţie răsunătoare pe scenă, cântând în faţa ecranului pe care scria cu litere mari, luminoase, cuvântul *Feminist,* tipărit cu litere mari, luminoase. Nu mai este un cuvânt pe care să-l evităm atunci când lumea ne întreabă ce suntem. Iar sezonul unu a fost difuzat şi audienţa a fost atât de jalnică, încât a fost cât pe ce să ne dea papucii.

Sezonul al doilea a fost chiar de la început altceva. Lisa a devenit noul coordonator şi a găsit tot felul de metode machiavelice de a ne stârni una împotriva celeilalte. Ne-am certat. Ne-am împăcat. Am devenit un megasucces. Am vrut de multe ori să mă retrag, dar n-am făcut-o, şi nu pentru că sunt narcisistă.

Adevărul e că participantele la *Diggers* nu supravieţuiesc dacă sunt împinse de pe canapea. Şi Jesse are grijă de asta. Invitaţiile la evenimente dedicate femeilor încep să nu mai vină, numele mari pe care le feliciţi pe e-mail, cu ocazia vreunui Oscar, încetează să-ţi mai răspundă, afacerile tale îşi închid obloanele, iar singura revistă care e dispusă să te pună pe site este *The Learning Annex*[34]*.* Asta i se întâmplă acum lui Hayley. Am făcut greşeala să-i dau un mesaj şi s-o întreb dacă vine la petrecerea anuală de Halloween organizată de Jesse, unde vine toată lumea şi, în loc să-mi confirme, mi-a înşirat o serie de scuze atât de cusute cu aţă albă, că mi s-a făcut ruşine. *În ultima vreme am o problemă cu mesajele, Mercur e retrograd. Cel puţin aşa îmi spune asistenta mea. De fapt nici nu mi-am mai verificat e-mailurile de ceva timp. E probabil în inbox. Unde are loc, pentru orice eventualitate? Când? Vrei să bem ceva împreună înainte?* Bleah, mi s-a făcut rău. Ştiam exact ce simţea. Este un sentiment pe care numai o femeie îl poate avea, ca nişte crampe. Nu există un nume pentru asta, dar ar fi nevoie de unul. Sentimentul de a fi o femeie trădată de altă femeie.

Ştiu că nu pot să-mi rezerv pentru totdeauna locul pe canapeaua de la reuniunile noastre de final. Dar să fiu a naibii dacă o să fie mâna lui Brett cea care o să-mi dea brânci.

3. Brett

Tatăl meu crede că este o etapă. *Lesbianismul* meu.

Odată a cunoscut-o pe una dintre iubitele mele. De Ziua Recunoştinţei,

[34] Companie americană dedicată proiectelor educaţionale (N.t.).

acum doi ani, în San Diego, unde se mutase după moartea mamei. S-a recăsătorit cu o vegetariană pe care o cheamă Susan. S-au purtat amândoi cu fosta mea de parcă ar fi fost cea mai bună amică din facultate, care nu avea unde să se ducă de sărbători, din cauză că părinţii ei treceau printr-un divorţ nasol. Ne-au înghesuit pe toate patru în cel de-al doilea dormitor – Layla, Kelly, Sarah şi eu –, mama şi fiica în pat, lesbienele pe salteaua gonflabilă. Mai există şi un al treilea dormitor în casa din San Diego, dar e declarat „biroul" tatei, iar el avea de trimis e-mailuri „dis-de-dimineaţă".

Nu mi-e greu să-mi imaginez cum ar fi reacţionat mama la aşa ceva dacă ar mai fi trăit. La început n-ar fi avut cine ştie ce reacţie, conform principiului de creştere şi educaţie a copiilor care spune că metoda cea mai bună de a-ţi pune la punct odraslele atunci când o „iau razna" este să le ignori. De-a lungul diverselor faze prin care am trecut, mai întâi copil şi apoi adolescentă, am tot fost ignorată: de la fazele cu părul brun-roşcat, verde şi mov, tatuaje şi piercinguri la scurtul stagiu Wicca[35] sau la cea în care am închiriat şi n-am mai returnat o casetă video cu *The Craft*[36]. Dar puteţi fi convinşi că ar fi participat şi la parada gay dacă aş fi început să îmi fac un nume, numai fiindcă ar fi crezut că orientarea mea sexuală era intrinsecă celebrităţii. Şi ar fi adorat-o pe Arch. Ce dacă e avocată pentru ACLU[37]? Ar fi putut fi o comunistă purpurie cu o atracţie sexuală pentru stripperi exotici, şi mama tot şi-ar fi dat cu loţiunea Clinique de fiţe de fiecare dată când aş fi adus-o acasă.

Mama nu a mers la facultate, iar când aveam nevoie de bani sau simţea nevoia să facă ceva, încerca diverse posturi în comerţul cu de-amănuntul, dar n-a făcut carieră. A devenit adult într-o perioadă când, din punct de vedere social, era la fel de acceptabil pentru o femeie şi să se mărite la douăzeci şi unu de ani şi să facă primul copil la douăzeci şi trei, şi să meargă la facultate şi să încaseze un cec lunar. Nu cred că ar fi avut încrederea să îşi continue studiile, calea care era cu adevărat în sângele ei. De aceea era mereu puţin în defensivă în legătură cu statutul ei de mamă tânără şi-i intrase în cap că, dacă făcea din copilul ei un client al cantinei studenţeşti, ar fi crescut cumva în ochii celui de-al doilea val de feministe.

A vânat premii pentru Kelly încă de pe când soră-mea abia putea să umble, trimiţând poza ei la concursurile Gerber pentru bebeluşi şi la cele de frumuseţe. Pe când mă năşteam eu, patru ani mai târziu, investise atâta timp, bani şi *speranţă* în Kelly, încât a fost nevoită să ia o decizie: între a-şi

---

[35] Mişcare religioasă sincretică, inspirată de credinţe antice şi de hermetism (N.t.).

[36] *The Craft (Clubul vrăjitoarelor)* – film de groază din 1996, regizat de Andrew Fleming (N.r.).

[37] *The American Civil Liberties Union* (Uniunea Americană pentru Libertăţi Civile) – organizaţie nonprofit având ca scop apărarea drepturilor şi libertăţilor individuale garantate de Constituţie (N.t.).

împărţi efortul pentru a obţine două fiice semirealizate sau a o împinge cu toată viteza înainte pe cea care promitea deja atât de mult. Kelly obţinuse o diplomă de onoare la premiile Gerber în 1986, astfel încât mama a luat decizia s-o împingă pe ea înainte.

Telefonul îmi vibrează în mână când metroul intră în staţia Twenty-eighth Street şi prind ceva semnal. Mă uit la ecran. *Kelly.* Mă întreabă cât de departe mă aflu. Şedinţa de producţie a început acum optsprezece minute, dar sistemul nostru de rezervări online căzuse la douăzeci de minute după ce începuse unul dintre cursurile de la sală, drept care am stat pe telefon cu cei de la tehnic vreo oră jumate. N-am avut timp nici să fac un duş şi încă mai am pe mine colanţii îmbâcsiţi. *Zece minute,* îi spun. *E ceva de mâncare pe acolo?*

Mi-e mai greu însă să-mi imaginez cum ar fi reacţionat mama la schimbarea totală de atitudine a lui Kelly. Şi la Layla. Ce fel de bunică ar fi fost pentru Layla? Instinctul îmi spune că nu i-ar fi copt prăjituri şi nici nu i-ar fi citit poveşti la culcare, cel puţin în acei ani de început. Acum, că Layla a crescut şi se arată interesată de SPOKE, s-ar mai fi înmuiat. Dar nu cred că ar fi putut s-o ierte pe Kelly fiindcă a făcut-o să simtă că pariase pe calul greşit.

Kelly era în anul doi de facultate la Dartmouth şi studia în străinătate, în Maroc, când mama a suferit cel de-al doilea accident cerebral. Aveam cincisprezece ani şi eram în subsolul amenajat al casei, unde mă prefăceam că lucrez la un proiect şcolar, dar de fapt eram pe chatul unui site de sex. Kelly fusese cea care mă iniţiase în aşa ceva. A uitat odată să se delogheze şi, când am deschis netul, am descoperit atât numele ei de user, *Prttynpink85,* cât şi faptul că ambiţiile ei nu se limitau la orele de şcoală. Eram complet şocată că, în ciuda faptului că în casa noastră nu existau practic niciun fel de reguli, Kelly nu ieşea cu băieţi. Era cumva de la sine înţeles că o preocupa mai mult genetica microbiană sau ce naiba învăţau ei acolo, la facultate, decât băieţii. La balul de absolvire a liceului, sora mea s-a dus cu Mags, prietena ei cea mai bună, şi a venit acasă destul de repede, cu o pungă unsuroasă de la Mac. Privind acum în urmă, înţeleg că sora mea îşi alegea în acea vreme modelele de urmat în viaţă. Mama ne-a spus foarte clar că liceul era calea ca să ajungi la o facultate de top şi nu pretextul pentru meciuri de fotbal şi distracţie. Aşa se face că sora mea a intrat la o facultate din Ivy League virgină şi frustrată sexual, cu un corp trăsnet şi tobă de cunoştinţe în domeniu, datorită aventurilor ei digitale. N-ar fi trebuit să ne mirăm că, doi ani mai târziu, s-a dus să şi-o tragă în Marrakech.

Al doilea accident al mamei a fost tot unul minor, la fel ca primul. A insistat ca sora mea să nu vină acasă. Două zile mai târziu, s-a ridicat din pat să se ducă la baie, când o embolie pulmonară a doborât-o, în timp ce se spăla

pe mâini. Ar fi fost mulţumită să afle că asta s-a întâmplat după ce şi-a tras chiloţii la loc – mama era îngrozitor de ruşinată de fundul ei. Într-un fel, îi sunt recunoscătoare că era aşa, deoarece înclinam întotdeauna să fac şi să fiu invers decât aştepta ea de la mine. Nu e uşor să ai încredere în corpul tău. Revolta adolescentină vine cu unele rezerve.

Eu şi cu tata am sunat-o pe Kelly să-i dăm vestea groaznică, apoi iar am sunat şi-am sunat din nou… şi din nou. În săptămânile dinainte de moartea mamei, ne fusese tot mai greu să dăm de ea, deşi părinţii mei îi plătiseră cea mai scumpă ofertă de convorbiri internaţionale pe care o ofereau cei de la AT&T. I-am lăsat mesaje, spunându-i că trebuia să vorbim urgent cu ea. Probabil că înţelesese, din vocile noastre, dar nu a sunat niciodată. *Niciodată.*

L-am contactat pe profesorul ei şi ne-a spus că nu mai venise la ore de două zile. Pentru majoritatea studenţilor asta nu era nimic neobişnuit, dar pentru Kelly – SĂ VINĂ GARDA NAŢIONALĂ! Prin colega ei de cameră am reuşit să-i dăm de urmă, ajungând până la apartamentul DJ-ului de la piscina americană, cunoscut sub numele de Fad. Fad, şi-atât. Eu şi tata a trebuit să amânăm înmormântarea ca să zburăm la Marrakech şi s-o scoatem pe mironosiţa de soră-mea din braţele unui bărbat de treizeci şi doi de ani care purta ochelari galbeni de soare minusculi şi colier dublu de scoici. De fapt, Fad nu era marocan, emigrase din Nigeria pe când era copil şi cam asta e tot ce ştia Kelly despre originile lui. Eu, una, eram convinsă că, în altă viaţă, o viaţă în care nu se înţolea ca un VJ de la MTV care îmbătrâneşte, Fad-fără-nume-de-familie inventase probabil vaccinul polio şi poate şi reţeta de espresso rece. Cum altfel ai putea să te pricopseşti într-un final cu o minune ca Layla?

Ar trebui să-i mulţumesc lui Fad nu numai pentru nepoata mea, dar şi pentru felul în care i-a sucit minţile soră-mii. Pentru că, dacă nu ar fi făcut-o, n-aş fi avut niciun motiv să călătoresc în Maroc, iar ideea de a înfiinţa SPOKE nu mi-ar fi venit niciodată. Aşadar, nu prea mai are importanţă ce ar fi crezut mama despre vieţile noastre. Fiindcă nu am fi ajuns aici dacă ea n-ar fi murit şi mai ales dacă n-ar fi dezertat Kelly.

Trenul intră zgâlţâindu-se în staţia Twenty-third Street. Îmi verific telefonul. Sunt deja în întârziere – ce mai contează cinci minute, cât să ajung pe Third Avenue şi să înşfac un covrig? Slabe şanse să se discute ceva important la şedinţa de producţie. Filmările s-au încheiat de o lună, jigodiile alea au doar chef de trăncăneală.

* * *

În sala de conferinţă, doar jumătate din locuri sunt ocupate, dar cei din echipă au reuşit să formeze un cerc complet în jurul mesei, lăsând scaune

goale între ei. Kelly are două locuri libere în dreapta şi trei în stânga. Se străduieşte din greu să pară că nu-i pasă că nimeni nu doreşte să stea lângă ea, dar pot să simt cât o enervează de fapt treaba asta. Pe bune, când sora-mea este stresată, emană un damf de varză acră.

Lisa, coordonatoarea show-ului, este la locul care i se cuvine, în capul mesei. Când mă vede, lasă telefonul, întrerupând discuţia cu un producător de teren. Se spune că, în şedinţe, femeile sunt întrerupte de cinci ori mai des decât un bărbat. Mă întreb cum e statistica cu Lisa Griffin în cameră.

— Iat-o pe domnişoara *Timpul meu e mai important decât al tău.* Are douăzeci de milioane în cont şi nu-şi poate permite un căcat de Rolex.

E vorba de 23,4 milioane şi este o companie cu răspundere limitată, dar nu o mai corectez. Lisa ar putea să mă halească la micul dejun – asta, dacă ar lua micul dejun. Acum doi ani, a început să bea shake-urile de proteine ale lui Jen şi să ţopăie cu gantere de un kilogram la Tracy Anderson[38]. Acum poartă doar jeanşi din piele şi e mai mică şi mai slabă ca oricând. Disprețuieşte prietenia mea cu Jesse şi crede probabil că am adus-o pe Kelly în show pe la spatele ei. Dacă ar şti…

— Îmi pare rău, atât de rău, spun eu, ridicându-mi geanta de sport deasupra capului şi târându-mă între masă şi perete ca să mă aşez lângă Kelly. Azi-dimineaţă am avut o problemă tehnică la sală.

— Mulţumesc că te-ai ocupat de rezolvarea ei, îmi spune Kelly, de parcă i-aş fi făcut *ei* o favoare, rezolvând o treabă în interiorul propriei mele companii.

Ceva din înfăţişarea ei mă face să o privesc din nou cu atenţie şi poate că nu e din cauza sandalelor cu toc şi barete pe gleznă pe care se chinuie să stea şi nici din cauza puloverului cu umerii căzuţi. Lauren şi Jen stau în faţa ei, de partea cealaltă a mesei, şi arată de parcă s-ar fi sculat în jeanşii ăia ciudaţi, bând sucuri asortate de cocos La Croix. Ce monştri. Cui îi place cocosul? Nu pot să mă hotărăsc dacă sunt jenată sau răzbunată de apariţia sexy a lui Kelly. (*Eşti depăşită, ţi-am* spus *eu.*) Sau dacă ar trebui să angajăm un stilist, sau poate mai bine să-mi ţin gura.

O să mă lămuresc mai încolo, pentru că mult mai presantă este senzaţia că Stephanie întârzie chiar mai mult decât mine. Nu ar trebui – *nu ar trebui* –, dar mă zbârlesc toată. Stephanie era celebră pentru că ţinea filmările în loc, în sezoanele de început, doar pentru că nu îi plăcea cum îi stă părul sau fiindcă programul era de la 10, iar ea chiar nu avea chef să ajungă acolo la 10. Şi-a mai revenit, în sezonul trecut, după ce a fost poreclită „Somnache" de către telespectatorii care s-au plâns pe Twitter şi Instagram că a devenit

[38] Întreprinzătoare americană în domeniul fitnessului (N.r.).

plicticoasă şi că părea mult prea *prelucrată*. Somnache foloseşte un regiment întreg de stilişti – pentru păr, machiaj şi vestimentaţie – care, cu toţii, trebuie să trudească să-i dea un aspect ca de catalog de modă în fiecare sezon. Niciun efort nu-i prea mare pentru a întreţine această imagine fabricată a lui Somnache, de femeie cu toate motoarele turate la maximum – în viaţă, în dragoste şi în afaceri imobiliare. În tot acest timp, *Stephanie* îi dispreţuieşte pe toţi cei cărora le place personajul ei găunos, căsnicia ei e ciuruită de infidelităţi, antidepresivele intră şi dispar din viaţa ei încă din perioada adolescenţei, iar mama ei i-a plătit, drept cadou de nuntă, avansul pentru casa de secol al XIX-lea. Publicul nu rezonează cu ea, fiindcă totul e exagerat de perfect în apariţiile ei. Este nevoie de imperfecţiuni, ici şi colo, pentru ca lumea să simtă că există şi o fiinţă umană sub toate astea, dar ea n-a avut niciodată curajul să-şi arate adevăratele hibe. L-a pus pe agentul ei să negocieze cu producătorii că nu vor filma exteriorul casei ei – din motive de „securitate". De fapt, îi e jenă că locuinţa ei este în vecinătatea unei curăţătorii. Dar, dacă n-ar fi fost lângă curăţătorie, clădirea din cărămidă aparentă ar fi costat cu câteva milioane în plus, şi alte milioane în plus dacă ar fi fost doar cu o stradă mai la vest de First Avenue. Cum spuneam, e greu să fii bogat în New York, chiar şi pentru Stephanie Simmons.

Faptul că s-a întors la vechile obiceiuri înseamnă că e foarte sigură pe contract. O fi primit unul nou pentru următoarele două sezoane? Nimeni nu primeşte o reînnoire de contract pe două sezoane, dar nici nu întârzii exagerat de mult decât dacă îţi poţi permite, şi de-asta sunt eu îngrozită că am fost blocată azi-dimineaţă. N-am vrut niciodată să dau impresia că profit de favoritismul evident al lui Jesse. Ştiu că el există, dar fac moarte de om dacă cineva îl pune pe seama faptului că suntem amândouă gay. Ce zici de faptul că Jesse şi cu mine suntem printre puţinele care ne putem mândri că ne-am croit singure o carieră? Poate că Jen nu are în spate grămezile de bani pe care le au Lauren şi Steph, cu toate astea a crescut în cartierul şic Soho şi a profitat de numele mamei ei.

A, şi în cazul în care Stephanie v-a vândut povestea aia cu prinţ şi cerşetor şi cu traiul de pe-o zi pe alta din salariul minim pe care l-a primit când s-a mutat la New York – pentru că adoră basmul ăsta –, iată şi adevărul pe care uită să-l spună. Mama ei i-a plătit chiria pentru garsonierele de pe Seventy-six şi apoi de pe Third Avenue şi i-a mai băgat în buzunar şi 250 de dolari pe săptămână. Se poate ca Stephanie să fi rămas fără bani, din când în când, sau să nu-şi fi putut permite să iasă seara în oraş oricând şi-ar fi dorit sau să îşi cumpere ceva dintr-o toană, dar era departe de a fi ruptă-n fund.

Mă aşez şi-mi pun geanta pe masă, scotocind după cornul cu legume, cremă de brânză şi roşii, luat la lunga coadă de la Pick a Bagel.

— E mişto geanta ta Chloé, spune Lauren, cu viclenie.

Se întoarce spre Jen, cu un rânjet triumfător, de parcă aş fi dovedit că ea avea dreptate.

Arch m-a bătut la cap să „investesc" într-o „geantă adevărată" şi, când a văzut că nu mişc nimic, a luat problema în mâini. Ce fel de sfaturi financiare aiuristice reuşim să le vârâm în cap femeilor, de până şi prietena mea, absolventă de Harvard, le adoptă? A investi înseamnă să bagi bani în ceva care aduce un profit. Doar dacă preţul unei astfel de genţi ar fi venit la pachet cu vreun plan pentru pensie aş fi fost convinsă că Arch a investit în ceva. Altfel, a cumpărat, pur şi simplu, un obiect.

— Mulţumesc, spun eu, e un cadou de la iubita mea.

— Drăguţă iubita ta, îmi face Lauren, jucăuş, cu ochiul.

— Îmi pare rău că am întârziat, spun eu din nou, de data asta pentru Lauren şi Jen.

Sunt ofticate, e clar. Deşi Pacostea Verde[39] e întotdeauna ofticată pe ceva.

— Întregul sistem de rezervări a picat exact când ieşeam pe uşă.

— Ştiu cum stă *treaba,* spune Lauren, pe un ton obosit, nu ca să fie generoasă, ci ca să întărească legenda cum că e la curent cu ceea ce se întâmplă cu SADIE.

Lauren a avut o idee grozavă – un site de *întâlniri* unde femeia e cea care stabileşte prima contactul –, dar nu l-ar fi putut porni niciodată dacă tatăl ei nu i-ar fi pus la dispoziţie o sumă frumuşică şi un consiliu de administraţie beton. Lauren n-a fost niciodată mai mult decât imaginea lui SADIE. E o imagine minunată, dar în ultimul timp face mai mult rău decât bine.

Fac semn cu capul înspre Jen, care se pare că a adoptat genul meu de tunsoare.

— Greenberg, îmi place părul lung.

Au trecut trei luni de când n-am mai dat peste Pacostea Verde, şi asta nu pentru că ne-am urî. Mai mult decât orice, producătorii preferă să păstrăm distanţa dintre noi în perioadele dintre sezoane. Vor să fim proaspete atunci când ne revedem; nu vor alianţe când nu e nicio cameră de filmat prin preajmă care să surprindă asta. Ajută şi firului narativ, dacă reluăm exact din punctul în care am rămas în sezonul anterior.

— Şi *moi*? întreabă Lauren, rotunjindu-şi palma înspre părul ei, împletit foarte şic într-o cunună deasupra creştetului. Ştiai că, în New York City, o dată la paisprezece secunde, o femeie devine victima acestei coafuri-cunună? Epidemie-de-cunună. În sfârşit, am obţinut un card la Gemma,

[39] Joc de cuvinte, prin care se asociază numele de familie al protagonistei Jen Greenberg cu produsele naturiste *green* (verzi) pe care le vinde – Green Menace, adică Pacostea Verde (N.r.).

aseară.

— Adorabil, arăți de vârsta mea, spun eu.

— Ha! latră Lauren.

Jen tastează un mesaj cuiva.

În general îmi place de Lauren. E Lauren Fun[40]! Ce-ar putea să nu-ți placă la ea? Ne-am comportat întotdeauna ca prietenele unei prietene comune, care se înțeleg de minune atunci când se întâmplă să se întâlnească, care își au numerele de telefon în agendă, dar le folosesc numai pentru mesaje logistice. *Încă o dată, la ce oră este petrecerea lui* (*introduceți numele prietenei comune*) *din seara asta?* Mi se pare ridicol că a devenit slugă cu contract doar pentru că Jen a adus-o în show – se știu de pe vremea verilor petrecute la *Ohm-nah-gansett.* Mă lași? Adevărul este că mă interesează să-mi fie prietenă pe bune. Mă calcă pe nervi oamenii care nu sunt cinstiți cu ei înșiși, și Lauren dă năvală în categoria asta, cu câte o tequila cu gheață în fiecare mână și strigând *Încă un rând!* Puteți argumenta că Steph suferă de aceeași problemă, dar Steph *este* sinceră cu ea însăși. Îi minte, în schimb, pe toți ceilalți, și nu vreau ca asta să sune ca o critică. Ar trebui doar să aibă o strategie mai bună când minte.

Jen se uită chiorâș la coordonatoarea noastră.

— Lisa, la ora 13:00 ar trebui să fiu în East Side, la o altă întâlnire.

Jen are o expresie a feței de genul: *Bleah, oamenii, chiar trebuie să vorbesc cu ei?* Are ceva care o face, în mod fundamental, de nefutut. Bănuiesc că poți spune că e frumușică – suntem la TV doar, nu putem fi nasoale –, dar e genul ăla de frumusețe anemică. Chipul ei este o pânză palidă peste care și-a aplicat paleta jucăușă de culori boeme, care implică multă dantelărie veche, pătată de ceai. Poate și de aici vine lipsa ei de sex-appeal, din faptul că habar n-are cine este și ce reprezintă. Totul este o imitație, o costumație infantilă cu floricele, având ca scop final banii și succesul, mai degrabă decât plăcerea și propria împlinire.

Până și această Jen mic-burgheză din fața mea pare a fi o mișcare bine gândită pe o tablă de șah. Lumea spune că Jen și-a șlefuit lookul cu scopul de a reaprinde relația cu persoana care i-a pus inima pe tocător, imediat înainte de ultima reuniune. Cel de-al treilea nasture de la bluză este desfăcut. Obrăznicătură apetisantă. Dar nu putem ști cu siguranță, în primul rând fiindcă Jen refuză să vorbească despre viața ei personală. Asta mă scoate din minți. Suntem într-un reality show! Am semnat în contract că suntem de acord să ne împărtășim toate aspectele vieții noastre, chiar și cele mai umilitoare deziluzii în dragoste. A trebuit să fac față momentului când Sarah

[40] În traducere: „Lauren Amuzanta" (N.r.).

mi-a dat papucii de două ori, o dată în viaţa reală şi încă o dată pe ecran, dar Jen a reuşit să scape de fiecare dată. Vrea să aibă parte de celebritatea şi adoraţia publicului, ca vedetă TV, fără să facă însă niciun sacrificiu.

— Acum, că ne-am adunat *cu toatele,* hai să începem, spune Lisa cu privirea în pământ.

Cu spinarea dreaptă ca un băţ, Kelly apucă dosarul de producţie.

Cu toatele? Mă uit înspre uşă:

— Steph s-a pierdut cumva într-una din sutele ei de camere?

Producătorii de teren râd.

— Steph nu vine, îmi spune Jen, părând foarte satisfăcută să-mi comunice asta.

Ia te uită, de când Jen îi spune lui Stephanie aşa, *Steph*?

— Nu *vine*?

Îmi arunc privirea în jur, în căutarea cuiva care este la fel de şocat ca mine. Niciodată până acum n-a mai fost cineva care să lipsească de la şedinţa de producţie cu toată distribuţia.

— E în Chicago, cu Sam, se oferă Lauren să-mi explice, pândindu-mi atent reacţiile şi ştiind că am tot dreptul să fac ochii cât cepele.

Sam este AI-ul nostru, asistentul de imagine, ceea ce înseamnă că Stephanie filmează *singură,* înaintea noastră. Nu te pun să filmezi mai devreme decât dacă se gândesc că povestea ta este relevantă pentru sezonul respectiv. Nimeni n-a vrut să mă filmeze pe mine, înainte şi singură, când supervizam interviurile de la sala de yoga.

Refuz să arăt că mă afectează treaba asta, dar, să fiu a naibii, aşa e! O întreb pe Lisa:

— De ce nu facem şedinţa când se întoarce?

— Pentru că sunteţi toate nişte cutre ocupate, iar patru din cinci care răspund la apel nici măcar nu-i rău, spune Lisa.

Ridică dosarul de producţie şi îl deschide la prima pagină:

— Evenimentele principale…

Toată lumea îşi îndreaptă atenţia către dosarul din faţă. Încerc să mă concentrez, dar nu văd decât cifre şi cuvinte în loc de date şi locuri. Simt o mişcare şi ridic ochii la timp, cât s-o văd pe Lauren cum se apleacă spre Jen şi-i şopteşte ceva, ţinându-şi un deget la gură, ca să mascheze un chicotit. Jen reuşeşte să zâmbească fără să atragă atenţia.

E greu de crezut că primul episod din *Goal Diggers* a debutat cu Jen şi cu mine cumpărând rochii din materiale reciclate de la Reformation[41], cu câteva ore înainte de megadeschiderea celui de al doilea magazin Green

[41] Companie care produce îmbrăcăminte pentru femei, realizată din materiale ecologice (N.t.).

Theory. Pe vremea aia eram cumva prietene, apoi am început să ne ciondănim când ne-am dat seama că ideea despre sănătate a uneia îi periclita celeilalte modelul de business, al ei fiind „slăbătură" şi al meu „mănâncă gogoaşa". Sincer, asta este esenţa problemei noastre – asta, la care se adaugă dezgustul absolut al lui Jen faţă de corpul meu –, deşi ea insistă şi asupra faptului că i-am „furat mama". Nu e vina mea că Yvette e dezamăgită de fiica ei, care a ales acea cale în viaţă ce le pune pe femei într-o situaţie de inferioritate.

— Vorbiserăm despre o excursie în care să strângem bani pentru campania lui Lacey Rzeszowski, spune Kelly dintr-odată, uitându-se la mine încurajator.

Discutaserăm despre cum să procedăm pentru ca afacerile noastre să marcheze rezultatul alegerilor.

— Lacey…? îmi dreg eu glasul.

— Rzeszowski, insistă Kelly. Am vorbit despre asta, îţi aminteşti? Este una din cele două sute de femei care candidează pentru prima dată anul acesta pentru consiliul general, în New Jersey.

Ratez răspunsul şi Pacostea Verde profită de ocazie.

— Eu, una, sunt pe cale să concep o serie limitată de sucuri intitulate Clintonics, spune Jen, îngustându-şi ochii.

Pentru câteva secunde, Lisa îşi bate uşor fruntea cu pixul, încercând să înţeleagă ceea ce a spus Jen.

— O, Doamne, exclamă ea când îi cade fisa. *Clintonics*! Al naibii de comic!

Foarte comic, nici măcar nu râde.

— *Da, da, da!* aprobă Lauren.

Energia ei are ceva frenetic, în funcţie de ce a consumat în ziua respectivă:

— Şi se presupune că sucurile astea îţi fac bine la voce, nu-i aşa, J?

— Conţin, în concentraţie mare, ceea ce noi numim, în Ayurveda, „condimente care te încălzesc", adaugă Jen, pe un ton care mă avertizează să mă pregătesc pentru un plictis total. Tradiţional, scorţişoara, cardamomul şi cuişoarele se folosesc împreună ca să producă un complex de antioxidanţi care stimulează imunitatea, dar tulsi este noul supercondiment descoperit de comunitatea homeopată şi este benefic pentru plămâni şi gât. Ca să ne facem auzite vocile feminine.

În cameră se şopteşte despre cât de tare e chestia asta şi cât de potrivită pentru noi. Mă gândesc că e absolut normal că tipul ăla i-a dat papucii. Pârţurile lui Jen miros probabil a mortăciune.

— Am putea să le vindem la recepţia SPOKE, sugerează Kelly timid, fiindcă ştie că avem o regulă strictă în ce priveşte băutura şi mâncarea pe

care o băgăm sub nasul clienților.

Eu sunt absolut convinsă că nu trebuie să influențăm opțiunile femeilor în materie de dietă. Sunt asaltate destul, peste tot pe unde se duc.

— Ai nevoie de aprobare ca să vinzi în afara restaurantelor și e o bătaie întreagă de cap, spune Jen. În plus, fata ta nu promovează chestiile astea, gen sucuri.

— Eu le ador, ridică Kelly din umeri, iar mie îmi pică fisa.

Kelly *a slăbit.* Câteva kile doar, care nu se văd din cauza puloverelor lungi pe care le poartă de obicei. Dar, în ţoalele astea strâmte luate de la Forever 21, pieptul ei arată ca o tigaie grill.

Jen ridică din sprâncene amuzată și nu pot să spun că o condamn. Dacă sora lui Jen ar fi aici, ploconindu-se, m-aș amuza și eu al dracului.

— Mai gândiți-vă la asta, spune Lisa, lingându-și degetul și dând pagina mai departe. Hai să vorbim despre Maroc.

Acum e momentul meu. *Hai!*

— Noaptea trecută am avut o conversație cu unul dintre investitorii mei. Despre finanțarea călătoriei. Despre toate lucrurile de care avem nevoie. Transport, cazare, totul e acoperit.

— *Tăticul* ăsta o fi burlac? întreabă Lauren, fluturând din gene.

— Dă-te la o parte, spune Lisa. Greenberg e cea care are nevoie urgentă de o relație de consolare.

Jen se îmbujorează de furie.

— Uau, Laur, zic eu, încrucișându-mi brațele la piept și săgetând-o din priviri. Ce remarcă sexistă să presupui că investitorul meu este bărbat!

În cameră se lasă o tăcere stranie și le las pe toate să fiarbă o vreme în suc propriu.

— Glumeam! exclam și-mi întind brațele deasupra capului. E un nene de culoare absolut albă, din Texas!

Toată lumea râde, în afară de Jen.

— Putem să ne concentrăm, vă rog? chițăie Lisa.

Lisa se apropie de cincizeci de ani, dar are vocea unui băiat de cor, de unșpe ani, și asta o face să fie și mai terifiantă. Este foarte tulburător ca o femeie cu glas de Pinocchio să-ți spună că ești pe cale să devii atât de irelevant, încât nici propriii tăi nepoți nu-și vor aminti numele tău – asta i-a spus Lisa lui Hayley când ne-am dus în Anguilla să filmăm reclama la noua ei colecție de costume de baie. Nu știi c-ai trăit, până când Lisa nu țipă la tine într-un loc exotic.

Lisa dă pagina dosarului de producție.

— *Maroc,* rostește ea pe un ton nerăbdător. Ne gândim să ajungem acolo în ultima săptămână din iunie. Vom începe filmările pe 1 iunie, așadar

fiecare are destul timp să se implice şi să-şi rezolve treburile – arată ea cu pixul spre *mine* – ca să se poată mobiliza pentru această escapadă care va stoarce lacrimi. Înţeleg, în mare, că vom începe călătoria în Marrakech, iar apoi vom porni spre unul din satele din munţi.

Kelly ridică mâna ca la şcoală, Lisa îi face jocul.

— Da, domnişoară Courtney?

— Layla e prietenă prin corespondenţă cu o fată din satul Aguergour. Este una din cele mai bune vânzătoare ale noastre. Cred că ar putea fi un moment drăguţ dacă cele două s-ar cunoaşte personal.

Se lasă tăcere de jur-împrejur, a mea fiind cea mai profundă. E pentru prima dată că aud de *prietena prin corespondenţă* a Laylei. Kelly învaţă repede. Întotdeauna a făcut asta.

Dintre noi toate, Jen e cea care spune:

— Ăsta ar putea fi un moment foarte puternic. Treaba e că nu cred că aş putea merge cu conştiinţa împăcată. Pentru Maroc se recomandă vaccinul antihepatita A, iar producătorii acestuia figurează pe lista PETA a companiilor care fac teste pe animale. Folosesc iepuraşi.

Bărbia lui Jen începe să tremure.

Lisa ridică mâna să nu vorbesc, deşi nu am spus nimic:

— E adevărat?

Jen îşi înmoaie degetul într-un tub de balsam de buze fără parabeni, sulfaţi şi ftalaţi şi îşi tapotează buzele. Şi-a revenit destul de rapid – după ce era gata să plângă de mila iepuraşilor, e acum preocupată doar de propria-i persoană.

— Însă, doar pentru că eu nu pot să merg nu înseamnă că nu este o idee grozavă, spune ea şi îmi zâmbeşte, de parcă fără balsam n-ar fi fost în stare.

De data asta, Lauren ridică mâna:

— Îmi pare rău că mă bag, dar noi tocmai lucrăm la lansarea unei aplicaţii pentru noua versiune a lui SADIE, concepută pentru comunitatea LGBT. Directorul meu general este îngrijorat de faptul că mă duc într-o ţară care îi persecută pe homosexuali şi lesbiene.

Lisa se joacă cu pixul, mutându-l între degetul mare, arătător şi mijlociu, şi o ia în colimator pe Lauren.

— N-ai fost tu în Dubai, în vacanţă?

Lauren îşi vâră degetul în balsamul de buze al lui Jen.

— Doar pentru o noapte. Nu poţi zbura direct către Maldive.

— Şi care e atitudinea celor din Maldive faţă de homosexuali şi lesbiene? mârâi eu.

Lauren deschide gura larg, apoi o închide şi iar o deschide, de câteva ori, până când cele câteva celule din creier reuşesc să se ciocnească unele de

altele.

— Am citit că investitorul tău a făcut nunta fiicei lui la Trump Bedminster[42], strigă ea, fără nicio legătură cu subiectul.

O producătoare de platou își acoperă oripilată gura cu dosarul de producție, și eu sunt tentată să fac același lucru. Ceea ce spune ea este absolut adevărat, dar Lauren nu s-a dat niciodată până acum la mine. Simt pe șira spinării un fior rece. Ce se *întâmplă* aici?

— *Oameni buni, oameni buni!* chirăie Lisa în asemenea hal, că o face pe Kelly să-și plece capul și să-și bage un deget în ureche. Destul. Fiecare să-și noteze în agendă datele de 23 iunie, până la 2 iulie. Vom găsi un loc care să le convină tuturor.

— Lisa, izbucnesc, eu chiar *trebuie* să mă duc în Maroc vara asta.

Lisa își încrețește buzele, dezgustată de exasperarea mea.

— Brett, vom găsi o soluție, spune ea, așteptând până când Jen și Lauren sunt din nou atente. *Ce mama dracului!* rostește ea, întorcându-și capul spre ele.

Strâng teatral din umeri ca să arăt că și eu sunt la fel de uluită ca ea.

Lisa rostogolește ochii, mimând din buze *să-mi fut una!*, fiindcă are aproape cincizeci de ani și nu-și dă seama că nimeni nu mai spune așa ceva, dar și fiindcă problema mea este și problema lui Jesse, și problema Lisei. Așa a fost dintotdeauna. Și atunci, de ce de data asta parcă e altfel?

4. Stephanie

„Într-o bună zi am auzit o voce care-mi spunea, limpede ca lumina zilei, «Pandantiv». Cuvântul a fost rostit în așa fel încât am sărit din pat, unde, întinsă pe burtă, citeam un exemplar din *Reviving Ophelia*[43], pe care îl șutisem de pe noptiera mamei mele. Aveam doisprezece ani și doream să știu toate lucrurile pe care tipii voiau să le facă fetelor și de care fetele nu voiau să audă, iar eu nu-mi puteam imagina de ce o fată s-ar plânge de așa ceva. Era o fantezie ascunsă și vinovată de-a mea, de a fi încuiată într-un dormitor, la o petrecere, și de a fi dorită atât de tare, copleșitor. Dorită. Ca un copil adoptat ce eram, am fost mereu dispusă să suport orice durere doar pentru a mă simți dorită.

Am sărit din pat pentru că am fost șocată și nu pentru că aș fi văzut în

[42] Club de golf din New Jersey, proprietate a lui Donald Trump (N.t.).

[43] Carte scrisă de Dr. Mary Pipher, care analizează efectele presiunilor sociale asupra adolescentelor din Statele Unite (N.t.).

camera mea pe cineva care s-ar fi prezentat, în mod ciudat, drept Pandantiv. Vocea nu avea sex, nici corp, avea ceva mecanic în limpezimea ei, precum cea a unui GPS de maşină, care pe atunci încă nu exista. De curând, văzusem pe furiş un episod din *Sally Jessy Raphael*[44] în care moderatoarea întâlnise tineri cu schizofrenie, de genul celor care aud voci. Ulterior, aveam să aflu că nu orice tip de schizofrenie te face să auzi voci. Inima mi se zbătea în piept, pentru că ştiam, *ştiam* că asta avea legătură cu mama mea. Şi nu cu mama care citea, vrând să afle cum să-şi împiedice fiica preadolescentă să cadă victimă tulburărilor de alimentaţie, violenţei sexuale, tentativelor de suicid sau scăderii respectului de sine. Ci cu mama care fusese o astfel de victimă pe când era de vârsta mea. Nu mama mea legală, din dormitorul ei mare care era la două camere distanţă de dormitorul meu mare, din Summit New Jersey, ci mama mea de sânge. Care trăise undeva prin Pennsylvania.

Am fost adoptată de una dintre acele familii care ar fi făcut din adopţie un secret întunecat şi veşnic dacă nu ar fi existat chestiile legate de înfăţişare. Mama era blondă cu ochi albaştri, abia dacă avea un metru jumătate înălţime şi patruzeci şi cinci de kilograme după Ziua Recunoştinţei. În plus, era şi bătrână, prea bătrână pentru injecţii cu hormoni sau fertilizare in vitro.

Când am împlinit doisprezece ani, eram cu jumătate de cap mai înaltă decât ea, aveam cu douăsprezece kile mai mult, plus început de sâni şi coapse. Aveam reţineri să mă urc seara în Mercedesul ei, convinsă că lumea şi-ar închipui că răpeam o bătrânică doar ca să-i fur maşina, începusem să zâmbesc şi să râd ori de câte ori mă apropiam de portiera pasagerului din dreapta, tocmai ca să par cât mai puţin ameninţătoare cu putinţă.

«De ce râzi?» mă întreba mama, iar eu obişnuiam să spun cum că îmi amintisem de ceva foarte nostim care se întâmplase cu o zi înainte. Acest obicei se repeta atât de des, încât am început să trec drept o fiinţă cu capul în nori, căpătând şi o poreclă: *Stephanie Prostuţa.*

Mama avea bani din familie, iar eu am profitat de asta, umplându-mi dulapurile cu caşmir de culoarea şerbetului şi înfăşurându-mi încheieturile cu lanţuri semnate David Yurman. Mi-am făcut regulat tratamente scumpe de întindere a părului şi, când am împlinit şaisprezece ani, mama şi Bruce – bărbatul cu care s-a măritat la doi ani după ce am intrat în viaţa ei – au împachetat un BMW în fundă roşie şi l-au lăsat în parcare pentru mine. La volan eram mereu vizibil stresată, de parcă, în orice clipă, un ofiţer de poliţie ar fi putut să mă tragă pe dreapta şi să mă aresteze pentru furt de maşină. Nu puteam suporta ideea să se întâmple aşa ceva în faţa lui Ashley, Jenna şi

[44] Talk-show american dedicat mondenităţilor (N.r.).

Caitlin, trei din cele mai albe nume care-ar fi putut fi scrise vreodată pe un certificat de naştere, alături de Stephanie, firește. Afişam dispreţ faţă de condusul maşinii şi eram cunoscută pentru gestul de a arunca cheile prietenilor mei care adorau să conducă micul meu BMW albastru şi mă distram văzându-i cum se ceartă, fiecare vrând să fie cel care-o duce pe Stephanie de la şcoală acasă.

Aveam o mulţime de prieteni. Mergeam la o şcoală privată, catolică, unde băieţii purtau cravate şi fetele, fuste în carouri. Eram vedetă la hochei pe iarbă şi, la fel ca banii, sportul era şi el o formă de recunoaştere şi de acceptare. N-am dus niciodată lipsă de planuri, nici de invitaţii la petreceri sau la balul de absolvire (deşi venite, ce-i drept, întotdeauna din partea băiatului cu apa, a ratatului gras din echipa de lacrosse), dar nu m-am simţit bine la niciuna dintre ele. Popularitatea mea, toate acele nopţi de la Chateau Simmons, toate îmi dădeau sentimentul unei nesfârşite perioade de probă. De parcă în fiecare an trebuia să fiu reevaluată: Ne place de ea? O mai păstrăm?"

Iau o gură de apă. Simt o zgârietură pe corzile vocale, fiindcă am citit pasajul ăsta de prea multe ori. Cineva din mulţime crede în mod eronat că m-am emoţionat şi scoate un *ohh,* cu blândeţe.

„Aşadar, nu am spus nimănui.", îmi reiau eu lectura, „Nici lui Ashley, nici lui Jenna sau lui Caitlin, nici mamei mele adoptive sau lui Bruce, nici măcar ratatului gras cu care mai beam din când în când câte o bere şi ne mărturiseam sentimentele de inadecvare – când am început procesul de căutare a mamei mele naturale. Nu voiam să atrag atenţia asupra originii mele diferite, ca să nu risc să-i creez mamei sentimentul că nu era destul de mamă pentru mine. Mulţi copii adoptaţi declară că vor să-şi întâlnească părinţii naturali fiindcă nu pot face faţă sentimentului de dezrădăcinare sau pentru că vor să înţeleagă povestea originii lor, sau pentru că pur şi simplu sunt curioşi să afle de unde se trag. Eu trebuia să ştiu dacă era cazul să mă îngrijorez cu privire la celulele şi neuronii mei, din pricina cuvintelor arbitrare care îmi năvăleau în minte când nu vorbea nimeni în preajma mea. Ştiam că era ceva în neregulă cu mine şi voiam să ştiu dacă era atât de grav, încât mama mea adoptivă să decidă într-un final să renunţe la perioada gratuită de probă, fără a-şi face abonament.

Adopţia mea a fost confidenţială, ceea ce, în anii '80, când transferul a fost parafat, însemna probabil ceva. Prin 2000, cam pe când mi-am început eu căutarea, internetul nu era ce este astăzi, dar puteai plăti pentru a ţi se verifica originile, dacă aveai un nume. Eu aveam unul. Odată, când aveam şapte ani, mă întorceam de la film cu mama când am găsit un mesaj de la menajeră: Sheila Lott, 12:47. Nu aş fi ţinut minte asta dacă mama nu s-ar fi

făcut palidă la faţă şi nu mi-ar fi sugerat să mă duc în camera mea, să citesc puţin. Şi-a petrecut apoi toată după-amiaza la telefon, vocea ei înspăimântată escaladând, din când în când, scările duble, până sus, la mine în cameră, unde citeam a enşpea mia oară *Beezus şi Ramona*[45]. Tot ce am ştiut după aceea e că a trebuit să memorez un nou număr de telefon şi mai ştiam că de vină era numai Sheila Lott.

Erau nouăzeci şi şapte de Sheila Lott pe Foundit.com, dintre care am eliminat treizeci şi nouă care aveau peste patruzeci de ani, apoi încă şaptesprezece, fiindcă m-am restrâns la cele care locuiau pe Coasta de Est. La 24,95 de dolari, cât costa să afli mai multe despre o persoană, toată chestia ar fi ajuns la 424,15 de dolari, pe cardul de credit al băiatului cu apa (urma să îi returnez banii cash) – asta, dacă nu aş fi găsit-o dintr-a noua încercare.

În momentul în care imaginea s-a încărcat, am ştiut că era vorba de maică-mea. Aceiaşi ochi înguşti, aceeaşi frunte netedă şi bombată. Dacă ar fi zâmbit în poza aia, sunt convinsă că ar fi avut în jurul gurii acele cute pe care le am şi eu şi care l-au făcut pe un băiat de la şcoală să mă asigure că sunt mai drăguţă decât oricare altă fată. Avea treizeci şi doi de ani mama mea, cu treizeci şi cinci de ani mai tânără decât mama mea adoptivă, ceea ce dovedea că avea cincisprezece ani când m-a născut. Fusese arestată de două ori, din cauza drogurilor. Exista o adresă din Doylestown. Două săptămâni mai târziu, i-am spus mamei că mă duc să ajut la organizarea concursului de dans de la şcoală, Spring Saturday, şi am trecut graniţa statului, la volanul BMW-ului meu albastru. Nu am dat de maică-mea în acea zi – urma să reuşesc abia la a treia încercare –, dar l-am găsit pe A.J. Sau, de dragul acurateţei autobiografice, A.J. m-a găsit pe mine. Cinci săptămâni mai târziu, avea să-mi învineţească pentru prima dată ochiul".

Închid volumul *Zona unei evacuări:*

— Mulţumesc.

Sala de conferinţe Cindy Pritzker de la Biblioteca Centrală Harold Washington se încălzeşte de la aplauze. Aceste aplauze pentru memoriile mele sunt diferite de cele pe care le-am primit pentru oricare din volumele mele din seria *Ea este cu el.* Acele lecturi publice provocau reacţii vii, punctate de strigăte scurte şi vioaie ca la concertele rock, care mie întotdeauna îmi sunau fals. Da, adeseori căutam pasaje mai uşoare pentru lectură, scene cu sex, care nu începeau sau se terminau cu violenţă de proastă calitate. Dar, în mare, trilogia mea abordează teme importante şi

[45] Roman pentru copii de Beverly Cleary, în care întâmplările sunt povestite din perspectiva unei fetiţe de nouă ani (N.t.).

pune întrebări neplăcute despre identitate, rasă, putere și vină personală, în contextul ciclic al abuzului și traumei. Doar când mi-am acceptat propriul loc în acest ciclu mi-au acordat și oamenii respectul pe care dintotdeauna am știut că-l merit. Acum, că l-am dobândit, mă tot întreb de ce, pentru a i se lua munca în serios, o femeie trebuie mai întâi să sângereze. De ce mă grăbisem să-mi deschid venele?

* * *

— *Iubito,* mă întâmpină Vince, cu brațele deschise larg, cu aerul de a spune *îți bați joc de mine, ești super-tare!*

Ar fi fost suficient să se aplece peste masă ca să mă sărute, dar el vine prin stânga mea, intrând direct în obiectivul camerei de mână Canon 5D, pe care o folosește de obicei echipa de filmare când înregistrează o singură participantă la emisiune. În primul sezon, producătorii au tăiat la montaj secvența cu mine la marșul de protest în memoria lui Eric Garner[46]. *E o chestie care dezbină prea mult,* am auzit-o pe Jesse spunând. Trei luni mai târziu, când toți fraierii ajunseseră să sprijine mișcarea Black Lives Matter, Jesse a trimis o echipă care să documenteze numărul de femei de culoare care vin să mă audă vorbind despre adevăruri pe care multe dintre ele le tot spun de ani de zile: a trecut prea mult timp de când violența sexuală împotriva noastră nu este recunoscută. Lui Jesse nu-i pasă de mine. De *noi.* Pentru ea nu suntem decât ultima tendință în modă.

Gwen, editoarea mea, se dă din calea cameramanului, proptindu-se lângă masa de dat autografe, gata să conducă spre ieșire orice cititor care îndrăznește să stea în preajmă mai mult decât îmi ia mie să semnez cartea și să rostesc un „Mulțumesc pentru sprijinul dumneavoastră".

Ridic bărbia și-mi sărut soțul pe gură, prima oară după mai multe săptămâni. Una dintre întrebările care mi s-au pus cel mai des, după publicarea memoriilor mele, a fost ce simte Vince, dacă este cumva tulburat de faptul că povestea cuplului din trilogia mea se bazează pe cea a primei mele relații.

Eu și soțul meu nu avem secrete în căsnicie. Știa deja. Asta e replica pe care Gwen m-a tot pus s-o exersez. Apoi, l-a pus pe Vince să repete, la rândul lui: *Eu și soția mea nu avem secrete în căsnicie…*

De obicei, Vince nu mă însoțește în turneele de lectură și, pentru motive pe care nu le voi menționa astăzi, prefer să fie așa. Se poate însă conta pe el să-și facă apariția atunci când sunt camere de filmat, deoarece e vorba de succes prin osmoză: numai glorie și niciun pic de muncă. Gwen l-a denumit

[46] Pe 17 iulie 2014, afro-americanul Eric Garner a murit în New York în timp ce era arestat de un grup de polițiști. Incidentul a fost filmat, aducând din nou în dezbatere brutalitatea poliției (N.r.).

elementul uman şi tot repetă asta de când am pornit în turneu, dar are perfectă dreptate. Ia-ţi cartea semnată de Stephanie şi selfie-ul făcut cu Vince, care stă în dreapta mesei. Nici chiar admiratorii cei mai serioşi nu pot rezista unei poze pe Instagram cu soţul meu, care, la treizeci şi doi de ani, ar cam trebui să înceapă să chelească.

Coada se întinde dincolo de uşă, *până în hol,* cum îmi şopteşte Gwen, şi avem doi paznici care asigură controlul cozii. Nimeni nu are voie să intre în această cameră dacă nu a cumpărat cartea. Am deja pregătit în mână pixul Caran D'Ache, când Gwen face semn primei persoane din public. Nu are nici măcar douăzeci şi cinci de ani, poartă o jachetă galben-aprins prin care se întrevede un sutien roz, asortat cu rujul fosforescent de pe buze. Urme întunecate de acnee pe bărbie şi, nu cumva…? Da, deja plânge. Îmi simt stomacul de parcă ar fi un tunel adânc şi nesfârşit, de parcă tristeţea şi-ar fi găsit loc ca să călătorească prin mine întreaga mea viaţă.

— Ah, draga mea, spun eu, şi mă ridic s-o cuprind în braţe.

În turneul de lectură am învăţat repede: fără bluze de mătase. Femeile le pătează iremediabil.

— Vreau să plec, se smiorcăie ea pe umărul meu.

Ah, e una din acelea. Una care încă rezistă şi crede că lucrurile se vor îmbunătăţi. Aş putea să împletesc unul din cele mai puţin confortabile pleduri din lume din toate confesiunile care mi s-au făcut pe umăr: *Sunt atât de proastă. Nu ştie nimeni. Mama îmi spune că asta-i nimic în comparaţie cu ce i-a făcut ei tata. Ar trebui să fiu recunoscătoare. Are serviciu. Dramatizez. N-am unde să mă duc. Nu am pe nimeni. Nu e chiar aşa de rău. Nu e chiar aşa de rău.* La femeile de culoare, riscul de a muri de mâna unui bărbat violent este de trei ori mai mare decât în cazul femeilor albe. Este inacceptabil că guvernul nu a făcut mai mult pentru noi. Unul din lucrurile pe care mă gândesc să le discut cu Regizoarea de Film, când mă întâlnesc cu ea peste câteva luni, este posibilitatea creării unei iniţiative dedicate anume femeilor de culoare care au nevoie de ajutor pentru a putea scăpa de partenerii lor violenţi. Mă gândesc că am putea să o lansăm împreună cu filmul nostru.

Mă desprind din îmbrăţişare şi o bat pe umăr.

— O să găsim o soluţie ca să te ajutăm, bine?

Îi fac semn cu mâna lui Gwen, care este înarmată cu numere de la adăposturi pentru femei din Chicago şi cu numerele liniilor telefonice naţionale de asistenţă. Dar fata nu va suna la niciunul din ele. Sau poate că va suna, dar el o va omorî oricum. În timp ce Gwen îi dă cărţile de vizită, eu mâzgălesc repede pe cartea pe care a fost nevoită să o cumpere ca să poată intra până aici: *Nu eşti singură, dacă este atât de rău, merită să îl părăseşti.*

O femeie micuţă înaintează la rând. E aproape iunie şi ea este mai mult

sau mai puţin sufocată de un pulover greu, de iarnă, ceea ce înseamnă fie că are frisoane, fie că e plină de vânătăi. Nu zâmbeşte când îmi întinde cartea, spunându-mi că numele ei este Justine.

— Am cunoscut-o pe mama ta, îmi spune, după ce a aşteptat să semnez.

În acel moment, coada a încetat să mai existe. Nu mai e nimeni în cameră, în afară de mine şi de femeia asta care a cunoscut-o pe mama mea. Eram pregătită pentru aşa ceva la sesiunile de autografe din New York, New Jersey şi Philadelphia, pentru rude de mult pierdute care s-au enervat că am expus rufele murdare ale familiei, pentru căutători maniaci veniţi documente şi rapoarte ale poliţiei pe care ceilalţi le-au ratat. Dar aici, în Chicago, în faţa camerelor, sunt complet dezarmată şi la mila acestei femei bătrâne, firave, înfrigurate şi probabil bătute. Justine pare să fie trecută de şaptezeci de ani, ceea ce înseamnă că nu putea fi una din colegele mamei. Dacă mama mea ar mai fi trăit, s-ar fi apropiat de cincizeci. Îmi trebuie o tonă de curaj ca să o pot întreba:

— Unde aţi cunoscut-o?

Justine dă din cap, coborându-şi bărbia încet, o singură dată – reuşise să-mi capteze atenţia.

— Am crescut împreună cu mama *ei.*

Degetul ei arătător desenează un arc, sărind înapoi o generaţie, iar brăţările de aur de la mână îi zornăie.

— Bunica ta. Bunica ta a fost o femeie cumsecade.

Scoate un sunet, în sprijinul spuselor ei.

— A încercat totul ca s-o poată ajuta pe Sheila. Recuperare. Doctori. Un program din California. Sheila nu era nici ea o persoană rea. Avea însă probleme cu alcoolul şi cu bărbaţii. Bunica ta, la fel. Cu bărbaţii, vreau să zic. Multe dintre noi aveam, pe vremea aceea.

Justine îşi ţine bărbia sus, dar o lacrimă îi alunecă pe obraz.

Scot un şerveţel din cutia de pe masă. În ultimul turneu de promovare a cărţii am mai învăţat ceva: să ai mereu la îndemână şerveţele de hârtie.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Justine îşi suflă nasul, împăturindu-şi încet şerveţelul şi punându-l, fără grabă, în geantă. Când se uită din nou la mine, ochii îi sunt uscaţi şi limpezi.

— A murit. În vară se fac doisprezece ani. I-ar fi părut rău să ştie că ţi s-a întâmplat aşa ceva. Era în sângele tău să ţi se întâmple asta. Dar ar fi fost *mândră* – vocea îi tremură la acest cuvânt – să ştie că ai găsit o cale să rupi cercul.

Justine se adună şi trage puternic aer în piept, pregătindu-se parcă să mă înfrunte.

— Aş fi vrut doar să fi avut curajul să vii la St. Mark, ca să-i aduci un ultim

omagiu.

Simt în piept o greutate care mă împiedică să respir, de parcă aş purta una din vestele alea de plumb pe care ţi le dau la radiografia dentară. În carte, am descris cum am stat pe trotuar, vizavi de biserica unde avea loc înmormântarea mamei mele, urmărind micul grup de persoane care au intrat şi au ieşit mai târziu. M-am gândit să mă duc înăuntru, mai mult n-am fost în stare să fac. Pur şi simplu nu erau suficienţi oameni. Aş fi fost observată. Ar fi trebuit să explic cine sunt.

Dar nu asta mi-a tăiat respiraţia. Ci faptul că a menţionat fix biserica St. Mark. Acum, nu vreau altceva decât s-o văd plecată. Trebuie să plece.

— Mulţumesc că ai venit în seara asta, Justine, rostesc eu pe un ton care nu mai admite replică.

— Bine, atunci, spune ea, zâmbind cum că a înţeles ideea.

Simt că şarmul meu se cam clatină din balamale şi mă întreb când o să se prăbuşească de tot.

5. Brett

— De aruncat? întreabă Arch, ţinând în mână un exemplar ferfeniţit din *Cum să scrii un plan de afaceri pentru începători.*

Iau tomul şi îl strâng la piept.

— Niciodată, spun eu, mângâind coperta galben cu negru, cu un sentimentalism exagerat. N-aş putea s-o arunc niciodată.

— O ţii până o s-o citeşti într-un final? se aude Kelly din bucătărie, unde leagă la gură un sac de gunoi.

— Hei, ştii că nu e obligatoriu să mă mut, spun eu, aşezând cu gingăşie cartea peste grămada cu lucrurile *de păstrat.*

— Şi atunci, cu cine ai de gând să filmezi? întreabă Kelly, ţuguindu-şi buzele, obraznic, înainte s-o pornească pe hol, spre camera cu lucruri de aruncat.

— Cu cine ai *tu* de gând să filmezi? strig eu după ea, fără vlagă.

Arch ridică privirea spre mine dinspre podea, acolo unde stă turceşte, înconjurată de corespondenţă veche, DVD-uri, prelungitoare, felicitări de ziua mea de la tata şi Susan. Părul negru îi cade pe umăr, într-o coadă lungă, pe care o mângâie, răsucind-o în jurul degetului cu un vag zâmbet complice. Arch este un copil singur la părinţi şi se amuză la nesfârşit de felul în care Kelly reuşeşte atât de uşor să mă enerveze.

— Asta chiar poţi s-o arunci la gunoi, împing eu cu piciorul într-un

exemplar vechi din *Ea este cu el: un roman* de Stephanie Simmons.

Pe copertă, revista *People* promite: *Cea mai sexy lectură de vacanță pe care să v-o puneți în sacoșa de plajă chiar acum.* Stephanie ura să-i fie reduse cărțile la lecturi de vacanță. Erau mult mai *inteligente* de-atât, explorând nuanțele din rândul clasei muncitoare și funcționărimii de culoare și modul în care se manifestă acestea în relațiile sentimentale. *The New York Times* nu era de acord cu asta. Au refuzat să scrie recenzii la toate cele trei volume din seria dedicată relației pasionale-la-limita-abuzului dintre o fată de liceu de șaptesprezece ani și starul de fotbal în devenire, de șaptesprezece ani, cu origine dubioasă. Gândiți-vă la *Cincizeci de umbre ale lui Grey* cu personaje de culoare și o scriitură care să nu vă afecteze IQ-ul.

— Pot s-o citesc? întreabă Layla, ieșind din dormitor cu niște cercei de-ai mei în urechi.

— Când o să ai treizeci și cinci de ani, îi răspund.

— Dar a semnat-o, spune Arch, deschizând cartea.

Buzele ei urmăresc pe mutește dedicația. Nu zice nimic pentru o clipă, apoi se uită la mine ciudat.

— Ce zice? întreb, așezându-mă lângă ea ca să citesc și eu.

Pentru iubirea vieții mele. Iartă-mă, Vince! Stephanie notase și data: 21.03.2015.

— Uau, exclam eu, total nepregătită pentru senzația de sufocare fierbinte din gât.

Nu-mi vine să cred că doi ani despart această dedicație de vestea pe care ne-a dat-o ieri Lisa.

— N-o să vă placă deloc asta, spusese ea ieri, cu un zâmbet în voce.

Stephanie, întoarsă din turneul de promovare a cărții, a avut o ședință de producție între patru ochi cu Lisa. Marocul nu va intra nici pentru ea în discuție. Organizația Mondială a Sănătății a lansat o avertizare de virus Zika pentru Africa de Nord și n-avem decât să înțelegem ce vrem din asta.

A trebuit să țin strâns telefonul, care îmi aluneca din palma transpirată.

— *E însărcinată?*

De când o știu pe Stephanie, fusese de neclintit: copiii sunt pentru femeile care nu au niciun drum deschis spre glorie.

— Ea și Vince discută despre asta.

— Hai, mă, ce dracu'!

— O să filmăm totuși vizita ta în Maroc, a spus Lisa, dintr-odată comutând conversația pe speaker.

Auzeam cum butonează tastele. O simțeam cum se retrage, de parcă avalanșa emoțiilor mele o împinsese de partea cealaltă a câmpului de bătălie.

— Nu va mai fi același lucru dacă merg singură, am spus eu, încercând să-mi păstrez vocea calmă.

Lisa are o reacție de gheață în fața emoțiilor.

— Doar știi asta. Dacă mă duc singură, toată călătoria și femeile Imazighen care merită vizibilitate vor fi reduse la una sau poate două scene, în cadrul unui singur episod. Vor fi tratate ca umplutură, între o scenă în care Stephanie și Vince se prefac că încă mai fac sex și una în care Lauren comandă al treilea pahar de vin la masa de prânz.

— Știi ce, a oftat Lisa, toți sunt de părere că tu ai avut partea ta anul trecut, când ai fost la Los Angeles. Acum e rândul altcuiva.

— Los Angeles? am repetat eu uluită. Călătoria aia a fost pentru întregul grup. Pentru show. Nu a avut nicio legătură cu SPOKE.

— Știu.

— Când am fost la Paris a fost pentru cartea lui Stephanie. Când am fost în Hamptons a fost pentru standul de sucuri al lui Jen. Când am fost în Anguilla a fost pentru Hayley…

— Poți să rămâi o secundă pe fir?

Am fost scoasă de pe speaker și a început o conversație șoptită între Lisa și o altă persoană.

— Brett, trebuie să vorbesc cu altcineva. E rețeaua de difuzare.

— Sigur.

Am recunoscut manevra *scoate-mă naibii din discuția asta,* mai ales că eram chiar eu ținta ei.

— O să rezolvăm, a spus Lisa și s-a oprit din butonat. Sau poate mai bine ai vorbi cu Stephanie. Ea le-a convins pe toate să nu filmeze cu tine.

Mi-am simțit pulsul în nasturele de la jeanși. Exista doar un motiv pentru care Stephanie ar fi făcut așa ceva.

Nu am încercat să vorbesc cu ea. Nu am putut. Dar exista cineva care m-ar fi ascultat și care ar fi reușit poate să mă ajute, așa că am sunat-o și am întrebat-o dacă puteam să ne întâlnim undeva, cât de curând.

— Glumea, îi spun lui Arch, care se uită la mine bănuitoare, subliniind cu unghia ei roșie dedicația lui Stephanie: *Pentru iubirea vieții mele.*

— Atunci de ce roșești? întreabă ea, punctând corect.

Iau cartea din mâinile ei și o duc doi pași mai încolo, în bucătărie, unde o îndes în coșul de gunoi cu materiale reciclabile. Observ punga în care aruncăm condimentele alterate, hreanul, muștarul, sosul stiracha și gemul de struguri, exact în clipa în care Kelly se întoarce de pe hol. Întrevăd o ocazie de a-i muta atenția lui Arch de la ceea ce crede ea și o face să se uite la mine în halul ăla, și-i deschid lui Kelly punga în față.

— Brett, vine strigătul lui Kelly, cu un icnet de vomă.

Layla şi cu mine pufnim în râs. Câteodată Kelly e de milioane. Îşi revine şi îşi bagă mâna în părul meu, trăgându-mă la podea.

— Sfinte Sisoe! încep să ţip, simţind de parcă aş avea pe cap o cască plină cu ace de oţel.

Când Kelly îmi dă drumul – idioata, ştie că lupta nu e dreaptă – o lovesc în fluierul piciorului atât de tare, că Arch geme şi ea de durere. Kelly se chirceşte la podea, scoţând un sunet gutural, dar e doar prefăcătorie, ca să poată sări apoi peste mine, să mă trimită la podea şi să-mi strângă trunchiul între genunchi.

— Îmi pare rău, urlu eu, mai mult decât râd.

— Opreşte-te, mama, opreşte-te! strigă Layla, căutând în jur ceva de aruncat şi ochind o pereche de şosete făcute ghem din coşul de rufărie.

Buf. Şosetele aterizează în ceafa lui Kelly şi e de parcă cineva a apăsat pe comutator. Kelly sare în picioare, iar un fir de salivă încă îi mai atârnă de bărbie.

— Nu-mi *place* când faceţi chestii din astea! spune Layla, aproape plângând.

Arch se ridică şi ea, în spatele Laylei şi, trecându-şi latul palmei pe sub bărbie, ne aruncă amândurora priviri furioase – *terminaţi!*

— Ei, ne prosteam şi noi, spune Kelly, ridicându-se în picioare şi făcându-i cu ochiul Laylei.

Îmi aruncă o privire – e rândul meu să zic ceva.

— Nimeni n-a păţit nimic, Layla! spun eu, deşi modul în care îmi frec rădăcina părului şi felul în care Kelly îşi lasă greutatea pe piciorul stâng sugerează altceva.

Arunc o privire la ceasul de pe cuptorul cu microunde.

— Au, trebuie să mă întâlnesc cu doamna Greenberg curând. Layla, mă ajuţi să-mi aleg cu ce să mă îmbrac? M-a obligat să mergem într-un loc de fiţe.

Îi întind mâna. Mă lasă cu ea întinsă câteva secunde, furioasă că am speriat-o.

— Te rog? întreb eu cu buza de jos scoasă în afară. Layla oftează, împletindu-şi degetele ei lungi cu ale mele şi o pornim spre camera mea. Mai nou, camera lui Kelly.

* * *

În cavoul aurit al barului Bemelmans, Yvette Greenberg e aşezată între un finanţist de modă veche şi o blondă din Texas şi poartă nişte pantaloni negri şi largi, o vestă albă, asortată, şi ochelari roşii pe care şi-i scoate când mă vede, ca să-mi spună cât de *fericită* arăt. Îşi linge degetul mare ca să-mi poată şterge urma de ruj de pe obraz şi, pentru o clipă, mama n-a murit.

Barmanul ia de pe bar serviciul de argint cu trei boluri.

— Domnişoară Greenberg, o să-l reumplem şi o să-l trimit la masa dumneavoastră.

— *Mulţumesc, Tommy,* îi răspunde Yvette şi se întoarce spre mine: Nu pot să cred că te-am făcut să vii până aici, spune ea, de pe partea cealaltă a mesei, şi flutură elegant din degete, peste umărul meu, către pianist.

Acesta şopteşte numele ei în microfon, iar ea îşi aşază maiestuos mâna peste spătarul scaunului şi surâde când răzbat câteva aplauze. Momentul pare să fie şi al meu. Cea mai mare realizare este să fii Yvette Greenberg, dar imediat pe locul doi e să fii în compania ei. Yvette îşi pune palma la gură, ca pentru a-mi şopti un mare secret:

— Şi când te gândeşti că, în anii '80, bulangiii ăştia refuzau să mă servească.

— Nu-mi spune.

— Tocmai de aceea sunt un client de-al casei acum. Nu dispari din locurile unde ai fost discriminată, scumpa mea. Le cucereşti.

Se lasă la loc, pe spate, toată numai in şi rezistenţă.

— Preşedintele Mandela mi-a spus asta.

— Eşti sigură că n-a fost Lennon?

Yvette râde, mulţumită că sunt impresionată. Ăsta e unul din cele două mii şapte sute de motive pentru care o iubesc. Nu o face pe umila, aşa cum majoritatea femeilor au fost spălate pe creier s-o facă. I-am spus odată într-un e-mail că eram norocoasă că exista în viaţa mea şi a sărit în sus ca o nebună, incapabilă să mai pună semne de punctuaţie. BRETT, NU EŞTI NOROCOASĂ!! EŞTI TALENTATĂ ŞI SCLIPITOARE ŞI PUTERNICĂ, IAR EU SUNT ÎN CĂUTARE DE FEMEI SCLIPITOARE TALENTATE PUTERNICE ŞI DE AIA SUNT ÎN VIAŢA TA. Am fost atât de emoţionată, încât am printat-o şi am pus-o în spatele computerului din biroul meu de la sediul SPOKE.

Chelnerul apare, cu mâna pe burtă, şi ne întreabă cu ce ne poate servi. Arăt spre paharul lui Yvette şi Yvette ridică două degete:

— Tanqueray şi tonic.

Pianistul începe să cânte ceva de Paul McCartney şi Yvette îşi propteşte coatele pe masă şi se apleacă spre mine.

— Cum îţi mai merge? întreabă ea şi întinde mâna spre a mea, conturul ochilor ei cenuşii alungindu-se în lături ca nişte mustăţi.

Asta o face să pară că râde mereu, în ciuda liniilor mai puţin delicate dintre sprâncene şi a pleoapelor care-i îngreunează privirea. Efectul este al unei persoane care a văzut multe, dar care rămâne prudent de optimistă în ceea ce priveşte starea omenirii. Yvette a devenit celebră când, în anii '70, a pozat ca stewardesă, în replică la sexismul abject şi misoginismul celor de la

Esquire. Celebră pentru pomeții ei, a fost considerată de *New York Post* cea mai *sexy femi-nazistă.* În mod eronat, Yvette este considerată un simbol al mișcării femeilor, când de fapt ea este o cruciată a activismului împotriva opresiunii în toate formele ei: rasiale, sexuale, religioase și așa mai departe. A protestat împotriva apartheidului din Africa de Sud și a organizat prima sărbătoare de Seder[47] din New York City la care au participat numai femei. A coprodus un documentar laureat cu Oscar despre încălcările constituționale în cazul pedepselor capitale și a înființat o asociație pentru tineretul LGBTQ expus la risc. A avut rol de consilier în perioada grevei din 2005[48] și, la un moment dat, a intenționat foarte serios să mă adopte. Dacă, într-o zi, extratereștrii ne-ar invada planeta, aș da-o pe Yvette drept exemplu ca să-i conving să cruțe specia umană.

— Am veşti, zâmbesc eu amorezată.

— *Spune-mi,* freamătă Yvette.

Fac o pauză pentru efect.

— Ne mutăm împreună.

— O! strigă Yvette. Eram sigură, eram sigură din clipa în care am întâlnit-o prima oară. E deosebită, Brett. Și tu la fel.

Își duce mâna la pomeții ei reliefați, de parcă tocmai i-a trecut prin minte ceva extraordinar.

— Crezi că o să vă căsătoriți?

— Yvette, nu te ambala, te rog.

— De ce? Ar *trebui* să vă căsătoriți. Toată lumea crede că sunt împotriva căsătoriei fiindcă n-am făcut asta niciodată, dar pur și simplu n-am găsit persoana potrivită. Sau, poate, își mângâie ea cochet bărbia, am găsit prea multe persoane potrivite.

Râd. Lista bărbaților care au fost cu Yvette arată ca lista de invitați de la Studio 54[49] în vremurile de glorie.

— Știu că te-ai distrat pe cinste.

— Încă mă mai distrez. Poate mai mult ca niciodată.

Cântecul se termină și Yvette strigă:

— Cântă *Satisfaction!* Am nevoie de un dram de Mick Jagger în viața mea, spune ea, și face cu ochiul.

— Taci naibii din gură.

— Dar, scumpa mea, nu te-aș minți niciodată.

— Nu, te cred, îți zic doar să taci înainte să iau foc de gelozie.

---

[47] Masă rituală organizată în prima și a doua noapte a Paștelui evreiesc (N.t.).

[48] Referire la una dintre cele mai mari greve organizate în New York de sindicatul lucrătorilor din transporturi (N.t.).

[49] Faimos club de noapte din New York (N.r.).

— În orice caz, spune Yvette, cred că ar fi mai bine să faci asta. Dacă vă logodiți, Jesse nu va încerca decât să profite de asta pentru show. Probabil o să te convingă să faci cine știe ce emisiune paralelă de rahat, pufnește ea, cu dispreț.

— Asta ar fi o treabă, murmur eu ambiguu.

Sosesc băuturile noastre, cu spumă de suc de lime deasupra, exact așa cum Yvette le face acasă. Ciocnim paharele pe deasupra mesei.

— Pentru cel mai bun medicament de pe lumea asta!

Yvette nu se referă la gin. Uneori mă întreb dacă frigiditatea lui Jen nu este o reacție împotriva evidentei disponibilități sexuale a mamei ei.

Yvette își înmoaie buzele și râde.

— Fiică-mea ar muri de jenă dacă aș spune vreodată așa ceva în fața ei. Am auzit că ai văzut-o de curând.

Sprâncenele lui Yvette se adună – nu au decât două variante de exprimare: adunate sau despărțite, preocupare sau conservarea energiei. Nimic nu o mai surprinde ca să și le ridice, deși aș putea să-i spun în acest sens câteva lucruri.

— Arată foarte sănătos, spun eu cu sinceritate.

E un balet complicat să fii prietenă cu mama unei femei pe care niciuna dintre noi nu o place prea mult. Poziția mea este: o respect pe Jen, dar nu neapărat și mesajul pe care afacerea ei îl transmite femeilor, o atitudine mult mai tolerantă decât cea adoptată de Yvette. Înainte de toate, prietenia mea cu Yvette se bazează pe dezamăgirea ei legată de profesiunea aleasă de fiica ei și pe reacția mea pozitivă față de acest lucru. Îi aduc aminte ce impresionant e că Jen conduce o companie de milioane de dolari și că investitorii nu au simțit nevoia de a aduce nici măcar un singur cromozom Y ca să țină mașinăria în funcțiune. „Asta e mare lucru, Yvette, poți să fii mândră de asta", îi spun eu mereu și, uneori, mă întreb dacă disprețul lui Yvette nu este și puțin jucat. Ca să mă oblige să găsesc motive pentru care s-o admir pe Jen.

— Îi merge foarte bine, spune ea. Profesional, vreau să spun. Doar că mă îngrijorează, știu că vrea să-și găsească pe cineva, că vrea să se mărite, să aibă copii. Am senzația că show-ul a îndepărtat-o de toate astea.

Pianistul tocmai termină *Tupelo Honey* și Yvette aplaudă autoritară, astfel încât ceilalți să-și pună paharele jos și să i se alăture. Pe acest fundal, mă mobilizez să-i spun lui Yvette de ce am venit aici.

— Yvette, se întâmplă ceva ciudat. Cred că Jen încearcă să-mi facă rău.

Yvette pare sincer șocată de spusele mele.

— Și cum încearcă să facă asta?

Ochii mi se umezesc, fiindcă, pentru o clipă, îmi vine să-i spun totul.

Adevărul. Dacă poate înţelege cineva, atunci numai ea o poate face. Ochii ei cenuşii şi blânzi devin şi mai blânzi.

— Scumpa mea, ce se întâmplă?

Mă răzgândesc imediat. Nu pot să risc ca Yvette să nu se mai uite la mine aşa, să nu-mi mai spună *scumpa mea.*

— E în legătură cu show-ul.

Yvette scoate un mic zgomot, în semn de *Ce mai e?* A apărut de mai multe ori în show ca personaj secundar, dar s-a retras politicos când, în sezonul al doilea, spectacolul a luat o turnură nouă şi principiile noastre au luat-o la vale, iar audienţa la deal. Yvette e îngrijorată că noi nu facem decât să contribuim la o imagine care reflectă prietenia dintre femei ca fiind una vicleană, nesinceră şi înşelătoare, în loc să dărâmăm acest stereotip, aşa cum făceam în show la început. Din păcate, îmi dau seama că nimeni nu are chef să urmărească o gaşcă de femei care se înţeleg bine. Jesse spune că e sarcina noastră să facem acest prim reality show digerabil pentru prostime. Spune că nu e diferit de ceea ce am făcut eu cu SPOKE: să ajuţi femeile din lumea a treia, prin taxarea cu douăzeci şi şapte de dolari a femeilor din lumea întâi ca să asculte Lady Gaga şi să pedaleze spre nicăieri. Poate cândva vom trăi într-o lume în care publicul va devora un show cu cinci femei de succes, independente, care nu vor face altceva decât să se sprijine reciproc. Până atunci, din când în când, va trebui să ne dăm în cap una alteia.

— Ştii, ţi-am spus că anul ăsta era rândul meu să organizez excursia. Am vrut să le iau pe toate în Maroc şi să le prezint femeilor care au câştigat atât de mult de pe urma bicicletelor.

— E minunat când show-ul se ţine de ceea ce a spus că face, zice Yvette, aşezând unul din paie la baza paharului de cocktail.

— Doar că asta nu se mai întâmplă.

— Nu înţeleg, spune contrariată Yvette, ridicând o mână. De ce nu?

Îi ofer varianta cea mai uşoară: am avut o ceartă cu Stephanie, ceilalţi se pare că i-au luat partea şi acum s-ar putea să nu mai mergem deloc în Maroc. Mă simt complet trădată şi nesprijinită de celelalte din grup, eu, care nu am făcut decât să le sprijin pe ele şi, mai rău de atât, am senzaţia că mi-aş fi înşelat investitorii. Am promovat atât de mult proiectul SPOKE, am avut parte de atâta spaţiu de emisie, iar acum mi-e teamă că vor crede că i-am tras pe sfoară.

— Uite ce gândesc eu, spune Yvette după ce mi-am terminat lamentaţia. Mai întâi de toate, respiră. *Respiră.* Trage puternic aer în piept şi gândeşte-te că, indiferent dacă te duci în Maroc în calitate de vedetă sau nu, asta nu poate diminua cu nimic tot binele pe care îl faci tu acolo.

Se opreşte şi îmi dau seama că vrea, într-adevăr, să mă vadă trăgând aer

în piept. Inspir profund și mă uit la ea nerăbdătoare. Nu spune nimic, așa că mai iau o gură de aer.

— Acestea fiind spuse, continuă Yvette mulțumită, nu cred în ideea de a sta deoparte și de a-i lăsa pe ceilalți să te calce în picioare. Stephanie este o personalitate dominantă și nu întotdeauna își folosește această putere pentru lucruri bune. Aproape toate femeile sunt în stare să facă față unor situații dificile, dar, dacă vrei să-i testezi cuiva caracterul, dă-i puterea. Lincoln a spus asta.

— L-ai cunoscut și pe Lincoln?

— Da, sunt destul de bătrână ca să-l fi apucat. A fost un om mare.

Yvette își trage mâinile în lături, privește în zare și adaugă:

— Cel mai mare.

— Yvette! râd eu.

— Bun, vezi? Râzi. N-ai murit.

Dă ușor din cap, în ritmul muzicii, în timp ce se gândește.

— Cred că tu și Jen trebuie să vă vedeți față în față. Nu cu Lauren. Nici cu Stephanie. Nu cu Jesse și, te rog, nici cu Lisa.

Yvette se strâmbă.

— Știu că tu și Jen nu v-ați înțeles întotdeauna, dar Jen știe cum e când ai de pierdut foarte mult. Cred că poți să-i ceri ajutorul.

Este o exprimare ciudată – *Jen știe cum e când ai de pierdut foarte mult* –, dar nu mai insist. Am cerut deja prea mult de la ea.

— Presimt că nu va fi niciodată de acord să ne întâlnim.

Yvette scoate un *hmm* și ridică un deget, ca atunci când îi vine o idee.

— Ce zici de asta? Vom fi la casa noastră săptămâna viitoare. De ce nu vii să stai peste noapte? Va fi liniște. Vom fi între noi. N-ai văzut-o după renovare.

Cabana de pescuit, din 1880, a lui Jen și Yvette, a trecut printr-o renovare majoră în cursul primăverii. Aud că primăria din East Hampton nu este deloc fericită pe tema asta, ceea ce înseamnă că este ceva spectaculos.

— Mm, mă gândesc eu. Aș putea să combin asta și cu ceva muncă. Știi că deschidem sala aceea temporară de yoga din Montauk, renovăm vechiul magazin de bricolaj.

— Poți să combini sau să nu combini cu munca, dar vino, Brett! N-ai nevoie de o scuză ca să vii să stai cu mine. Suntem în familie.

Yvette mă mângâie pe obraz cu încheieturile degetelor. M-ar mai iubi ca pe o fiică dacă ar ști adevărul? Cobor bărbia în piept și sug puternic prin pai din cocktail. M-ar mai iubi. Sunt convinsă. Ceea ce s-a întâmplat nu-i chiar atât de groaznic.

Sau e doar Tanqueray-ul care mă minte?

6. Stephanie

Pot să aud sticla goală de Sancerre din râsul lui Lauren încă de pe hol. Bat cu încheieturile degetelor în uşa lui Jen, iscând o criză de lătrat şi o reacţie dură din partea lui Jen.

— Almond, *nu!* spune ea în timp ce deschide uşa.

E îmbrăcată într-una din acele rochii-sac, mărimea XS, din in care, zilele astea, reprezintă un adevărat test pentru slăbănoage – oare poţi purta o husă cât centrul Manhattanului fără să arăţi de-a dreptul obeză? Felicitări, eşti slabă! Jen ţine de zgardă un metis de ciobănesc german cu labrador şi părul ei pare mai lung decât ultima oară când am văzut-o – extensii?

Cashew şi Pecan, buldogul francez şi teckelul lui Jen, se învârt printre picioarele mele, în timp ce eu pătrund în ditamai apartamentul, în care termostatul aerului condiţionat este fixat atât de jos, că ai crede că mobila e perisabilă. Continuă să mă surprindă faptul că Jen, care s-a născut şi a fost crescută într-o mansardă soioasă din Soho, locuieşte acum într-unul din acele turnuri de oţel şi sticlă care ţâşnesc deasupra străzii Bowery. Cu lemnăria albă, lăcuită, serviciu de curăţenie la domiciliu şi alte fiţe smart-tech, locul are farmecul unui hotel de aeroport, iar decoraţiunile fanteziste îl fac să pară şi mai ciudat. Pe podeaua de lemn sintetic sunt chilimuri colorate, iar pe un perete fără cornişă, un şir de coşuri împletite. Dacă urmează să locuieşti într-un spaţiu care nu a existat înainte de administraţia Obama, du-te la Mitchell Gold + Bob Williams şi cumpără perne argintii greceşti şi măsuţă de cafea din plastic transparent şi *bucură-te* de viaţă. În schimb, Jen pare că a luat o pictură renascentistă de la The Met şi a dus-o la MoMA. Nici măcar nu îţi lasă impresia că îi plac câinii. Brett a spus odată că i-a adoptat ca să primească like-uri pe Instagram, ceea ce a fost nostim, din nefericire. Ce păcat că nu mai râd atât de des acum, că Brett nu mai e prin preajmă.

Lauren e în bucătărie, desculţă, şi toarnă vin într-un pahar care se dovedeşte a fi pentru mine. Cu un an în urmă, aş fi luat o înghiţitură, apoi m-aş fi furişat în baie ca s-o scuip în chiuvetă, pentru ca nimeni să nu-mi mai facă niciun fel de observaţie. Acum un an eram pe şaizeci de miligrame de Cymbalta[50].

— Bine-ai venit din turneul de lectură, mă întâmpină ea. Avem atâtea să-ţi spunem. O, zice ea, privind spre încălţările mele, şi eu port aceleaşi espadrile Chanel! În fine, purtam. *Cineva* – scoate limba în direcţia lui Jen, şi

[50] Medicament antidepresiv (N.r.).

observ imediat că e albă – m-a pus să mă descalţ la uşă.

— Ah, pot să le las şi eu, zic, uitându-mă la Jen.

O spun cu jumătate de gură, fiindcă n-am chef să-mi desfac curelele de pe gleznă.

— Când te poţi opri după două pahare de vin şi nu trebuie să mă-ngrijorez că-mi striveşti în picioare câinii, ai voie să stai încălţată, ripostează Jen imediat, liniştindu-mă.

Încă mai păstrează acea deferenţă sănătoasă, chiar şi după ce a văzut-o pe Brett la întâlnirea de producţie. Pe la noi, alianţele au aceeaşi durată de viaţă cu cea a libelulelor.

— Am băut *doar un* pahar de vin! protestează Lauren, în timp ce scoate din sutien un pliculeţ mic, de tipul celor care conţin un nasture de rezervă pentru o haină nouă.

Dezlipeşte sigiliul şi-şi strecoară un deget înăuntru, ceea ce explică limba albicioasă.

— Calcule făcute cu cocaină.

Îmi iau vinul şi mă preling într-un scaun din piele maro, înainte ca Lauren să apuce să mă întrebe dacă vreau şi eu, pentru ca apoi, ferindu-mă, să spun, ca de obicei, *strici orzul pe gâşte.* Am fost foarte nervoasă la ideea de a veni aici – e ca în *Animal House,* scenele din culise, iar femeile astea m-au bombănit mereu pentru paharele de şpriţ băute doar pe jumătate. Sunt o înţepată şi o obsedată de control. Trebuie să mă relaxez, să învăţ *să pierd vremea,* orice ar însemna asta. Ceea ce ele nu înţeleg este că dependenţa îmi curge prin vene şi că plătesc un preţ foarte mare dacă vreau să petrec. Ele se aleg cu o mahmureală, iar eu cu porniri suicidale.

— Sărbătorim ceva? întreb, ducându-mi timid la gură paharul cu vin.

Cât voi bea din el depinde de răspunsul pe care-l primesc.

— *Eu* aşa cred, spune Lauren, venind după mine în living, la doar câţiva paşi de bucătărie.

În *House Hunters*[51], toţi sunt înnebuniţi după conceptul de locuinţă deschisă. În New York, nu ai altă opţiune. Lauren se afundă în faldurile canapelei de catifea verde, cu mâna proptită de spătar, ca să-şi poată ţine paharul în dreptul buzelor, în orice moment. Poartă o pereche de pantaloni sport cu dungi, o bluză fără mâneci, de caşmir, şi un L de diamant în ureche, de lungimea unui creion. Arată absurd, deşi este lăudată frecvent pentru stilul ei *îndrăzneţ,* în timp ce pe internet se face mişto de rochiile mele strâmte. *De ce Stephanie Simmons se îmbracă întotdeauna precum Kate Middleton în vizită la un spital pentru copii bolnavi de cancer?* se întreba

[51] Emisiune despre familii aflate în căutarea unei noi locuinţe (N.t.).

memorabil *New York Magazine* în rezumatul ştirilor. I-am spus stilistului să mai lucreze la imaginea mea în sezonul care vine, şi faptul că eu şi Lauren purtăm aceiaşi pantofi este, cred, un semn bun.

Jen pune un platou cu brânză pe măsuţa de cafea, deşi denumirea „platou cu brânză" e o ofensă adusă brânzeturilor Brie.

— Pate din ciuperci şi măsline, spune Jen, arătând spre o grămăjoară maronie şi făinoasă, înconjurată de crackerşi cu seminţe pentru păsări, proveniţi mai mult ca sigur de la Carr's[52].

Acum câţiva ani, Jen a semnat un jurnal culinar pentru Variety.com, în care înregistra fiecare zi din dieta ei imposibilă. Era plină de shake-uri din polen de albine şi ceaiuri din prafuri de plante, până la ora 15:00, după care puteai să te răsfeţi cu o mână de nuci „activate"[53]. Treaba a devenit megaviralã, iar dintre cele cinci sute şaptezeci şi nouă de comentarii, s-a ivit şi prima poreclă a lui Jen: *Pacostea Verde.* Dar Brett a fost cea care a impus-o definitiv.

— Apropo, sărbătorim totuşi *ceva,* zice Jen, luând loc, fără să se atingă de mâncare. Pentru că micuţa scroafă nu va merge în Maroc, adaugă ea cu un rânjet, deschizând capacul sucului ei Brill.

Jen îşi denumeşte sucurile, prafurile şi loţiunile după calităţile pe care se presupune că le vânează consumatorul. Un fost asistent de la Saluté mi-a spus că a zărit odată, pe desktopul lui Jesse, o căutare în Urban Dictionary a cuvântului *brill. Brill,* varianta pentru *briliant* în argoul britanic şi pentru *cool,* în cel american. După părerea mea, n-are niciun sens ca Jesse să poarte o tunsoare faux-hawk sau pantofii ăia siniştri Stella McCartney, dacă trebuie să consulte Urban Dictionary ca să înţeleagă ce vorbeşte puştimea. N-ai voie să te porţi cu echipa care a făcut din show-ul tău un megasucces de parcă ar fi formaţia Menudo[54], trimiţându-ne pe fiecare la plimbare la onorabila vârstă de treizeci şi patru de ani. Aşa ceva este cu siguranţă *ne-bril.*

Jen îşi dă capul pe spate şi îşi duce sticla de suc la buze. Mânecile largi ale bluzei se deschid precum mantia unui vrăjitor, un oval lung, prin care unul dintre sâni se vede perfect. Chirurgie estetică, în mod evident. Îmi trece prin minte, aproape fără să-mi dau seama: *De-abia aştept să-i spun lui Brett despre chestia asta.* Obişnuiam să aruncăm una într-alta cu mici bârfe despre alte femei, aşa cum fac pisicile cu cadavrele rozătoarelor. Mă încearcă brusc un val de tristeţe pentru ceea ce a fost odată, care dispare

---

[52] Brand american de produse făinoase (N.t.).

[53] „Activarea" presupune ţinerea în apă a alunelor, nucilor, migdalelor etc. Înainte să fie consumate, pentru o mai bună absorbţie în organism (N.t.).

[54] Trupă latinoamericană înfiinţată în 1970 de portoricanul Menudo, ai cărei membri trebuiau să părăsească trupa când împlineau 16 ani (N.t.).

însă aproape imediat.

— Povesteşte-mi totul, spun eu surescitată.

— Hai să începem cu sora.

Lauren deschide larg ochii, clipeşte, apoi iar îi deschide.

— Ai întâlnit-o? vrea să ştie Jen.

— De câteva ori, spun eu şi mă hotărăsc să fiu generoasă. Dar nu-mi aduc aminte să fi fost în halul ăsta.

Unul din avantajele poziţiei mele actuale este că pot fi generoasă şi totodată să trăiesc experienţa cathartică de a-mi ponegri duşmanii, pentru că toţi cei de sub mine sunt gata să facă asta în locul meu.

— OK, spune Lauren, aşezându-se mai bine. Vă amintiţi sandalele alea, Stuart Weitzman, din gama Nudist, pe care toată lumea le purta acum doi ani?

— Cu excepţia mea, râde Jen mulţumită de sine. Sunt prea hipiotă ca să fiu în stare să merg în aşa ceva.

Nu destul de hipiotă cât să nu-şi facă implanturi.

— Ei bine, nici surioara nu putea umbla în ele. Parcă ar fi purtat tocuri pentru prima oară. Sunt aproape sigură că erau nişte imitaţii Steven Madden, din piele *lucioasă,* spune Lauren scuturând uşor din umeri.

— Nu uita de puloverul căzut pe umeri, adaugă Jen.

Lauren se întoarce spre mine.

— E prima la coadă la Starbucks când e oferta de Latte cu dovleac şi condimente, da?

Aprob din cap, în semn de *nu-mi mai spune.*

— Şi ce-a fost cu „Marea Putoare" care purta treningul ăla de sport de şapte sute de dolari? întreb eu.

Nu mult după ce „Pacostea Verde" intrase în lexiconul *Digger,* un admirator al lui Jen, de pe Twitter (admirator care, ştim cu toatele, e chiar Jen), a venit cu o poreclă pentru Brett, de o perfecţiune miltoniană: „Marea Putoare", referindu-se atât la personalitatea ei lacomă, cât şi la predispoziţia ei veşnică de a nu se obosi. Lui Brett îi place să se laude că e prea leneşă pentru modă. Că are preocupări mult mai înalte decât *moda.* Că e prea terminată pentru *a fi la modă.* S-ar putea ca astfel de afirmaţii să fi fost adevărate la un moment dat. Şi eu, la douăzeci şi trei de ani, aveam capul plin de prostii, dar nu m-apuc acum să servesc celor din jurul meu asemenea rahaturi expirate.

— *Brett,* râde Jen pe un ton dispreţuitor, Brett a întârziat patruzeci de minute…

— Hai, lasă-mă, poate *douăzeci,* se împotriveşte Lauren.

— Era 10 şi *şase* când a intrat, pufneşte Jen dispreţuitor.

— E așa o ipocrită, adaug eu, amintindu-mi cum Brett n-a putut niciodată să uite că am întârziat de două ori, în sezonul al doilea, numai pentru că machieurul ăla arogant nu avea în trusa lui o nuanță de fond de ten mai întunecată decât cea numită *Miere* și am fost nevoită să-mi refac singură tot machiajul.

Toată lumea crede că sunt obsedată de cum arăt numai fiindcă mi-am angajat propria echipă de stiliști, dar aș vrea să îi văd cum reacționează când echipa de producție le dă pe mâna unui mecanic auto pe post de stilist și machieur. Atât de prost echipat era tipul ăla care trebuia să se ocupe de tenul unei femei de culoare.

— Pe bune acum, a avut într-adevăr niște probleme cu sistemul de rezervări la sală, spune Lauren.

Pecan sare lângă ea pe canapea și Lauren se apleacă să o mângâie, dar, înainte să apuce s-o facă, Jen mătură animăluțul cu spatele palmei, dându-l jos de pe canapea.

— Fără sărituri pe *canapeaua Minotti!* explodează ea.

Deodată, în mâna ei apare o doză de spray, cu care își pulverizează câinele spre bucătărie. Lauren își ridică sprâncenele către mine, într-o consternare tăcută, în timp ce Jen se chinuie să fixeze o portiță între perete și blatul bucătăriei, izolând astfel câinele care latră deja. Cashew s-a retras sub măsuța de cafea, încolăcindu-se într-o moviliță tremurătoare, dar e și ea vinovată, prin asociere. Jen o extrage de acolo și o aruncă peste portiță, lângă Pecan. Cashew aterizează pe spate cu un scheunat. Almond latră din solidaritate.

— Taci, Almond! se burzuluiește Jen la câine, făcându-l să tacă definitiv, apoi se mai răstește de câteva ori la el, pentru mai multă siguranță.

— Te asigur că n-a avut niciun fel de probleme, reia Jen conversația, de parcă n-ar fi terorizat acum o secundă trei suflete fără apărare.

Eu și Lauren am amuțit. Mă uit peste umăr, să văd dacă Cashew mai respiră. Lauren își drege glasul.

— Mda, era încă în colanții de sport.

— De ce poartă mereu colanți? Probabil de aceea soră-sa este atât de slăbănoagă. Cum poți să mănânci dacă te uiți toată ziua la celulita aia? bombăne Jen, apoi se albește la față.

— Hoo, râd eu, deși sunt încântată că Jen spune chestia asta.

M-am săturat să trebuiască să mă prefac că Brett este un fel de eroină de război pentru că are asemenea coapse care se freacă una de alta. Ca și cum ea este o feministă mai bună decât noi doar pentru că e dispusă să-și expună cele mai neatrăgătoare părți ale corpului într-o bluză peste buric. Deși cred că eu, una, pierd această competiție. Să nu-mi mai ziceți vreodată că sunt

feministă.

— Sora ei e tare.

Lauren îşi duce un alt deget albicios la nas şi trage pe nară.

— Genul ăla de doi bani din *Barstool Sports*[55].

Am auzit destul despre sora sexy şi de doi bani a lui Brett.

— Cum a mers discuţia despre Maroc?

Jen şi Lauren fac schimb de zâmbete largi.

— Doamne, aş fi vrut să fii şi tu acolo, spune Jen. A fost *insuportabilă,* lăudându-se cu investitorii ei care vor finanţa întreaga excursie.

— Şi Jen îi spunea – îşi rotunjeşte Lauren ochii, continuând cu voce unsuroasă – „Brett, se pare că Maroc va fi într-adevăr un moment foarte puternic. Mi-aş dori să pot veni şi eu". *Faţa* lui Brett, când şi-a dat seama că nu mai era ea *preferata,* făcea toţi banii.

— După aceea, v-a mai spus Lisa ceva? întreb eu.

Jen şi Lauren se privesc una pe alta, apoi scutură din cap înspre mine, în semn de *nu.*

— De ce? întreabă Jen.

Îmi învârt vinul în pahar, constatând cu surprindere că nu prea mai am ce învârti.

— Când am întâlnit-o pe Lisa ca să-i spun de ce nu pot merge în Maroc, m-a întrebat, în faţă, dacă am făcut toate un pact ca să nu filmăm cu Brett.

— Nu a luat de bun motivul tău sau ce? se joacă Jen cu pieliţa unei unghii.

De ce oare femeile se dau preocupate de propriile lor unghii când încearcă să pară că nu le pasă de nimic din ceea ce le pasă?

Spaţiul dintre vertebre mi se alungeşte uşor.

— De ce nu mi-ar lua de bun motivul?

— Adică… spune Jen şi se uită la Lauren, apoi la mine. Chiar intenţionezi să rămâi însărcinată?

Nu-mi place insinuarea cum că eu şi Vince nu ne-am dori cu adevărat un copil. Ştiu cine este soţul meu, dar mă străduiesc din răsputeri ca nimeni altcineva să nu afle.

— Nu ştiu ce voi simţi peste câţiva ani.

— Aşadar nu vrei să spui că… continuă Jen.

Este genul de conversaţie jenantă pe care mi-e greu s-o port cu cineva care nu este cu adevărat prietena mea.

— Cât de curând, aş zice, lucru pe care i l-am promis lui Vince şi anul trecut.

Pielita unghiei lui Jen s-a înroşit, iar ea îşi vâră degetul în gură şi suge.

[55] Blog de sport şi cultură populară (N.t.).

Interesant. Întotdeauna am presupus că Jen, la fel ca mine şi Brett, nu avea nicio atracţie pentru maternitate.

În mod evident Lauren are, dar credeam că alesese show-ul în locul familiei tradiţionale. Măcar Lauren are aerul ăla prostovan al ei. Mi-o pot închipui bucurându-se de rolul stupid de a distra o fiinţă cu craniul în curs de dezvoltare.

Dar Jen e atât de distantă, se enervează din orice, ce ar putea să o atragă la ideea de a avea un copil?

Pot să vă spun ce nu mă atrage pe mine. Însăşi ideea maternităţii îmi dă senzaţia laţului în jurul gâtului. Încă o pereche de mâini care mă trag de fustă şi o voce pierită care mă întreabă *cu mine cum rămâne?* Un bebeluş este o povară emoţională, iar eu sunt suficient de împovărată emoţional. Mi-am petrecut copilăria sub semnul angoaselor mamei mele şi prefăcându-mă că este absolut normal să fii unul din cei trei elevi de culoare din clasă. Mi-am consumat căsnicia, emoţional şi financiar, sprijinind ambiţiile leneşe ale soţului meu de a deveni noul Ryan Gosling. Mi-am petrecut viaţa pregătindu-mă în draci, înţolindu-mă, fără să beau aproape deloc şi făcând, de bunăvoie, prea puţin sex, numai ca să nu mă trezesc, doar din cauza unui bec de semnalizator ars, că sunt târâtă în cătuşe dintr-un BMW care n-ar avea cum să fie al meu.

— Ţi-a vorbit Lisa despre petrecerea SADIE? mă întreabă Lauren, schimbând subiectul conversaţiei, de dragul lui Jen.

Fată bună, Lauren asta.

Aprob din cap. La începutul fiecărui sezon, avem nevoie de un eveniment care să-i adune pe toţi cei din *Diggers.* Lauren a închiriat etajul superior de la Greenwich Hotel ca să sărbătorim lansarea lui SADIEq, o versiune a aplicaţiei care oferă varianta pentru comunitatea gay. Tema este petrecere sexy în pijamale. Mamă, ce le plac *Diggers*-ilor temele!

— Cred că e o treabă deşteaptă.

— Chiar *este,* zâmbeşte larg Lauren. Am dat o poală de bani pe o cercetare care dovedeşte că în relaţia dintre femei nu există întotdeauna un agresor evident, în fazele iniţiale ale flirtului. Există o relaţie de egalitate între două femei care îşi dau un rendez-vous, şi ceea ce deosebeşte SADIEq de SADIE este faptul că îi punem pe toţi să se întâlnească offline.

Aprob din cap, pretinzând că exact asta voiam să spun şi eu, că iniţiativa ei este o treabă isteaţă.

— Asta chiar *este* o treabă deşteaptă, mai ales că primul eveniment de grup este chiar al tău. Dacă ar fi fost evenimentul meu sau al lui Jen, şi Brett n-ar fi fost invitată, toată lumea ar fi spus că suntem meschine. Dar pentru că e vorba de tine, care eşti parte neutră, eşti Elveţia noastră, mesajul e foarte

clar: problema e la Brett, nu la noi.

Lauren își învârte cercelul cu diamant între degetul mare și arătător, încruntându-se.

— Mda, dar vreau să fie foarte clar că motivul pentru care nu am invitat-o este pentru că a trimis acel video către Page Six. Nu vreau să las impresia că fac asta la comanda ta sau a lui Jen. Vreau ca toată lumea să știe că eu am niște probleme cu ea.

Toate avem *chestii* care ne târăsc pe Twitter. Chestia lui Lauren e că e jucătorul cel mai maleabil din show. Restul nu suntem atât de ușor de manipulat. Ar fi ca și cum ai încerca să spargi un zid de cărămidă cu un alt zid de cărămidă. Suntem puternice, nu însă una mai puternică decât cealaltă.

— Laur, dragă, nu ne îndoim că toată lumea va înțelege asta, pufnește Jen, expertă.

Micul meu pitbull, îi spune Lisa lui Lauren, cu afecțiune sinceră. Are dreptate, a fost antrenată să sară la gât. Nu trebuie să te lași păcălit de comportamentul ei ușuratic – când lui Lauren i se spune să-și vâre colții în cineva, înțepenește acolo până nu mai simte pulsul.

— S-a discutat cumva despre compensații? întreb eu, știind că, dacă s-ar fi discutat, s-ar fi întâmplat chiar la început.

Caut doar prilejul ca să mă lamentez că Brett a ajuns în situația de a cere mai mulți bani și a reușit să-i și capete.

— Purta o geantă Chloé, raportează Lauren.

— Am auzit că a negociat cel puțin șase cifre, adaugă Jen.

— Pe *episod*? întreb, strângând puternic paharul de vin. Jen pufnește disprețuitor.

— Pe sezon. Altfel aș fi ieșit în stradă. Nu înseamnă atât de mulți bani, după ce scazi taxele.

Jen ridică din umeri, încercând să pară că nu-i pasă, dar de fapt tuturor ne pasă. Eu tot spun că nu e vorba de bani, ci de principiu, numai că încep să-mi dau seama că este foarte mult vorba de bani. Cinci mii de dolari pentru 120 de zile de muncă nu e numai criminal, ci e vrednic de dispreț, în condițiile în care echitatea salarială este unul din punctele tale principale de discuție în matinalurile TV.

— Ați văzut-o pe Jesse săptămâna trecută, la *Morning Joe*[56]? întreb eu.

— Ăla în care vorbea despre schimbul doi și despre tot efortul emoțional pentru care femeile nu sunt plătite în plus? își dă Jen ochii peste cap.

În mod spontan, toate trei recităm în cor mottoul găunos al lui Jesse: „Femeile trebuie să-și primească banii".

[56] Jurnal de actualități matinal difuzat pe NBC (N.r.).

Izbucnim în râs şi constat cu surprindere – surprindere şi plăcere – că simt o căldură sinceră pentru aceste femei. N-aş fi putut s-o vorbesc de rău pe Jesse faţă de Brett, pe vremea când eram prietene, când discursul ipocrit al lui Jesse era valabil pentru toate, mai puţin pentru ea.

Câinii încep să latre şi se aude o cheie în uşă. Yvette năvăleşte cu două pungi mari de cumpărături în braţe.

Cu vârful piciorului stâng calcă pe călcâiul drept, eliberându-şi piciorul din pantof. Yvette Greenberg trebuie să-şi scoată pantofii când intră în apartamentul lui Jen, iar eu nu. Chestia asta merită consemnată pe piatra mea de mormânt.

— Mamă! strigă Jen, repezindu-se s-o ajute.

Lauren şi cu mine suntem în spatele ei.

— Nu sunt invalidă! exclamă Yvette răsucindu-se cu spatele spre noi şi apărându-şi pungile.

O dungă de transpiraţie îi străbate cămaşa printre omoplaţi.

— Mă descurc. Duceţi-vă la vinul vostru. E ora mesei.

— Vreţi un pahar, doamnă Greenberg? întreabă Lauren.

— De aici mă duc la gimnastică, altfel aş fi spus da.

Jen se întunecă la faţă. Singurele exerciţii organizate la care participă Yvette sunt cele de la SPOKE.

— Credeam că vii mâine, şuieră Jen, păşind în bucătărie peste portiţă.

— Nu, spune Yvette, punând pungile pe blat.

Pecan şi Cashew sar în jurul genunchilor ei.

— Mâine mă duc în Est.

— Dar oamenii de la curăţenie vin astăzi.

Yvette geme, amintindu-şi: „ziua uşilor deschise”.

— Da, „ziua uşilor deschise”. Sâmbătă. Ţi-am spus de *cinci ori,* Yvette, sare la ea Jen, înveninată, ceea ce ne face pe mine şi pe Lauren să plecăm în căutarea telefoanelor, ferindu-ne privirile din respect pentru Yvette.

Cât de *umilitor* poate fi ca propria ta fiică să ţi se adreseze în asemenea hal, în faţa prietenelor ei, care au crescut idolatrizându-te. Cât de umilitor poate fi ca acest superstar al feminismului să se trezească într-un asemenea loc, unde nu poate decât să şi-o fure. Yvette este falită, îi face cumpărături lui Jen, pentru bani de buzunar, în condiţiile în care discursurile în faţa absolvenţilor de la Sarah Lawrence[57] nu se mai plătesc ca pe vremuri.

Cândva, Yvette avea drept plasă de siguranţă casa din Amagansett dar, legal, îi aparţine lui Jen. Tatăl ei, cu care Yvette n-a considerat niciodată că e nevoie să se mărite, i-a lăsat casa lui Jen atunci când a murit, cu douăzeci de

[57] Colegiul Sarah Lawrence – facultate de artă privată din nordul Manhattanului (N.t.).

ani în urmă. Jen şi-a petrecut toată iarna supraveghind o renovare scumpă şi epuizantă. Spre disperarea totală a lui Yvette, Jen a pus luna trecută casa la vânzare, pentru suma de 3,1 milioane de dolari. Sunt convinsă că Brett are o versiune mult mai puţin tolerantă cu privire la motivul pentru care Jen şi-a scos la vânzare casa copilăriei, dar ceva îmi spune că Jen va avea grijă ca mama ei să primească o parte din bani.

Yvette îi aruncă fiicei sale o privire lungă şi grea. Pecan latră şi Yvette se apleacă spre ea.

— Ce fac fetele? le alintă ea, în timp ce ele o ling pe faţă.

— Le oferi condiţionare pozitivă, se plânge Jen, încruntându-se.

— Pentru că sunt adorabile? râde Yvette.

— Au sărit pe mobile.

Yvette se ridică în picioare oftând şi scuturându-şi părul de câine de pe pantalonii comozi. „Comod" este epitetul cel mai potrivit pentru a descrie stilul vestimentar al lui Yvette. Se îmbracă în stilul lui Mary Tyler Moore[58], la marşurile ei din anii '70, inclusiv ochelarii roşii, în caz că am uitat cine e şi cu ce se ocupa pe vremuri. A făcut o mulţime de lucruri bune, recunosc asta, dar viziunea ei este una ridicol de mioapă. Mai ales ideea că vom reuşi ca femei atunci când vom începe să apreciem diferenţele, în loc să pretindem că ele nu există. Ce convenabil pentru ea să spună aşa ceva, această femeie atrăgătoare, de origine evreiască, crescută în cartierul Upper West Side şi şcolită la Barnard. Ce diferenţe a avut ea vreodată de *apreciat*?

Ca să nu mai spun că mi se pare o cruzime din partea ei să se ofere, în sezonul doi, să o adopte pe Brett, faţă de care are o admiraţie de prost gust. Yvette şi Jen au avut întotdeauna o relaţie încordată. Când eram prietena lui Brett, am auzit-o pe Yvette spunând că încercările ei disperate de comunicare cu fiica sa par doar să o îndepărteze şi mai mult de aceasta. Acum, când am ajuns s-o cunosc pe Jen, văd lucrurile diferit. Pe Yvette o deprimă şi o dezamăgeşte atât de tare felul în care Jen a ales să-şi câştige existenţa – profitând de sentimentele de nesiguranţă ale femeilor faţă de corpul lor, sub pretextul grijii pentru sănătate. Dar iată că Jen a ajuns să locuiască în Manhattan, să facă investiţii în Hamptons şi să conducă afaceri pe ambele coaste – totul până să împlinească treizeci de ani.

Yvette ar putea fi mândră de multe lucruri, dar ea nu vrea să fie mândră. Vrea ca Jen să-i semene. Şi îndrăzneşte să le spună femeilor să-şi aprecieze *diferenţele,* când ea nu îşi poate accepta propria fiică aşa cum este.

— Atunci o să vin duminică, se aude glasul iritat al lui Yvette. Ca să nu-ţi stau în cale.

---

[58] Actriţă americană şi activistă feministă (N.r.).

Cu un zâmbet maliţios, dă să apuce pungile cu cumpărături:

— Vrei să-ţi şi despachetez astea, draga mea?

Jen o opreşte, plesnind-o peste încheietură.

— Cât îţi datorez?

— O sută treizeci. Ar fi fost nouăzeci dacă m-ai fi lăsat să mă duc la Gristedes[59], dar aşa…

Yvette lasă pungile, păşeşte peste portiţa câinilor şi ni se alătură în camera de zi.

— Am întrerupt ceva important? întreabă ea, întinzându-se după un cracker.

Încearcă să muşte, dar scoate un *ah!* când i se fărâmă în mână.

— Tocmai vorbeam despre excursia de anul ăsta din Maroc, doamnă Greenberg, spune Lauren politicoasă, sperând că de data asta va fi rugată să-i spună Yvette, *draga mea,* te rog.

— Îmi pare rău că treaba cu Marocul nu iese, spune Yvette, şi faţa lui Lauren se întunecă uşor.

— Nu înseamnă că ea nu poate să se ducă, fiindcă noi nu putem să mergem, reapare Jen, care strecoară nişte bancnote în buzunarul mamei sale. Nici măcar n-ar trebui să meargă singură, adaugă Jen.

Vocea ei subliniază ridicolul situaţiei.

— Le are pe sora şi pe nepoata ei care pot să-i ţină trena.

Yvette scutură din cap, dezaprobând în mod evident tonul vocii lui Jen.

— Cred că ar trebui să-i daţi lui Brett o şansă. Are o mulţime de lucruri de sărbătorit sezonul ăsta şi ştiu că o doare că nu poate împărţi toate astea cu prietenele ei.

— Nu mai mult ca fiecare dintre noi, i-o trânteşte Jen.

— Mda, spune Yvette şi îşi strânge buzele necăjită. Poate, nu ştiu. Nu e treaba mea să spun.

Îşi face vânt cu mâna, încă transpirată.

Ne uităm una la alta, trepidând de curiozitate. Cum adică nu e treaba lui Yvette să spună? Dar nu suntem în stare să întrebăm. Dacă întrebăm înseamnă că ne pasă. Instinctiv, îmi verific unghiile.

Yvette îşi sprijină braţul pe spatele canapelei.

— Fetelor, voi aţi întâlnit-o până acum pe sora lui Brett?

— Kelly a fost la şedinţa de producţie, răspunde Lauren.

Observă cu o tresărire mulţumită că paharul meu e gol. Înainte ca ea să se ridice şi să aducă sticla din bucătărie, Jen e în spatele meu şi îmi face plinul.

— Credeţi că o să aducă un plus de farmec grupului? întreabă Yvette.

[59] Lanţ newyorkez de supermarketuri (N.t.).

— E mamă, spune Lauren, în loc de *nu.*

— Şi eu sunt mamă, adaugă Yvette. N-o lăsaţi pe Jesse să vă spună că nu e feminist să ai copii. Aţi ajuns toate la acea vârstă la care trebuie să începeţi să vă gândiţi ce vreţi să faceţi.

Se aud, în surdină, nişte minciuni rostite în cor, cu referire la vârsta noastră: treizeci, douăzeci şi nouă, treizeci şi doi şi jumătate.

Yvette oftează, trăgând de materialul de la subsuori, scuturându-l şi încercând să-l usuce.

— Oricum, sper că veţi primi cu braţele deschise acest nou tip de femeie. Ştiu că sunteţi convinse că e mult mai interesant dacă vă faceţi zile fripte reciproc, dar vă jur că sunteţi suficient de interesante fiecare în parte.

Jen îşi azvârle capul pe spate şi-şi închide ochii, orbită de exasperare, şi nu pot spune că ar avea vreo vină. Lui Yvette îi place să se comporte de parcă ar fi părăsit show-ul din cauza principiilor, când, de fapt, a ameninţat că pleacă dacă nu primeşte mai mulţi bani, iar Jesse nu s-a lăsat impresionată de cacealmaua ei. Nu ştiu de ce se preface că nu aşa s-a întâmplat. Iat-o, simbolul egalităţii de gen, care ar vrea ca lumea să ştie că pentru ea integritatea e mai presus decât portofelul. Integritatea este tocmai piatra de care te dai cu capul atunci când ai scăpat din mâini puterea. Ultimul lucru de care are nevoie lumea este încă o femeie cu principii. Avem nevoie de femei cu bani. Femeile cu bani sunt flexibile şi nimic nu este mai periculos decât o femeie care se poate răsuci în orice direcţie doreşte.

— I-am urat bun venit, Yvette, geme Jen.

— Deci i-ai răspuns la invitaţie? se întoarce Yvette spre ea.

Întrebarea mă loveşte în faţă:

— Să-i răspundă cui?

Yvette adaugă, peste protestele lui Jen că nu ar fi făcut asta:

— Sora lui Brett i-a scris lui Jen şi a invitat-o la ceai. I-a spus că admiră modul în care a reuşit *să-şi promoveze produsul* – Yvette aruncă o privire către fiica ei –, am spus corect, draga mea?

Jen îşi dă ochii peste cap, dar aprobă.

— Nu te duci, nu-i aşa? o întreb, aşezându-mi paharul de vin pe masă.

Gustul mi-a plăcut, până acum.

— De ce să nu se ducă? mă întreabă, la rândul ei, Yvette, cu acel ton uşor enervat al unui terapeut care te îndeamnă să-ţi reexaminezi o idee preconceputăcare este absolut greşită.

Îmi strâng omoplaţii şi mai mult. Cât de *ipocrită* e femeia asta!

— Pentru că, încep eu încet, de parcă Yvette este o invalidă care s-ar putea să nu fie în stare să mă urmărească, Jen şi Brett nu se mai prea înţeleg şi Brett s-ar putea să se simtă foarte rănită dacă Jen s-ar da peste cap ca să

fie prietenă cu sora ei.

Yvette îşi îndreaptă şi ea ţinuta. Spre groaza mea, spune:

— Mă îndoiesc foarte mult. Brett se străduieşte să aducă schimbări în lumea asta şi nu are nici timpul şi nici nervii pentru astfel de nemulţumiri meschine.

Lauren tocmai striveşte un cracker în gură, uitându-se la noi cu ochii mari.

— I-am spus că nu pot să vin, zice Jen, trântind uşa unui dulap din bucătărie şi trezindu-ne din blocaj.

Yvette îmi aruncă un zâmbet, în semn că speră că sunt fericită (ah, da, sunt!), înainte să-şi suflece mânecile bluzei de in cu nasturi. Jen a moştenit gustul mamei ei pentru gin şi haine din in.

— Ah, trebuie să plec dacă vreau să prind şedinţa de la 12:30.

Se îndreaptă spre uşă şi se trânteşte pe bancheta de bambus ca să-şi pună pantofii.

— Să fiţi cuminţi, fetelor.

Se ridică, îşi împreunează palmele, de parcă ar fi nevoie de o intervenţie divină ca să se producă un asemenea miracol.

— Întreaga lume e cu ochii pe voi.

* * *

Yvette ne-a lăsat fără vânt în pupa, aşa că la scurt timp după plecarea ei ne împrăştiem şi noi care încotro. Este mai mult de un kilometru până la staţia de metrou Canal Street, oraşul e ca un acvariu tulbure, dar mă hotărăsc să merg pe jos în loc să iau, ca de obicei, un UberBlack. Dispoziţia mea nu este una obişnuită. Mă simt de parcă aş fi somnolentă, dar în acelaşi timp şi plină de energie, plină de speranţă, însă şi deprimată în perspectiva noului sezon, totul amplificat de e-mailul primit pe când eram la Jen. Pe drum, citesc şi recitesc mesajul detectivului angajat de mine. Nici nu-mi dau seama că sunt complet transpirată până când nu ajung să cobor scările la metrou. Pun cardul de metrou pe display şi trec pe lângă trei misionari creştini tăcuţi, care nu fac nimic ca să mă convertească.

John Gowan de la Spy Eye Inq. a răspuns la ultimul meu mesaj panicat, asigurându-mă că înmormântarea mamei mele a fost la biserica St. Matthews, aşa cum am scris în carte, şi nu la St. Mark, aşa cum susţinea prietena bunicii mele la evenimentul din Chicago. Ridic scurt privirea din telefon – tunelul îmi suflă aer cald în faţă. Păşesc peste linia galbenă, chinuindu-mă să-mi dau seama dacă e vorba de curentul făcut de expres sau de trenul local. Întotdeauna îl simţi că vine, înainte de a-l vedea.

Huruiala de sub picioarele mele şi lumina farurilor îi alungă la perete pe turişti, spre deosebire de obişnuiţii cerşetori jegoşi care nu se mişcă din loc.

Rămân şi eu pe loc, aşa cum fac mereu în puţinele dăţi când merg cu metroul, ca să simt o fărâmă din impactul trenului în momentul în care năvăleşte în staţie. La început este suflul puternic, părul îţi este aspirat de pe creştet, rochia, dacă porţi aşa ceva, fâlfâie-n sus, dându-ţi la iveală lenjeria, dar, după confruntarea iniţială, ai mai mult senzaţia unei acaparări, a unei invitaţii. Ceva ce aproape ţi-ai putea imagina că accepţi.

Ăă, pentru prima oară după mult timp, s-ar putea să fiu puţin abţiguită.

7. Brett

Ce zici de faptul că soră-ta a scos-o pe Jen Greenberg în oraş?

Mesajul Lisei îmi îngheaţă oasele. Îl mai citesc o dată, cu un tremur ca de gripă. *A scos-o* înseamnă că această întâlnire a şi avut loc. Ieri am fost cu Kelly şi azi ne vedem într-o oră, la depozitul nostru din Long Island, pentru întâlnirea trimestrială a consiliului director. Avea oare de gând să-mi spună?

— Te rog, îmi zice Arch, dispărând după uşa frigiderului, fără telefoane în dimineaţa asta. Doar aşa am stabilit.

Reapare cu un bidon de lapte. Lapte adevărat, lapte care poate face să-ţi crească un al treilea braţ din frunte, cu hormoni, grăsimi şi bisfenol A[60] care se va scurge din recipientul de plastic cumpărat de la băcănia din colţ cu 2,99 dolari, împreună cu o pâine Pepperidge Farm şi nişte bucăţi de pepene galben. Pepene galben! Ar putea la fel de bine să mănânce jeleuri la micul dejun. Nu înţelegeţi; femeile precum Arch sunt o specie pe cale de dispariţie, într-un oraş în care o cutie cu lapte vegetal trece drept un mic dejun săţios în recomandările dietelor de doi lei. Asta e unul din motivele pentru care încă rezist.

Telefonul meu vibrează cu încă un mesaj de la Lisa: *Jen a invitat-o la petrecerea sexy în pijamale.*

Apoi altul: *Poate Kelly te invită şi pe tine, lol!*

BRETT, vorbesc serios.

Am nevoie de tine în aceeaşi cameră cu celelalte.

Nimeni nu vrea să te vadă pedalând pe o bicicletă de fitness, de capul tău, tot sezonul ăsta de căcat. PLICTICOS!

NICI MĂCAR JESSE.

Dau să răspund, ridicând degetul mare, dar Arch îmi culege telefonul din mână.

---

[60] Compus chimic de sinteză care intră inclusiv în compoziţia ambalajelor pentru mâncare şi băutură; utilizarea lui este controversată, întrucât se crede că are un efect nociv asupra sănătăţii (N.r.).

— Farfuriile sunt în stânga aragazului, comandă ea drăgăstos când sunt gata să protestez.

Au trecut nouă zile de când Kelly şi Layla s-au mutat în apartamentul meu vechi, iar eu m-am mutat în apartamentul cu un singur dormitor al lui Arch din Upper West Side şi, după cum mi-a reamintit şi ea, au trecut tot atâtea zile de când nu am făcut sex. *Locul e varză. Lucrurile mele sunt peste tot. Treaba cu Marocul mă stresează.* (Nu cred că am de gând să renunţ aşa uşor.) În fiecare seară, căutăm pe streeteasy.com o locuinţă cu trei camere, într-o clădire cu lift, în zona biroului lui Arch, în West Side, ceva între 6,5 şi 7,5 de mii de marafeţi pe lună. Am strâns un capital de 23,4 milioane şi tot nu-mi pot permite să cumpăr un apartament în oraşul ăsta.

Pun farfuriile pe tejghea şi Arch aşază pe fiecare o felie de pâine prăjită, sugându-şi degetul la care s-a fript. Ne uităm la micul dejun, apoi una la alta, strâmbând din nas. Pâinea are culoarea inimii lui Jen Greenberg. Neagră, în caz că nu v-aţi prins.

— Peste o oră trebuie să reunesc, pentru prima oară, un tată, care e deţinut, cu propriul său nou-născut, spune Arch.

— Peste cincizeci şi cinci de minute testez o bicicletă electrică şi sper că le va ajuta pe fetele de doisprezece ani să fugă din calea violatorilor.

Ăsta e jocul nostru preferat. Cine face astăzi mai mult pentru omenire?

Arch trânteşte un borcan de Smucker's[61] pe tejghea cu hotărâre stoică:

— Carbohidraţi la grătar să fie, micul dejun al campionilor.

Ne luăm farfuriile şi ne ducem să ne instalăm pe canapea. Arch îşi întinde picioarele ei disproporţionat de lungi – coapsele îi sunt normale, dar tibia ar trebui expusă la Muzeul de Istorie Naturală – şi îşi propteşte tălpile la mine în poală. Labele picioarelor ei sunt osoase şi scheletice ca nişte picioare de crab, fără niciun fel de carne pe ele, iar unghiile au aceeaşi culoare roşie ca logoul SPOKE. Gestul de a şi le vopsi aşa era menit să mă farmece, dar a avut exact efectul contrar. *E prea mult pentru mine,* am gândit cu vinovăţie, când a venit acasă de la salon, încă având şerveţele între degetele de la picioare.

— Ştiai că sora mea şi Jen Greenberg au ieşit în oraş? întreb eu.

Arch îndepărtează cu degetul o firimitură de pe buze, fără să ştie că are resturi întunecate în colţul gurii.

— Mă întrebi sau îmi spui asta?

— Întreb.

Arch şi Kelly sunt prietene, ceea ce ar trebui să mă facă fericită. Când persoana pe care o iubeşti se înţelege bine cu familia ta, ar trebui să fii cel

[61] Producător american de gemuri, sucuri şi creme din fructe (N.t.).

mai fericit om. Pe mine, în schimb, asta mă umple de nervi, devin chiar paranoică. *Despre ce ați vorbit?* obișnuiesc s-o întreb pe un ton indiferent și cu inima bubuind, ori de câte ori se întoarce de la o întâlnire cu Kelly. Poate mi-e teamă că ele două se vor coaliza împotriva mea, cum fac uneori eu cu Layla împotriva lui Kelly. Poate mi-e teamă că, dacă Arch petrece destul timp cu Kelly, își va da seama cât de puține avem în comun, pe plan intelectual. Poate. Poate.

— Ți-aș fi spus dacă aș fi știut, răspunde Arch, spre ușurarea mea.

Acum pot doar să mă plâng.

— Cât de aiurea poate fi treaba asta? întreb.

Arch își ridică părul în creștet, ținând în dinți un elastic. Când își prinde părul în coadă de cal, îmi dau seama de diferența de vârstă dintre noi. Nouă ani. Uneori nu înseamnă nimic, alteori, totul.

— Încearcă să-și cunoască mai bine noua colegă, spune ea, în timp ce elasticul din gură tremură. Știe că nu o placi pe Jen și probabil nu-i vine să-ți spună.

Arch ridică dintr-un umăr, ignorând gravitatea faptei.

— Dă-i pace, Brett. Se simte ca un corp străin. Nu vrea decât să se adapteze.

— Mda, s-a dus și s-a autoinvitat la petrecerea lui Lauren. Se adaptează *foarte bine.*

Evenimentele grupului sunt alea unde au loc dramele, lacrimile și împăcările. Ești praf dacă nu participi la aceste întâlniri de grup. Lisa este un monstru, dar are dreptate. Nimeni nu vrea să mă vadă pedalând pe o bicicletă de fitness, de capul meu, tot sezonul ăsta. NICI MĂCAR JESSE. O presimțire mă lovește deodată: Kelly pe genericul de deschidere a noului sezon, și nu eu. *Eu cresc noua generație de Goal Diggers* ar fi probabil mottoul ei. Așez pe măsuța de cafea farfuria cu pâinea prăjită neatinsă.

Arch mă împunge cu degetul de la picior în coapsă.

— Hei, azi te duci la Yvette, ca să te împaci cu Jen. Poate te invită, dacă reușiți să cădeți la pace.

După ce testăm bicicletele pentru consiliul de administrație, trebuie să mă duc la Yvette. Acolo, cu curul strâns, îi voi întinde o ramură de măslin *Pacostei verzi.* Măslinele sunt vegane, nu?

Arch verifică ora pe afișajul routerului de internet.

Vrei să faci tu prima duș?

— Fă tu prima, răspund, dându-i jos picioarele din poală și îndreptându-mă spre bucătărie, în căutarea telefonului.

Îmi dau seama că Arch mi l-a ascuns. Mă bat cu pumnii peste coapse și Arch izbucnește în râs.

— Promit să-ți spun unde e după ce faci duș.

* * *

În baie, dau drumul la duș și mă așez pe vasul de toaletă, în timp ce apa se încălzește încet. Nu prea știu ce să fac cu mâinile, în lipsa unui ecran pe care să-l manevrez. Trag apa și mă bag sub jet, deși e călduț precum ceaiul uitat în cană. Nu m-aș mira ca Arch să încerce să-mi facă o surpriză, venind peste mine, și chiar n-am niciun chef. Îmi dau pe păr cu balsam – secretul părului meu grozav este că îl spăl atât de rar – și caut lama de ras. Ceva mic și strălucitor cade pe dalele dușului, iar eu încremenesc, simțind fiecare fir de apă. Cu degetul mare de la picior mișc obiectul pe care Arch m-a trimis să-l găsesc, de parcă mi-ar fi frică să nu-și scoată colții și să muște. În comparație cu inelul celorlalte „surori solidare", alesul lui Arch este mai gros și mai butucănos, e ceva ce ar fi putut să poarte tata. Îmi dau seama că Arch habar n-are ce mi-ar plăcea mie – bătrânei lesbi i-ar fi plăcut un diamant. Tristețea mă taie ca o coală de hârtie. Rapidă, inofensivă, brutală.

Învârt robinetul la stânga, fără să mă mai rad. Dacă mă rad, Arch ar ști că am găsit inelul fără… ce? Fără să țip? Să plâng? Să postez pe *Instagram*? Poate s-a gândit că va intra peste mine, își va trage peste cap maioul, alegându-se în final cu ceva de pe urma acestui duș-spa de dimensiunile unei mașini smart… Închid apa și-mi înfășor prosopul în jurul corpului.

— B? strigă Arch, auzind ușa de la baie.

— O secundă! strig eu, repezindu-mă în dormitor.

Trag sertarul meu cu lenjerie și încep să scotocesc.

Arch spune altceva, dar nu înțeleg.

— O secundă! repet eu și nimeresc cu încheieturile degetelor cutia de catifea.

În camera de zi, Arch stă în genunchi, pe canapea, ca o suricată care pândește în jur să nu vină din întuneric vreun dușman cu ochi fioroși. Pielea mea este caldă de la duș și rece de la transpirație, înfiorată de emoție.

— Ce faci? întreabă ea agitată, văzând că am o mână la spate.

Inspir pe nas și expir pe gură, exact cum le spunem celor de la sală să facă atunci când dau din pedale. *Dă drumul. Dă drumul la ceea ce te ține pe loc, dă drumul.* Îi arăt mâna lui Arch.

— Credeam că n-ai să mai întrebi niciodată. Așa că aveam eu de gând s-o fac.

Arch deschide gura când vede inelul înconjurat cu diamante, cumpărat săptămâna trecută de pe 1stdibs, după ce i-am trimis lui Yvette link-ul și am primit acordul ei. *E minunat, sunt atât, ATÂT de fericită pentru voi, scumpa mea.*

Arch sare de pe canapea și vine spre mine. Îmi dă la o parte părul ud și își

coboară buzele spre ale mele. Spaima se înfăşoară în jurul meu când închid ochii şi-i răspund la sărut, în timp ce mă gândesc cât de subţire va fi surâsul lui Stephanie când va afla vestea.

* * *

Încerc să mă concentrez la ceea ce spune inginerul nostru şef, dar Kelly, cu părul ei împletit cunună, imitaţie a coafurii lui Lauren din ziua anterioară, şi sexualitatea ei de femeie albă şi disponibilă îmi distrag atenţia. De cum am intrat, Sharon Sonhorn, pe care Kelly a făcut-o să vină din Alabama – cu business class – a exclamat cu acel accent lipicios şi atât de sudist, încât pare să fie complet jucat:

— Cât de scumpă *eşti*!

Consiliul nostru de administraţie are opt membri, cinci bărbaţi şi trei femei, cu vârstele cuprinse între treizeci şi cinci şi şaptezeci şi doi de ani. Locuiesc în Texas, Alabama, Boston, Los Angeles şi Londra. Avem o persoană de culoare, una asiatică şi una gay. Două nu au nicio experienţă în industria de wellness şi trei nu au niciuna în zona corporatistă. Kelly a conceput toată chestia pornind de la un articol pe care l-a citit pe Forbes.com, care spune că astfel de consilii trebuie să reprezinte diversitatea în ce are ea mai adevărat. Nu vrei să plăteşti un grup de yesmeni pentru timpul acordat. Vrei oameni care să te provoace, care să îţi ofere o altă perspectivă, care să îţi ceară în permanenţă să îţi reexaminezi viziunea. *Ăştia-s bani cheltuiţi cu cap,* îmi aminteşte ea mereu, când văd cât de mult costă să aduci pe cineva la New York, cu business class, numai ca să auzi că ideile tale sunt de rahat.

— Ascultă, spune inginerul meu şef, apăsând pe un buton al bicicletei electrice.

O acoperise cu o prelată bej şi, când boardul şi-a făcut apariţia, a tras-o în jos, de parcă am fi fost la un spectacol de magie. A rostit chiar şi-un *voilà!* Oricât aş fi de supărată pe Kelly – pentru că se întâlneşte cu Jen pe la spatele meu, pentru că se autoinvită la petrecerea lui Lauren şi pentru cununa aia de căcat –, tot am schimbat împreună o privire. Seth este cea mai drăguţă şi mai enervantă persoană pe care o ştiu.

Lăsând gluma la o parte, bicicleta mea nouă chiar merită să fie dezvelită şi merită şi un *voilà!* tembel din partea unui bărbat între două vârste. *Dată naibii!* a exclamat omul nostru din Londra. *Mi-ar plăcea şi mie să am una.* Toată lumea a râs, fiindcă imaginea lui John Tellmun călărind ţeapăn prin Notting Hill acest cuirasat strălucitor şi roşu, cu şaua de piele roz-fanat şi mânere groase, roz, este demnă de cea mai bună comedie.

— Nu aud nimic, spune Layla, aplecată cu urechea spre podea.

Bicicletele astea vor fi folosite şi de fetiţe de nouă ani, astfel încât Kelly s-a gândit că boardul ar aprecia să vadă că o fată de doisprezece ani poate

manevra uşor şi în siguranţă o astfel de maşinărie.

Seth arată cu degetul înspre Layla, făcând *ding-ding ding.*

— Tânăra domnişoară va câştiga o Toyota Camry 2016!

Layla îl priveşte nedumerită şi Seth îşi drege glasul, jenat că gluma lui n-a fost înţeleasă.

— Modelele astea electrice par a fi închise şi când sunt pornite, aşa că, Layla, verifică mereu butonul înainte să te sui pe una, bine?

Kelly se întinde să-i strângă mai bine Laylei cureaua de la cască. Anul ăsta, Layla m-a depăşit în înălţime şi acum este aproape cât Kelly, care e mai înaltă cu câţiva centimetri decât mine. Nu mi-l aduc aminte pe Fad ca fiind extraordinar de înalt, dar poate că are părinţi sau fraţi înalţi. Nu vom şti niciodată.

— *Mamă,* mormăie Layla, dar îşi ridică bărbia, lăsând-o Kelly să-şi facă de lucru cu cureaua.

Sharon scoate un fel de sunet care vrea să însemne cât de extraordinare crede ea că sunt toate astea: cununa lui Kelly, grija exagerată a lui Kelly, Layla care acceptă grija exagerată a lui Kelly şi tot restul. Sharon are şi ea o fiică preadolescentă, dar, spre deosebire de Kelly, Sharon are practic cincizeci de ani.

Layla se aşază pe şaua roz.

— Uită-te la picioarele alea, îi spune Sharon încet lui Kelly, iar ea radiază. Şi *pielea aia.* Ca un *latte.* Ar putea să apară în *Vogue.*

Zâmbetul lui Kelly piere, ca un motor oprit.

— Nu aşa repede! o avertizează ea pe Layla.

— Merge cu peste şaizeci la oră, gen.

Layla îşi rostogoleşte ochii spre mine, singura persoană din cameră care ar fi în stare să înţeleagă cât de bleagă e Kelly.

— Poţi omorî pe cineva cu şaizeci la oră, spune Kelly, pe acelaşi ton îmbufnat ca al Laylei, tocmai ca să-i arate că nu e cazul să-i sară ţandăra.

O urmărim pe Layla cum pedalează pe prototipul SPOKElectric, tot mai departe, prin depozit, bicicleta scoţând un huruit uşor, amplificat de podeaua de beton. M-aş putea târî mai repede.

— A mea ar fi dărâmat uşa, băgând viteză cât mai mare, numai să-mi facă în ciudă, îi spune Sharon lui Kelly. Talent educaţional de clasă, scumpa mea.

Obişnuiam să cred că era o mare pierdere de timp când cineva complimenta o mamă pentru talentele ei materne. Nu credeam că ai nevoie de talent ca să fii o mamă bună – doar să nu-i baţi, să-i duci din când în când la dentist şi, iată! eşti o mamă bună. Ca *să-i iubeşti,* nici nu e nevoie de prea multă muncă. Până şi mamele care îşi bat copiii îi iubesc. Apoi Kelly a născut-o pe Layla şi mi-am dat seama cât mă înşelasem. Pentru că, în acel

prim an cu Layla, talentele materne ale lui Kelly au fost, în cel mai bun caz, nesigure, în cel mai rău, iresponsabile.

Ştiaţi că tatăl meu a făcut, la cererea lui Kelly, două programări pentru „eliberare de sarcină”? *Hai, liberare,* n-am putut să mă abţin să nu-i strig din uşă lui Kelly, când pornea spre clinică. *Dă-l afară!* am strigat şi apoi am dansat, dând sugestiv din aripi. Pe vremea aia eram o ticăloasă de profesie, dar să fii ticăloasă de profesie ţine de vârsta de cincisprezece ani (Layla va fi cu siguranţă o excepţie). Sincer, habar n-aveam cum să-i spun lui Kelly că nu era sfârşitul lumii. Nu era sfârşitul lumii că o luase puţin razna de sub ochiul vigilent al mamei, nu era sfârşitul lumii că nu făcuse sex protejat şi nu era sfârşitul lumii nici dacă dorea să se supună unei proceduri medicale sigure şi legale, care face parte din experienţa umană, de mii de ani, în orice societate imaginabilă.

Voiam s-o fac pe Kelly să se simtă mai bine, da, numai că motivaţia mea nu era doar una altruistă. Mama tocmai murise şi, deşi relaţia noastră fusese complicată, era totuşi mama mea şi încă o mai iubeam. Vieţile noastre erau date peste cap şi, la un anumit nivel, credeam că, dacă sora mea s-ar fi întors la şcoală şi ar fi absolvit, apoi ar fi devenit radiolog, aşa cum planificase dintotdeauna mama, lucrurile s-ar fi întors şi ele la normal. Trecem peste faptul că „normal” nu ar fi fost tocmai în interesul meu, deoarece „normal” însemna că sora mea era cea care avea succes, frumuşica, *starul.* Dar asta era varianta confortabilă, şi întotdeauna suntem atraşi de ceea ce este confortabil chiar şi când ne răneşte profund.

Kelly ar fi trebuit să aibă parte de o „eliberare de sarcină” pentru ca lucrurile să revină la normal, doar că nu a fost în stare să treacă pragul clinicii. *Asta vreau să fac,* a declarat ea, în două ocazii diferite, în parcare, cu o voce şoptită, neconvingătoare. Apoi a apărut Layla şi a fost de parcă i-ar fi rupt picioarele lui Kelly şi nu vaginul. Layla îşi cerea, urlând, masa de la ora două dimineaţa, de parcă cineva ar fi vrut s-o stranguleze, iar Kelly zăcea în pat, cu ochii închişi, prefăcându-se că doarme. Tatăl meu şi cu mine n-am avut altă soluţie decât să lucrăm în ture, ceea ce am şi făcut în primele câteva luni. *Kelly are nevoie de odihnă,* îmi spunea tata. *Trebuie să-şi revină.* Nu am fost niciodată prea sigură de ce credea el că ar fi avut nevoie ca să-şi revină, dar mie mi-era clar că era vorba de şocul noii ei vieţi. La început, am fost indignată că trebuia să mă scol din somnul meu REM în fiecare noapte. După câteva săptămâni însă, am început să aştept cu nerăbdare s-o am pe Layla doar pentru mine, timpul nostru împreună, în care nimeni să nu ne zorească. Pumnişorii ăia minusculi agitându-se furioşi deasupra urechilor, în timp ce îi aduceam la gură tetina biberonului – *de asta am nevoie?!* Degetele i se desfăceau, pleoapele coborau, apoi se ridicau, apoi iar coborau, iar se

ridicau, verificând dacă mai sunt acolo, coborau la loc, dându-şi seama că *da, de asta am nevoie.*

Se spune că primul an este esenţial pentru legăturile afective şi cred că de aceea eu şi Layla suntem atât de apropiate. Kelly a ratat câteva momente speciale şi nu le mai poate recupera niciodată, şi asta numai fiindcă se odihnea, îşi *revenea.* Sora mea a avut mereu nevoie de cineva care să-i ţină noua ei viaţă ca pe o haină în care ea să îşi strecoare mâinile. Doctor, mamă, CEO (în mintea ei) – toate astea sunt titluri care mai degrabă i-au fost înmânate, decât să fi aspirat ea anume către ele. Disfuncţia principală a surorii mele este că ea face lucruri fără a avea o viziune. Presupun că la mine problema e invers.

Jurnaliştii *millennials* mă întreabă mereu de unde mi-a venit ideea cu SPOKE, iar în vocea lor e un fel de resemnare. Am înţeles. E greu să-ţi pese de lucruri care nu au un impact asupra propriei persoane şi cred că echipa celor de la *Bustle*[62] cam asta ar vrea să întrebe de fapt, dar simt că nu sunt în stare – de ce îmi pasă atât de mult de nişte femei pe care nu le-am întâlnit niciodată, care au trecut prin nişte experienţe prin care eu n-am trecut niciodată? Cum pot fi atât de lipsită de egoism? Este ceva în neregulă cu ei de nu pot fi lipsiţi de egoism?

Adevărul este că ideea cu SPOKE nu a venit dintr-un loc lipsit de egoism. După ce eu şi tatăl meu am urmărit-o pe Kelly până la apartamentul lui Fad, următorul nostru drum a fost la spital. *Părea* în regulă, fizic, vreau să spun, dar voiam să fim siguri. Eu stăteam în sala de aşteptare, răsfoind o revistă franţuzească, când s-a deschis uşa şi au intrat două surori, una dintre ele nu cu mult mai în vârstă decât este Layla astăzi. Au vorbit cu asistenta de la recepţie în franceză şi li s-au dat nişte formulare să le completeze. S-au apropiat şi s-au aşezat la un scaun distanţă de mine, cea mare cu hârtiile în poală. Au început să se uite la cuvintele de pe pagină şi să se certe într-o limbă care – acum ştiu – nu era nici franceză, nici arabă. După câteva clipe, sora mai mare mi s-a adresat.

— *Hello,* a spus, şi a sunat ca *Halo.*

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că îmi întindea creionul.

— Poţi ajuta? a întrebat poticnit.

Tatăl meu s-a aplecat înspre mine:

— Nu cred că ştiu să citească.

Am ridicat mâna şi am mimat scrisul, cu capul întors la un unghi de 45 de grade. Sora mai mare a aprobat din cap.

— Da, scrie pe hârtie.

---

[62] Revistă Online pentru femei (N.t.).

Sora mai mică privea în poală, fără să se mişte. M-am mutat cu un scaun mai aproape. Formularele erau scrise în arabă, apoi în franceză, apoi în engleză. A durat cincisprezece minute de traducere de text şi semne, până am ajuns la partea în care erai întrebat de ce te afli acolo.

— Fiica mea, a zis sora mai mare, şi mi-a trebuit o secundă să-mi dau seama că nu erau de fapt surori. Trebuie să merge la fântână. Trei bărbaţi făcut rău. Văzut doctor ca să nu aibă sarcină.

— Oh, Doamne sfinte, a murmurat tatăl meu, trei scaune mai încolo.

M-am uitat la fiica ei, care continua să se uite în poală, furioasă, cu fălcile încleştate.

— Viol? am întrebat eu în şoaptă. Vrei să spui că a fost violată?

— Văzut doctor.

— Nu-nţeleg, aţi fost deja la doctor?

Femeia dădea din cap, frustrată şi agitată, neînţelegându-mă, aşa cum nici eu nu o înţelegeam pe ea. Mai târziu aveam să aflu că perfectul compus din engleză îi încurcă pe vorbitorii de arabă. Mulţi dintre ei îl folosesc să descrie lucruri care fie s-au întâmplat deja, fie nu s-au întâmplat încă. În acest caz, fata mersese la fântână după apă şi fusese violată de trei bărbaţi. Vizita la doctor şi prevenirea sarcinii urmau să se facă de acum încolo.

Kelly n-a trebuit să aştepte ca să fie văzută de doctor, şi tot ce era în neregulă la ea era gustul ei infect în materie de bărbaţi. M-am dus împreună cu mama fetei să-i dea asistentei franţuzoaice formularele, am explicat situaţia în engleză, de parcă asta ar fi putut grăbi lucrurile. Dar cele două stăteau încă acolo, o oră mai târziu, când am plecat, Kelly având un certificat de sănătate (era prea devreme pentru ca testul de graviditate să-i iasă pozitiv). Îmi aduc aminte cum în taxi, în drum spre hotel, m-am gândit că *oriunde pe lumea asta, oamenilor le pasă mai mult de fete precum Kelly decât de fete cum sunt cele de aici.*

Deci, sincer, nu sunt deloc altruistă. M-am dedicat unei cauze care pare cu totul egoistă: să ajut nişte fete ca mine, care nu seamănă deloc cu Kelly. E timpul să fim primele.

Layla întoarce în dreptul rafturilor cu cabluri, în capătul îndepărtat al depozitului. Aşa cum vine spre noi, nu se văd decât casca şi un zâmbet jenat. Răsuceşte de mânerele ghidonului, accelerând câţiva metri, până când Kelly începe să ţipe.

Layla parchează bicicleta şi se dă jos, în aplauzele şi strigătele boardului, de parcă tocmai s-ar fi calificat pentru Olimpiadă. Se înclină scurt şi, când aplauzele se intensifică, chipul ei ia culoarea Power Juice-urilor lui Jen (sfeclă+morcovi+chia).

— Nici măcar n-am mers cu viteza maximă, mama, spune ea, desfăcându-

şi casca şi trântind-o în braţele lui Kelly.

Seth scoate un *şşşş!*

— Înainte să ne exaltăm prea tare, trebuie să vă arăt ceva, spune el.

Se suie pe bicicletă şi ridică cricul cu călcâiul, pune mâinile pe mânere şi strânge. Bicicleta ţâşneşte înainte violent.

— Hooo! strigă Seth ca nebunul, aplecându-se peste mânere, ceea ce îl propulsează înainte şi mai rapid.

Se opreşte spectaculos la câţiva paşi de o maşină de curierat şi se uită în spate, la noi, gâfâind din greu.

— Majoritatea bicicletelor electrice scot un sunet ciudat când ating o viteză mare, spune el, în drum spre noi. Dar toate au un lucru în comun: sunt silenţioase când sunt parcate, fie că sunt pornite, fie că nu, spune Seth apăsând butonul pe *off.*

— Asta e o problemă? întreabă Kelly.

— Absolut, spune Seth. Şi Layla tocmai a demonstrat asta perfect.

— Ce-am făcut? întreabă Layla îngrijorată, trecând într-o secundă de la mulţumire de sine la descurajare.

Îşi scarpină un coş mic pe obraz. Pe drum încoace, mi-a spus o poveste de pe Instagram despre produsul de make-up pe care-l folosea ca să-şi acopere acel coş. În loc să posteze pe reţelele sociale texte care să le dea sentimentul celor de o vârstă cu ea că existenţa lor nu contează, Layla se foloseşte de ele ca să le asigure pe fete că toate chestiile astea prin care trebuie să treacă – coşurile, neîndemânarea, angoasele – sunt absolut normale. Că toţi trecem prin aşa ceva. Are aproape treizeci de mii de followeri şi nici n-am început încă filmările.

— N-ai făcut nimic rău, o asigură Seth. E o problemă de proiectare. De vreme ce bicicleta, când o parchezi, nu scoate niciun sunet, de parcă ar fi oprită, e foarte uşor să uiţi să închizi butonul. Următoarea persoană care o foloseşte pune mâna, instinctiv, pe mâner.

Seth demonstrează cum oricine care se suie pe o bicicletă apucă mânerul.

— Din cauza designului care presupune apucare şi răsucire, cel care încalecă bicicleta, fără să-şi dea seama, accelerează – lucru periculos nu numai pentru el, dar şi pentru oricine se nimereşte să treacă prin faţa lui. Un copil, de exemplu. Apoi, fiindcă biciclistul s-a dezechilibrat, reacţia lui normală ar fi asta – Seth strânge şi mai tare ghidonul –, ceea ce nu face decât să mărească şi mai mult viteza.

Seth îşi depărtează picioarele şi îşi încrucişează braţele la piept. O defecţiune serioasă îl face pe Seth să se simtă foarte folositor.

— Există o soluţie? întreabă Kelly.

Seth înconjoară masa de lucru, împinge câteva piese deoparte şi ridică un

levier mic şi negru.

— Chiar aici. Doamnelor şi domnilor, asta e, se răsuceşte el, astfel ca toată lumea să poată vedea. Se numeşte piedică şi se ataşează la capătul mânerului, împiedicându-l să se activeze accidental.

— Ataşează-l, spun eu nerăbdătoare.

Seth arată cu bărbia spre Kelly.

— Ca să putem face asta, sora dumneavoastră trebuie să desfacă baierele pungii pentru bugetul echipamentelor.

Mă întorc spre Kelly, cu gura căscată de indignare. I-a urcat în avion, spre New York, cu business class, pe şase din cei opt membri ai consiliului, iar noi nu avem buget pentru a dota bicicletele cu sisteme de siguranţă?

— Aţi ţinut cont de piedică atunci când aţi calculat randamentul investiţiei? mă întreabă Sharon.

Se lasă tăcerea în depozit, de parcă ar fi fost cel de-al nouălea membru al consiliului, care aştepta şi el răspunsul meu. Sunt câteva momente grele. Mă simt de parcă am unul din acele vise cauzate de stres, un coşmar de fapt, în care te-ai întors la şcoală, urmează să-ţi dai examenul de final de semestru şi, deodată, cuprinsă de un leşin cald-rece, îţi dai seama că nu ai fost nici măcar la o oră în ultimul semestru. Pentru că n-am nici cea mai vagă idee dacă randamentul investiţiei a fost calculat cu piedică sau fără.

— Este trei la unu, spune Kelly – fie ea binecuvântată şi blestemată. Asta va face costurile prohibitive. Am fi încântaţi să schimbăm promisiunea făcută cumpărătorilor noştri, însă nu prea sună cum trebuie: *pentru fiecare a şaptesprezecea şedinţă la SPOKE, trimitem o bicicletă unei familii Imazighen nevoiaşe.*

Sharon scoate un *nţţţ.*

— Ştiu, oftează Kelly.

— De unde mai putem scoate bani? Ştii, la antrenamentul de *boot camp*[63] la care mă duc, eşti taxat suplimentar pentru prosoape, spune Sharon.

— Îhîmm, aprobă Kelly energic. Pantofi de ciclism, sticle cu apă. Găsim noi de undeva, sunt sigură.

— Găsiţi, vă rog, adaugă Sharon, simt că nu e corect să lăsăm un copil în preajma unei chestii din astea, în condiţiile actuale.

Pentru prima dată observ că gâtul lui Sharon are altă culoare decât bărbia. Arată foarte neplăcut.

— Oricât ar costa, o s-o producem cum trebuie, spun eu, pe acelaşi ton ca soră-mea.

— Mda, zice Sharon, schimbând priviri amuzate cu Kelly, nu chiar oricât

[63] Fitnessul *boot camp* conţine exerciţii specifice antrenamentelor militare (N.r.).

ar costa. Tocmai asta-i ideea, nu?

Simt cum mi se încing urechile. Știu că ar trebui să fac un efort mai mare să înțeleg partea de business a businessului meu. Însă ori de câte ori am rugat-o pe Kelly să-mi arate și mie cum e cu cifrele și estimările, cu calculele și lista de angajați, ajung să mă uit cruciș, plictisită și frustrată. E greu să înțeleg și nu mi-ar fi frică de munca grea, doar că am tot muncit din greu până acum și nu cred că ar mai trebui să fac asta, odată ajunsă la vârf. Eu sunt cea care a venit cu ideea complet originală a SPOKE; eu sunt cea care a câștigat concursul antreprenorial. Eu sunt cea care a băgat un spot în cadrul celui de-al treilea cel mai popular reality show, de marți seara, pentru mult vânata grupa de vârsta de 19-49 de ani. Eu sunt cea căreia i se spune dolofană și care refuză să cedeze i să se apuce de dieta Whole30. Le dau speranță celor de la Tinerii LGBT expuși riscurilor. Eu, una, mi-am *făcut* treaba.

Uneori, *în glumă,* când nu înțeleg ceva anume din calculele pe care Kelly vrea să le înțeleg, mă trântesc pe prima canapea la îndemână, ducându-mi dosul palmei la frunte ca o lady victoriană cu tensiunea scăzută și suspin – *eu sunt cea talentată.* Dar există un sâmbure de adevăr în această scenă. Eu sunt cea talentată! Nu oricine poate fi persoana talentată, așa cum nu oricine poate ține contabilitatea. Doar că iat-o acum pe Kelly, cu părul împletit în cununa atât de la modă, cum semnează pentru cel de-al patrulea sezon al show-ului meu, capabilă să facă tot ceea ce fac eu, dar și ceea ce nu pot să fac. Și ea este cea talentată. Deci cum rămâne cu mine?

* * *

Afară miroase a urină de câine și a benzină. Suntem la mijlocul lui mai: căldura e ca în iulie. Kelly mă întreabă dacă putem vorbi înainte să pornim la drum. Urmează să le las pe ea și pe Layla la gară, ca să se ducă înapoi în oraș, iar eu să merg cu mașina lui Kelly la locuința lui Yvette, în Est.

Acum o să-mi spună că se întâlnește cu Jen și o să-mi explice, mă gândesc, și-mi pregătesc furia, resentimentele și, da, paranoia că voi fi din nou eclipsată de Kelly.

În loc de asta, Kelly se uită fix la mine, o bună bucată de vreme, de parcă *cu* aș avea ceva să-i spun *ei.*

— Ce? întreb eu într-un final.

— Chiar n-ai de gând să-mi spui nimic?

Kelly dă din cap, apăsându-și buza cu limba, în semn de dezgust și dezamăgire.

Nu poate fi vorba de logodnă. O întrebasem pe Arch dacă se supără că nu port inelul deocamdată. Voiam să-i dau vestea lui Kelly în felul meu și când credeam eu că e momentul potrivit. Știam că n-o să-i pice bine. Considera că

mutatul meu împreună cu Arch, după trei luni, era o mișcare pripită.

În plus, orice ar crede ea că nu-i spun nu e nici pe departe atât de rău ca lucrurile pe care nu mi le spune ea mie. Anul trecut, o urmărea pe Jen cum bătea câmpii despre *îngrijorarea față de organele mele,* în timp ce se încrunta cu superioritate uitându-se la o poză în care sunt în tricou scurt, la o ședință SPOKE. *Circumferința taliei este strâns legată de afecțiuni ale inimii,* adăugase ea atunci, gâtul ăla al ei ca un băț reușind să țină în echilibru un cap umplut la refuz cu prejudecăți și dezinformări. Știi ce este strâns legat de longevitate? Numărul de prieteni pe care îi ai – dar n-o să mă vezi trăncănind în jur și insinuând că Jen o să moară prematur fiindcă e o fufă nesuferită cu care nimeni nu vrea să aibă de-a face. Jen a reușit de atâtea ori să mă facă grasă, fără să mi-o zică de fapt vreodată în față, încât ar merita o medalie. Să fie clar, nu mă deranjează când spune cineva că sunt grasă: nu este o insultă. Nu e ceva care să mă reprezinte, pe mine sau pe oricine altcineva din lumea asta. Dar, în lumea lui Jen, să fii grasă este o insultă adusă feminității și mă doare să știu că cineva *încearcă* să mă rănească, punându-mă pe același loc cu tot ce crede ea că poate fi mai rău în existența umană – adică orice este cu câteva kile mai greu decât nimicul.

— Tu chiar n-ai de gând să-mi spui că te întâlnești cu Jen? întreb eu. Și chiar ai făcut așa ceva? Pe la spatele meu? După tot ce a spus despre mine?

Expresia de scorpie dispare de pe fața lui Kelly.

— De unde ai aflat?

— Cine mai știe că ai făcut asta, în afara lui Jen, firește?

— Rachel, vine replica lui Kelly, numind unul din producătorii de teren.

Râsul meu exprimă plăcere pură. După dezastrul cu randamentul investiției, e un sentiment atât de plăcut să fii din nou cea care știe despre ce vorbește!

— Kel, lasă-mă să-ți dau un sfat, îi spun, coborând vocea, după ce am zărit-o pe Layla, pe bancheta din spate, stând cu ușa deschisă ca să primească puțin aer.

Aud frânturi din poveștile ei de pe Instagram pe care n-are chef să le vadă până la capăt: o jumate de cuvânt, câteva note dintr-un cântec, niște lătrături.

— Producătorii de teren sunt ca stripperii de top. Se pricep să te facă să dai totul din tine și mai ales știu să te facă să crezi că le pasă. Dar e treaba lui Rachel să alerge la Lisa și să-i zică ce-ai spus, iar apoi este treaba Lisei să-i pună pe toți pe jar.

Kelly aprobă din cap, *flegmatic.* La faze din astea simt, mai mult ca niciodată, că sunt capabilă de o crimă de gradul trei. Nu numai că vreau să-i șterg mutra aia satisfăcută, vreau s-o anihilez.

— Vezi, m-am gândit eu că așa funcționează, după ce Lisa mi-a dat mesaj să mă întrebe ce părere am de logodna ta.

Layla scoate capul din mașină.

— Te măriți? se extaziază ea, bătând din picioare entuziasmată. Pot fi domnișoară de onoare? Te rooog!

Deci a aflat. Cred că ar fi trebuit să elaborez un răspuns mai strategic la mesajul-fluviu trimis de Lisa mai devreme. Dar după ce Arch și cu mine ne-am cerut reciproc în căsătorie, n-am putut rezista. *Ce zici de faptul că soră-ta a scos-o pe Jen Greenberg în oraș?* a scris ea, iar eu am răspuns: *Mă simt de parcă m-ar durea-n… pentru că m-am logodit!!!* Adevărul este că nu m-am simțit absolut deloc așa. M-am simțit de parcă cineva pătrunsese în interiorul corpului meu, îmi întorsese stomacul pe dos, îmi trântise toate organele pe podea și îmi călca splina în picioare. După expresia feței lui Kelly, știu că și ea știe.

* * *

Ca majoritatea caselor din *zona de est,* clădirea modernă, cu acoperișul prelungit într-o parte și trei, ba nu, patru dormitoare, arată ca un loc de rugăciune pentru un cult. Aici a crescut Jen Greenberg, deci ar trebui să fie genul care adaugă arsenic în punciul fără aditivi. Pacostea Verde are în ea ceva înnăscut care îți dă fiori.

Iarna trecută, elanul arhitectonic al lui Jen a inclus și dărâmarea de pereți, adăugarea unui dormitor, o piscină cu apă sărată și placarea bucătăriei cu marmură de Carrara, cu vinișoare gri. Toate astea ar fi trebuit să fie un al doilea semnal de alarmă pentru Yvette, după declarația fiicei, în fața camerelor, cum că renovarea era menită să facă locuința mai confortabilă pentru mama ei. Problema cu marmura de Carrara este că poate părea sexy, poate fi *ultimul* răcnet în materie de decorațiuni pe site-urile porno, dar nu este recomandată pentru persoane care chiar gătesc, pentru că se pătează, se zgârie și crapă ca o manichiură umedă. (Sursa: Stephanie Simmons. Am auzit cuvântul „Carrara” și mi s-a făcut poftă de înghețată). Te-ai aștepta ca Jen Greenberg, milionara smoothie-urilor din varză kale, să opteze pentru blaturi de cuarț – nu atât de lucioase, dar mai rezistente. Numai că Jen Greenberg nu a intenționat niciodată să folosească bucătăria pentru a-și transforma nonmâncarea ei în mâncare.

În schimb, intenția ei era să o aranjeze, să-i crească valoarea de piață și s-o vândă vreunui obsedat de Home & Garden Television pentru suma șmecheră de 3,1 milioane.

Jen are dreptul legal să facă ce vrea cu casa. Din punct de vedere etic, ar trebui amendată cu o sumă egală cu toată nenorocita ei de avere. Nu i-a acordat lui Yvette niciun drept în procesul de vânzare, deși, în ultimii

douăzeci şi ceva de ani, ea fusese cea care plătise taxele şi utilităţile, se îngrijise de grădină, de ţevile sparte sau înfundate. Refăcuse acoperişul, reutilase bucătăria şi înlocuise mobila ieftină cu minunate canapele şi scaune gri îmbrăcate în in. A învăţat-o pe Jen să înoate în ocean, la doi paşi de casă, a copt zeci de porţii de tofurkey[64] în cuptorul de dimensiunea unei cutii de bomboane Tic Tac şi a băut o mulţime de ginuri tonice cu Sir Paul McCartney, pe veranda din spate.

Casa poate să-i aparţină lui Jen, dar căminul a fost întotdeauna al lui Yvette. Este complet distrusă fiindcă îl pierde.

Parchez maşina lui Kelly în dreptul plăcuţei roşii cu „De vânzare" de lângă arţarul japonez înflorit, pe care Yvette l-a plantat în memoria mamei ei decedate. Aleea de acces e pustie. Familia foloseşte în comun un Volvo break vechi, albastru, deşi Jen „plănuieşte" să-şi ia o Tesla.

Cerul este mai mult alb decât gri, iar soarele luminează norii din spate. Toată dimineaţa a plouat în reprize şi, pe drum încoace, a trebuit să ţin geamurile închise. În maşina lui Kelly nu mai funcţionează aerul condiţionat de când Obama a fost ales pentru al doilea mandat, iar spatele rochiei mele de bumbac este complet ud de transpiraţie. În timp ce mă apropii de uşă şi bat, picioarele îmi alunecă în pantofii sport de pânză. Aştept. Nimic.

Verific telefonul: 12: 47. Yvette a spus că ajunge la 12:30, *precis,* ceea ce ar fi fost de o meticulozitate atipică, dar m-am gândit că voia ca eu să ajung înaintea lui Jen. E deja aici de trei zile, încercând să se bucure de liniştea şi pacea de dinaintea weekendului „porţilor deschise". Aştept până când telefonul arată 12:48 şi bat din nou. Tot nimic. Îmi pun mâinile streaşină şi-mi lipesc nasul de geamurile uşii din faţă. Iisuse! Casa este acum un vis tibetan cu blănuri: covor alb, miţos, scaune albe, miţoase, fără braţe, perne decorative albe, miţoase, aruncate pe canapeaua albă, din fericire nemiţoasă. Acest decor atât de deosebit de pufos se asortează cu podeaua acoperită cu gresie rece şi albă. Îmi amintesc că Yvette spunea că Jen optase pentru dale de calcar. Sunt alunecoase când sunt umede – foarte adecvate unei case pe plajă, cu piscină. *Mi-e teamă că unii o să-şi crape capul pe acolo,* mi-a mărturisit Yvette.

Respiraţia mea a aburit sticla, o şterg cu umărul şi-mi caut telefonul în geantă.

— Alo, spune Yvette, la al treilea sunet de apel.

Alo-ul ei este întotdeauna acelaşi, un fel de *alăuu-uu* catifelat, reuşind să fie, în acelaşi timp, greu de recunoscut, dar şi profund intim.

---

[64] Denumirea unui înlocuitor pentru carnea de curcan, obţinut din proteine vegetale şi tofu organic (N.t.).

— Bună, sunt Brett.

Urmează o pauză.

— Scumpa mea, totul e OK? întreabă ea.

— Mda, râd eu, unde eşti?

Altă pauză.

— Ce vrei să spui?

— Adică, încep eu plesnind un ţânţar pe coapsa mea.

Oare Stephanie evită în vara asta zona Hamptons din cauză de Zika? Nu prea cred.

— Mi-ai spus să vin la 12: 30.

Aştept să-şi amintească, dar în zadar.

— Iată-mă, aşadar.

— Unde?

— Yvette! ţip eu, exasperată. La casa din Amagansett!

Yvette bombăne ceva pentru sine, dar nu pot înţelege.

— Am crezut că ai spus duminică.

Parcă o văd făcând ochii mici şi uitându-se în calendarul cu *Birourile imaginare ale personalităţilor feminine,* pe care i l-am făcut cadou de Crăciun – la pagina care o înfăţişează pe Mary Shelly cu un pahar de vin alb lângă pana de scris.

— E cumva duminică?

Simt un fior de spaimă când îmi dau seama că asta nu e Yvette cea excentrică, ci e Yvette cea bine trecută de şaizeci de ani, care are probleme de memorie.

— Nu, e vineri. Am stabilit pentru vineri, spun cu blândeţe.

— Scumpa mea, îmbătrânesc atât de tare! chicoteşte ea. O să ajung mâine. Jen vine astăzi să-i arate casa unui agent. Probabil am încurcat zilele.

Îmi închid ochii strâns şi expir puternic. Sunt blocată în Hamptons şi Pacostea Verde e singura care mă poate primi înăuntru.

— Mă simt groaznic, spune Yvette, deşi nu sună aşa. Sună de parcă tocmai este în mijlocul unei activităţi plăcute, cum ar fi pensatul sprâncenelor sau altceva de genul ăsta, de parcă i-am întrerupt o încântătoare după-amiază productivă.

— Jen trebuie să ajungă în curând. De ce n-o aştepţi?

Câţiva stropi îmi răcoresc creştetul capului.

— Stă să plouă.

— Nu afară, vreau să spun. Cheia este în pietrişul din al doilea ghiveci din spate. Intră, ia-ţi ceva de mâncare. Jen a programat o livrare la domiciliu de la FreshDirect pentru 12:30.

Pe un ton nonşalant, care de fapt numai nonşalant nu este, întreabă:

— A ajuns cumva?

FreshDirect. Nu mi-o închipuisem pe Jen atât de *provincială.* Arunc o primă privire în faţă, apoi una mai rapidă din cauza stropilor de ploaie, dar nu văd nicio livrare.

— Nimic. Acum chiar că a-nceput să plouă.

— Hm… spune Yvette, părând îngrijorată. Poate au lăsat-o în spate. Poţi, te rog, să verifici?

— Yvette, iartă-mă, dar nu pot rămâne. Mă simt prost aici, fără tine.

— Poţi măcar să duci mâncarea înăuntru, să nu se strice?

Îmi las braţele să cadă pe lângă corp, închid ochii şi trag puternic aer în piept, ca să mă calmez. Pun din nou telefonul la ureche şi mă chinuiesc să schiţez un zâmbet care să se simtă şi în vocea mea.

— Sigur.

Trag zăvorul portiţei şi pornesc de-a lungul casei. Văd piscina cea nouă, cu prelata plină de frunze şi gândaci morţi şi un pahar de plastic gol.

— Mâncarea este aici, spun eu, văzând, după colţ, cutiile de carton de la FreshDirect, umede de la ploaie şi aşezate lângă uşile duble instalate în locul uşii glisante care ieşea mereu de pe şine.

Ploaia a şters aproape complet cerneala de pe biletul lipit pe cutie: *Două încercări de contactare, lăsat livrarea, conform instrucţiunilor.*

— Ah, bine. Serveşte-te cu ce vrei de acolo…

— O să iau ceva pe drum, de la Mary's Marvelous…

— O salată acolo e cincisprezece dolari!

— E bine atunci, fiindcă nu mănânc salată.

Găsesc cheia şi o bag în broască.

— Te las, fiindcă am nevoie de ambele mâini.

— Eşti salvarea vieţii mele! *Mulţumesc* şi îmi pare *atât* de rău pentru azi. Dar n-o să regreţi.

— Mulţam, Yvette, spun eu şi închid, puţin mirată de ultima ei replică.

Ce n-o să regret, de fapt?

Aud motorul unei maşini, pe aleea pietruită, şi mă pregătesc, gândindu-mă că e Jen, dar maşina trece mai departe. Fiecare cută a corpului meu e complet transpirată, iar restul e ud de la ploaie. Decid că este ultima sperietură de care aveam nevoie – nu pot fi aici când soseşte Jen. O să murim amândouă de jenă.

Mă las pe vine şi ridic o cutie în braţe. Nu apuc să fac niciun pas şi fundul îmbibat de apă al cutiei cedează, ca într-una din reclamele alea în care ţi se arată ce se întâmplă cu prosoapele de hârtie ieftine, când pui pe ele prea mult detergent albastru. Cumpărăturile lui Jen sunt peste tot, pe pantofi, pe picioarele mele fără ciorapi, pe veranda de stejar proaspăt vopsită în alb.

Mama mă-sii.

Păşesc pe peluză, ştergându-mi tălpile în iarba udă, ca un câine, şi lăsând în urmă ceva ce seamănă cu un scuipat galben. *Ou,* îmi dau eu seama, ce *scârbos.* Îmi ia o secundă ca să fac sinapsa, pentru că, spre deosebire de Jen, nu sunt o masochistă care se înfometează permanent, de bunăvoie, numai ca să satisfacă idealul de frumuseţe patriarhal. Mănânc ouă la micul dejun, îmi pun frişcă în cafea şi brânză pe sandvişuri şi, da, Dumnezeule, şuncă. Ăsta e un pachet cu şuncă fără nitriţi, din care curge, pe peluză, o zeamă unsuroasă, rozalie. Este ca un puzzle răsturnat pe o masă: numai după ce ai întins absolut totul în faţa ta poţi să te apuci să pui piesele la loc. Părul lung şi sănătos al lui Jen. Cele aproape două kile pe care le-a pus pe ea.

Aud o altă maşină apropiindu-se şi aştept, nemişcată, în vreme ce zgomotul motorului vechi se apropie. O aversă de ploaie se abate scurt asupra mea, de parcă cineva a luat un nor şi mi l-a stors deasupra capului, dar nu caut să mă adăpostesc. Uşa maşinii se trânteşte şi Jen strigă nervoasă şi disperată:

— Yvette?

Inima îmi bate ca un ciocan; a ei, probabil la fel. A văzut că maşina mea e parcată în faţă. Aud cum se deschide portiţa şi, apoi, paşii precauţi ai lui Jen, pe terasa alunecoasă. Trebuie să mă uit în altă parte când mă vede. Nu suport s-o văd atât de vulnerabilă şi de expusă. *Am dreptul* la fiecare resentiment faţă de Jen, după felul în care a vorbit despre mine. Am ajuns să mă simt răzbunată, după ce am descoperit că vegana cea mai sacră a naţiunii a comandat pe internet şuncă, exact ca o contrabandistă. E şuncă de curcan. Totuşi. Nu are niciun drept să facă mutra aia tragică şi să mă facă să mă simt prost pentru ea, aproape să empatizez.

Mă concentrez intens pe operaţiunea de curăţare a pantofilor în iarbă şi rostesc pe un ton obişnuit:

— Cred că e de la ploaie. Cutiile s-au dezmembrat când le-am ridicat.

Apoi adaug repede:

— Yvette mi-a spus să le duc înăuntru.

Ridic privirea abia când Jen bagă cheia în broască. Dispare înăuntru şi uşa se închide încet, dar cu fermitate, în urma ei. Pentru moment, mă gândesc că asta e. Jen va rămâne înăuntru până plec, poate până la sfârşitul vieţii ei, ca să nu trebuiască să facă faţă situaţiei ăsteia. Nu e cea mai rea strategie.

După câteva clipe însă, Jen reapare cu un prosop de plajă aruncat pe umăr şi cu nişte pungi verzi de gunoi. Culege fiecare produs, îi examinează starea, punându-l deoparte sau aruncându-l, după caz. Nu ştiu ce să fac altceva decât să ajut.

— Cred că e încă bun, deşi nu arată, rostesc, culegând o bucată

împachetată de brie.

Jen întinde mâna, aristocratic, de parcă eu aş fi un vânător care a adus acasă inima unei regine războinice. Aşez bucata de brânză în palma ei, cu o reverenţă, făcându-i jocul. Nu mă simt în largul meu, încercând să mă prefac că nu e prea mare lucru, dar îmi dau seama că e o confirmare a poreclei mele. Jen aruncă bucata de brie în punga de gunoi, cu putere, fără să se obosească s-o examineze. Bine, atunci.

— Am avut amenoree, spune Jen, crispată.

— Nu ştiu ce…

— Nu am mai avut ciclu de patru ani.

Jen vorbeşte peste mine, fără să ridice vocea.

— Hormonii mei erau praf. Nu poţi avea hormonii praf când încerci să-ţi congelezi ovulele, ca să poţi avea un copil, ceea ce mi-ar plăcea să fac, într-o zi. Doctorul mi-a sugerat să adaug peşte la dieta vegetariană şi să văd dacă ajută. E doar o chestie *temporară,* până când totul se stabilizează.

Scanez produsele de pe masă. Nu se vede nicio bucăţică de somon în zare, numai lactate şi felii grăsuţe, de origine animală, provenite de la picioarele din spate. Nu pot decât să mă simt un pic de tot răzbunată – vezi, *modul tău de a mânca nu este sănătos.*

— Bine faci, Jen. Nu eşti o femeie puternică fiindcă te opui senzaţiei de foame. Eşti o femeie puternică fiindcă te revolţi împotriva felului în care societatea are pretenţia să…

— Yvette te-a trimis aici? vrea să ştie Jen, înainte să apuc să adaug *arătăm.*

Ridic dintr-un umăr, un nonrăspuns vag, fiindcă nu vreau s-o trădez pe Yvette, care mai mult ca sigur a vrut ca eu să descopăr afacerile ilicite ale lui Jen cu cărnurile şi s-o iau la trei păzeşte.

Jen strânge baierele pungii de gunoi cu un icnet. E mai furioasă decât aş fi crezut. Sau poate de fapt doar mă urăşte. Azvârle o cutie cu lapte de alune într-o pungă de gunoi, reuşind să se stropească.

— Jen, mama ta nu te urăşte. Urăşte că suferi şi că te privezi pentru o cauză injustă. Urăşte faptul că te vezi pe tine mai întâi ca pe un corp şi abia apoi ca pe o persoană. Vrea doar să…

— O s-o conving pe Lauren să te invite la petrecere. N-o să fie greu. Dar să o conving pe Steph să filmeze cu tine în Maroc, asta va fi cu adevărat o provocare.

Ochii lui Jen strălucesc, fără să clipească. Îşi fereşte privirea, înghiţind cu greu.

— O să fac tot ce pot, spune.

O *să plângă,* îmi spun. Cred că mormăi chiar un *mulţumesc,* ca să n-o văd

plângând. Cred că acum tot ce-mi doresc este să nu-mi înfăşor braţele în jurul unei Jen Greenberg emoţionată. Mi-ar creşte ţepi pe corp, cu siguranţă.

Ştiu că, pe hârtie, asta arată a mituire, iar mita e o măsură la care apelează numai oamenii necinstiţi şi groaznici, dar nu *e* aşa. (Mai ştiu însă că oamenii necinstiţi şi groaznici obişnuiesc mereu să spună *nu este aşa.*) Dar *pe bune* că nu este aşa! Investitorii mei se aşteaptă la trei episoade în Maroc şi la reclame gratis cu bicicletele electrice. Am participat cu plăcere la toate excursiile de grup ale celorlalte *Diggers,* care sunt mai în vârstă, mai realizate şi mai cunoscute decât mine. Pentru excursia lui Greenberg am ajuns la timp la aeroport, cu un zâmbet larg pe faţa mea nenorocită, după ce, cu o zi înainte, când cerusem la cină nişte pâine, îmi spusese: *Voinţa este un muşchi care poate fi întărit.* Am fost prezentă pentru femeile astea. Am ţinut-o numai în *ah!* şi *oh!* când am dat cu ochii de apartamentele lor deratizate. Le-am citit cărţile de patru sute de pagini, le-am băut sucurile înecăcioase, le-am descărcat aplicaţiile de dating ca să le crească numărul de membri. Le-am încurajat, pe măsură ce se îmbogăţeau şi deveneau tot mai cunoscute, mai importante. Acum, gust şi eu un pic din acest gen de succes, iar ele nu pot suporta lucrul ăsta. Au strâns gaşca, să ţină personajul neînsemnat deoparte.

Aşadar această mită, care nici măcar nu a fost ideea mea, *chiar* nu este aşa! Cel mult o *corecţie a traseului.* Este ceea ce trebuie să fie. Cu toate astea, mă ofer să arunc, la plecare, punga cu mâncare stricată în containerul de la capătul străzii. Un mic act de penitenţă. Pentru că, dacă sunt *cu adevărat* cinstită cu mine însămi, s-ar putea să fie aşa. S-ar putea să fiu un pic vrednică de dispreţ. Dar nu sunt încă gata să fiu atât de sinceră.

8. Kelly: Interviul

În prezent

— Dacă nu erai tu, Jen şi Brett nu s-ar fi împăcat niciodată, îmi spune Jesse, cumva admirativ, ceea ce mă face să formulez, involuntar, un *mulţumesc.*

Şemineul cu gaz trimite rafale fierbinţi în spatele nostru, şi reflectoarele îmi ard corneea. Efectul e asemănător celui de la clasele de *hot yoga,* care au devenit de curând parte din noua gamă de servicii oferite de SPOKE – căldura te ajută să te cufunzi mai profund în poziţiile de meditaţie. Jesse şi cu mine ne-am încălzit. Ne-am cufundat în poveste.

— Nu știu ce simți tu, dar eu simt o mângâiere la gândul că Brett a părăsit această lume împăcată cu toate femeile. Când le-am întâlnit prima oară, Brett și Jen erau prietene, și una din marile bucurii ale sezonului – și au fost o mulțime, în ciuda finalului – a fost să mă uit la aceste două femei puternice cum își depășesc diferențele și ajung să se sprijine una pe alta. Cred că a fost important pentru tine să vezi cum cele două cad la pace – de ce?

Au căzut la pace? Asta să fi fost? Stăm aici de vreo oră sau două și-mi simt mintea cumva topită și lichefiată. Aș vrea să deschidă cineva o fereastră, dar au fost ferecate de draperiile negre portabile ale echipei de filmare. Iau o înghițitură din apa caldă de la capătul mesei, aflată între scaunul meu și al lui Jesse, și mă concentrez la cuvântul *pace.* Nu, n-a fost un armistițiu. A fost un pact. Când Brett mi-a povestit ce s-a întâmplat, a avut grijă să pronunțe cuvântul pact – deși faptul că Jen le-a convins pe celelalte să filmeze cu Brett, cerându-i în schimb lui Brett să-i păstreze secretul, mie mi s-a părut un fel de mită.

Nu eu am facilitat împăcarea, dar bănuiesc că producătorii s-au concentrat pe asta. Îmi dau seama cum acțiunile mele le-au oferit material brut. Într-adevăr, am căutat prietenia lui Jen. Și nu numai fiindcă am admirat felul în care *și-a promovat produsul* (chiar am admirat asta!), dar și pentru că îmi era atât de clar că Brett nu mă dorea în show – show-ul ei, așa cum îl considera ea – și că trebuia să fac ceva ca să devin indispensabilă poveștii. Prietenia cu dușmanul declarat al surorii mele era acea trădare biblică prin care îți puteai asigura încă un sezon.

— Întotdeauna am admirat-o pe Jen, spun eu, ceea ce era și adevărat.

Le admiram pe toate. Brett le trata pe colegele ei din echipă ca pe niște păpuși Barbie vechi, de care se plictisise. Eu eram puștoaica mai puțin norocoasă, care țopăia să primească de Crăciun păpușile ei folosite.

— Am vrut să le cunosc pe femeile astea cu propriile mele mijloace, continui eu. Am intrat în această poveste cu mintea deschisă. N-am vrut să fiu influențată de relațiile lui Brett cu celelalte din echipa *Diggers.*

Și asta este adevărat. Chiar am vrut să fiu independentă, fără sora mea, pentru că simțeam că nu mă pot baza pe ea. Acesta este adevărul dureros, dar total lipsit de surprize, despre sora mea. Încet, de-a lungul anilor, Brett și-a însușit conceptul SPOKE ca fiind al ei. Deși eram partenere fifty-fifty, folosea expresii posesive referitoare la afacere – SPOKE era al ei, ideea era a ei, banii de început erau ai ei.

Brett n-a putut trece peste faptul că eu am investit doar două mii de dolari din propriii mei bani în SPOKE, atunci când am început afacerea. Sugera mereu fie că eu am fost meschină, fie că nu am crezut în brand. Dar trebuie să te aștepți la așa ceva, din partea familiei și a prietenilor, în fazele

de început ale unui business. Nu vrei să riști să rămâi fără un sfanț când pornești o afacere. Este o strategie recomandabilă oricui, mai ales unei mame care își crește singură copilul. Brett ar fi aflat asta dacă s-ar fi obosit să cerceteze tot ce s-a întâmplat pentru ca SPOKE să capete statutul de societate comercială. Și, hei, măcar eu am fost capabilă să scriu propriul meu cec – fiindcă Brett a risipit în doi timpi și trei mișcări porția ei din banii pe care mama ni i-a lăsat prin testament.

În cele din urmă, avantajul a fost de partea mea, fiindcă ea s-a concentrat mult mai mult pe mesajul SPOKE decât pe detaliile dezvoltării SPOKE. înainte să pun amărâtele alea de două mii, am cheltuit încă jumătate pe un avocat care să mă ajute să concep o înțelegere de parteneriat, în care să pot figura drept cofondator. I-am sugerat lui Brett să-și ia un avocat cu care să citească hârtiile, înainte să le semneze și să-mi accepte cecul, dar n-a avut resurse pentru așa ceva, și, mai mult decât atât, nici că-i păsa.

Sora mea este foarte creativă când vine vorba de idei și de promovare, dar, când îți pui pe picioare o companie, sunt multe aspecte lipsite de creativitate și neprietenoase de care trebuie să ții cont. Trebuie să scrii un plan de afaceri, să concepi textul despre misiunea companiei (pe care l-am și scris și de care Brett și-a bătut joc fără milă), să asiguri fondurile, să înregistrezi numele afacerii, să-ți înregistrezi dosarul de companie, să-ți deschizi cont și dosar pentru taxe. Tot ceea ce nu e distractiv. Brett m-a flituit ori de câte ori încercam să discut cu ea o decizie de contabilitate. Nici nu voia să audă când i-am spus că trebuia să găsim mai multe surse de profit dacă voiam să le dotăm pe femeile Imazighen cu biciclete electrice, a căror fabricare costă aproape dublu decât prima generație de biciclete. I-am făcut în scris o analiză a pragului de rentabilitate, cu tabele, grafice și imagini pe care mintea specială, dar ușor de distras a surorii mele le-ar fi putut înțelege – când costurile de operare cresc, trebuie să crească și profitul nostru. Sălile de yoga au marje de operare scăzute și au reușit să se impună cu succes în New York City, adică atrag suficient de mult clienți ca să putem acoperi cheltuielile fixe și variabile cu chiria și personalul.

Sigur, da, yoga, a fost reacția ei la prezentarea mea muncită cu atâta grijă. *Sigur, bine, fără piedici atunci,* a răspuns ea când i-am explicat că, dacă vrem să dotăm bicicletele cu piedică de deget, acestea nu vor fi gata pentru excursia din Maroc. Nu i-am cerut lui Brett să opteze între a le da femeilor biciclete cu piedică sau niciun fel de biciclete, i-am sugerat doar să amânăm excursia în Maroc până când vom putea fi în stare să le oferim acestor femei *și copii* un produs dotat cu tot ce trebuie. Dar când am formulat în fața ei aceste idei, și-a împins falca de jos înainte, exact cum făcea mama când îi spuneai ceva ce nu voia să audă (Aș prefera cursurile de spaniolă în loc de

latină, mă gândesc să-mi schimb tema lucrării de licenţă cu istoria artei, am fost invitată la balul de absolvire). *Spune-le doar să bage viteză la comandă,* a oftat Brett iritată, ca şi cum nu m-aş fi gândit din prima la chestia asta. Când am încercat să-i explic că am cerut urgentarea comenzii, însă fabrica unde plătisem pentru producţia noastră de serie mică nu are pur şi simplu mână de lucru, şi-a dus mâna la frunte şi a recitat replica ei veche: *Nu mă pot ocupa de asta acum. Eu sunt talentul!*

A fost simpatic când o spunea la început, până ce rolurile noastre să înceapă să se definească: eu urma să rămân cu munca grea pe cap, fără avantajele talentului, cum ar fi show-ul, proiectul cu cartea şi onorariile de treizeci de mii pentru conferinţe. Eram sătulă de asta şi eram falită – ceea ce şi Brett a pretins că ar fi, mult însă după ce n-a mai fost, pentru că nu şi-a dat seama cum să gestioneze această nouă dimensiune a imaginii ei. Nu era bogată, nu precum celelalte, dar îşi permitea să-i facă Laylei cadou o geantă Mansur Gavriel. Să fie limpede, nu m-am supărat că i-a luat Laylei geanta aia, m-am supărat pe proasta sincronizare. Doar cu câteva săptămâni înainte, Layla umblase pe furiş şi deconectase aplicaţia prin care îi limitam timpul de acces la telefon, iar treaba cu geanta mi s-a părut o ocazie ratată de a încuraja buna purtare. Ar fi putut funcţiona ca un morcov ţinut deasupra capului, care s-o motiveze să ia note mai mari. Sau chiar mai bine, ar fi putut pune deoparte cei cinci sute de dolari pentru excursia în Nigeria, pentru care economisesc de când Layla a împlinit opt ani. Ostilitatea Laylei faţă de mine, fiindcă nu-şi cunoaşte tatăl, este firească şi îndreptăţită. Şi, fiindcă nu i-l pot aduce, măcar pot s-o ajut să făurească o legătură cu ţara ei de origine.

Întotdeauna Brett o descrie pe Layla ca fiind perfectă, un înger, un dar de sus pe care noi nu-l meritǎm. Nu numai că aşa ceva nu este adevărat, dar nici nu aş vrea să fie adevărat. Sunt *mândră* că nu e adevărat. Sunt mândră că fiica mea mi-a trântit un *Te urăsc* când i-am confiscat telefonul săptămâna trecută. Sunt mândră că s-a luptat cu dinţii când i-am spus că domnul Gavriel va sta în cutia lui de la Barneys până când va veni cu note mai bune (nu a ratat ocazia să-mi spună, încă o dată, cât de penibilă sunt). Sunt lucruri pe care eu nu le-am făcut niciodată, pentru că trăiam cu o frică de moarte ca nu cumva să o supăr pe mama. Sincer, când mă uit înapoi la copilăria mea, un singur sentiment le domină de departe pe toate celelalte: groaza. Mi se arăta dragoste când urmam regulile şi mi se refuza dragostea când nu le respectam, şi îmi aduc aminte cât mă temeam de acele momente. Copiii trebuie disciplinaţi, dar nu trebuie să fie niciodată lipsiţi de iubire.

Copiii trebuie să le spună părinţilor că îi urăsc, trebuie să dea ochii peste cap la glumele nesărate ale mamei. Trebuie să trântească uşi, să-ţi testeze limitele şi să încalce regulile. Adolescenţii sănătoşi se folosesc de părinţii lor

ca să-şi ascută capacitatea de a avea o dispută, ca să înveţe cum să se impună, ca să pledeze pentru libertate şi autonomie. Adolescenţii sănătoşi care ştiu că sunt iubiţi în ciuda a tot şi a toate nu se tem să-şi folosească vocile. Cele care trebuie să te îngrijoreze sunt fetele cuminţi, care fac tot ce le zice mămica lor, fără să se plângă sau să protesteze. Ar trebui să ştiu asta cel mai bine. Fiindcă am fost una dintre aceste fete cuminţi. Am fost fiica ascultătoare şi care nu pune întrebări, îngrozită de Brett, care nu ţinea cont de absolut nicio regulă. Acum ştiu că era din cauză că nu se simţea iubită, că simţea că nu are nimic de pierdut dacă o dezamăgeşte pe mama noastră – şi poate că se şi distra puţin în acele clipe. Mă afectează faptul de a şti că Brett a crescut cu sentimentul că nu e iubită, dar într-un fel o şi invidiez, pentru că a dezvoltat un soi de rezistenţă pe care eu nu am avut-o când a murit mama. Fără regulile ei, fără dezaprobările ei agitate care mă călăuzeau precum Steaua Nordului, m-am rătăcit. Şi, aşa cum îi place lui Brett să spună, *am deraiat puţin de pe şine.*

Când am aflat că sunt gravidă, am trăit un sentiment ciudat de déjà vu. *Am mai fost aici, am mai făcut asta. Dar când?* m-am gândit eu. Mi-au trebuit ani de terapie ca să fac legătura şi să-mi găsesc cuvintele pentru a explica acea ciudată combinaţie de consolare şi oboseală pe care am simţit-o când am ţinut în mână testul de sarcină, la cinci săptămâni după ce m-am întors din Maroc. În cele din urmă, tot am dat peste răspuns. Când am aflat că voi deveni mamă, am avut sentimentul aceluiaşi tip de ţel impus, la fel cum am simţit când se stabilise că voi deveni radiolog. Niciunul, nici celălalt nu erau lucruri pe care să mi le fi dorit eu, dar iată că ele îmi ofereau carapacea perfectă în care să-mi adăpostesc trupul golaş de pagur. Simţeam că nu am decât două opţiuni: să mă fac radiolog sau să devin mamă şi voiam doar un pic mai puţin să mă fac radiolog. Puteam să fac asta şi aveam s-o fac chiar foarte bine, numai că trebuia să mă obişnuiesc mai întâi cu ideea. A urmat o perioadă mai dură, dar scurtă, de adaptare, timp în care nu îmi venea să cred ceea ce făcusem. Nu puteam să-i fac faţă Laylei, în liniştea nopţii, fără nimeni altcineva în jur, să mă confrunt cu întreaga greutate a deciziei pe care o luasem. Eram îngrozită să fiu singură cu ea. La fel de îngrozită eram să rostesc aceste lucruri în faţa tatălui meu sau a lui Brett, pentru că este oribil şi nefiresc să ai astfel de gânduri faţă de propriul tău nou-născut. Aşa că zăceam în pat, cu ochii închişi şi urechile ciulite, în vreme ce Brett o făcea pe fiica mea să nu mai plângă, iar eu îmi spuneam că, neglijând-o, o protejam de fapt.

Nu regret decizia de a o avea pe Layla. Chiar dacă se comportă ca un monstru cu hormonii praştie, dragostea mea primordială funcţionează ca o plasă. Prinde în ochiurile ei gândurile cele mai haine care îmi cad din creier

– Aș *putea s-o plesnesc! Cum ar fi arătat viața mea dacă aș fi făcut avort? Aș putea s-o plesnesc dracului!* – și îmi protejează inima de impact. Layla este cea mai mare realizare a mea, iar asta e ceva ce femeile puteau să declare fără să fie nevoite să intre în programul de protecție a martorilor. Deoarece Layla nu este doar un accident fericit sau o compensație karmică pentru o existență anterioară petrecută la datorie, Layla este produsul al unor eforturi istovitoare și solicitante din partea mea. Este rezultatul direct al hotărârii mele de a nu deveni la fel ca mama. E vorba de persoana performantă din mine; de mama mea din mine; de cine n-am vrut să devină Layla.

Am luat banii pe care mama mea ni i-a lăsat prin testament și i-am investit cu înțelepciune – în active de capital, în educația Laylei și în îngrijirea mea personală. Am găsit un terapeut bun, care m-a trimis la unul și mai bun, specializat în parenting intercultural, iar acesta m-a învățat că a fi mama singură a unui copil care se trage din două etnii nu este același lucru cu a fi mamă singură. Am învățat să separ dragostea de aroganță. Am învățat că mi-e sortit s-o fac pe fiica mea să se simtă mai puțin iubită dacă merge la o școală de stat, în loc de Dartmouth și, de vreme ce nu pot schimba această pornire, pot învăța s-o recunosc și să aleg să nu reacționez la ea. Mi-am luat notițe despre cum să disciplinezi cu empatie. Am înscris-o pe Layla la dans, la ore de muzică, de călărie, în echipe de înot și de baseball pentru copii și, când nu a mai vrut la niciuna din astea, nu m-am panicat (de față cu alții) și nu am obligat-o să continue. I-am spus că avea voie să renunțe la orice, cu condiția să fi încercat sincer să vadă cum e și să se fi gândit la alt sport sau la alte activități pe care ar vrea să le încerce mai departe. Când o femeie Imazighen ne-a trimis un preș țesut de mână, în semn de mulțumire pentru bicicleta primită, Layla a fost cea care a venit cu ideea unui magazin online cu produse făcute de berberi și a executat planul cap-coadă. A făcut progrese de pe poziția ei de „coordonator de magazin online" și, înainte de toate, este fericită (în cea mai mare parte a timpului) și sănătoasă (exceptând momentele când nu e). Nu dă socoteală nimănui pentru ceea ce face cu viața ei, doar sieși.

Sunt extraordinar de mândră de mine însămi că am crescut o adolescentă irascibilă care are o pasiune, deși ăsta e un lucru pe care nu i l-aș spune niciodată lui Brett în față. Țin prea mult la această victorie ca să risc să-i aud protestele și teoria că ea a avut parte de ce-a fost mai rău în copilărie, fiind cea grasă, împiedicată, tută. Brett privește lucrurile prin ochelari de cal – dacă ei i-a mers prost înseamnă că mie mi-a mers bine.

Sunt prima care spune că surorii mele nu i-a fost ușor în copilărie. Mama noastră nu o băga niciodată în seamă. Dar asta i-a întărit lui Brett caracterul.

A fost obligată să-şi formeze o viziune asupra vieţii ei şi asupra felului în care trebuie să arate, pentru că nimeni altcineva nu făcea asta în locul ei. Tocmai de aceea ea este talentul, iar eu trebuie să fiu Chantal Kreviazuk a acestei lumi corporatiste. Ştiţi cine este Chantal Kreviazuk? Nu-i nimic, nici nu mă aştept să ştiţi şi de fapt asta-i problema. Chantal este o pianistă de formaţie clasică şi cantautoare, care a compus hituri pentru mamuţi precum Kelly Clarkson, Avril Lavigne, Christina Aguilera sau Drake. Şi-a lansat şi câteva albume în nume propriu. A avut un oarece succes în Canada.

Eu am scris hiturile şi se cuvenea să mi se recunoască meritele, şi nu doar în Canada. Eu sunt pentru SPOKE director economic, ambasador, responsabil cu resursele umane, om de serviciu, agent de presă şi recepţioner. Eu sunt labele gâştei care bat frenetic apa de dedesubt, astfel încât Marea Putoare să poată luneca pe suprafaţa lacului fără niciun efort. E adevărat că Brett era o interfaţă mai bună pentru companie. Trebuie să-i recunosc meritul surorii mele – a prezis trendul care reflectă nevoia de autenticitate şi a conceput un mod anume de a-l valorifica la maximum. Nimeni nu mai are chef să audă povestea frumuşelei slăbănoage. Vor povestea tipei supraponderale, tatuată, dar drăguţă, care a fost chinuită şi făcută să se simtă ca o ciudată numai pentru că îi plăceau fetele. Tipa care n-a avut altă şansă decât să dea dovadă de curaj şi hotărâre ca să poată avea grijă de ea însăşi. Astea sunt poveştile pe care vrem să le auzim în ziua de azi, şi Brett a exagerat-o pe-a ei, chiar dacă numai puţin.

— Vrei să ştii ce cred? întreabă Jesse, iar eu dau din cap, fără măcar să-mi dau seama ce fac, simţindu-mă ca o păpuşă de ventriloc.

— Patriarhatul supravieţuieşte atâta vreme cât femeile sunt instigate una împotriva celeilalte. Modul de viaţă al bărbatului este ameninţat când femeile se adună, când îşi pun problema statutului lor şi când, inevitabil, încearcă să se opună. Despre asta este vorba în acest sezon. Femei puternice, fiecare în felul ei, care devin şi mai puternice împreună. Şi asta o să bage boala în patriarhat.

Ce înseamnă să fii o femeie puternică? M-am tot gândit la asta în ultima vreme şi mi-am dat seama că are legătură cu asumarea responsabilităţii pentru acţiunile tale, chiar şi atunci când pare că nici nu ai de ales, pentru că întotdeauna ai de ales. Când se întâlnesc, femeile vorbesc întotdeauna despre asumare. Ai făcut asta. Ai făcut ailaltă. *Asumă-ţi!* nu încetează să te piseze ele, până când te fac să recunoşti de bunăvoie: *Bine! Bine! Ţi-am şters aplicaţia ca să am mai multă memorie în telefon. Recunosc, îmi asum!*

Să îţi asumi este mai mult decât o scuză, decât o pedeapsă, decât o promisiune goală. Pentru că, atunci când eşti forţată să-ţi asumi, dovedeşti cât de departe te-ai îndepărtat de ideea de bun-simţ a conştiinţei de sine. Şi,

cu cât reuşeşti să rămâi mai mult într-un reality show, cu atât mai greu de atins este ideea de conştiinţă de sine, a cărei valoare intrinsecă creşte astfel. Faptul că îţi asumi nu este doar o victorie personală, e ca acel cablu de oţel al astronautului, care te împiedică să dispari, plutind în uitare.

Numai Jesse ştie că nu trebuie să-mi asum nimic în acest moment – însă ar trebui s-o fac. Ce-am spus noi că s-a întâmplat nu s-a întâmplat de fapt chiar aşa. Toată lumea crede că Vince a ucis-o pe sora mea, dar nu este aşa. Este doar o ficţiune pe care Jesse m-a rugat s-o susţin, da, aşa e, dar am contribuit şi eu. Da, vreau ca lumea să creadă povestea noastră. Parţial pentru că ştiu că Brett ar fi vrut asta. Parţial pentru că dacă cineva află vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat, eu, una, voi dispărea pentru unsprezece ani. I-am verificat pe alţii care au obstrucţionat anchete asupra unor crime comise în New York şi am făcut o medie a pedepselor primite.

În cele din urmă, dar sper că nu cel mai mult, îmi doresc ca lumea să creadă povestea noastră pentru că am obosit să tot stau în umbră, în vreme ce reflectoarele erau îndreptate doar asupra soră-mii.

Poftim. Mi-am asumat.

Partea a II-a

Filmările * iunie – iulie 2017

9. Stephanie

Cineva sună la uşa de la intrare şi mă panichez. Sunt la etaj, la mine în dormitor, unde *îmi aranjez faţa* pentru petrecerea în pijamale a lui Lauren. Am o politică foarte strictă şi refuz să fiu filmată când mă trezesc sau când mă pregătesc. Nu mă simt în largul meu să apar la televiziunea naţională şi să arăt altfel decât impecabil. Pentru asta, Lisa şi cu Jesse m-ar încuia în cameră şi ar arunca cheia. Femeile sigure pe ele sunt femeile cool.

— Vince? strig eu, când soneria se aude a doua oară.

Nu reacţionează suficient de repede şi sunt nevoită să ridic vocea:

— Vince?

Drept răspuns, el închide sonorul televizorului. Îl aud cum se duce spre uşă, cu paşi greoi – ah, ce neplăcut e să trebuiască să răspunzi la uşă în timp ce se reia un episod din *Top Gear.* Se aude un murmur înăbuşit pe care încerc să-l deslușesc, fără succes.

— Cine e? strig eu, alungându-l cu mâna pe machieurul meu.

Dacă e careva cu vreo cameră de filmat, o să mă încui în baie. Nu au voie să te urmărească în baie. Baia este limita absolută acceptată, chiar şi pe timp de război.

Persoana care era la uşă urcă acum pe scări. Ţâşnesc de pe scaun, chiar în clipa în care Jen se iveşte în pragul uşii, cu o privire obosită pe chipul ei micuţ.

— E Greenberg, anunţă Vince cu întârziere. Şi e îmbrăcată într-o pătură!

Eu şi Jen ne uităm una la alta de parcă am vrea să ne luăm la bătaie. Când dă cu ochii de faţa mea, privirea ei posomorâtă se transformă în ceva mult mai rău. Este expresia celui care se întâlneşte cu şeful lui care tocmai intră în baie – o expresie împietrită, compătimitoare. Jason, machieurul, abia a terminat operaţiunile pregătitoare. Ceea ce înseamnă că pielea feţei mele e înroşită şi uleioasă de la tot felul de primere şi seruri. Nu am nici genele false, adică, de fapt, nu am gene deloc. Când aveam douăzeci de ani, obişnuiam să-mi schimb extensiile de gene o dată pe lună, la un salon de

mâna a doua din Herald Square, până într-o zi, când o asistentă m-a refuzat, spunând *nu mai e niciun fir.* Nu putea să îmi continue tratamentul dacă nu lăsam genele mele naturale să crească la loc, indiferent de câți bani i-aș fi dat. Asta se întâmpla acum șase ani, iar eu încă mai aștept.

Jen nu e îmbrăcată chiar cu o pătură, ci mai degrabă cu o pijama din mătase, în carouri verde cu roșu. Pentru un bărbat asta înseamnă o pătură. Pentru Jen Greenberg era un efort de îmbunătățire a stilului ei. Mi-am reprimat un oftat. Nu am niciun pic de răbdare cu oamenii care nu vor să se ajute pe ei înșiși. Nu-mi pasă cât de cool o găsesc tipele de la *Fug Girls*[65], trebuie să știe că nu-l va recuceri pe tipul ăla – sau pe tipa aia – îmbrăcată ca un puști în seara de Crăciun.

— Îmi pare rău, spune Jen, răsucindu-și inelul Surorilor Solidare pe degetul arătător.

E neliniștită și nu știu de ce.

— N-am vrut să dau buzna așa, dar trebuie să vorbesc cu tine înainte să pornim într-acolo și n-am vrut să scriu asta într-un mesaj.

Învățasem de la Hayley să nu lăsăm amprente digitale și să ne porcăim doar când suntem față în față.

— *Ooo,* spune Vince, rezemându-se de rama ușii și lingându-și buzele în formă de inimă. Scandaluri în Casa surorilor?

Jason pufnește, fiindcă soțul meu e sexy.

— Vince, spun eu dulce, vrei să cobori și să ne aduci ceva de băut?

Vince își duce ambele mâini la spate.

— Roșu sau alb, *ma chérie*?

— Apă spun eu, și, în același timp, Jen spune *alb.*

Zâmbește larg, nu pentru că e nostim, ci pentru că nu vrea să-și facă apariția la petrecerea lui Lauren cu dinții vineții, preferând să treacă drept o abstinentă vegetariană.

— Am eu o soluție pentru asta, spune Jason, aplicându-mi pe față o bază de machiaj.

— De fapt, mă răzgândesc eu, vreau și eu… un pahar de alb.

De ce nu? *Lupta* mea actuală cu depresia (de ce-i spun luptă când de fapt e întotdeauna un masacru?) este de mult în faza de armistițiu, așa că nu mai are niciun rost să vorbesc de rău un biet pahar de vin alb. Și nu că aș împrumuta de la Lauren un mod de gândire îndoielnic, dar seara asta este totuși o ocazie specială. Este prima întâlnire a grupului în sezonul actual, o seară crucială, și Brett nu va fi prezentă. Tocmai am primit vestea de la

[65] *Fug Girls* sunt Heather Cocks și Jessica Morgan, care scriu pe blogul *Go Fug Yourself,* dedicat bârfelor din lumea modei (N.t.).

editorul meu că voi fi prima femeie autor care ocupă patru locuri consecutive în topul *New York Times* ale celor mai citite cărți. Peste câteva săptămâni, zbor la Los Angeles să mă întâlnesc cu Regizoarea de Film Nominalizată la Oscar. Trebuie să sărbătoresc atunci când e cazul.

Vince se transformă din chelner în soldat care salută corespunzător. Măcar e inconsecvent.

— Șiii, un', doi, trei, patru, cântă el, coborând scările, ca să execute până la capăt ordinul.

— Nu știu cum trăiești cu așa ceva, spune Jen, într-un moment șocant de nesubordonare.

Dă la o parte o grămadă de albume de pe un taburet și se așază fără să fie rugată.

— Eu știu, spune Jason fluturând din gene, iar eu mă decid că e momentul să-i măresc salariul.

— Ai avea ceva concurență, îi spun lui Jason, încercând să nu mișc buzele, în timp ce el le pictează într-o nuanță *nude.*

În seara asta, ochii fumurii. Buze neutre.

— Tipii gay îl *adoră* pe Vince, completez eu.

Jen râde neîncrezătoare și își strânge genunchii la piept. Jen întotdeauna își rearanjează membrele, așezându-se în tot felul de poziții îmbârligate, de parcă ar vrea să spună: *Uitați-vă la mine! Sunt un spirit atât de liber și neconvențional, încât nici nu pot sta așezată normal!* Vă provoc să găsiți pe net o singură poză a lui Jen Greenberg în care nu este îndoită ca un copil de cinci ani care are nevoie să meargă la baie.

— Vrei să auzi asta sau nu? întreabă ea. E vorba de Brett.

De-abia aștept să aflu. Îmi simt cutia toracică apăsându-mi stomacul, dar nu vreau ca Jen să știe că Brett mai are asupra mea vreun alt efect decât unul de ușoară iritare.

— Cine? mă dau eu șmecheră.

Jason râde înfundat.

— Știi că l-a angajat pe fostul meu ca să-i facă părul în sezonul ăsta, spune el, băgându-mi o bucată de șervețel între buze. Apasă!

— E așa o impostoare! izbucnesc eu furioasă, în timp ce Jason strânge în palmă amprenta sărutului meu. Brett se lăuda într-unul din sezoanele trecute că își unge singură părul cu ulei.

— S-a logodit, o trântește Jen, pierzându-și răbdarea din cauza încercării mele de a dovedi că nicio veste despre Brett nu e demnă de atenție.

Jason mă atinge cu pămătuful de pudrat și crede că încă îmi mai arde de glume.

— Bestia asta e mai nesătulă decât credeam, spune el.

Brett *logodită*? Ultimele opt luni îmi trec prin faţa ochilor. Eu şi Brett în sectorul de lenjerie de la Bloomingdale, fiindcă tocmai s-a mutat înapoi şi nu-mi venea să cred că mai purta în pat tricoul ăla XL, mâncat de molii, de la Dartmouth. Rihanna se înscrisese la un curs la sala ei de fitness. *Vogue* îi dedicase un articol. Era momentul pentru o pijama de oameni mari.

Brett însoţindu-mă la ginecolog pentru o colposcopie, deoarece încă nu scăpasem complet de HPV şi exista pericolul unui cancer. Eram atât de nervoasă, iar Brett a reuşit să le ia cu vorba bună mai întâi pe femeia de la recepţie, apoi pe asistentă şi în cele din urmă pe doctoriţă, ca să îi permită să stea alături de mine pe parcursul acelei proceduri atât de dureroase. Mi-a ţinut strâns mâna transpirată şi rece, în timp ce doctoriţa râcâia ţesut de pe cervixul meu, făcând bancuri despre cât de cool eram acum, că aveam acest virus. Femeile care au avut virusul ăsta sunt femei care au trăit.

Brett şi cu mine, revăzând primul sezon al show-ului, cu mâinile în acelaşi castron cu floricele Skinny Pop, minunându-ne ce copile rotunjoare şi blânde fuseserăm cu numai trei ani în urmă. *Cred că pur şi simplu eram foarte nervoase,* teoretiza Brett şi eu îi dădusem dreptate, dar acum sunt de altă părere. Cred că pe atunci toate eram cu mult mai prietenoase.

Saltul în timp mi-a uscat gura. Îmi e greaţă. Simt că sunt gata să plâng. Sunt dureros de conştientă că stau acolo, cu faţa unsuroasă şi cu mai puţine gene decât un fetus de patru luni, sunt conştientă că persoana pe care am iubit-o cel mai mult pe lume s-a dovedit a fi o străină, una plină de cruzime, sunt conştientă că lumea se întreabă cum de pot trăi cu bărbatul ăla enervant de la parter. Înghit şi încerc cu disperare să par detaşată şi impersonală.

— Niciuna din noi n-a vrut să filmeze cu ea, aşa că şi-a dat seama că are nevoie de o poveste, dau eu din cap. M-am prins.

Jen ridică din umeri nepăsătoare. Ce imitaţie ieftină a lui Brett s-a dovedit a fi!

— Din ce zice Yvette, chestia nu e încă publică. Sunt *suflete pereche.*

Vocea lui Jen aduce vag cu cea a mamei ei.

— Sigur.

Râd gros. Brett vrea să se mărite la fel de mult cât vreau eu un copil: ceea ce e mult, dacă o echipă de televiziune e dornică să filmeze aşa ceva.

— Mă şi mir că aud asta de la tine şi nu de pe Page Six.

— Yvette spune că vor să aştepte până când le vor spune părinţilor lui Arch şi apoi fac declaraţii publice.

— Şi totuşi, spun eu acră, Yvette ştie, şi acum ştim şi noi:

Mă uit la Jen lung, lăsând faptele să vorbească de la sine.

— De cât timp ziceai că sunt împreună?

— De suficient de mult timp, răspunde Jen, lipindu-şi tălpile în poală.

Sunt brusc furioasă pe ea, fiindcă a ales să poarte aşa ceva la petrecerea lui Lauren. *Ceva mai sexy n-ai putut găsi?* îmi vine să-i strig. *Nu-i de mirare că-ţi cresc pânze de păianjen între picioare.*

— N-aş zice, spun cu voce uşoară ca un fulg. Cam de trei luni.

N-am de gând s-o las pe Jen să vadă cât de mult mă doare vestea asta.

— Cam de şase.

— Jen, spun eu nereuşind să-mi mai ascund enervarea din voce, acum şase luni eram în Miami şi încercam s-o ajut să treacă peste despărţirea de Sarah.

— OK, trei luni, nu contează. Nu-mi pasă.

Jen se scutură, de parcă detaliile din viaţa amoroasă a lui Brett o scârbesc.

Se aude un scârţâit şi privim amândouă spre uşă. E Vince care urcă scările:

— Deci, cât mai durează până când va oferi reţelei povestea *Brett cumpără vaca*?

Chipul lui Jen se crispează.

— N-ar trebui să fie invers?

E ruşinos, dar faptul că Jen o desfiinţează pe Brett cu metode din liceu, cum ar fi greutatea ei, mă linişteşte cumva. *E încă de partea ta. Dispreţuieşte aceleaşi persoane pe care le dispreţuieşti şi tu.*

— Voi chiar vă urâţi una pe cealaltă, hm? spune Jason, dându-se un pas în spate ca să-şi admire opera. Nu eram sigur dacă-i adevărat sau dacă o faceţi numai pentru show.

Mă uit la el uluită.

— Tu chiar ai crezut că jucăm teatru?

— Cine pe cine urăşte? vrea să ştie Vince, din pragul uşii, ţinând în mâini trei pahare de vin alb, dintre care unul cu pai, al meu, din cauza rujului.

Nu există soţ mai grijuliu decât Vince în perioada filmărilor. La naiba cu lenjeria sexy sau cu ungerea sfârcurilor cu frişcă, filmatul este afrodiziacul căsniciei noastre. La un moment dat, Vince a ajuns la concluzia că, dacă îmi căra geanta pe covorul roşu, se chema că tot pe covorul roşu e şi el, şi asta era OK.

— Oare cine? spun, în timp ce el aşază paharul lângă mine.

Observ că a ales paharele din setul cumpărat de prietenii noştri cu ocazia căsătoriei, inscripţionate cu monograma VDS: Vince şi Stephanie DeMarco. Presupunând, firește, că abia aşteptam să preiau numele de familie al soţului meu frunză-n vânt.

— Ah, fraţilor, mai lăsaţi-o pe Brett în pace, ne ceartă el.

Un lucru bun pe care pot să-l spun despre tipul cu care m-am măritat este

că nu se bagă în rahaturile noastre. Au fost destui care au încercat să se implice în *Diggers,* atunci când devenise cunoscut, invocând tot felul de relaţii, dar n-au reuşit decât să fie daţi afară la vremea respectivă. Unii membri *Diggers* şi-au pierdut locul şi pentru mai puţin de-atât, iar eu i-am spus foarte clar lui Vince că părerea lui nu interesează pe nimeni, dar contează, în sensul că ne-ar putea costa totul.

— Atunci, când o vezi diseară, tu poţi fi cel care o felicită pentru logodnă, spune Jen şi îmi dau seama cât de graţios a reuşit să mute bomba.

Jen nu a venit la mine ca să-mi spună că Brett urmează să se mărite. A venit să-mi spună că Brett e invitată la evenimentul lui Lauren. Că alianţa s-a destrămat.

— S-a logodit?

Vince se împiedică uşor şi varsă puţin din vinul lui Jen pe covorul de mătase.

Pune paharul jos, pe masa de toaletă, şi se duce să caute un prosop.

— Pe bune? spune el din baie. Cu acea… aceeaşi femeie? Cum îi zice?

— Arch, răspunde Jen.

— *Arch*? repetă Vince, grosolan, apărând în uşă cu o rolă de hârtie de toaletă.

— Foloseşte un prosop de faţă, îl reped eu, făcând semn cu capul spre paharul lăsat pe măsuţa de toaletă. Şi pune un suport sub ăla!

— Bine-ai venit la New York, Vince! spune Jen, în timp ce el dispare din nou în baie. Aici avem de-a face cu oameni din tot felul de culturi. Era evident că salvatoarea albă a fetelor africane nu are de gând să se mărite cu vreo blondă hrănită cu cereale din Ohio.

— Trebuia să-mi fi spus mai devreme că vine, îi zic lui Jen, alungându-l pe Jason, care tocmai încerca să-mi dea cu rimel pe genele false pe care mi le lipise. Tocmai am irosit o pereche de gene de cincizeci de dolari.

— Nu mai vrei să vii? se repede Jen, stupefiată.

— *Iubito,* mă imploră Vince, rămas cu o mutră de căţeluş în pragul uşii de la baie.

Pentru seara asta îşi comandase, încă de acum câteva săptămâni, o pijama din satin, cu o monogramă care costase şaptezeci şi cinci de dolari în plus.

— Stabiliserăm să nu filmăm cu ea, îi amintesc lui Jen pe un ton de gheaţă, şi, spre deosebire de alţii, vorbele mele înseamnă mereu ceva.

— Bine, Steph.

Jen îşi aşază paharul pe masa mea de toaletă – *Pune un suport, animalule*! aproape că ţip la ea.

— Va primi rolul principal din show, ştii asta? Se va duce în Maroc şi va ajuta micuţele victime analfabete şi mai are de gând să se şi mărite cu

varianta lesbi a lui Amal Clooney. Yvette a vrut să aflăm, ca să avem ocazia să ne împăcăm cu ea înainte de anunțul oficial. Dacă nu, știi cum ar arăta toată chestia asta? De parcă am fi o gașcă de tipe meschine și calculate care ne răzgândim atunci când a devenit evident că Brett va fi favorita sezonului pentru că se mărită și știi ce? Proștilor le place să vadă cum se mărită puicuțele grase. Le înflorește o oarecare speranță în inimile lor sclerozate.

— Doamne sfinte, Jen! exclamă Vince și trage oripilat aer în piept.

Jen îl străfulgeră cu privirea, dar chipul îi este congestionat de rușine.

— Întotdeauna a fost favorita, șoptesc eu, pe un ton atât de irascibil, că nici eu nu mă mai suport.

— Tu te auzi? spune Jen, și sunt șocată de vocea ei frântă.

Va izbucni în lacrimi? O privesc mută de uimire cum își trece cu podul palmei peste față. Ce e cu ea în seara asta?

— Jesse va fi furioasă dacă nu mergi. Știi ce-o să-ți facă în camera de montaj!

Din păcate, Jen nu greșește câtuși de puțin, la fel cum ființa umană este predispusă să se bucure mai mult de cuplurile care se iubesc decât de cei cu taxe maxime pe venit. Probabil pentru că simțim nevoia să ne regăsim în eroinele noastre, iar simplul fapt de a-ți găsi un partener și de a avea un copil este o realizare la îndemâna întregii populații, nu și în cazul Pacostei verzi. În mod special, publicul nostru nu dorește altceva decât să vadă oameni neconvenționali care ajung să participe la evenimente convenționale. De aceea eu și cu Vince am fost atât de populari la început și de aceea Jesse vrea să riște cu Kelly și familia ei multirasială, sperând la o reacție violentă, urmată apoi prompt de una de apărare.

— Oameni buni, *calmați-vă!* ne somează Vince.

Îți trebuie o atitudine oțelită ca să riști să folosești cuvântul care începe cu „c" în preajma unor femei ale căror averi combinate ating nivelul de *n-o să vezi în viața ta așa ceva, frățioare,* însă soțul meu nu se comportă tocmai într-un mod care evită riscurile.

— Vă agitați mult prea tare cu chestia asta. Vă duceți pur și simplu și-i spuneți lui Brett cât vă bucurați pentru ea.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Vince își scoate tricoul și reperează bluza de la pijamaua lui. Bag seama că trainerul personal de la Equinox face o treabă de rahat cu îmblânzirea burticii lui Vince. Oricum, Jason se preface că nu se uită; doar buzele alea în formă de inimă și bărbia nerasă ce mai compensează.

Când am pus prima dată ochii pe Vince, era barman la un eveniment de promovare a unor lame de ras pentru femei. Prietena mea din facultate lucra ca PR pentru compania care reprezenta Gillette și m-a dus acolo ca invitată a

ei. Evenimentul a avut loc într-un depozit fără ferestre, în Theater District, şi îmi amintesc exact ce am purtat: o rochie Diane von Furstenberg şi o pereche de pantofi din piele nude Manolo Blahnik. Aveam douăzeci şi şase de ani şi el avea douăzeci şi patru, ne despărţea o infinitate de doi ani. El era un actor aspirant şi cea mai mare realizare a lui de până atunci fusese să muşte dintr-un sandviş cu bacon, salată şi roşii într-o reclamă Hellman's. Părul întunecat îi cădea peste ochii deschişi la culoare de fiecare dată când îşi cobora privirea ca să pregătească un nou şir de cocktailuri după o reţetă anume concepută pentru eveniment (botezată Buricul Păros – haha) şi fiecare femeie din încăpere încerca să-şi imagineze cum ar putea arăta deasupra ei, cu părul ăla şi ochii ăia. Încă mi se înmoaie genunchii când îmi amintesc cum, spre sfârşitul serii, mi-a făcut semn cu degetul să mă apropii ca să îmi poată striga în ureche (acustica era foarte proastă în depozitul ăla): „Prietenul tău e un idiot".

Ca să-i fac jocul, m-am prefăcut că mă mir.

— Dar e absolvent de Drept la Harvard, primul din clasă.

Prietenul meu nu era absolvent de Drept la Harvard, primul din clasă.

Nici nu aveam vreun prieten.

— Nu se poate, a spus Vince, ştergând un pahar de vin cu un şervet. Pentru că nimeni atât de deştept nu e atât de idiot ca să te scape din ochi în seara asta, nici măcar pentru un minut.

Mi-am dat ochii peste cap, indignată, dar în sinea mea, ţopăiam strigând: *Nu te opri! Insistă!*

— Pe bune, a spus Vince, aruncându-şi şervetul pe umăr şi rămânând nemişcat, ca să fie sigur că a absorbit fiecare bucăţică din mine. Eşti ridicol de frumoasă.

Ştiţi ce mi-a venit să spun în acel moment? Mi-a venit să spun: *Ştiu.* Întotdeauna lumea mi-a lăudat înfăţişarea, dar nimic din ce mi-au spus oamenii nu mă impresiona. *Are un zâmbet frumos,* o auzeam spunând pe o prietenă de-a mamei. Ce înseamnă de fapt să ai un zâmbet frumos? Hitler avea un zâmbet frumos. Uneori, la şcoală, fetele îmi lăudau pielea – cât de norocoasă eram că nu trebuia să mă îngrijorez iarna că îmi dispare „bronzul". Apoi mai erau tipii ăia care mă fetişizau şi îmi spuneau *Eşti bună!* pe un ton atât de libidinos, că îmi venea să mă duc acasă şi să fac un duş. Mă uitam în oglindă, stupefiată că nimeni nu vedea asta. Nu am doar un zâmbet frumos sau o piele frumoasă. Nu sunt bună. Sunt frumoasă. *Ridicol de frumoasă.*

Faptul că sunt conştientă de frumuseţea mea şi – trebuie să adaug – de talentul meu nu vine în contradicţie însă cu nesiguranţele profund înrădăcinate înăuntrul meu. E sare presărată pe rana veşnic deschisă pe

care nimeni nu o vede. Pentru cinci minute însă, într-o noapte de marţi, într-un depozit fără ferestre, din cartierul teatrelor, m-am simţit văzută de cineva care era ridicol de frumos, şi asta a contat. Pentru că, din clipa în care am ieşit pe stradă ţinându-ne de mână, Vince mi-a devenit un soi de alter ego. Văzându-l cât de bine arată, lumea nu mai simţea nevoia să-l analizeze pe el mai întâi şi îşi spunea: *Ah, e cu ea. Înseamnă că şi ea e foarte frumoasă. Uau, e foarte frumoasă!* Şi, de aceea, Vince.

Să recunoaştem că la început eram *mişto* împreună. Este o poză cu noi doi, de Anul Nou, în mulţimea beată din jur, surprinşi într-un semisărut, habar neavând că aparatul era îndreptat spre noi (ce vremuri, nu?). Vince îmi luase faţa între palme, buza mea de jos era prinsă între dinţii lui. Pasiunea de pe chipurile noastre ne făcea să părem chinuiţi şi lipsiţi de contact cu lumea reală. *Ah, Dumnezeule!* am strigat, trântind capacul laptopului şi acoperindu-mi îngrozită faţa când am văzut fotografia pe Facebook. Ceva atât de intim şi primordial n-ar fi trebuit niciodată să fie făcut public.

Sexul era constant şi torid, fără farafastâcuri. Ceea ce face ca prezentul, în care nu mai avem parte de aşa ceva – cel puţin nu unul cu altul – să pară cu atât mai oribil. Ştiţi cum se întâmplă cu cuplurile cărora le moare un copil, cum arareori reuşesc să supravieţuiască? Este pur şi simplu o amintire mult prea dureroasă a vieţii pe care ai pierdut-o dacă rămâi alături de persoana care a contribuit la crearea ei. Sexul este copilul mort în căsnicia mea. Mi se rupe inima când mă uit la Vince şi îmi aduc aminte ce am pierdut. Nu vom scăpa de blestemul căsniciei reality TV. Când? Este singura întrebare rămasă. Când?

— Greenberg, eşti o prietenă bună fiindcă ai venit până aici să ne spui asta, zice Vince, păşindu-mi în faţă şi dându-şi cu pomadă prin părul său des şi ondulat.

Pentru câteva clipe, fundul lui plat mă scuteşte de imaginea mea îndurerată din oglindă.

Indiferent de ce ar spune lumea, ştiu că Vince m-a iubit cândva, *înainte* să devin bogată şi celebră. Voi intra în mormânt ştiind că cineva m-a cunoscut aşa cum sunt cu adevărat şi nu şi-a întors spatele dezgustat. Nu cred că Brett ar putea spune acelaşi lucru.

* * *

Uşile terasei apartamentului de la etaj sunt date la o parte, iar noaptea de iunie e ca o baie în care te trezeşti, fericit că nu te-ai înecat. Afară, lampioanele luminează pergolele înfăşurate în glicină mov şi blaturile de aluat întinse cu mâna pe care Franny le coace în cuptorul cu lemne. Ei bine, acesta ar fi fost decorul dacă Greenwich Hotel ar fi semnat contractul şi dacă

pizzeria Franny's, care asigura cateringul, nu s-ar fi retras aflând că pizzele urmau să fie coapte într-un cuptor obișnuit. Drept urmare, ne aflăm într-un bar foarte auriu, al unui hotel de patru stele din zona centrală, cu tăvi pline de ton tartar, ultrasărat, împinse sub nasul nostru la fiecare șapte pași.

Jen și cu mine schimbăm amabilități legate de decor, pentru că deja ni s-au pus microfoanele și camerele de luat vederi ne pot prelua vocile, chiar dacă nu-s îndreptate spre noi. *Arată bine,* spune Jen, jumate strâmbându-se, jumate zâmbind. *Nu ajung niciodată prin partea asta a orașului,* îmi aduc și eu contribuția.

În mod normal, Natural Selection, compania de producție folosită de rețeaua de televiziune, alocă trei echipe care ne filmează prin rotație pentru cadrele de acasă, însă pentru un eveniment cu întreaga distribuție, e mobilizată toată lumea. Afară, pe terasa mică de ciment, în diagonală cu al treilea bar deschis, s-au instalat două echipe. Cu cameramanul, electricianul, asistentul și Lisa, arată ca un extraterestru uriaș care își urmărește ținta într-un careu de lumină. Lisa mă observă și își ridică brațul, bătând aerul într-un gest frenetic.

Mă opresc în fața directoarei noastre de producție, iar ea mijește ochii, trăgând de șalul de cașmir al unei asistente de producție.

— Am putea să…? spune ea, dând să-mi tamponeze buzele cu capătul șalului ieftin al asistentei, care cască ochii la noi.

Mă dau înapoi înainte să mă atingă. Lisa și Jesse urăsc machiajul meu intens.

— În ce mă bag? întreb eu, uitându-mă peste umărul ei, ușurată să văd că nu e decât Lauren sub reflector.

— Lauren, care încearcă în zadar să ne convingă că nu bea, spune Lisa.

Vince pufnește lângă mine și își tamponează fruntea cu hârtie absorbantă.

— Câte pahare de prosecco i-ai dat pe ascuns în baie? o întreabă Lisa pe asistenta de producție, care își aranjează la loc șalul.

— Patru? încearcă ea să ghicească.

Lisa îmi proptește patru degete în fața nasului. Îi dau ușor mâna în jos.

— Patru pahare de prosecco, am înțeles.

— Nu te sfii să-i tai macaroana.

Duce mâna la spatele meu și mă bate ușor, găsindu-mi cutia cu microfonul între omoplați.

— Bun așa.

— Brett a…? întreb eu, dând la o parte o scamă imaginară de pe umărul lui Vince.

De genul: *Întreb de Brett, dar mă interesează mai mult ca soțul meu să arate bine în fața camerei.* Într-un mod pervers, mor de nerăbdare s-o văd

pe fosta mea cea mai bună prietenă. Asemenea unui criminal care caută motive să revină la locul crimei. Nu cunosc psihologia din spatele chestiei ăsteia şi nu eu sunt criminalul, dar pot să vă spun că ceea ce sper să primesc de la o întâlnire cu Brett este o recunoaştere. Vreau să o aud pe Brett spunând că am avut tot dreptul să le întorc pe toate împotriva ei. A găsit o cale ca să păstreze atenţia asupra ei şi a cerut în căsătorie o femeie pe care o cunoaşte de cinci minute. Înţeleg, e vorba de instinctul de conservare. Dar, din moment ce-o am din nou pe cap, merit cel puţin să aud că îşi asumă. Ştie ce-a făcut.

Lisa îmi aruncă un zâmbet de vrăjitoare.

— Ah, Brett e pe-aici, îmi spune şi mă împinge uşor în faţă. Nu te teme, te găsim noi.

Vince dă să facă şi el un pas înainte, dar braţul Lisei se coboară în dreptul lui ca o bară de siguranţă dintr-un parc de distracţii înainte să se-nvârtă caruselul.

— Nu acum, nesătul mic ce eşti.

Guriţa lui Vince rămâne deschisă. I-a scăpat o pată unsuroasă când s-a şters pe frunte cu hârtia absorbantă.

— Nicio problemă, Lisa, bombăne el.

Aruncă o privire prin cameră, încercând să se decidă asupra mişcării următoare.

— Îmi iau o băutură, îmi spune, deschizându-se la următorul nasture al bluzei de pijama, pentru toate femeile din jur venite să vadă alte femei.

— Iau şi eu o vodcă-tonic! strigă Lisa în urma lui. Du-te! îmi şopteşte în ureche, de data asta împingându-mă cu putere. Patru pahare de prosecco, o să-mi mulţumeşti mai târziu.

* * *

Lauren e echipată cu o bustieră de dantelă, pantaloni de trening rulaţi de mai multe ori pe şolduri, şi papucei roz, pufoşi, pentru o impresie supercool. Oftează când o vede pe Jen în costumaşul de castitate.

— Ah, Greenberg.

— Mă simt foarte confortabil, replică Jen.

— *Starea de confort nu ajută la futut,* spune Lauren, cu energia cuiva care oricum a băut prea mult ca să mai fie în stare să se bucure de sex. Starea de confort nu te ajută să le *faci faţă bulangiilor ăstora.*

Furia ei este bruscă şi jenantă. Lauren îşi dă seama şi râde, prefăcându-se că a fost o glumă. Nivelul de adrenalină îmi creşte, iar părul de pe antebraţe mi se zbârleşte. Cu logodna lui Brett şi dorinţa bruscă a lui Jen de a filma cu ea, comentariul Lisei cum că aş putea *să-i mulţumesc mai târziu* nu poate însemna decât că lucrurile or s-o ia la vale. Nu trebuie să fii un veteran al

reality show-urilor ca să-ţi dai seama de asta.

— *Pfffff* îi spune Jen lui Lauren, expirând profund şi purificator şi făcându-i semn să facă la fel. Respiră adânc. Energia ta este prea puternică să o iroseşti cu furie.

Energia ta este prea puternică să o iroseşti cu furie – suspin. N-am putut să admit asta înainte, pentru că eram prea disperată să văd binele din Jen după ce am pierdut-o pe Brett, dar Jen patentează pur şi simplu anumite fraze, înainte de sezon, iar apoi îşi comandă tricouri şi căni cu citate inspiraţionale ca să le poată vinde pe pagina ei de Instagram când încep să fie difuzate episoadele. Brusc am chef de un pahar de băutură care să anihileze aiurelile ei esoterice. Asta e ceva nou la mine. Niciodată nu i-am putut înţelege pe cei care declară *Vreau ceva de băut!* după o săptămână lungă sau o întâmplare stresantă. Mai degrabă nişte brânză puturoasă sau un masaj la Mandarin. Dorinţa pentru un cocktail suficient de zdravăn cât să-mi umezească ochii ar trebui să fie un semn – scapă cât mai poţi! –, dar nu sunt genul care să creadă în semne.

Lauren pufneşte scurt şi sarcastic în nasul lui Jen, înainte de a se răsuci pe călcâie în direcţia mea, nu fără a-şi pierde uşor echilibrul.

— Arăţi trăsnet. Îmi place chestia asta de noapte de pe tine, îmi spune ea studiindu-mă de sus până jos.

— Mulţam, este Stella…

— Ce admir eu cel mai mult la tine este că nu simţi nevoia să devii o călugăriţă doar pentru că ai fost cândva violată.

Vocea ei este lipsită de orice urmă de admiraţie.

— Asta admiri tu la mine? întreb eu ironic.

Lauren râgâie uşor, fără zgomot, trimiţând în direcţia mea un iz de foame.

— Nu numai asta, zice ea.

— Mulţumesc, ce să zic.

Ridic din sprâncene către Jen, care se încruntă spre Lauren, în semn de dezamăgire – nu însă şi de supărare.

— Numai că eu nu sunt o supravieţuitoare a violului, ci a violenţei domestice.

Fără să-şi mascheze un căscat, Lauren spune:

— Tot aia! Dar ştii ce? E complicat, fiindcă îmi placi, doar că nu pot să dau doi bani pe ceea ce spui, pe toate minciunile pe care le răspândeşti.

Bine aţi venit în reality TV, unde duplicitatea nu numai că este încurajată, ci este şi un talent care te ajută să supravieţuieşti. Ultima oară când am întâlnit-o pe Lauren era ecoul vocii mele. Ultima oară când am întâlnit-o pe Jen, tocmai agresa un câine adoptat. Acum Lauren îmi este adversară, iar Jen emană pace, iubire şi lumină.

— Hai să discutăm asta cu altă ocazie, când o să ai mintea mai limpede, îi spun lui Lauren pe un ton scăzut.

Este o ofertă avantajoasă atât pentru mine, ca să-mi păzesc pielea (am minţit în legătură cu atâtea lucruri, încât aş prefera să vorbesc când sunt pregătită să răspund punctual), cât şi pentru ea (le spui tuturor că nu bei, dar ştiu câte pahare de prosecco ai la activ în seara asta).

— Mintea mea este cât se poate de limpede, spune Lauren cu ochii mari şi atenţi, de parcă asta ar fi fost dovada de netăgăduit că este capabilă să manevreze un vehicul în mişcare. Şi vreau să ştiu de ce mi-ai spus că Brett a fost cea care a trimis înregistrarea video la Page Six, când de fapt nu a fost aşa?

Dacă n-am fi în faţa camerei, aş răsufla uşurată. Faptul că i-am spus lui Lauren că Brett e vinovată pentru trimiterea chestiei ăleia către presă este cea mai mică minciună a mea.

— Nu ţi-am spus că e Brett, ţi-am spus că bănuiam că ar fi ea, pentru că ştiam că are un fir direct la unul dintre redactorii de acolo.

— Chiar aşa, exclamă Lauren.

— Chiar aşa!

Un grup de lesbiene în pijamale de poliester care seamănă a satin se opresc din discutat şi se holbează la noi. Supermaterial video suplimentar.

— De ce nu mergem pe coridor ca să discutăm doar între noi? propune Jen, dar atâta lucru am învăţat şi eu, anume că asta înseamnă *Brett ne aşteaptă pe coridor.*

Îmi îndrept umerii. Credeam că sunt pregătită să-i fac faţă lui Brett, dar acum, când se iveşte ocazia, îmi dau seama că nu sunt şi nu cred că voi fi vreodată. Nu eu trebuie să fiu cea care îi cere iertare, ceea ce va trebui să fac dacă o întâlnesc în seara asta.

— Mie mi-e bine aici.

— Fireşte, bombăne Lauren, evenimentul ăsta, pe care-l strici, nu e al *tău.*

— Tu ai început! emit eu un râs metalic, exasperat.

— Haideţi să… zice Jen punându-ne câte o palmă pe spate şi înaintează spre uşă, ca un Buddha păzitor, forţându-ne să o urmăm.

La început dau semne de împotrivire dar, pe parcurs, prind cu colţul ochiului ceva ce mă face să mărşăluiesc de bunăvoie. E soţul meu, care stă pe o banchetă, în dreptul căminului, mult prea aproape de o altă femeie.

Îmi îngustez privirea şi îmi dau seama că femeia e Kelly, îmbrăcată într-un neglijeu care parcă e luat la pachet cu costumul de asistentă medicală sexy din magazinele de Halloween. Vince îşi înclină capul şi îi murmură ceva în ureche. Kelly îi propteşte palma în piept, oprindu-l cu un zâmbet blajin. Inima îmi bubuie în urechi, în timp ce mă uit în urma mea la Lisa, îngrozită

că îl va pune pe Marc, directorul de imagine, să-şi întoarcă obiectivul spre japiţa de bărbatu-meu, dar toată lumea este prea concentrată pe confruntarea iminentă dintre Brett şi mine ca să fi observat altceva. O *grijă mai puţin,* gândesc, uşurată pentru o clipă doar, apoi prind privirea lui Jen şi îmi dau seama că a văzut şi ea ce am văzut eu. Minunat. Absolut minunat.

* * *

Brett stă în dreptul liftului, îmbrăcată în pijamaua de mătase pe care i-am cumpărat-o anul trecut. Asta nu e o coincidenţă. Pantalonii sunt şifonaţi, iar dacă m-aş apropia de ea cât să o pot mirosi sunt sigură că aş descoperi că au mare nevoie să fie duşi la curăţătorie, şi ăsta e un alt semn. Vrea ca eu să ştiu că a purtat-o şi că s-a gândit la mine. Echipa de filmare ne înconjoară, aşteptând să vadă care vorbeşte prima.

— Nu vreau să mă cert cu tine, zice Brett, ceea ce este senzaţional.

Exact pentru asta a venit. Îi râd în faţă, fără milă.

— Pentru ce altceva ai fi aici, Brett?

— Eu am rugat-o să vină, se bagă Lauren, radioasă.

E înnebunită la ideea că e pasărea rănită din centrul acestei drame.

— Este evenimentul meu şi am voie să invit pe cine vreau eu. Nu am nevoie de acordul tău, *Steph.*

Jen îi ia mâna lui Lauren şi şi-o duce în dreptul inimii.

— Laur, spune ea, adu-ţi aminte ce am discutat. Vorbeşte întotdeauna dintr-o poziţie de vulnerabilitate şi nu de răzbunare.

— Dumnezeul biscuiţilor vegani şi fără gluten, exclamă Brett, cu ochii mari spre cameră.

Pe când filmam primul sezon, Lisa ne-a făcut capul mare ca să nu cumva să ne uităm vreodată în camera de filmat (cu excepţia confesiunilor, firește). Apoi a început difuzarea sezonului şi am descoperit nu numai că Brett a ignorat complet regula, dar şi că publicul a fost înnebunit, consacrând-o drept un soi de Jim Halpert[66] a show-ului. Brett este incapabilă să înţeleagă comunicarea în plan privat ca fiind ceea ce este, adică o trădare a castei din care face parte. Să te holbezi în cameră, în momente ca acesta, este echivalentul râsului de fundal. Îi transmite publicului: da, râd *de* ei *împreună* cu voi.

— Vrei sau nu să fiu mediatorul vostru? o întreabă Jen pe Brett, renunţând la inflexiunile de Dalai Lama.

Între cele două se întâmplă ceva, indescifrabil pentru cei din afara cercului nostru. *S-au mai întâlnit de când am fost în apartamentul lui Jen,* îmi dau eu seama. *Au o înţelegere, în seara asta, eu sunt în corzi.* Încerc să

[66] Personajul principal din sitcomul american *The Office* (N.t.).

mă adun – au vreo dovadă în legătură cu mine? Au făcut o alianţă? Mă hotărăsc rapid că opţiunea cea mai bună este să arăt remuşcare.

— Lauren, spun eu, întorcându-mă spre ea cu mâinile împreunate a rugăciune. Eu am crezut sincer că Brett a fost cea din spatele articolului din Page Six. Aia nu a fost o minciună. Dacă Brett susţine că nu a fost ea, atunci nu a fost ea şi îmi pare rău că am creat această confuzie. Putem acum să ne întoarcem înăuntru şi să sărbătorim acest capitol important şi necesar din SADIE?

Important. Necesar. Trăsături pe care fiecare din eroinele *Digger* ar vrea să creadă că le are.

Lauren îşi trece mâna prin părul ei auriu, răsfirându-l. *O să exploateze conflictul ăsta până în pânzele albe,* mă trăsneşte deodată gândul. Cum de s-a întors atât de brusc curentul împotriva mea? De ce sunt eu cea care îşi cere iertare?

— Nu sunt convinsă că ai aşa ai crezut, insistă Lauren. Cred că mi-ai spus asta ca să mă ai de partea ta şi ca să lupt în numele tău.

Încerc să o dezarmez cu un zâmbet.

— Laur, pe bune, mă ştii, sunt în stare să lupt singură.

— Sau poate ai făcut-o ca să abaţi atenţia celor din jur de la problemele tale în *căsnicie.*

Ridică leneş dintr-o sprânceană, dar gestul nu reuşeşte să mascheze regretul de pe chipul ei. Îşi dă seama că a mers prea departe aducându-l pe Vince în discuţie.

— Laur, exclamă Brett dezaprobator şi sprânceana coboară definitiv.

E oficial aşadar, Brett este acum noul nostru păpuşar-şef.

Mulţumesc, Lisa, gândesc, amintindu-mi ce îmi spusese mai devreme.

— N-are niciun sens ce spui, îi zic lui Lauren. Sau poate sunt cele patru pahare de prosecco pe care le-ai şutit, în seara asta, în timp ce le spui tuturor că n-ai băut nimic?

Lauren îşi închipuie că se năpusteşte spre mine, când, de fapt, nu face decât să se aplece încet şi trist. Se loveşte cu fluierul piciorului de banca dintre cele două lifturi, se încovoaie şi scoate un urlet. Jen o apucă de partea de sus a braţului, ajutând-o să se îndrepte şi în acea clipă observ. Vânătăile. Urma injecţiilor. Lauren şi-a făcut vaccinurile pentru Maroc.

— Maturizează-te, spune Lauren, ţinându-se de fluierul piciorului. Eşti prea bătrână ca să faci pe puştoaica afurisită.

Dincolo de umărul lui Brett, buzele Lisei schiţează un „o" grotesc.

— Steph, o aud în spatele meu pe Brett, implorându-mă, în timp ce mă grăbesc să ies din încăpere cu echipa de filmare numărul doi pe urmele mele.

Am terminat. Nu mai pot. Am terminat.

* * *

Nu reuşesc să-l găsesc pe Vince şi, cu echipa de filmare în spatele meu, nu risc s-o caut pe Kelly, în ideea că m-ar putea îndrepta spre Vince. Ultimul lucru de care am nevoie este ştirea că soţul meu i-o trage noii membre *Digger.* Mă îndrept spre baie, unde pot măcar să mă aşez pe marginea toaletei, fără să mă întreb ce face sau ce nu face mutra mea în această nouă realitate, unde m-am trezit cumva că sunt personajul negativ.

Uşa de la baie este încuiată. Scutur de clanţă, semn pentru cel dinăuntru că afară se stă la coadă şi, după câteva secunde, încă o dată şi încă o dată. Nu pot să-mi feresc destul de repede faţa de camera asta de filmat. Uşa se deschide cu un *Doamne, Dumnezeule*! deşi femeia care iese îşi cere scuze amuzată când vede camerele de filmat şi îşi dă seama cine sunt. Trec pe lângă ea şi trag uşa după mine, însă se înţepeneşte în ceva înainte să apuc s-o încui. Mă uit în jos şi zăresc vârful murdar al unui pantof de tenis Golden Goose. Brett se întoarce într-o parte şi îşi împinge corpul înainte, închizând uşa în faţa botului lung al camerei de filmat. Asta s-a mai întâmplat – Marc blocat în spatele unei uşi trântite, în timp ce microfoanele noastre prindeau o conversaţie „privată". Brett mă apucă de umeri şi mă trage spre ea, cu buzele strânse. Nu pot să-mi dau seama dacă are de gând să mă sărute sau să mă scuipe.

— Steph, n-o să te las să faci asta! mă scutură ea cu efect dramatic, dar cu prea puţină forţă. Nu decizi tu când pleci şi nu decizi tu când vorbim noi sau când nu vorbim. Nu sunt subalterna ta de rahat.

Îmi dă drumul şi-şi duce pumnii la gură, tremurând de râs pe înfundate. Mă împinge cu un deget şi îmi face semn: *Spune ceva!*

Mă uit fix la ea, preţ de câteva secunde lungi şi grele. *Zi-mi ceva,* o implor în sinea mea. *Zi-mi orice.* Brett se uită la mine, apoi zâmbetul îi dispare de pe chip. Se pare că e pe cale să spună ceva – ceva de-adevăratelea –, dar în loc de asta începe să tuşească brusc şi violent. Tuşeşte atât de tare, încât se îneacă. Tuşeşte atât de tare, că încep să-i curgă lacrimi pe faţă.

— S-a dus pe partea ailaltă, horcăie ea, cu o mână la gât şi cu cealaltă întinsă spre robinetul din spatele meu.

Vrea să-l învârt, ca să poată bea nişte apă. Cel mai mult aş vrea să mă dau deoparte, ca să lupte singură pentru supravieţuire.

Brett se apleacă, încercând să adune cu ambele mâini cât mai multă apă în gură, tuşind şi scuipând, cu nasul curgând şi faţa colorată într-un roşu neplăcut. Îndoită cum e, îmi pot vedea imaginea în oglindă. Mă aplec, mai aproape, cercetând munca lui Jason din seara asta. Pielea mea este un fundal impecabil şi neted care permite ochilor întunecaţi să iasă în evidentă. Totuşi,

am treizeci şi patru de ani şi mă doare sufletul.

Nu vârsta în sine mă îndurerează, ci faptul că s-a hotărât să-şi facă simţită prezenţa fără prea mari avertizări. Întotdeauna am părut foarte tânără. Apoi, deodată, pe la treizeci şi trei de ani, m-am privit în oglindă şi *am văzut* că eram mai bătrână. De atunci încolo, am început să am remuşcări şi să mă simt vinovată, de parcă aş fi fost demascată ca o impostoare, asemenea unui pastor evanghelic stimat, implicat într-un scandal sexual sordid. *Regret profund ultima mea zi de naştere şi vă implor să mă iertaţi.* În *Forbes* reuşisem să mă strecor o vreme la capitolul celor până în treizeci de ani; deşi eram peste, arătam totuşi corespunzător. Treizeci şi trei de ani şi jumătate au dat însă buzna pe uşă, aducând cu ei, peste noapte, toată greutatea unui deceniu.

În fiecare an, am privit înapoi la ultima mea aniversare, tânjind după anul care a trecut. La douăzeci şi opt eram atât de tânără, la douăzeci şi nouă, încă tânără, la treizeci, un copilaş! Treizeci şi patru însă a fost foarte de diferit. N-o să mai existe niciodată o vreme când, uitându-mă în urmă, să mă gândesc că eram tânără la treizeci şi patru. Asta a rămas definitiv pe pragul lui treizeci şi trei. Sunt convinsă.

Uneori cred că Jesse a mirosit frica mea de a îmbătrâni, la fel cum bărbaţii abuzivi au un nas pentru femeile care au crescut cu ideea că nu merită să fie iubite. Cum am spus în memoriile mele? *Simţeam că însemn mai puţin decât pământul umed de sub termita care era A.J.* O propoziţie reuşită. Jesse, la fel ca A.J., a simţit probabil cum îmi dispare încet respectul faţă de mine însămi şi s-a gândit: *Asta. Asta n-o să mai dea niciun ban pe ea însăşi când o voi supune jocurilor mele psihologice. Le va accepta pur şi simplu.* Fiecare participantă la *Diggers* a fost afectată într-un fel sau altul. Cu siguranţă. Altfel de ce ar semna cineva că e de acord să fie aruncat la gunoi? Reality TV este ca şi cum ai conduce beat. Ştii că asta te-ar putea ucide, dar e ceva sexy şi desfrânat în dorinţa ta de a participa la ceea ce ar putea fi propria ta excludere.

Brett se îndreaptă, încă gâfâind şi lovindu-se în piept cu pumnul.

— Uau, trage ea aer în piept, nu ştiu de unde mi-a venit.

Ştiu exact de unde i-a venit. A venit din subconştientul ei, din dorinţa latentă de a se mărturisi, de a-şi lua o greutate de pe piept. Egoul însă a sufocat-o, sugrumând-o de-a binelea, dar ştiu că vina va rămâne, deci sunt în continuare convinsă că trebuie să merg mai departe cu planul original, clocit acum opt luni de zile, la mine în bucătărie, cu ocazia aniversării mele de treizeci şi patru de ani.

Mă întorc cu spatele la oglindă şi mă sui cu fundul pe blatul care susţine chiuveta. Trebuie să stau jos pentru asta.

— Niciodată nu m-am gândit la tine ca la un subordonat, spun eu. M-am gândit la tine ca la prietena mea. Iar eu?

Îmi ating ușor inima cu degetele.

— Eu merg până la capătul Pământului pentru prietenii mei. Te-am primit atunci când nu aveai unde să te duci și m-am gândit că poate ar fi fost normal ca și tu să faci la fel atunci când urma să se ivească ocazia. Dar n-ai făcut asta. Ai avut ocazia să pui cartea mea în mâinile unei celebrități care ar fi putut să mă sprijine enorm, dar tu m-ai refuzat pur și simplu. Ai vrut să-ți păstrezi relația respectivă doar pentru tine.

Respirația lui Brett e încă jucată, dar reușesc să detectez un oftat de ușurare. Până acum, mă țin de scenariu. Am spus exact ce stabilisem că trebuie să spun.

— Nu-i cinstit, Steph, spune ea, schițând un zâmbet tembel. N-ai pierdut nimic lăsându-mă să stau la tine acasă.

Pare să-și dea seama că replica asta, pe care am tot exersat-o luni de zile la rând, nu se mai susține, așa că își redresează zâmbetul.

— Nu știu, adaugă ea cu ochii în pământ, poate că aș fi putut găsi un mod de a-i atrage atenția. Aș fi putut măcar să încerc.

Mă privește cu ochii și mai mari.

— Îmi pare rău, Steph. Îmi pare atât, atât de rău.

Ridic din sprâncene și o valvă din inima mea e pe cale să se deschidă. Acum Brett a deviat de la scenariu. Planul fusese ca eu să-mi cer scuze, iar Brett urma să iasă ca o floare din această altercație.

— Mi-e dor de tine, spune Brett cu voce scăzută.

S-ar putea să fie sinceră.

— M-am simțit groaznic că n-am putut să te felicit pentru tot succesul tău atât de meritat. M-am simțit groaznic că n-am putut să-ți împărtășesc ce se întâmplă în viața mea. Am putea să… nu știu. Să ne vedem la un pahar? Să recuperăm? Mi-e dor de tine, *atât* de mult, repetă ea.

Nu spun nimic. Brett mă încurajează, învârtind ușor din deget. E rândul meu. Mă sforțez să spun:

— Și mie mi-e dor de tine.

Brett se saltă și ea pe blat, stăm acum cu coapsele lipite una de alta, umăr la umăr, surori siameze. Îmi acoperă mâna cu a ei și simt două inele metalice în loc de unul.

— Ah, da, m-am logodit, spune ea, cu un zâmbet strâmb.

Veriga e din aur, simplă, dar cam groasă. Inelul cu monogramă pe care i l-am cumpărat eu e mult mai rafinat.

— Mă bucur pentru tine, Brett, spun eu empatic, dar limbajul corpului meu este complet rigid.

Asta nu o împiedică pe Brett să mă cuprindă cu un braţ pe după umeri. Oare chiar mă crede? În acest caz, a alunecat atât de adânc în acest tunel al realităţii superficiale, că îmi e aproape milă de ea. Aproape.

— Putem îndrepta asta, nu-i aşa? insistă Brett. Hai, doar ştii că întotdeauna te-am sprijinit. Reginele adevărate îşi aranjează una alteia coroana.

Dispreţul care mă cuprinde aproape că mă sufocă. *Reginele adevărate îşi aranjează una alteia coroana?* Genul ăsta de gargară de doi bani trece în zilele astea drept feminism. O expresie de pe Instagram care mută responsabilitatea spre tabăra mai puţin eficientă. Bărbaţii îşi văd mai departe de viaţa lor, plătindu-le pe femei mai puţin, iar pe femeile de culoare şi mai puţin, netulburaţi de somaţiile drăgălaşe de a rezolva o problemă pe care *ei înşişi* au creat-o. Pentru că punem femei să ajute alte femei, într-o societate care ne plasează într-o competiţie sistemică, unele împotriva celorlalte – iată de ce feminismul nu va reuşi niciodată. Nu mă somaţi să mă iau de mână cu *surorile* mele până când mai mult de două procente din poziţiile de top vor fi ocupate de femei, până când succesul ei nu va mai însemna neapărat eşecul meu. Nu-mi spuneţi că nu sunt o *regină adevărată,* când o altă femeie prinde un peşte, iar eu sunt prea moartă de foame ca să mă bucur pentru ea.

Nu spun nimic din toate astea, *fiindcă* nu sunt aici ca să spun adevărul. Sunt aici ca să capitulez. Brett nu e singura care se comportă astfel din simţ de autoconservare. Mă las cuprinsă în această îmbrăţişare ca între străini, deşi izul parfumului franţuzesc pe care eu i l-am cumpărat, combinat cu mirosul corpului îmbrăcat în pijamaua cumpărată tot de mine, mă fac să mă simt rău.

— Mda, cred că putem îndrepta asta, spun eu.

Atinge-mi însă coroana şi o să-ţi pierzi un deget. Poftim, ia de tipăreşte fraza asta pe o cană şi vinde-o la colţ de stradă.

10. Brett

Asta se întâmpla anul trecut, la aniversarea de treizeci şi patru de ani a lui Steph. Mă mutasem pentru a doua oară la ea, după ce mă despărţisem de fosta mea prietenă, cea atât de instabilă emoţional. Sarah şi cu mine am locuit într-un zgârie-nori la intersecţia dintre North End şi Murray, care ne costa 4.500 pe lună. Apartamentul era cu cincizeci de metri pătraţi mai mare decât prima mea locuinţă, de la intersecţia străzilor York şi 67, cu maşină de

spălat vase şi vedere către un alt zgârie-nori, dincolo de stradă, fără şobolani, dar şi fără un sertar de bucătărie în care să încapă toate tacâmurile, ceea ce în New York City este luxul absolut. Fără şobolani şi fără spaţiu. A fost cea mai plăcută locuinţă în care am locuit pe banii mei, suficient de plăcută cât să mă prefac că relaţia încă mai funcţiona, dar în cele din urmă n-am mai putut suporta acuzaţiile făcute la beţie cum că nu mă *dedicam* complet. Procesul de anulare a unui contract de închiriere pentru un apartament newyorkez este mai greu de suportat decât o vizită la prânz la Direcţia de Circulaţie, astfel că am ajuns cu Sarah la un aranjament, în sensul că, dacă mă mutam, urma să plătesc un sfert din chirie până în toamnă, când avea să expire contractul. Sarah nu greşea întru totul când spunea că nu mă dedicam complet şi am simţit că îi datoram gestul de-a o lăsa să stea într-un apartament pe care niciuna dintre noi nu şi l-ar fi permis singură, cel puţin pentru următoarele câteva luni. Între timp, ca o dovadă vie a statisticilor Pew Research, am fost nevoită, din motive financiare, să mă mut înapoi în casa părinţilor mei surogat, la vârsta de douăzeci şi şase de ani.

Steph declarase că, pentru aniversarea celor treizeci şi patru de ani, nu voia decât o seară liniştită şi *coq au vin*-ul demenţial gătit de Vince – ceea ce era foarte atipic pentru ea. Ulterior, la desert, a recunoscut că nu voia să ofere dovezile unei aniversări reţelelor sociale sau presei. Se temea să îi amintească lui Jesse că îmbătrânise cu un an.

— E ridicol aşa ceva, am zis eu, reuşind să mă opresc la timp şi să nu încalc regula, spunându-i că e *nebună.*

— Eşti prea tânără ca să înţelegi, a spus Steph pe un ton isteric, răsturnând, cu furculiţa, felia neatinsă de tort aniversar de la Milk Bar.

Mi-a spus odată că medicamentele pe care le lua făceau ca toate dulciurile să aibă gust de carton.

— Pune-mă la încercare, spun eu, gândindu-mă să iau şi farfuria ei, dar nu voiam să par un porc, dat fiind că o golisem deja pe a mea.

De ce nu te poţi comporta normal? o aud pe mama. *Nu spun să nu mănânci desertul, spun doar să nu mănânci desertul plus desertul celorlalţi din jur.* O să mă furişez puţin mai târziu şi o să mănânc direct din cutie, m-am hotărât eu. Dacă aveam să rad totul, ceea ce era foarte probabil, o să le spun pur şi simplu că văzusem gândaci în bucătărie şi am aruncat tortul înainte să mai atragă şi alţi gândaci. La vremea respectivă, planul m-a mai liniştit.

— Deci, a spus Steph, aşezând furculiţa pe farfurie, cu dinţii în jos. În germană există cuvântul ăsta, *Torschlusspanik.* Se traduce prin „panica uşii închise". Îţi sună familiar?

M-am făcut că dau peste cap o sticlă de Coca-Cola imaginară.

— Până în rărunchi.

De partea cealaltă a mesei, Vince şi-a coborât capul, râzând înfundat.

— Las-o baltă, a spus Steph, lăsându-se pe spătarul scaunului cu paharul de apă strâns la piept, într-un gest defensiv.

Exista şi vin, dar nu beam decât eu şi Vince. *Am numai alcoolici în familie,* mi-a spus ea de atâtea ori, încât am început să suspectez că e vorba de mai mult de atât. Poate că Stephanie reuşeşte să atenueze asperităţile vieţii prin starea ei de vigilenţă permanentă.

— Hai, scumpo, de ce eşti aşa?

Vince a dat să apuce mâna soţiei sale, ascunsă la subsuoara celeilalte şi, când Steph nu a cedat, i-a prins doar încheietura. Stephanie n-a putut niciodată râde de ea însăşi. Lumea spune că încep imediat să fac glume pe seama celor din jur, dar eu sunt prima care să mă iau peste picior, când sunt „mult prea Brett". Stephanie pur şi simplu nu este în stare şi nu mi-am dat seama de asta până când nu am văzut cât de precaut trebuie să umble Vince în jurul ei. Părea că nu are nicio problemă să facă asta, dar am aflat ulterior că era epuizat.

— *Hai, te rog,* am implorat-o. Spune-ne. Eu n-am terminat nici liceul. Cum era să ştiu de… *borş cu spanac* sau ce ai zis tu acolo?

Mi-am mutat apoi privirea de la Stephanie la Vince, cu ochi mari de blondă prostuţă şi cu palma întinsă uşor – *nu-i aşa*? Vince a încercat să nu izbucnească iar în râs, dar nici Stephanie n-a mai putut să rămână serioasă.

— Te urăsc, a râs, parcă împotriva voinţei ei.

— Însă direct proporţional cu cât de mult mă iubeşti, aşa-i?

Am furat o furculiţă din felia ei şi am regretat pe loc. Nu mă făcea decât să vreau să iau toată bucata, cu ambele mâini, şi să muşc din ea ca din sendviş.

Stephanie a bătut darabana pe braţ, aşteptând s-o convingem să vorbească. În cele din urmă a spus, punându-şi paharul pe un suport de marmură:

— *Torschlusspanik* este senzaţia – teama – că nu mai ai mult timp. Eu o am, spuse ea, arătând cu degetul spre inimă. Cu ocazia acestei aniversări. Treizeci şi trei a fost ultima mea aniversare *adevărată.* Succesul de anul trecut a fost unul deosebit. E ultimul an în care oricine poate spune despre tine că eşti un *Wunderkind*[67], dacă e să rămânem la tematica germană.

Mi-am dres glasul şi am rostit cu mare atenţie.

— Hm, OK, continuă.

Mi-am ridicat sprâncenele către Vince, care a oftat obosit.

---

[67] „Copil-minune" (în germană, în original) (N.r.).

— Merge mai bine, a spus el, făcând un gest spre bărbie, în sensul că aveam glazură pe-a mea.

M-am șters pe față cu șervetul de in în carouri. *Din Japonia, șaizeci de dolari,* mi-a zis Stephanie când am spus că e drăguț, un lucru pe care îl face întotdeauna, vine cu un nume de brand și un preț când îi faci un compliment, de parcă n-ai ști nici măcar pe jumătate cât de drăguțe sunt lucrurile ei.

Stephanie și-a aplecat capul, ca și când ar fi cerut puțină răbdare ca să poată explica un concept profund unora profund imbecili.

— După reperele bine-cunoscute – șaisprezece ani ca să poți conduce, optsprezece ca să poți vota, douăzeci și unu ca să poți bea –, urmează o bună bucată de timp în care se presupune că-ți aduni toate mințile ca să devii adult. Dacă vei face ceva excepțional cu viața ta, abia la douăzeci și șapte de ani va observa societatea, doar dacă – ridică mâna ca semn să tac din gură, înainte ca eu să protestez – nu ești Brett Courtney, puștoaica-minune din lumea saloanelor boutique de fitness.

— Al naibii de adevărat, a spus Vince, umplându-mi paharul cu vin.

— Al naibii de adevărat, am aprobat și eu, ridicându-mi paharul pentru un toast ce s-a dovedit a fi solitar.

Stephanie a așteptat să-mi pun paharul pe masă, înainte să continue.

— Asta ne aduce la clubul celor de douăzeci și șapte de ani, în care îi avem ca membri pe Kurt Cobain, Janis Joplin și Amy Winehouse. Clubul merge pe ideea romantică a tinerilor virtuoși care sunt luați prea curând dintre noi. Apoi urmează aniversarea de treizeci de ani, cea mai sexy aniversare, care nu are nevoie de prea multe explicații. E momentul în care apar listele, la treizeci să fii printre primii treizeci cei mai puternici, cei mai influenți, cei mai bogați, tra la la și toți încep să spună, Doamne, are doar treizeci de ani? Nu mă crezi acum, dar ești doar un bebeluș la treizeci, așa e, insistă ea văzându-mi privirea sceptică. Apoi vine treizeci și unu, apogeul frumuseții la femei, apoi treizeci și trei, anul Iisus. După aceea, următoarea aniversare deosebită este la treizeci și cinci, când comunitatea medicală îți categorisește sarcina drept geriatrică.

— Scuză-mă, anul *Iisus?*

Vince și-a trântit șervetul pe farfurie.

— Brett, vorbește cu ea să-și vină în fire, eu am încercat, a zis el strângând farfuriile murdare.

— Lasă-le, Vince, a spus Steph.

— E ziua ta, iubire.

Vince a venit spre ea și a sărutat-o în vârful capului.

— Stai cu prietena ta.

— Trebuie să-mi găsesc pe cineva care și gătește, și face curat, am zis eu,

într-o încercare evidentă de a o convinge pe Stephanie să fie mai caldă cu soţul ei, să-şi dea seama cât făcuse pentru ea astăzi, să-l aprecieze.

În unele zile îi făceam reclamă lui Vince, în altele lui Stephanie, în funcţie de cine avea nevoie să fie promovat în faţa celuilalt.

— Sunt bărbatul mileniului, Brett! a spus Vince din bucătărie, dând drumul la robinet şi trecându-şi degetele sub jet, în aşteptarea apei calde. Ar trebui să ni te alături nouă. Gătim şi facem curat şi vă împăturim chiloţeii în nişte triunghiuri adorabile.

Am golit sticla de vin în paharul meu.

— Splendid, mai am nevoie de roze, bărbat al mileniului ce eşti!

Mi-am strâns un genunchi la piept şi m-am întors spre Steph.

— Aşa, deci anul Iisus…

Steph tăcut suficient cât să mă facă să nu mai zâmbesc.

— Anul Iisus, a început ea, cu o asemenea veneraţie în voce, încât mi-am dres vocea ca să-mi maschez râsul, este un an de o importanţă istorică fără precedent, dat fiind că este vârsta la care Dumnezeu a hotărât că fiul său a realizat tot ce avea de realizat pe Pământ. Anul tău Iisus este anul în care îţi dai seama că e acum ori niciodată, îţi încasezi banii adunaţi în fondul de pensii şi deschizi un magazin de îngheţată în Costa Rica. Este ultimul an în care poţi face o schimbare esenţială în cariera ta şi, în cazul în care dai lovitura, este ultimul an în care lumea se mai poate minuna de cât de tânără eşti.

— Steph, am spus eu, cedând pornirii de a izbucni în râs. Eşti o autoare de succes în topurile *New York Times,* şi o celebră casă de producţie din Hollywood îţi dă o grămadă de bani ca să-ţi ecranizeze cărţile. Apari într-un show TV cu o audienţă de două milioane de spectatori. Ai o *scară interioară* în apartamentul tău din centrul New York-ului şi trei genţi Chanel…

— Şi un gagiu care arată ridicol de bine, a adăugat Vince, făcându-şi apariţia la masă cu o sticlă nouă de roze, care era atât de rece, încât degetele lui lăsau urme translucide pe sticla aburită.

Am încercat să-i arunc lui Vince mingea la fileu.

— Care şi vorbeşte foarte cool! Se poate mai bine de-atât?

— Nu pot mai mult de atât, tocmai asta-i problema!

Steph a împins un suport sub sticla de roze şi a şters cu şervetul de in urma rotundă lăsată pe masa de stejar.

— *Scuze,* a spus Vince, de parcă cineva ar fi comentat.

— Am ajuns deja la vârf. Treizeci şi patru e un an nul. E anul a ceea ce-a fost. Nu mă mai cheamă înapoi pentru sezonul nou. Nimeni nu a supravieţuit după treizeci şi patru.

Vince şi cu mine am schimbat peste masă priviri stupefiate. Dar asta mi-a

dat de gândit.

— Nu-i adevărat, nu?

Stephanie şi-a pregătit degetele pentru numărătoare.

— Hai să examinăm probele, bine? Allison Greene, sezonul întâi, treizeci şi doi (atingându-şi primul deget). Carolyn Ebelbaum, sezoanele doi şi trei, treizeci şi doi de ani (atingând al doilea deget). Hayley Peterson, sezoanele unu, doi şi trei, treizeci şi trei de ani.

Şi-a lăsat toate degetele pe masă, ca o dovadă că nu mai are nimic de adăugat.

Am scuturat din cap, refuzând să cred că toate astea înseamnă ceva.

— E o coincidenţă, doar nu e ca o barieră de înălţime la intrarea într-un parc de distracţii. Nu trebuie să te dai jos din carusel la treizeci şi patru.

— Poate nu sunt dispusă să risc, a spus Steph, împăturindu-şi şervetul într-un pătrat neted. Trebuie să mă asigur că voi fi chemată din nou pentru sezonul patru. Cartea asta nouă nu prea face valuri şi am nevoie de show ca să se poată vinde.

— Fiţi gata, a spus Vince, reîntors în bucătărie, şi s-a apucat să cureţe o tigaie cu un burete de sârmă.

Sunetul oţelului pe fier îmi provoca durere de dinţi.

— Nu spune nu până n-am terminat, mi-a zis Steph, cu o voce mai scăzută decât am auzit-o vreodată.

De cealaltă parte a camerei, Vince îşi rotea degetul în dreptul urechii, de parcă ar fi învârtit vată de zahăr pe băţ, şi rostea pe muteşte: *nebună.*

Pe parcursul acelor săptămâni, cât am locuit cu Vince şi Stephanie, empatia mea a fost ca un drept de proprietate transferabil, ceva ce puteam închiria, în funcţie de cine lovea mai tare pe cine. Firește că auzisem bârfele în legătură cu Vince înainte de a mă muta – toată lumea le auzise –, dar am ales să o cred pe Stephanie, care mi-a spus că nu erau nimic altceva decât bârfe şi că ea şi Vince erau încă nebuni unul după altul. Am tot reflectat la diferenţa dintre a o crede pe ea şi dorinţa mea de-a o crede, m-am întrebat dacă eram atât de înnebunită să iau parte la o astfel de mascaradă şi mi-am dat seama că o idolatrizasem. Nu eram în stare să împac imaginea idealizată pe care mi-o făcusem despre ea cu clişeul care era în realitate, adică o nevestică amărâtă care îşi aşteaptă soţul, până târziu, după miezul nopţii.

Aveam cincisprezece ani şi Stephanie douăzeci şi trei când a publicat primul roman din trilogia ei. Îmi amintesc cum îi furam mamei mele exemplarul de pe noptieră, când pleca de acasă, memorând numărul paginii după fiecare lectură, pentru că, dacă aş fi îndoit colţul, mama ar fi ştiut că citeam o carte cu mult sex în ea şi *ai, ai, ai.* Poza de autor a lui Stephanie era una tipică de vedetă, cu ruj, cercei imenşi cu diamante în urechi şi un zâmbet

strălucitor. Biografia ei era cosmopolită la culme: Stephanie Simmons locuieşte în Upper East Side (nu în New York, nu în Manhattan, în Upper East Side!) împreună cu *mult adorata ei colecţie de pantofi Jimmy Choo*[68]*.* Atât de rafinată! Atât de frumoasă! *Stephanie Simmons este atunci când mi-am descoperit vaginul,* am glumit odată, când un reporter m-a întrebat cum mă simt acum, când am ajuns sub aripa ei. Stephanie a pus link-ul interviului pe Twitter de două ori. Îi plăcea că o adoram atât de mult şi asta s-a dovedit a fi cauza tuturor problemelor noastre.

Locuind cu Stephanie şi Vince, n-am putut să nu remarc că jucam pentru ea un rol asemănător cu cel pe care îl preluase şi Vince. Avea o tendinţă să graviteze spre acele persoane care îi erau inferioare ca statut şi pe care le aducea la un alt nivel, niciodată însă prea înalt. Nu a reacţionat prea bine când am început să reduc din diferenţa dintre noi două. A devenit mofturoasă, sufocantă, geloasă. De ce nu putea modera împreună cu mine a patra oară a emisiunii *Today*? De ce nu putea veni ca perechea mea la Gala Premiilor Femeia-Vedetă a Anului? Putea să-l ţină pe Vince sub papuc, într-o oarecare măsură, dar nu putea avea aceeaşi jurisdicţie asupra mea şi a început să mă urască din cauza asta.

Steph insistă asupra faptului că Vince *a ales-o* pe ea înainte ca show-ul să-i fi trecut măcar prin minte lui Jesse, pe când ea avea deja două cărţi publicate înainte de căsătorie şi un film la activ, *inspirat dintr-un roman de Stephanie Simmons.* N-o fi fost ea o vedetă recognoscibilă când l-a întâlnit pe Vince, dar în mod evident el i-a acceptat vestimentaţia, bijuteriile şi apartamentul cu portar din Upper East Side şi s-a îndrăgostit de stilul ei de viaţă. Cred cu adevărat că ulterior s-a îndrăgostit de ea. Dar să te măriţi cu cineva care se îndrăgosteşte mai întâi de ceea ce ai şi abia după aceea de ce eşti nu duce la o căsnicie foarte sănătoasă.

Aşadar, da, Vince e o japiţă din punctul ăsta de vedere. Dar nici Stephanie nu este mai brează. Ştia în ce se bagă când s-a măritat cu un tip ca Vince şi tot ea a comandat toate paharele alea cu picior, din cristal, de la Scully & Scully, fiindcă îi plăcea ideea unui soţ trofeu. Şi Vince este *chintesenţa* soţului trofeu – puţin cam dolofan –, dar suntem în New York, nu în Los Angeles, iar ochii ăia te cam dau gata. Dacă ar fi avut muşchii mai bine lucraţi, poate că s-ar fi răspândit ceva bârfe cum că Vince şi Steph se acoperă unul pe altul, într-un aranjament de genul Will şi Jada Pinkett Smith[69], dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

---

[68] Jimmy Choo Yeang Keat – designer de modă de origine malaysiană, celebru pentru colecţiile sale de pantofi de damă lucraţi manual (N.t.).

[69] Conform zvonurilor, actorii Will Smith şi Jada Pinkett Smith ar avea o aşa-numită căsătorie deschisă (N.r.).

Este greu să-ți pară rău pentru fiecare dintre ei și este greu să nu-ți pară rău pentru amândoi. Depinde de zi. Pe tot parcursul acelei zile aniversare, culminând cu seara festivă, m-am aflat în tabăra lui Vince. Ni s-a dedicat, trup și suflet, de când ne-am sculat, începând cu niște clătite dementiale cu ricotta și afine, aduse la pat, însă nimic nu a putut s-o bine dispună pe Stephanie. Suferă de un fel de dismorfie în ceea ce privește succesul ei propriu și le urez baftă celor care vor să încerce să o convingă că talentul și tenacitatea i-au fost recunoscute, în mod evident, Vince a sesizat exasperarea mea și de aceea a simțit impulsul să încalce regula de bază a *Goal Diggers,* făcând acel gest că este *nebună.* Am trecut din nou de partea lui Stephanie, uitându-mă la Vince, care își curăța setul de tigăi albe Le Creuset, cumpărate de soția lui, în bucătăria minunată plătită de soția lui. Oi fi eu logodită cu o femeie, dar știu un lucru despre relațiile hetero, și anume că bărbații care le fac pe iubitele lor *nebune* sunt întotdeauna cei care le-au împins pe marginea prăpastiei.

— Ascult, i-am spun eu lui Stephanie, și recunoștința din zâmbetul ei m-a făcut să-i evit jenată privirea.

Partea cea mai urâtă când îmbătrânești este că trebuie să ceri ajutorul celor mai tineri decât tine.

— Știi care este episodul de reality TV cu audiența cea mai mare din toate timpurile?

M-am gândit o clipă.

— Talk-show-urile nu se pun, nu?

— Nu.

— Dar rahatul ăla de WWE[70]?

— N-a contat nici cât negru sub unghie.

— Să dea dracu'! Care este? râd eu, sincer mirată.

— *Dealurile*[71], deschiderea sezonului al treilea. „Știi ce-ai făcut".

Am și văzut-o cu ochii minții pe Lauren Conrad admonestând-o pe Heidi Montag: *Știi de ce sunt furioasă pe tine. Știi ce-ai făcut!*

— Îmi amintesc, spun eu.

— Normal că-ți amintești. Arată-mi mie o femeie sub treizeci și cinci de ani care nu-și amintește conflictul dintre Lauren și Heidi. Un conflict memorabil. La fel cum e cel dintre Taylor Swift și Katy Perry, sau cel dintre Tonya Harding și Nancy Kerrigan, sau, căutând și mai în urmă, cel dintre Bette Davies și Joan Crawford. Agresiunea feminină e restricționată, și deci

---

[70] World Wrestling Entertainment – un program de wrestling profesionist care poate fi accesat pe WWE Network (N.t.).

[71] *The Hill,* reality show difuzat în perioada 2006-2010, centrat pe viața personală și profesională a unui grup de tinere femei din Los Angeles (N.t.).

tabu, și deci mină de aur pentru rating. Știai că fetițele de până la un an au tendințe agresive la fel ca băieții, dar noi le învățăm să-și reprime aceste instincte?

Citește acceptare pe fața mea și adaugă:

— Ei bine, da.

Mă gândeam la Kelly și la mine: mușcându-ne, zgâriindu-ne, smulgându-ne părul.

— Învățăm să ne schimbăm agresivitatea în pasivitate încă de mici, a ridicat Steph din umeri, de parcă era o știre veche de când lumea. Tocmai de aceea o luptă femeie cu femeie e un sport care aduce public. În luptă, femeile trebuie să fie creative. Suntem profesioniste. Lumea vine să ne vadă făcându-ne treaba.

— Eu și Jen ne certăm una cu alta, am remarcat eu.

— Dar v-ați certat dintotdeauna. Atunci când nu te-ai înțeles niciodată cu cineva, nu e loc pentru trădare. Publicul nu vrea luptă, vrea trădare.

— Și cum să le oferim așa ceva?

— Facem rost de o Lauren și de o Heidi.

Steph a întins mâna spre paharul *meu* și a luat o gură zdravănă.

— Te-aș lăsa chiar să fii Lauren Conrad, eu aș fi asupritorul, a spus ea, făcând mutra aia pe care o facem cu toții când bem ceva prea rece și prea repede.

Vedetele sunt la fel ca noi.

— Lupta, a continuat Stephanie, trebuie să fie destul de serioasă, încât publicul să nu ne poată acuza că suntem meschine și să nu ne lanseze pe Instagram învinuiri de genul *sunteți fete mari, așa că rezolvați-vă problemele odată.* (Dacă anticoncepționalele nu-i vor provoca infarct la treizeci și cinci de ani, o să se găsească o gospodină din Minnesota care, folosind un limbaj cât se poate de neortodox, o să-i spună lui Stephanie cum să se poarte în public.) De asemenea, cearta nu trebuie să fie atât de ireparabilă încât să nu ne putem împăca la timp pentru excursia în Maroc. Vom prinde sfârșitul sezonului în Maroc, mi-a promis ea. Nimic din ceea ce urma să facem nu avea să fie pentru totdeauna.

Punctul de pornire al acestei lupte serioase-dar-nu-ireparabile urma să fie cam așa: Stephanie a venit la mine, rugându-mă să-i bag sub nas Rihannei cartea ei, în ideea că ea ar fi fost ideală să interpreteze rolul lui Steph în adaptarea cinematografică a romanului, în cazul în care drepturile ar fi fost cumpărate. Eu am refuzat-o, iar Stephanie s-a enervat fiindcă, după tot ce a făcut ea pentru mine, eu îi *eram datoare.*

— Voi arăta ca o divă neagră delirantă, a spus Steph cu privirile în poală.

Și-a ridicat umerii și și-a strâns buzele.

— Dacă Jesse află că ne certăm, va trebui să mă recheme în sezonul următor ca să vadă cum se termină. Prefer să mă urască lumea vreme de câteva luni decât să fiu dată pe repede-nainte.

— Naiba să-l ia pe tipu' ăla, am spus eu, referindu-mă la autorul din *New York Magazine* care începuse să-i spună *Somnache* lui Stephanie în articolele despre sezonul al treilea.

Dar, dintr-odată, am început şi eu să simt frica ei, de parcă ar fi fost o aplicaţie cu opţiuni de distribuire. Exista o probabilitate foarte mare ca aliata mea cea mai apropiată din show să nu mai fie rechemată. În ultimul sezon fusese superplictisitoare la filmări. Marc făcea poante că îşi lua doza de Ritalin în funcţie de scenele cu Stephanie, iar Lisa venea mereu s-o şteargă pe faţă cu un şervețel Starbucks, numind-o mereu Miss New York, fără nicio urmă de prietenie în glas.

Şi, uneori, când Stephanie se opreşte din zâmbit, dar liniile din jurul gurii rămân conturate, arată într-adevăr de parcă ar fi început să îmbătrânească.

Voiam să se creadă că neînţelegerea avusese loc în absenţa camerelor de filmat, cândva, între sezoane, şi noi, ca nişte actriţe adevărate, am trecut la fapte. De îndată ce contractul meu de închiriere expira şi nu mai trebuia să-i plătesc chirie lui Sarah, mi-aş fi putut permite să mă mut şi acela ar fi fost momentul în care n-am mai fi vorbit una cu alta. Nu puteam să facem abstracţie de presă, de ceilalţi colegi de distribuţie, de *Jesse,* nici măcar acasă, seara târziu, când ne trimiteam mesaje cu emoticoane cretine. Văzuserăm ce se întâmplase cu Hayley, când i-au accesat ilegal telefonul, şi nu puteam risca să se prindă careva. De aceea, nu am sunat-o pe Steph să o felicit pentru apariţia noii cărţi, chiar dacă muream de nerăbdare s-o fac. Chiar dacă nu ştiam ce să-i fi spus: *Îmi pare rău? De ce nu mi-ai spus niciodată? Chiar este adevărat?*

Tot din aceeaşi cauză n-am putut s-o avertizez despre prânzul cu Jesse şi cu sora mea. Poate aş fi putut găsi o cale de a lua legătura cu ea dacă aş fi crezut că sora mea ar putea fi şi altceva decât un candidat al Partidului Verzilor. Am crezut sincer că era vorba de o întâlnire din milă, de hatârul prea naivei mele surori. Firește că ochii lui Jesse aveau să sticlească în faţa nepoatei mele, micul mogul de doi metri, cu stele în priviri. Firește că Steph avea să interpreteze decizia de a distribui doi membri din familia noastră drept disperarea mea de a fi în lumina reflectoarelor, în ciuda planului nostru. Îmi permit să cred că, în acel moment lupta a devenit reală pentru ea, deşi, undeva, foarte adânc, ştiam că nu era adevărat. Undeva, foarte adânc, ştiam despre ce era vorba de fapt.

Mi-a trebuit ceva timp, până la şedinţa de producţie cu toată distribuţia, ca să-mi dau seama că lupta nu mai era o prefăcătorie. Eu şi cu Steph eram

singurele din distribuție care țineam legătura în afara filmărilor. Așadar era normal ca eu să nu mă fi văzut cu Lauren sau Jen până la ședință. Nu fusese însă normal ca Steph să se vadă cu ele. Și, când toate mi-au întors spatele cu Marocul, am știut că nu mai avea nicio legătură cu „refuzul" meu de a-i oferi cartea celebrei mele cliente.

Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă lui Yvette nu i s-ar fi făcut milă de mine și nu m-ar fi trimis să descopăr obiceiurile alimentare ale lui Jen. Mi-am dat seama că aveam două variante. Aș fi putut să dau pe față planul lui Steph, dar ar fi trebuit totodată să recunosc și rolul meu în chestia asta, iar Jesse, care nu suportă bloggerii de modă, cu excepția Leandrei Medine[72], și poveștile false, ar fi făcut o criză. Sau aș fi putut face pe proasta. Să pretind că totul era parte dintr-un plan, că Stephanie nu voia să-mi facă vânt din show și nici nu mă disprețuia sincer și să-i dau înainte cu împăcarea, așa cum ne înțeleseserăm inițial, până la finalul apoteotic cu Marocul. Spre marea mea ușurare, Steph a jucat corect, când am înghesuit-o în baie, la evenimentul lui Lauren.

Numai că acum, în loc să ne prefacem că suntem certate, ne prefacem că suntem prietene. Nici în visele mele cele mai sălbatice nu mi-aș fi putut imagina că lupta va deveni reală și prietenia o prefăcătorie.

11. Stephanie

Mă întâlnesc cu Brett la Barneys, ca să mă ajute să-mi aleg pantofii pentru dineul cu Regizoarea de Film Nominalizată la Oscar. Am recitit reminderul Lisei trimis în dimineața asta, devreme. *REMINDER: asta e prima dată când te întâlnești cu Brett de când v-ați împăcat în baie, la petrecerea lui Lauren.* Notița asta este necesară, câtă vreme ea pornește de la ideea că noi ne-am mai întâlnit de la petrecerea lui Lauren, acum trei săptămâni. Și de ce n-am face-o? Ne-am „împăcat". Lucrurile au „reintrat în normal". Plec în Maroc. Ce mi-aș dori să nu pun ghilimelele astea!

Lisa ne trimite astfel de remindere, înaintea celor mai multe scene, din rațiuni legate de cronologie. Nu avem episoade cu scenarii scrise, dar ne corelăm între noi. Nu filmăm cronologic, uneori filmăm întâi o întâlnire la cafea după o ceartă majoră între două dintre noi, în care „pregătim" confruntarea, dar scena va fi difuzată în emisiune ca și cum ar fi avut loc după. Înainte să mă întâlnesc cu Brett, Lisa îmi trimitea *REMINDER: ultimul*

[72] Leandra Medine Cohen – scriitoare și bloggeriță specializată în modă și lifestyle (N.t.).

lucru pe care l-aţi discutat a fost arestarea lui Lauren, când, de fapt, de atunci, noi vorbiserăm despre un milion de alte lucruri, unele în faţa camerelor, altele nu. Începi să înnozi firele, în timp ce filmarea înaintează, reminderele servind drept titluri pentru poveştile care se intersectează. E evident că reconcilierea dintre Brett şi Steph va fi în centrul sezonului ăstuia, aşa cum am plănuit.

De la evenimentul lui Lauren, am tot aşteptat… ceva din partea ei. Dacă mi-ar fi trimis mesaj, i-aş fi răspuns că ar fi trebuit să mă sune. Dacă m-ar fi sunat, aş fi spus că ar fi putut să-mi spună asta în faţă. N-ar fi fost bine, orice ar fi făcut, dar pentru mine ar fi contat foarte mult.

Am mai pierdut prietene, dar niciodată nu am simţit aşa ceva, de parcă aş fi avut un atac cerebral şi acum reînvăţam cum să merg, care mână este dreapta şi care stânga. Brett mi-a furat instinctele, m-a făcut să-mi dezvălui vulnerabilităţile, pretextând că mi le mărturiseşte pe ale ei. I-am spus amănunte dureroase, pe care nu i le mărturisisem, în linii mari, decât lui Vince, şi, cel mai important, dimensiunile luptei mele cu depresia. Urăsc cuvântul ăsta, depresie. Când îl aud, mă gândesc la labradorul ăla negru din reclame, cu jucăria în gură, scheunând să fie scos la plimbare, şi stăpânul lui, lat, de neurnit de pe canapea. Îl urăsc pentru că este adevărat. Când depresia mea e la apogeu, nu îi auzi urletul, ci căscatul. Mi-am udat aşternutul, fiind trează şi nebăută, doar pentru că efortul de a mă ridica şi de a merge câţiva paşi până la toaletă îmi părea o culme insurmontabilă. Faptul că Brett ştie asta – şi multe altele – şi faptul că am pierdut-o mă fac să mă simt de parcă sentimentele mele au făcut picioare şi au plecat în lumea largă, la agăţat, purtând fuste mini şi tocuri de curvă. Simt mereu ameninţarea expunerii în public, dar teama este întotdeauna pe locul doi faţă de durerea despărţirii. Mi-am deschis inima în prezenţa lui Brett. Mi-am întors spatele doar o secundă, şi a şutit-o.

În ultima vreme, m-am tot gândit că universul ne-a pus la încercare când a ticluit tot acest scenariu şi că nu i-a plăcut de niciun fel (ştim cu toţii că universul e un bărbat). S-a uitat la noi şi ne-a spus dezgustat: *Ah, căutaţi de fapt un motiv de ceartă?* Dacă nu aş fi propus eu, dacă nu aş fi provocat niciodată destinul, s-ar fi întâmplat toate astea? *Stai puţin,* gândesc eu, în timp ce lunec pe lângă un manechin care are atâta catifea pe el, că şi Prince s-ar fi simţit jignit. Nu cumva crede că este vina mea? A aşteptat în tot acest timp ca *eu* să-i spun ceva *ei?* Tandreţea care mă năpădise se evaporă, în timp ce liftul mă duce spre etajul cu încălţăminte. Asta ar fi atât de tipic pentru Brett care, sunt convinsă, face toate faptele astea bune doar ca să fie absolvită de cele rele.

Ajung la etajul cinci ca să descopăr că sunt prima. *Nu contează,* mă

gândesc împăcată la gândul apariţiei lui Brett, transpirată şi agitată fiindcă ştia că mă va găsi încordată şi sâsâind ca un şarpe. Urăsc să aştept. Minutele trec şi îmi dau seama nu numai că nu ajunge la timp, dar şi că întârzie. Întârzie foarte mult. Zece minute. Şaptesprezece. Douăzeci şi două.

— Dacă nu ajunge în cinci minute, am plecat, îi spun lui Rachel, producătoarea noastră de teren, care habar n-avea că la Barneys nu se găseau şlapi de plastic.

Ştiu că Rachel câştigă 38.000 pe an şi că eu sunt o snoabă incurabilă, dar starea mea de spirit se descompune de la o secundă la alta.

— Lasă-mă să văd pe unde e, spune Rachel, dându-se într-o parte ca să o sune.

Dar chiar atunci, parcă la un semn, Brett apare de după colţ, câtuşi de puţin stresată, purtând un tricou scump şi blugi extravaganţi, precum şi perechea aia de pantofi albi, de pânză, care costă mai mult decât un laptop. Îmi dau seama, amuţită, că arată tânără şi bogată. *Dar este oare drăguţă?* mă trezesc întrebându-mă, meschin. Este o fată *corpolentă,* degradată de la rangul de *mare,* statut pe care şi-l asumase ea singură, în primul sezon. *Femeia americană obişnuită poartă măsura 18. Dacă eşti „mare", ce mai suntem noi atunci?* (Frază editată pentru topică, ortografie şi punctuaţie. Discuţia chiar a avut loc pe Facebook). Am fost tentată să-i dau o replică usturătoare, *Nu eşti decât o balenă, păpuşă,* dar Brett nu suportă să primească unlike, vrea să fie pe deplin înţeleasă. A răspuns în parte fiecărei miorlăite XXL şi şi-a cerut scuze, explicând că la New York pe locul întâi sunt slabele şi că de aceea adeseori se simte *mare* comparativ cu semenele ei. Le-a mulţumit tuturor pentru acest moment din care a învăţat ceva, care i-a adus aminte că se învârte într-o bulă a celor privilegiaţi şi a jurat că, pe viitor, va avea mai multă grijă la exprimare atunci când vorbeşte despre corpul uman. Ce spectaculoasă pierdere de timp pentru toată lumea!

Habar n-am ce mărime poartă Brett, deşi nu este nici măsura optsprezece şi nici patru, pe care o am eu, iar eu sunt *mai mare* decât Jen şi Lauren laolaltă. Ştiu însă că formele ei sunt proporţionate şi că pielea coapselor ei şi a burţii – din care am văzut destul, din păcate – este extrem de netedă, fără falduri sau celulită. Este un trup mai mare, dar nu unul convenţional, şi încă n-am zis nimic de faţa ei, care, cu ochii ăia căprui imenşi, de desene animate, şi cu pielea aia măslinie perfectă, este absolut încântătoare. Se pare că răspunsul este evident: *Este drăguţă? Da, este.* Nu ştiu însă dacă am dreptate. Poate fiindcă Brett se comportă într-un fel care dă de înţeles că nu crede aşa ceva. Vorbeşte întruna despre autocompătimire, despre cum femeile trebuie să-şi dezvolte căile neurale către dialogul iubitor şi blând cu *sinele* (sine, sine, sine), pentru ca apoi să se sucească şi să-şi maltrateze

pielea cu toate tatuajele alea sordide. Şi am văzut şi modul în care se hrăneşte. Pe vremea când locuiam împreună, Brett mânca în draci, băga în ea cutii întregi de gofre congelate, înghiţind cu lingura, la miezul nopţii, amestecuri ciudate de zahăr, făină şi vanilie. Nu era nimic iubitor sau blând în chestia aia. Era comportamentul şiret şi ascuns al unei persoane complet ruşinate de ea însăşi.

Brett îmi zâmbeşte, sfioasă, fără însă să-şi ceară scuze. Sunt împrejmuită de un zid de cutii de pantofi, pe un picior având o sanda Aquazzura roz, iar pe celălalt o cizmă de piele întoarsă Isabel Marant. Mă ridic să-mi examinez picioarele în oglinda de pe podea şi Brett ia gestul drept o invitaţie la îmbrăţişare. Nu o pot respinge, acum, cu camerele de filmat în jur. Împotriva dorinţei mele, o cuprind cu braţele şi îmi cufund faţa în umărul ei. În timp ce inspir mirosul şamponului ei marocan, compar, în piepturile noastre lipite, bătăile lente ale inimii ei cu ritmul meu panicat şi mă întreb, binevoitoare. *S-a îngrăşat oare şi mai mult?*

— A fost greu să găseşti? o întreb când ne îndreptăm.

— Să găsesc ce?

— Raionul de pantofi. Ştiu că mai este unul la etajul şapte şi tu nu prea ajungi aici.

Brett nu înţelege.

— Nu. Adică, l-am găsit.

— Atunci, ai întârziat pur şi simplu, rânjesc eu sălbatic. Brett îşi verifică ceasul Cartier de la mână. O piesă frumoasă care pare de epocă. Cât de relaxată poate fi?

— Am venit cu cinci minute mai devreme, pentru tine. Preţ de o clipă, ultimele opt luni dispar din viaţa mea. Amândouă ne întoarcem şi ne uităm la Rachel.

— Mi s-a spus la 11, zice ea cu un aer vinovat.

Uneori, cei de la producţie transmit distribuţiei ore diferite de sosire. E o şmecherie ordinară, menită să ne umplem de ură încă dinainte de a începe filmarea. Pui o egomaniacă să aştepte şi ne faci să simţim că timpul nostru n-are valoare, iar noi suntem enervate şi puse pe harţă. Chiar şi atunci când reuşim să găsim o rezolvare, cum tocmai am făcut noi, atmosfera e deja una agresivă. Voi fi cordială cu Brett, dar sobră, şi toţi mă vor considera o viperă, fiindcă susţin că am depăşit faza aia, când de fapt nu am depăşit-o, şi toate astea vor duce la o secvenţă delicioasă de vreo două minute.

Ei bine, dacă tot urmează să fiu portretizată ca o scorpie, atunci măcar s-o fac până la capăt. Bag mâna în geantă, ca să iau cadoul pregătit mai devreme pentru Brett. M-am tot gândit dacă să i-l dau sau nu, dar acum producţia şi figurile ei nasoale tocmai m-au făcut să mă hotărăsc.

Brett râde.

— Ce?

Bagă mâna în geanta *ei* şi îmi oferă o cutie lungă şi îngustă, împachetată festiv.

— Şi eu ţi-am luat ceva.

Le deschidem în acelaşi timp. Eu am primit o pereche de ochelari de soare Wayfarer, roşii, cu inscripţia SPOKE, în alb, pe unul din braţe. Cadoul lui Brett este cartea mea de memorii, cu autograf. Ceva mai lipsit de subtilitate se putea?

— Doamne, ce scorpii suntem! râde Brett, drept în faţa camerelor.

Îmi retrag cuvintele – nu puteam fi mai lipsite de subtilitate de-atât, dar Brett putea. În decursul anilor, nu prea mi-am expus cărţile, deoarece femeile sunt acuzate că îşi fac prea multă reclamă. Doar dacă nu eşti Brett, care nu poate nici măcar să strănute fără să-şi şteargă nasul cu batista brodată cu SPOKE. Marea Putoare reuşeşte întotdeauna să-ţi ia faţa, fără nicio avertizare.

— Ochelarii sunt pentru Maroc, îmi spune ea, luând cartea şi proptind-o de piept, cu coperta în sus. Iar pe asta o voi aşeza la loc de cinste, în noul meu apartament.

— Cum merge? întreb eu, cu ochii sticlind de curiozitate obligatorie. E probabil ceva total diferit faţă de vremea când trăiai cu Sarah. Acum sunteţi *logodite,* vreau să spun.

Încep să râd, de parcă împărtăşeam o glumă numai de noi ştiută.

— Suntem amândouă atât de ocupate, că abia reuşim să ne vedem, spune Brett, pe un ton neutru.

E un răspuns inteligent. Răspuns de politician.

— Asta nu înseamnă neapărat ceva rău, răspund eu. Căsnicia mea îşi păstrează prospeţimea datorită turneelor mele de promovare a cărţii. E bine să ne mai petrecem timpul şi separat. Când ajung acasă, eu şi Vince nu ne mai putem ţine mâinile acasă, spun eu, zâmbind sugestiv.

Nu sunteţi singurele care aveţi o relaţie fierbinte, drăguţelor!

Aşa cum speram, Brett este vizibil stânjenită. Mulţumită, îmi îndrept privirea spre picioare.

— Care sunt potrivite pentru cina cu Regizoarea de Film?

— Sandalele, cu siguranţă, spune Brett, fără să ezite. Fără dubiu.

— Alea roz, cu *fundă*? scot eu un ţipăt. Da' ştiu că fata aia te-a înmuiat, nu glumă.

Brett se îndreaptă de spate. Nu i-a plăcut asta. Ştiam că n-o să-i placă.

— Mie mi se par bej.

Mă aşez, îmi trec bareta peste gleznă şi închei catarama.

— Rozalii, spun eu, cu un mic rânjet.

Brett este mult mai feminină decât lasă să se vadă.

— Sunt rozalii, subliniez eu.

Ridic privirea înspre vânzătoarea care se apropie.

— Iau cizmele Isabel Marant şi sandalele Aquazzura – dar sandalele să fie măsura opt[73].

— Vreţi să le încercaţi mai întâi, să fiţi sigură că vă vin? întreabă vânzătoarea.

— Nu eu, dar ea o să vrea să probeze.

Fac un semn din cap spre Brett, care taie aerul cu mâinile, refuzând:

— Nu, categoric nu!

— Categoric da, spun eu apăsat. Cartea nu poate fi cadoul meu, nu după ce am fost surprinse pe cameră cadorisindu-ne cu propriile obiecte promoţionale. Asta este cadoul meu de logodnă pentru tine. Plec într-un alt turneu de promovare a cărţii, apoi am această cină în Los Angeles, firește, şi nu pot să…

Mă opresc. Petrecerea de logodnă a lui Brett trebuia să fie o surpriză.

— Adică… vreau să spun că mă simt prost că nu am făcut nimic pentru tine până acum.

Brett îmi aruncă o privire nelămurită, nu le probează, se apleacă doar să verifice preţul agăţat de sanda. Trage aer în piept şi-o pune la loc.

— Poţi să-mi cumperi o lumânare sau aşa ceva. Sunt prea scumpe.

— Termină, spun eu ironic. Nu sunt cu mult mai scumpe decât rupturile astea.

Ridic dintr-o sprânceană spre tenişii ei. În timp ce Marc pune camera pe ei, Brett îşi îndoaie degetele de la picioare, de parcă ar vrea să ascundă dovada incriminatoare. Nu trebuie decât să cauţi pe Google şi vei afla că tânăra noastră speranţă luptătoare a dat cinci sute de dolari pe o pereche de pantofi de sală.

Vânzătoarea se întoarce cu sandalele de mărimea potrivită pentru Brett şi ea îşi scoate fără chef tenişii şi le probează. Totul se schimbă, odată cu încălţările alea de vampă, cu tocuri de zece. De parcă, în sfârşit, înfăţişarea ei se potriveşte cu ceea ce ştiam eu despre ea. Îmi scotocesc creierii în căutarea vreunei alte insulte mascate.

— Ai lăsat în pace membrele superioare? comentez eu, observându-i ultimul tatuaj de pe interiorul gambei, un cuvânt străin, cu aspect arăbesc.

Cerneala este roşu SPOKE, firește.

Brett îşi dă ochii peste cap:

[73] Mărimea 39 în Europa (N.t.).

— Deocamdată, mami.

Clipesc de parcă a îndreptat spre ochii mei o rază laser. A vrut sau nu să scoată în evidenţă diferenţa de vârstă… dar cum îşi permite!

— Steph, eşti una dintre cele mai generoase persoane pe care le ştiu, se grăbeşte Brett să zică, văzând ce efect a avut gluma ei. Nu pot însă să accept. Faptul că ai amânat conceperea copilului ca să mergi în Maroc este un cadou de logodnă mai mult decât suficient.

Scotocesc prin geantă după portofel. O să plece cu sandalele alea, chiar dacă va fi să i le înfig în ochi!

— Doctorul mi-a spus că virusul Zika nu-i acum un pericol în Maroc. Chiar nu e niciun sacrificiu.

Îmi găsesc cardul argintiu cu care vreau să plătesc.

— Şi, în plus, au un aer de nuntă. Vei avea o mulţime de evenimente la care să le foloseşti, în viitorul apropiat.

Privirile ni se ciocnesc. Parcă am fi la ceremonia unei nunţi, când preotul se adresează mulţimii: *Dacă ştie cineva un motiv întemeiat pentru care această pereche nu se poate uni în actul căsătoriei, să vorbească acum ori să tacă pentru totdeauna.*

— Tot nu-mi vine să cred că vei avea un copil, spune în schimb Brett.

— Tot nu-mi vine să cred că te măriţi, îi dau replica, fără să clipesc.

Zâmbim politicos şi tăcem deocamdată.

12. Brett

Ajunul Anului Nou? Reuşesc să fac un pas peste o baltă de pe stradă, ale cărei margini abia se disting. Mă simt superimportantă în încălţările pe care mi le-a cumpărat Steph şi pe care le port doar pentru că Arch m-a rugat atât de frumos. Cu rochia de dantelă, mi-a sugerat ea. Ultima oară când Arch s-a dus cu treburi la Los Angeles, mi-a adus o rochie-caftan bej, în formă de clopot, cu model înflorat. Arată de parcă ar fi luată direct din dulapul Pacostei Verzi, dar trebuie să recunosc că nu arăt deloc rău în ea. Cred că s-ar fi potrivit drăguţ cu tenişii mei, dar ce-i cu clişeul ăsta sexist? *Soţie mulţumită, viaţă fericită!*

Aici trebuie să spun ceva, în sensul că nu am intenţionat să achiziţionez o pereche de tenişi de cinci sute de dolari. Am sfârşit prin a-i avea din cauza vremii proaste şi a mersului cu capul în nori. Într-o dimineaţă, ducându-mă să verific amenajarea sălii din Soho, am călcat într-o baltă şi apoi am intrat în primul magazin care avea tenişi în vitrină. Nici nu m-am gândit să verific

preţul – cât ar fi putut costa o pereche de tenişi? –, iar vânzătoarea fusese atât de amabilă şi drăguţă şi avusese numai cuvinte de laudă despre SPOKE. Nu era s-o las fără comision când a scos bonul, deşi era să leşin când mi-a comunicat paguba. *Îi veţi purta în fiecare zi,* mi-a promis ea, ceea ce am şi făcut, ca să justific risipa, până când Arch m-a rugat să-i ascund în dulapul din hol, ca să nu ne impută dormitorul.

Adevărul e că o pereche de pantofi de sport de cinci sute de dolari nu mai înseamnă o risipă pentru mine. Nu-mi permit să fac asta zilnic, dar nu pot, din când în când, să mă răsfăţ pe mine sau pe cei pe care-i iubesc cu câte ceva extravagant, fără să mă dau peste cap? Ba da, pot. Sezonul ăsta am intrat într-o altă grilă de impozitare şi încă nu mi-am dat seama cum să împac această situaţie cu rolul meu de „persoană cu venituri scăzute". Sunt mândră de cât de departe am ajuns, dar nu vreau să mă înstrăinez de femeile care se luptă cu problemele financiare, aşa cum făceam şi eu. Nu e nicio mirare că acum colegele mele sunt pornite să scape de mine. Vor să mă pedepsească din cauza propriilor lor temeri. Nimeni nu le opreşte să ceară mai mulţi bani.

— Întotdeauna mi-am imaginat că mă voi căsători în aer liber, spune Arch, acceptând mâna pe care i-am întins-o şi dându-se jos de pe bordură cu aerul insectei-călugăriţă.

Şi ea poartă sandale cu toc înalt, doar că ale ei sunt legate pe gleznă cu două pampoane îmblănite.

— Putem merge undeva de Anul Nou? spun eu uitându-mă în ambele direcţii, înainte să traversăm strada. În Anguilla?

— O să fie oricum o călătorie obositoare pentru familia mea, răspunde Arch strecurându-şi trupul zvelt, pe lat, printre două maşini parcate. Mulţumesc, îmi zice zâmbind victorioasă când îi ţin uşa să intre.

— Nu avem rezervare, îi spun fetei de la intrarea în L'Artusi. E ceva liber la bar?

— Hmm, mormăie ea, frecându-şi bărbia cu pumnul, în timp ce scanează tableta din faţa ei. De fapt, tocmai a anulat cineva.

Mai atinge de câteva ori ecranul tabletei şi ia două meniuri sub braţ.

— Mai e o masă liberă la etaj.

De mirare, sprâncenele mi se ridică până-n creştet. Să nu aştepţi la L'Artusi sâmbătă seara? Super!

Arch o ia înaintea mea, ţinându-mă de mână şi conducându-mă prin restaurant. Trec pe lângă o fată care scapă cuţitul de pâine din mână, la vederea mea.

— Brett, strigă ea, făcând din mână cu un aer uşor cherchelit. Te iubesc!

Prietenul ei o prinde de mână, mormăind, *Doamne, Meredith!*

— Să ai o seară frumoasă, Meredith, îi spun râzând peste umăr, iar ea își smulge mâna și o propteşte în fața prietenului ei, în semn de: *Vezi? I-a plăcut!*

— Ce-ai zice de o nuntă undeva, pe la jumătatea distanței? strig eu peste zgomotul de sâmbătă seara, târându-mi picioarele pe scări în sus, în urma lui Arch.

Ridică-ți picioarele când mergi, Brett, obișnuia mama să mă certe, când mă învârteam prin bucătărie, întrebându-mă ce alt coșmar cu minimum de carbohidrați mai urma să gătească la cină. O lungă și sobră tăcere punctează fiecare pas pe care îl face Arch. Un alt motiv pentru care mama ar fi preferat-o probabil pe ea.

În capul scărilor, Arch se oprește ca să mă aștepte. Prima mea reacție este că sistemul de rezervări dă rateuri, pentru că nu există absolut nicio masă liberă acolo. Nu sunt mese și gata, doar câțiva oameni în picioare, ținând sticle de șampanie în dreptul șoldului. Apoi văd camerele de filmat, o văd pe Lisa, îi văd pe părinții lui Arch, pe Kelly, Layla și Jen, pe Lauren și Vince și, cel mai șocant, o văd pe *Jesse,* și apoi se aud strigătele de felicitare, ca ultima piesă din acest puzzle.

— Arch, exclam eu, acoperindu-mi nasul cu mâinile, în timp ce îmi dau lacrimile.

— Mama și tata au vrut să-ți facă o surpriză, spune Arch, râzând ușor, dar și ochii ei sunt umezi.

— Ah, Doamne, vino-ncoa'!

Mă ia de încheietura mâinii și mă trage la pieptul ei.

Se aude un *Ohh!* general, iar părinții ei se apropie primii, apoi Lisa, Marc și cameramanii se dau un pas în spate.

— Ești cu adevărat surprinsă? mă întreabă mama lui Arch, pe un ton ușor sceptic.

Zâmbetul ei mă face să mă simt ca un rahat cu ochi. *Nu merit să vă am pe fiica ta și pe tine în viața mea,* mă gândesc, în timp ce o îmbrățișez.

— Sunt cât se poate de surprinsă, îi mărturisesc doamnei doctor Chugh și mă las cuprinsă de corpul ei cald și dolofan ca o pernă.

Tot așa aș fi simțit-o și pe mama, dacă m-ar fi lăsat s-o îmbrățișez mai des. Așa ar trebui să fie o mamă, moale, dar și fermă, să aibă o greutate, să dea senzația de permanență. Arch a moștenit înălțimea și picioarele lungi de la tatăl ei, Satya. Nu eram prea sigură cum aveau să reacționeze părinții unei tinere femei de origine indiană la faptul că fiica lor s-a combinat cu o americancă tatuată, cu inel în nas și sfârcurile umede, dar Arch mi-a spus că la douăzeci și trei de ani le prezentase părinților ei prima iubită, iar acum avea treizeci și șase, și oare i-am văzut fundul? Să fac un calcul și să-mi dau

seama că mai fuseseră multe înaintea mea.

Banii murdari ai familiei vin dinspre partea tatălui şi ambiţia progresistă feminină dinspre partea doamnei doctor chirurg Chugh, pensionată, care a lucrat la Spitalul pentru copii Lucile Packard şi care a făcut apel la literatura medicală când Arch le-a mărturisit situaţia. *Nu există tratament medical pentru homosexualitate şi avem o singură fiică,* a spus doctoriţa Chugh, convingându-şi soţul să accepte ideea. S-a oferit să vorbească şi cu tatăl meu în acelaşi mod, dar problema este că tatăl meu are două fiice.

Mă desprind din îmbrăţişarea doctoriţei Chugh ca s-o privesc mai bine. Se îmbracă întotdeauna la fel, fie că e zi sau noapte, vară sau iarnă: un sacou închis la culoare, jeanşi la fel, pantofi fără toc roşii sau albaştri şi întotdeauna o eşarfă de mătase colorată care porneşte exact de unde se sfârşeşte tunsoarea părului ei grizonant.

— Mulţumesc foarte mult, voi aţi plănuit totul?

— Noi am sugerat Per Se[74], dar Arch a spus că nu este *stilul tău,* spune doctoriţa Chugh, ridicându-şi degetele în semn de ghilimele, deşi e clar ce vrea să spună.

— Noi *nu suntem cool.*

— Mamă, am spus că Per Se nu este *cool,* intervine Arch, sărutându-şi mama pe creştet.

— Tu eşti cea mai *cool,* doamnă doctor Chugh, şi Satya la fel, râd eu.

Mă ridic în vârful picioarelor să-l îmbrăţişez pe tatăl lui Arch. Îmbrăţişarea lui e timidă, dar e o îmbrăţişare.

— Suntem fericiţi pentru voi două, îmi spune el şi mă bate pe umăr.

Mâna lui se încurcă în părul meu şi râdem jenaţi în timp ce-l eliberez.

Arch o ţine pe mama ei de umăr. Ca şi Kelly, este cu un cap mai înaltă decât femeia care a născut-o.

— Mama şi tata vor să ştie dacă există vreo şansă să te convingă să facem nunta în Delhi.

— Am făcut nunta la Roseate[75], spune doctoriţa Chugh, radiind toată când îşi aminteşte. A fost minunat.

Satya aprobă din cap, uitându-se nesigur la unul din microfoanele cu braţ de deasupra noastră:

— A fost, într-adevăr.

Arch îşi pune palma pavăză şi se apleacă spre mine, şoptindu-mi:

— Nu facem nunta la Roseate.

— Ce-ai spus? o întreabă doctoriţa Chugh pe fiica ei.

---

[74] Restaurant newyorkez cu specific american şi francez (N.r.).

[75] Hotel din New Delhi (N.t.).

— O să ne gândim la asta, râde Arch. O, Brett, spune ea când mulţimea se apropie de noi tot mai mult. Cred că trebuie să faci un tur.

Ridic privirea, la timp să o văd pe Jesse mişcându-se prin încăpere ca o ambulanţă cu sirena pornită. Femeile se dau la o parte din calea ei.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici! îi strig, în timp ce sare în braţele mele şi – *nu acum!* – mă cuprinde cu picioarele în jurul taliei.

Mă uit repede, să văd dacă socrii mei ne văd… se holbează! Mă prefac că mă împiedic sub greutatea considerabilă a lui Jesse, sperând că se prinde şi că mă eliberează.

— A fost asta sau varianta de a ateriza, cu capul înainte, într-o sticlă de Casamigos.

Slavă Domnului că Jesse îşi pune picioarele pe pământ şi mă împunge cu coatele în coaste atât de tare, că gem de durere, de parcă îmi aplică manevra Heimlich.

— Mi-ai frânt inima, femeie, suspină ea, aruncând o privire peste umărul meu.

Nu trebuie să mă uit în spate ca să văd că e cu ochii pe Arch.

— Dacă tot trebuia să te pierd, măcar să fie pentru cineva deosebit şi, sincer, care să dea bine la cameră, cum e Arch.

Îşi sprijină fruntea de a mea şi îmi şopteşte destul de tare:

— Îmi vei aduce o tonă de reclame pentru nunţi în show-ul tău paralel, şi pe chestia asta sunt absolut fericită pentru tine.

Mă sărută pe vârful nasului.

— Ce părere ai de *Bride Pride* ca titlu pentru emisiune? Am putea s-o difuzăm în iunie, luna LGBT.

Dau din mână, fără entuziasm.

— O să mai vedem.

Se întoarce către cameră şi i se adresează Lisei.

— Asta, firește, se taie la montaj.

— Chiar aşa? se aude vocea ascuţită, sarcastică a Lisei, pe care nu o pot vedea din cauza proiectorului.

Jesse îmi pune mâna pe umăr, într-un fel de gest de despărţire.

— Nu mai stai? o întreb.

— E singura seară de săptămâna asta când nu trebuie să fac talk-show-ul de după emisiune, spune Jesse. Şi ce-i aici, domnişoară mireasă, înseamnă muncă. Dă-i drumul, acum, adaugă ea şi mă învârte cu faţa înspre mulţime.

Îmi pun mâna streaşină la ochi şi cercetez grupul care a făcut un cerc în jurul meu. Mă uit după Layla, dar dau mai întâi de Lauren.

— Felicitări, frumoaso! strigă ea, aruncându-şi braţele în jurul meu şi prăbuşindu-se cumva peste mine.

Miroase a mâncare şi băutură stătută şi poartă un şort de blugi şi o bluză albă titirită. Combinaţia e absolut aiurea, dar ea arată incredibil.

Pacostea Verde, în schimb, mă salută cu veşnicul ei aer asexuat, îmbrăcată într-un sac de culoarea unui plasture vechi. Îmi spune că îi place rochia mea şi ăsta e lucrul cel mai meschin pe care mi i-a spus vreodată. Vince este imediat în spatele lor şi mă îmbrăţişează de mă ridică de la pământ.

— Lui Steph îi pare rău că nu poate veni, dar mi-a spus să-i fac o poză cu pantofii tăi, ca să vadă dacă îi porţi pe cei pe care ţi i-a cumpărat ea.

Vince scoate telefonul din buzunar şi îl întoarce într-o parte spre încălţările mele.

— Stai, Brett, astea-s cam sexy pentru tine, spune el.

— Mulţumesc, *tati*!

— Scuze, doar că nu te-am mai văzut niciodată purtând aşa ceva.

Lauren pune jos paharul cu apă (dacă o fi apă), îmi prinde mâna stângă şi o leagănă de parcă am fi două şcolăriţe care învârt coarda pentru ca o a treia să sară peste ea. Nu-şi dă seama, dar mişcarea ei e destul de brutală – am senzaţia că îmi rupe braţul din umăr.

— Aţi văzut-o pe femeia cu care se căsătoreşte? Bineînţeles că se simte sexy.

Îmi ia pumnul şi îl duce în dreptul nasului, cercetând îndeaproape inelul de logodnă.

— Chiar ai fost *atât* de surprinsă?

— Nu. Nu tocmai surprinsă.

— Nu tocmai, hm? rânjeşte ea ironic. Asta e problema cu relaţiile din ziua de azi. Nu mai e niciun mister. Nicio spontaneitate. Are loc o discuţie matură despre viitor şi apoi te duci la Cartier şi cumperi clasicele inele de aur.

Nu îmi dă drumul la mână, pur şi simplu, ci o trânteşte cum se trânteau pe vremuri telefoanele în furcă, în urma unei conversaţii încinse.

— Unde e *romantismul*?

Vocea ei nu poate ascunde ceea ce simte.

Râd întoarsă spre cameră, în semn de nedumerire în faţa reacţiei furioase şi disperate a lui Lauren, dar nu sunt de fapt. Lauren a obosit să se mai lase definită prin prisma vieţii ei sexuale atât de colorate. Îmbătrâneşte. E tot mai singură. Cu toate astea, are un rol de jucat. O înţeleg.

— N-am fost surprinsă, pentru că eu am fost cea care am cerut-o.

— *Tu* ai cerut-o? se miră Vince.

Tehnic vorbind, amândouă am făcut-o, Arch şi cu mine, dar, nu ştiu din ce motiv, mă trezesc spunându-le celor din jur varianta asta, dacă tot nu e Arch prin preajmă ca să confirme. Asumarea acestui gest mă face să mă simt mai sigură pe decizia mea. *Sari atunci când eşti aproape gata* este o expresie din

lumea de business, fiindcă, de fapt, nu vei fi niciodată gata să faci ceva care ar avea forţa să-ţi schimbe viaţa în bine sau în rău.

— Daa, nu fi atât de şocat, spun şi-i dau lui Vince, în joacă, un pumn în pectorali.

— Nu ştiu… ziceam şi eu, că ea e mai în vârstă.

Vince îşi trece mâna prin păr, jenat:

— Mă gândeam, cred… ştii tu. Bărbatul în relaţia asta.

— Bărbatul în relaţia asta?

Mă uit la Lauren şi la Jen, presupunând că li se pare şi lor la fel de jignitor acest clişeu cu privire la relaţiile între persoane de acelaşi sex.

— Îhîmmm. Îhîmm, îngână Lauren, aprobându-l energic din cap pe Vince. E clar că Arch nu este bărbatul în relaţia asta. E prea subţire.

Trebuia să mă aştept la asta, în loc să cred că voi primi o ripostă avizată din partea lui Lauren, mai ales când ochii i se apropie periculos de nas şi maxilarul îi este încleştat. În noaptea asta, de vină sunt Xanaxul şi chestia aia pe post de apă din paharul ei.

Un chelner pătrunde în grupul nostru, purtând o tavă mică de argint.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere: scoici Saint-Jacques proaspete, cu lămâie, ulei de măsline şi ardei iute?

— Dumnezeu să te aibă în pază… cum te numeşti? îl întreb eu cu sprâncenele ridicate, în aşteptarea răspunsului.

— Dan, spune el.

— Dan, omul meu! îl ridic eu în rang şi înfig o scobitoare într-o scoică pe care mi-o arunc apoi în gură. Nu te scuza, fiule, adaug în timp ce mestec.

Ridic un deget, mestec, mestec, mestec şi înghit.

— Întrerupe-mă *oricând,* Dan, mai ales dacă observi că vorbesc în continuare cu grupul ăsta…

Înainte să-mi termin propoziţia, o bucată de scoică mi se înţepeneşte în gât, provocând una din crizele alea nenorocite de tuse. Mă bat cu pumnul în piept, arătând disperată înspre „paharul cu apă" al lui Lauren, dar ea şi-l ţine în afara razei mele de acţiune.

— Sunt răcită, exclamă ea.

Jen se holbează la mine, fără nicio expresie şi ridicol de dezinteresată. Dacă n-ar fi fost Vince acolo, dornic să-mi pună în mână paharul său de vin roşu, aş fi murit pe loc, la petrecerea-surpriză a propriei mele logodne. Dau pe gât trei înghiţituri mici.

— Hm, îmi curăţ eu gâtul, hm-hmmm.

Pumnul mi se destinde şi îmi pun palma pe inimă. Scot un suspin lung.

— Mulţumesc, *Vince,* rostesc eu, fixând-o pe Lauren.

— Abia te-ai logodit. N-aş vrea să te îmbolnăveşti, spune Lauren fără

vlagă, trăgându-şi nasul de două ori.

— Mătuşă Brett! aud de pe linia de tuşă şi o văd pe Layla îmbrăcată cu tricoul viu colorat cumpărat de mine de curând de la Zara.

Vârfurile părului ei sunt mai deschise la culoare decât rădăcinile. Ceva nou. La fel de nouă este şi decizia lui Kelly de a ieşi din casă fără sutien. Vince verifică, să fie sigur. De două ori.

— Ce-i asta, întreb eu, trăgând de-o şuviţă a Laylei.

Se rugase tot anul trecut să primească permisiunea de a-şi face şuviţe ombré, dar Kelly s-a opus vehement.

— M-am dus cu Jen la coafor şi aveau un rest de vopsea, spune ea. Totul e natural şi, de data asta, mama a fost de acord.

Simt cum mi se pune un nod în stomac. *Kelly şi Layla au luat-o şi pe Jen la coafor. Şi eu de ce nu am ştiut nimic despre asta?*

— Layla s-a înscris pentru antrenamentele de hochei pe iarbă, adaugă Kelly.

— De ce nu baschet? întreabă Lauren complet năucită.

— Nu eşti obligată să răspunzi la asta, îi spune Vince lui Kelly, râzând jenat.

— Ştiu că nu trebuie să răspund, i-o trânteşte Kelly.

Este doar un schimb de replici între două persoane care se cunosc reciproc mai bine decât mi-aş fi închipuit.

Vince face ochii şi mai mari, umflându-şi obrajii şi ţinându-şi respiraţia. Cu mâinile băgate în buzunare, se leagănă pe călcâie înainte şi-napoi, gândindu-se cum să schimbe subiectul.

— Deci, ăă, pe când nunta? se întoarce el spre mine.

— N-am stabilit o dată. Dar cândva, până la sfârşitul anului, cu siguranţă. Niciuna n-avem interes să o lungim prea mult.

Kelly scoate nişte sunete iritate.

— Ce spuneai, surioară?

— N-am zis nimic, răspunde ea, deşi nu este nevoie s-o facă.

Se gândeşte că mă pripesc în chestia asta. Nu înţelege de unde *graba* asta. Tot grupul încremeneşte şi toţi se crispează, îndreptându-şi spatele.

— Eu şi Steph am avut tot o logodnă scurtă, intervine Vince ca prostul.

— E bine, în cazul ăsta, spune Kelly, iar Jen îşi maschează cu palma un zâmbet sadic.

Compasiunea ei faţă de toate fiinţele vii nu include curcanii şi, evident, nu mă include pe mine.

— Layla este aici, îi amintesc surorii mele, cu voce scăzută.

— Ce vrei să spun? oftează Kelly.

— Felicitări, poate?

Kelly mă priveşte pentru o clipă, cu răutate.

— Ai vin roşu pe rochia ta nouă.

* * *

Dan, omul meu, întârzie prea mult cu apa minerală pe care am comandat-o, aşa încât cobor scările şi îl chem pe unul dintre barmanii din celălalt capăt al sălii. Îmi şterg pata de vin şi simt vibraţia telefonului.

Nu ştiu unde eşti, e târziu, aşa că o duc pe Layla acasă. Ne vedem în Soho? scrie Kelly în mesajul ei. Tocmai mă pregătesc să-i răspund că sunt la parter, când le văd pe Kelly şi Layla coborând. Sunt în spatele lor, în dreptul bucătăriei, aşa că aflu înaintea lor că Vince le urmăreşte. O ajunge pe Kelly în dreptul recepţiei, îi atinge cotul timid, de parcă ar şti că n-ar trebui să facă asta. Sunt prea departe ca să aud ce-şi spun, dar o văd pe Kelly arătându-i Laylei toaleta de la intrare. Layla dispare înăuntru, lăsându-i pe cei doi singuri.

Vince este cu spatele spre mine şi probabil că vorbeşte, deoarece Kelly nu-şi mişcă buzele. Le ţine doar strânse. Când, într-un final, spune ceva, îşi îndreaptă degetul spre pieptul lui Vince, fără a-l atinge, şi sunt în stare să înţeleg ce spune, fiindcă rosteşte cuvintele încet şi apăsat, fără consoane, pentru efect maxim. Punctând fiecare cuvânt cu degetul, spune: Las-o baltă.

Deodată, Kelly îşi lasă mâna să cadă. Mă vede. Îl expediază pe Vince şi se repede spre baie, strigând la Layla să se grăbească. Mă răsucesc cu spatele spre Vince, în timp ce acesta reface drumul înapoi prin restaurant şi apoi pe scări în sus. Mişcarea mea a fost suficient de rapidă ca să nu mă vadă, dar am apucat totuşi să-i prind pentru o secundă expresia feţei. Este abătut, îmi dau eu seama, sufocată de panică. Dacă Stephanie află că soţul ei o urmăreşte, pe scări în jos, pe sora mea, iscând, după toate aparenţele, o ceartă între îndrăgostiţi, în mijlocul celui mai fiţos restaurant din West Village, nu ştiu, zău, ce-ar spune.

13. Stephanie

Când Vince se hazardează spre uşa dormitorului, sunt trează şi cu ochii închişi. Avem perioade când dormim împreună şi perioade când dormim separat. De multe ori are legătură cu alergiile. Primăvara, când concentraţia de polen e ridicată, Vince are tendinţa să sforăie şi mă ţine trează şi – ah, nu-mi mai pasă destul ca să mint în continuare. Dormim în aceleaşi pat doar atunci când avem filmări. E mai uşor să ne strecurăm sub pielea fericirii conjugale când ne certăm pe acelaşi set de aşternuturi de mătase. Cu cât

reuşeşti mai mult să crezi în propriile minciuni, cu atât devin mai apetisante pentru consumul de masă. Brett m-a învăţat asta.

Câteodată mă întreb dacă Vince şi cu mine n-am face şi acum sex dacă eu n-aş fi câştigat tot mai mulţi bani. Mă gândesc la tot spaţiul ăsta cast pe care banii l-au creat în căsnicia noastră. O locuinţă cu două niveluri, care ne permite să ne petrecem cea mai bună parte a zilei nederanjaţi, în zone diferite, dacă preferăm. (Se pare că preferăm.) Un living destul de mare cât să încapă două canapele, una pentru fiecare, dacă am fi vreodată de acord să urmărim vreun program anume. Un dormitor principal cu un pat king-size, în care putem dormi pe diagonală, cu fundul în sus sau în orice altă poziţie, şi tot nu ne-am atinge nici cu un deget. Nu ne mai atingem niciodată, fiindcă nu mai trebuie să ne atingem vreodată. În celălalt apartament eram unul peste celălalt. Ne îmbrăţişam de nevoie pe singura canapea şi, dacă ne certam chiar înainte de culcare, Vince nu avea alternativă de a se izola în camera de oaspeţi. Nu aveam o cameră de oaspeţi. Mă întreb, aşadar: dacă succesul meu ar fi stagnat la un moment dat şi noi n-am fi fost în stare să accedem la condiţia actuală, contactul inevitabil dintre noi ne-ar fi salvat poate? Sau ar fi fost doar un tratament paliativ la o suferinţă instalată încă de la început?

— Cum a fost? îl întreb, fără să deschid ochii.

— Ah, eşti trează, spune Vince, împiedicându-se de valiza mea, pregătită pentru următorul turneu cu cartea şi pentru cina din Los Angeles.

Deschid ochii şi dau de el, gol până la brâu, cu pântecul mai lăsat ca niciodată, probabil de la prea multă şampanie gratis, încercând ameţit să-şi scoată cureaua. O perspectivă nu tocmai menită să pornească motoarele. Vince n-a încercat niciodată serios să aibă un corp ca lumea şi mi s-a părut o aroganţă când l-a dat afară pe trainerul pe care mă implorase să i-l plătesc, de parcă s-ar fi hotărât că un bărbat cu faţa lui nu mai are nevoie şi de muşchi abdominali.

Se întinde pe pat, în boxeri, duhoarea revărsându-se înspre mine, deşi distanţa dintre noi e cât Manhattanul. Dacă suflul lui ar fi fost un dezodorizant de cameră, cum ar fi fost numit? Briză de şampanie parţial metabolizată. Herpes radios.

— A fost distractiv, iubire! Ar fi trebuit să vii.

Le-am spus lui Brett şi Lisei că plec în turneu azi, când de fapt plec mâine. Mă opresc în trei oraşe, străbătând întreaga ţară, spre Los Angeles, călătoria culminând cu celebra cină cu acea Regizoare de Film. Întotdeauna îmi fac singură rezervările de călătorie (cei de la producţie nu ne decontează business class – show-ul fiind despre nişte femei care au atâta succes, încât zboară deja cu business class), astfel încât nimeni nu ştie că eu eram de fapt

în New York în seara petrecerii-surpriză pentru logodna lui Brett. Când am primit pe e-mail invitația lui Arch, cu literele arogante *şşşşşş!* în titlu, am răspuns *Voi participa,* pentru două persoane. Dar, pe măsură ce data se apropia, un amestec de diverse venin părea că mi se scurge în vene. Nu suportam gândul de a ridica un pahar de șampanie în cinstea fericitului cuplu, din care o jumătate este un animal scârbos, cu sânge rece, care ia temperatura mediului în care se întâmplă să se afle în ziua respectivă.

Bat cu pumnul în pernă și prind cu coada ochiului profilul lui Vince, decupat pe fundalul luminos al nopții orașului.

— I s-a părut cuiva ciudat că erai acolo fără mine? M-am gândit că unul dintre noi trebuia să fie prezent. Nu vreau să se creadă că am ceva împotrivă. Chiar dacă de fapt am.

Vince închide ochii, și nu pentru că e obosit.

— Nu, iubire, nimeni n-a crezut așa ceva. Toată lumea își închipuie că v-ați împăcat.

Asta e replica perfectă la care aș avea ceva de spus, ceva ce mă chinuie de mai multe luni, dar nu am avut curajul să întreb. Vince știe oare?

— Tu crezi că ne-am împăcat?

E de doi bani ce fac, dar tot e mai bine decât să mă prefac cu bună știință că sunt nevinovată, cum am făcut de când Brett s-a mutat.

Vince nu se grăbește, își alege cuvintele atent.

— Nu cred că trebuie să te împaci cu ea dacă nu vrei, rostește el, și nici nu este un răspuns atât de ambiguu pe cât pare.

De mult n-am ajuns mai aproape de adevăr. Îmi simt în nări respirația acidă și ochii mi se umplu de lacrimi, dar vocea mi-o pot stăpâni.

— Apreciez asta. Sunt ușurată că nimeni nu a spus nimic. Eram sigură că Lisa o să zică ceva.

— Lisa nu a spus nimic. Brett nu a spus nimic. Jesse nu a spus nimic. Ești în regulă. Pe cuvânt.

Mă ridic brusc în capul oaselor, cu lacrimile șterse și inima pe care o simt în gât, zbătându-se ca un pește.

— *Jesse* a fost acolo?

Vince își pune brațul peste ochi, gemând. Știe că Jesse își face apariția doar dacă scena este de o importanță crucială. Jesse se va întâlni cu mine în L.A. – o premieră pentru mine, de care eram nemaipomenit de mândră. Și acum, o petrecere de logodnă – care sărbătorește cea mai banală realizare din viața omului – la paritate cu cina cu o Regizoare de Film Nominalizată la Oscar? Nu-mi vine să cred că am ajuns să spun că Yvette Greenberg a avut dreptate. Show-ul și-a pierdut direcția.

— A trecut pentru cinci minute, cam așa ceva, spune Vince, cu aerul că n-a

fost mare lucru.

— A spus ceva despre ideea de a face cu Brett o emisiune derivată, cu ocazia nunţii ei?

— Doamne Dumnezeule, iubire!

Vince se întoarce pe-o parte, tratându-mă cu spatele.

— A fost acolo două secunde, nu ştiu. Poate. Dar mă îndoiesc. Nunta aia n-o să aibă loc niciodată.

Stau încă în capul oaselor, muşcându-mi degetul mare, dar panica îmi scade.

— Crezi?

Vince răspunde, sigur pe el, cu un râs scurt.

— Totul e de dragul scenariului, ştii asta.

Îmi scot degetul din gură, înainte de a-mi distruge manichiura pentru L.A. Şi simt un val de apreciere pentru Vince, pentru că o vede pe Brett aşa cum o văd şi eu: o persoană exhibiţionistă şi plină de ea, care s-a folosit cu nerușinare de emanciparea femeilor pentru a-şi crea un brand faimos şi a se umple de bani. Apreciere şi încă ceva: hotărârea de a demonta această mascaradă şi de a mă îmbarca într-o nouă aventură, menită să-mi menţină relevanţa. Mă lipesc de spatele palid şi neted al soţului meu, aşezându-mi o mână de-a lungul coapsei sale înguste.

— Mulţumesc pentru că ne-ai reprezentat în seara asta. Mă îngrijora doar impresia pe care am făcut-o, renunţând pe ultima sută. Dar nici n-am putut să mă adun şi să vin.

— E-n regulă, spune Vince, cu vocea la fel de încordată precum corpul său, care îmi simte mâna căutând.

Fac ceva efort ca să mi-o strecor între coapsele lui.

— Doamne, ai mâinile reci, suspină el.

Nu am timp să mă simt rănită. Mă ridic deasupra lui, tenacitatea învingându-mi demnitatea, îi cuprind cu mâinile faţa şi cu genunchii îi strâng coapsele. Nu face niciun gest, preţ de câteva secunde umilitoare, înainte de a se elibera din strânsoare şi de a mă privi în faţă.

— Trebuie să te scoli dimineaţă, încearcă el.

Îl sărut. Duhneşte.

Îmi insinuez mâna sub elasticul boxerilor să-i şi îi prind penisul între degetul mare şi arătător. E moale ca al unui bebeluş şi flexibil în starea lui de nevertebrat. Mi se pare mie sau a devenit mai mic? Un fel de opus al lui Pinocchio – de câte ori minte, se micşorează.

Vince îşi înfăşoară braţul în jurul taliei mele, îmi înlătură mâna şi mi-o aşază pe pat, cu o mângâiere consolatoare. Pentru câteva clipe lungi, asta e. Sunt cât pe ce să mă retrag pe partea mea de pat, când Vince se răzgândeşte,

mă răstoarnă pe spate, apoi aşteaptă, fără să ajute, până mă eliberez din şortul de pijama. Se apleacă să mă sărute, în fine, dar este un sărut umed, rece, cu prea mulţi dinţi, şi renunţăm, pretinzând că ne concentrăm pe introducerea penisului său în mine, fapt care nu s-a mai întâmplat de vreo trei luni, de când am renunţat la anticoncepţionale.

Vince a ajuns în interiorul coapselor mele, străduindu-se conştiincios să încingă jarul. Asta îmi stârneşte dorinţa de a vorbi murdar, dar, după atâtea şi atâtea *Vreau să mă fuţi,* nu fac decât să obţin efectul opus celui dorit. Vince se trânteşte pe spate, cu un strigăt ascuţit de frustrare. Îşi dă cu pumnul în tâmplă, gest de autoflagelare al unui om al cavernelor. Gâfâitul nervos se transformă într-un nechezat uşor.

— Nu e din cauza ta, mă consolează el. Am băut prea mult în seara asta.

Mă trage spre pieptul său slab, ascunzându-şi nasul în creştetul meu şi frecându-mă pe spate, de parcă eu ar trebui să fiu cea supărată, chiar dacă nu este nimic în neregulă cu mine. Eu ar trebui să-l consolez pe el. *Da, dragul meu, este absolut normal să am pulovere de caşmir mai ţepene decât penisul tău.*

— Eşti atât de frumoasă, te doresc aşa de mult, continuă el, complet stupid.

— Mulţumesc, iubire, spun eu.

Îmi proptesc bărbia în mână, cu cotul înfipt deasupra inimii înşelătoare a soţului meu.

— Asta le spui tuturor fetelor atunci când nu merge?

Vince nici măcar nu mă face *nebună,* când mă rostogolesc într-o parte, la rândul meu, arătându-i spatele drept pedeapsă. Este evident că inteligenţa mea nu mai merită să fie insultată. *Pot spune orice, de-acum,* îmi dau seama. Pot să fiu cu adevărat nebună.

* * *

— Fără rezervare, aţi spus?

Fata de la intrare îşi consultă din nou schiţa locurilor. În afară de mine, este singura persoană de culoare din hol.

— Aşa e, îi spun pentru a doua oară. Vreau doar să mănânc la bar.

— Şi pentru bar facem rezervări.

— Nu aveţi un loc unde primul venit e primul servit?

Fata se uită la mine. Nu este fardată deloc, cu excepţia rujului gotic, şi nu poartă niciun fel de bijuterii, în afara unei brăţări de jad.

— Puteţi să vă uitaţi dacă e ceva liber.

Îmi aplec capul spre ea.

— Deci barul funcţionează pe principiul „primul venit, primul servit”?

— Numai dacă nu are tacâmurile aşezate. Dacă tacâmurile sunt aşezate

înseamnă că locul este rezervat.

— Nici Eleven Madison nu-i aşa de dur ca voi.

Zâmbesc lejer, dându-i de înţeles că sunt obişnuită cu mofturile restaurantelor de fiţe.

— Cum?

Fata este complet nelămurită.

— Asta e în New York, spun eu afectată.

Mica scorpie ridică din umeri. De parcă New York-ul e de domeniul trecutului şi tot ce-a mai rămas e restaurantul din hotelul ăsta boutique de patru stele din Phoenix. E genul care se uită la show-ul nostru, dar cu siguranţă că nu mă recunoaşte. Mă trezesc dorindu-mi ca echipa de filmare să mă fi urmat la cină (după lectură, s-au dus la hotelul lor, dintr-o reţea de trei stele), pentru ca bebeluşa asta arogantă să-şi dea seama că trebuie să se dea peste cap ca să-mi intre în graţii. Nu că aş fi luat-o personal. Femeile de culoare, într-un context alb, ştiu că trebuie să fie precaute. Una singură aduce doar o uşoară briză de ceva diferit, două însă sunt deja o tornadă şi toată lumea se ascunde în pivniţă. Îmi aduc aminte de geanta mea Chanel, în timp ce urmez indicaţiile inutile ale hostessei, şi îi aranjez lanţul în aşa fel încât să îmi acopere osul pelvian. Când ai dubii, bagă la înaintare Chanelul.

Barul nu se vede imediat de la picioarele scărilor, traversez o a doua sală de mese, ca o proastă, întrebându-mă dacă Brett şi-ar fi luat o escortă şi dacă asta ar fi fost pentru că e o vedetă sau pentru că are pielea albă. Când, în cele din urmă, localizez barul, acesta este gol şi fără tacâmuri.

— Aici e OK? îl întreb pe barman, cocoţându-mă pe un scaun.

— Mâncaţi sau beţi?

— Mănânc. Amândouă, zic, răzgândindu-mă.

Zâmbeşte într-un fel în care mă face să simt ca o proastă fiindcă am întrebat. Are părul dat pe spate, iar barba îi e răvăşită. Papionul lui e roz ca şamponul de bebeluşi.

— Atunci e OK.

Mi se aşază un şervet de masă, meniul şi tacâmurile, apoi sunt ignorată preţ de câteva minute, până când un bărbat cu faţa roşie, într-un costum şifonat, se aşază la două scaune de mine. I se acordă imediat toată atenţia. Când îşi comandă cocktailul, reuşesc şi eu să cer un pahar de vin alb. *De care?* întreabă barmanul, iar eu ridic din umeri, pentru că nu am nicio idee. Îmi doresc numai cu disperare să mă simt la fel cum m-am simţit în acea zi, în apartamentul lui Jen, ca şi cum n-ar mai fi putut să se întâmple nimic rău.

— Surprinde-mă, mă pisicesc eu.

— Totuşi, întreabă el profesionist, *sec, fructat sau de care*?

Îmi cântăresc opţiunile, înainte să-i spun fructat. Cine ar vrea să bea ceva

sec? Barmanul se ocupă de comenzi, în ordinea în care au fost date, deşi ştiu de pe vremea când Vince era barman că aproape întotdeauna trebuie să torni un pahar de vin sau bere înainte de a începe să faci un cocktail complicat. După ce tipul şi-a primit băutura, barmanul o porneşte spre celălalt capăt al barului, aşa că ridic mâna. Îmi face semn cu un zâmbet răbdător, de genul: *Nu-ţi face probleme, te văd.* După ce şterge o poliţă plină cu pahare de vin alb, aburinde, scoase din maşina de spălat, deschide o sticlă de vin fructat pentru mine. Umple cu vârf un pahar şi goleşte sticla într-o mini carafă de vin, apoi le pune în dreptul meu, făcând cu ochiul, în semn de *Nu spune nimănui.*

— Îmi cer scuze, dar sunt singur în seara asta aici şi se terminaseră paharele curate.

Îşi aruncă şervetul pe umăr şi îşi încrucişează braţele la piept. Mânecile cămăşii sunt suflecate până la coate: braţele groase, vânoase spun că e de la ţară, ceasul lui spune că e băiat de bani gata şi că s-a lăsat de facultate ca să-şi deschidă o linie de producţie proprie pentru tricouri. Are ochi calzi, cu irizări verzi. *Căprui-deschis* scrie pe permisele unora, însă de fapt sunt căprui, pur şi simplu căprui – dar în cazul ăsta aşa aş spune. De ce gene ai avea nevoie ca să produci un copil cu astfel de ochi?

Îmi aşez picioarele unul lângă altul, gândindu-mă cât de departe este Phoenix de New York şi cât de puţin probabil este ca acest domn cu ochii necăprui să urmărească Saluté.

— Ce pot să vă aduc de mâncare, domnişoară?

Aşa cum nu-mi sunt străine mofturile restaurantelor de fiţe, la fel îmi dau seama de serviciile proaste însoţite de un zâmbet, care dă naştere şfichiuirii aceleia de indignare şi milă. Momentul în care îţi spui *gata, asta e* este întotdeauna acela în care ţi se aduce un pahar de vin gratis şi în care barmanul chipeş îţi oferă scuzele sale, din inimă, *domnişoară.* Aşadar clipeşti şi spui: *Salata de sfeclă ca apetitiv şi somonul.*

— Excelent, spune barmanul, uitând să ia înapoi meniul înainte să plece.

Îmi găsesc telefonul şi-mi deschid e-mailul. Paharul e încă fierbinte de la maşina de spălat, iar vinul are gust de vin de nuntă şi nicio legătură cu licoarea aspră pe care mi-a turnat-o Jen, în apartamentul ei, acum câteva săptămâni. Nu contează, mâine voi fi în Los Angeles, unde *totul este pregătit pentru cina cu Regizoarea de Film Nominalizată la Oscar, la ora 8 p.m., la Bestia. Palpitant!* adăugase asistenta agentului meu de film.

Următorul e-mail este de la Gwen, editoarea mea. *Despre: Stephanie Simmons, chestionarul autorului.* Fiecare autor completează un chestionar înaintea publicării. Este distribuit către diferite departamente, ca să îi ajute la planurile de publicitate şi marketing. *Steph, te rog să scoţi formularul*

pentru Memoriile *lui Stephanie Simmons, mâine, la prima oră. Mersi.* Citesc asta de mai multe ori, până îmi amintesc că pe asistenta editoarei o cheamă tot Stephanie. Mi-a trimis e-mailul din greşeală probabil. Totuşi, de ce are nevoie de formularul meu?

Aud „Salată de sfeclă?", dau să ridic mâna, dar farfuria este aşezată în faţa bărbatului din dreapta mea. Mă întorc la e-mailuri. Vince mi-a redirecţionat detaliile zborului spre Marrakech, 5:47 p.m., de pe JFK, peste trei zile. Am stabilit ca el să mă aştepte la aeroport, cu o valiză pregătită pentru Maroc; aşa, nu mai trebuie să car bagajele pentru evenimentele de promovare a cărţii, cina cu Regizoarea de Film şi excursia lui Brett. Mă strâmb. Va fi o zi dură de călătorie. Însă n-aveam cum să renunţ la Maroc, aşa cum făcusem cu petrecerea de logodnă a lui Brett, mai ales că ajunsesem recent la concluzia că a sosit momentul să mă extrag din show. S-ar putea crede că o astfel de schimbare de planuri mi-ar permite să lipsesc de la toate evenimentele la care nu m-aş fi dus niciodată în lipsa camerelor de filmat, dar acum, mai mult ca niciodată, am obligaţii şi mai mari. Trebuie să le arăt tuturor că am reprezentat un aspect esenţial în acest sezon, că nimeni nu m-a scos treptat din joc. Vreau să plec cât sunt pe val, cum se spune. Iar valul m-a dus pe planeta Marte, ostilă vieţii.

Mă concentrez pe minicarafa de vin. Are temperatura unei supe. Nu contează, mă ajută să-mi aţâţ fanteziile pe care le tot cultiv, încă dinaintea apariţiei memoriilor mele. *Zona unei evacuări* e pe locul întâi în topul bestsellerurilor *New York Times* (bifat), sunt un succes imens de piaţă, dar şi favorita criticilor (bifat), iar o regizoare sau o actriţă foarte cunoscută urmează să-mi adapteze memoriile pentru ecran (aproape bifat). Eu sunt, firește, rugată să mă întorc în show, deşi voi împlini treizeci şi cinci în sezonul următor, dar refuz fiindcă am o idee mai bună. Poate că emisiunea cu Lauren Conrad ţipând la Heidi – *Ştii ce-ai făcut!* – o fi episodul de reality TV cu cea mai mare audienţă din istorie, dar ştiaţi şi că show-ul *Keeping Up with the Kardashians* şi-a atins maxima audienţă când au născut surorile? Un scenariu despre maternitate poate suna ca o erezie, dar, amintiţi-vă, publicul nostru adoră să vadă femei neconvenţionale cedând în faţa presiunii de-a face tocmai lucruri convenţionale.

Având toate acestea în cap, voi propune un produs secundar în care rămân însărcinată şi mă mut la L.A., să supraveghez filmările. Voi locui într-o casă cu grădină şi voi face o cădere psihică, încercând să montez un pătuţ de copil. Un scenariu despre discordanţa comică între a avea un copil şi a avea instincte materne zero este o comedie clasică de cazi pe jos. *E bine aşa?* Mă şi imaginez spunând-o în trailer, ţinându-mi în aer bebeluşul cu scutecul pus pe dos şi cu faţa la spate. *Stephanie Pentru Totdeauna,* cum i-ar plăcea

probabil lui Jesse să-i spună, iar eu, râzând, voi răspunde, *în niciun caz.*

— Scuzați-mă, ați primit somonul?

Chelnerul îmi pune în față un file singuratic, însă îl opresc înainte să așeze și garnitura de spanac sotat.

— Nu am primit apetitivul.

Chelnerul scoate un „O" apatic.

— Scuză-mă.

Îi fac cu mâna barmanului și de data asta nu îndrăznește să-mi arunce înapoi zâmbetul simpatic.

— Nu am primit apetitivul.

— O, nu. Chiar așa?

— Chiar așa.

Barmanul oprește un chelner în trecere.

— Nathan, domnișoara a cerut o salată de sfeclă. Poți să mergi la bucătărie și să verifici?

Toți par mulțumiți la faza asta, iar chelnerul încearcă din nou să pună jos farfuria cu garnitura de spanac.

— Aș dori mai întâi apetitivul și după aceea peștele.

Domnul de lângă mine își pune jos cuțitul de friptură. Cele câteva persoane din restaurant își întrerup conversația și ascultă, dar nu am nicio problemă să-mi apăr drepturile când este evident că mi s-a făcut o nedreptate. Este vorba de acea lipsă de respect neclară și la limită, teren pe care nu mă simt în largul meu.

— Desigur, desigur, spune barmanul, luând farfuria din fața mea și golind-o la gunoi, ca să fiu sigură că n-o vor reîncălzi mai încolo.

— Ne pare foarte rău.

Dispare sub bar și reapare cu sticla de vin fructat, umplându-mi paharul.

— Se poate și un pahar cu gheață? întreb, neînfricată. Paharul a fost puțin prea cald.

Barmanul îndreaptă situația și-mi schimbă paharul.

— Din nou, îmi pare rău.

Când apare nota, pe ea nu e trecut decât un pahar de vin. Las un bacșiș cincizeci de dolari și încă ceva și țin strâns în mână bonul, în timp ce îmi pun șervetul pe bar și îmi caut geanta agățată într-un cârlig, în dreptul piciorului meu. Abia când îmi pun pe umăr lanțul auriu al genții și mă dau jos de pe scaun strecor chitanța între coperțile de plastic unde am lăsat banii. Ies în grabă din restaurant, de parcă tocmai am ascuns o bombă într-un coș de gunoi, de parcă m-aș sparge în mii de țăndări dacă barmanul ar face descoperirea înainte ca eu să urc în lift, spre camera mea.

* * *

Mă trezesc în întuneric, la auzul unui foşnet, de parcă cineva ar încerca să deschidă o pungă nouă de gunoi, zgomot de plastic în care intră aerul. Stau complet nemişcată, aşteptând să văd dacă este opera creierului meu zdruncinat sau pur şi simplu femeia de serviciu goleşte coşul de gunoi de pe hol. Ultima oară când am fost în Phoenix, acum cinci luni de zile, în primul meu turneu de lecturi, un bărbat a alergat în spatele meu, după ce am trecut de controlul de securitate.

— Doamnă? Doamnă?

Refuz să răspund la acest apelativ, a trebuit să strige de două ori.

— Cred că v-a căzut asta din geantă, mi-a spus el, scuturând sticluţa cu pastile de trei ori, cel mai deprimant zgomot de tamburină din lume.

M-am repezit la el mulţumindu-i şi explicându-i că trebuie să învăţ să-mi închid mai bine geanta, soţul meu mereu mă ceartă pentru asta. Doamne, ce n-ar da oare soţul meu ca să audă cum îi spun unui străin că are dreptate?

Bărbatul a râs, cu fata strălucind şi zâmbetul întinzându-i pielea gata să i-o rupă, aşa cum arată chipurile bărbaţilor când îi faci să creadă că îţi mai pot fi încă de folos.

— Ştiu, soţia mea nu pune piciorul în avion fără cutia de Xanax.

Mi-a făcut cu mâna prietenește.

— Zbor plăcut.

În acel prim turneu, de acum cinci luni, următoarea oprire era Nashville şi acolo am decis „să uit" din nou să-mi închid geanta înainte s-o pun pe banda de scanner, şi am mai făcut asta şi în Milwaukee, şi în Chicago. Aş fi putut pur şi simplu să arunc la gunoi reţeta pentru Cymbalta, dar ar fi fost clar că e un gest intenţionat. În ultimele săptămâni am întrerupt oricum tratamentul cu pastile, sub supravegherea doctorului; turneele mele de carte sunt acele 10 zile din an în care chiar prefer să nu fiu atât de… fără chef.

Mi-au trebuit zece ani ca să recunosc în faţa unui doctor că, din când în când, aud lucruri. Nu voci, adică bănuiesc că este o voce, dar eu una nu aud un limbaj. E un cuvânt, uneori un nume, alteori un sunet familiar – deschiderea prin scuturare a unei pungi de gunoi sau accelerarea motorului unei maşini de tuns iarba.

Înainte să-i spun doctorului meu despre voci, tensiunea mea era 140 cu 90. După ce doctorul mi-a spus că auzitul de lucruri nu înseamnă schizofrenie sau depresie maniacală, că treisprezece la sută din adulţi aud voci la un moment dat în viaţă şi că motivele variază de la doliu la stres, am ajuns la 100 cu 80. Eram predispusă la depresie, iar simptomele mele erau banale şi ca la carte, uşor de controlat cu 60 mg de Cymbalta pe zi. Am mai reuşit o dată să mă înţarc de pastile, pe vremea când cel de-al doilea roman al meu se vânduse într-un milion de exemplare şi show-ul era încă în luna de

miere cu fanii săi, suficient de mult cât să mi-aduc aminte că, *o,* îmi place să fac sex cu acelaşi entuziasm pe care-l descriu în cărţile mele.

Sunetul nu se mai repetă şi îmi aduc aminte ce mi-a spus doctorul, cum că succesul este şi el un factor de stres. Deşi este un factor de care m-aş putea bucura, el este totuşi un reflector care luminează lucruri de care am crezut că scăpasem pe canapeaua terapeutului. Când colo – surpriză! –, nu făcusem decât să le înghesui într-un dulap, înainte să apară musafirii. Confortul psihic nu reuşeşte să aducă alinare, aşa că mă răsucesc în pat în căutarea telefonului care e pus la încărcat pe noptieră. Este 4:40 dimineaţa şi Gwen mi-a răspuns la e-mail. Citesc întreg schimbul de replici, de două ori.

Eu: *Gwen! Cred că ai vrut să trimiţi asta asistentei tale, Steph! Nu mie, Steph. Dar de ce ai nevoie de chestionarul meu? Totul OK?*

Gwen: *Scuze, iubita! Da, am vrut să i-l trimit asistentei mele, Stephanie. Cum e pe-acolo, pe unde eşti?*

Compun un răspuns.

Phoenix, dar peste câteva ore Los Angeles!!! Pentru cina cu Regizoarea de Film. O să-ţi spun cum a mers. Apoi, de acolo, zbor la JFK, Heathrow, Marrakech pentru excursie. Câteva zile nebune! Ce complicat că am acelaşi nume cu asistenta ta! Eram curioasă, de ce îţi trebuie chestionarul de autor pentru memoriile mele? Mă ştii – îmi fac griji! Totul OK?

Apăs pe SEND şi înghit, dislocând pelicula dulce a acelui vin prost. Aud din nou zgomotul şi îmi dau seama că nu este femeia de serviciu care goleşte gunoiul pe hol şi că nu este nici în capul meu, ca urmare a faptului că renunţam la pastile acum cinci luni de zile, undeva în Munţii Stâncoşi.

— Cât e ceasul? geme barmanul, continuând să dea învelitoarea la o parte cu picioarele.

Pielea lui aspră frecându-se de aşternuturile ieftine din satin – asta mă trezise.

— Aproape 5.

— Doamne, culcă-te la loc.

Barmanul îşi duce braţul în dreptul ochilor, protejându-i împotriva nimicului. Camera este practic invizibilă, deşi ochii mei s-au acomodat destul cât să-i văd încheietura mâinii pe care nu se află nimic. Aseară, după ce a citit biletul lăsat lângă cec (*Camera 19. Sunt aici doar pentru o noapte.*), şi-a făcut apariţia, şi-a scos frumosul lui ceas şi l-a lăsat pe noptieră, înainte să ne băgăm în pat, lucru pe care îl făcea şi Vince când obişnuiam să facem

sex.

* * *

În Boston, în 2014, s-a întâmplat prima oară, deşi aş fi putut s-o fac foarte uşor şi într-un bar de hotel din Atlanta sau cu un instructor de yoga din L.A., şi a mai fost cât pe ce să formez numărul pe care mi-l strecurase taximetristul negru care m-a luat de la aeroport, în Tulsa. Privind în urmă, îmi dau seama că, după ce am călătorit prin toată ţara, în cel de-al doilea turneu cu cartea, Boston mi se părea familiar, fiind prin urmare ultima din seria de încercări de a dovedi că sunt prea bună ca să mă potrivesc locului. În cele din urmă am simţit că sunt pregătită pentru o astfel de provocare: petalele show-ului nu se veştejiseră încă, iar cartea se vindea atât de bine, încât mi-am luat un covor persan şi de restul un set Alhambra, cercei şi colier, de la Van Cleef. Aveam treizeci de ani, dar arătam de douăzeci şi şase. Apăream la *TV.* Dacă urma să dau greş, erau destule lucruri bune în viaţa mea care ar fi amortizat şocul încasat de stima de sine.

Bărbaţii din Boston nu îţi dădeau aceeaşi senzaţie ca hipsterii din New York – erau mai degrabă ca tipii ăia albi din lumea bună care îmi ziceau la liceu şi la facultate că sunt *bună,* dar cărora de fapt le era prea frică să se culce cu mine. De ce le era frică? Că s-ar putea să le placă? Că s-ar putea să mă placă? Că s-ar putea să mă ducă la ei acasă şi să le explice mamelor lor cum e cu mine? Măcar asta puteam să înţeleg – să nu ştii cum să-ţi prezinţi partenerul negru unei mame albe. Am avut câţiva prieteni de culoare în facultate şi, cu toate că le cunoscusem unora familiile, nu le-am prezentat-o niciodată pe-a mea. Am crescut asigurând-o pe mama mea adoptivă că, deşi eram un membru de bază al micii noastre comunităţi de culoare, nu mă simţeam o intrusă. Mă îmbrăcam ca fetele care erau populare, practicam sporturile pe care le practicau fetele populare şi, în cele din urmă, am devenit o fată populară ca să-i dovedesc mamei că mă simţeam binevenită şi inclusă şi să-i atenuez preocupările legate de adopţia mea. Lumea a prevenit-o că, în ciuda privilegiului de a-şi putea permite să mă aibă, risca fără voia ei să-mi facă viaţa grea, obligându-mă să cresc într-un loc unde m-aş fi simţit întotdeauna o exclusă. La un anumit nivel, îmi făceam griji că, dacă aş fi adus acasă un tip negru, ar fi interpretat asta drept eşecul ei de a construi un cămin de care să simt că aparţin. Ca şi cum ceea ce îmi oferea ea mie în termeni de comunicare, dragoste şi empatie nu ar fi fost destul. Ca şi cum mi-ar fi fost mai bine fără ea – veşnica ei teamă.

Ştiam tipi din Boston ale căror familii aveau case de vacanţă în Cape şi diplome de la mici colegii de arte liberale. Dar i-am cunoscut întotdeauna doar prin ochii peţitoarei sau ai prietenei platonice care-am fost. Când eram mai tânără, ştiam cum să-mi ascund repede sexualitatea, înainte ca ei să mă

determine s-o fac. E adevărat că nu m-am autocastrat pentru Vince, dar Vince nu avea pedigree. O fi arătat el mult mai bine decât toţi tipii care m-au respins, dar, ca actor în curs de afirmare, dintr-o familie de italieni la a doua generaţie din Long Island, era mereu cu o treaptă mai jos. Pe diploma lui nu scria Colgate sau Hamilton şi nu avea un şir întreg de foste prietene blonde şi cu perle mari cât acadelele în urechi. Cu cine concuram eu, pe bune? Cu Gia din Holbrook, care învăţa pentru examenul de asistentă medicală? Nu este nicio realizare să le iei unor fete ca Gia bărbaţii, dar este o realizare să-i iei de la unele ca Lauren Bunn, care s-ar fi culcat bucuroase cu un tip ca Vince – dar să se mărite cu el? Nici măcar beată moartă în Vegas, ceea ce a făcut cândva, cu un tip pe care l-a întâlnit la masa de zaruri.

Pe primul îl chema Jamie. Cam gras şi foarte înalt. Avea barbă, era vesel şi fără slujbă şi bea un Bud Light la barul de la Mistral. Vince nu mai făcuse sex cu mine de două luni. Asta e ceva diferit decât dacă aş spune că eu şi Vince nu am mai făcut sex de două luni. Înţelegeţi asta? Soţul meu nu mai era în stare să mi-o tragă, în schimb putea s-o facă cu oricine altcineva, iar eu eram atât de tânără. Treizeci. Un prunc. Nu putea să fie finalul pentru mine. Da, şi eu, şi Vince am făcut sex în afara căsniciei, dar eu nu-l înşel. Folosesc servicii externalizate.

Jamie şi cu mine am ajuns în camera mea de hotel, pentru că eu stăteam la Taj şi voiam să înţeleagă că mă ştia de undeva. Un tip care serveşte ocazional Bloody Mary la country-clubul părinţilor săi îşi închipuie probabil că nu are prea multe în comun cu tipa care seamănă cu bunăciunea din show-ul lui favorit, la TV, numai că banul lămureşte nelămurirea. Sexul a fost slab, niciunul dintre noi nu a terminat şi, când m-am sculat dimineaţă, tot ce rămăsese din Jamie erau câţiva stropi de urină pe colacul WC-ului. Dar reuşisem – sau cel puţin aşa crezusem atunci. Fiindcă, dacă mă uit în urmă, sunt în stare să mă întreb, la ce bun? Să mi-o trag cu un neghiob fără ambiţii şi cu educaţie acceptabilă? *El* era premiul meu, cel pe care l-am considerat demn de persoana mea, din clipa în care am cules roadele celebrităţii? Şi ce se întâmplă când asta o să dispară? Pentru că o să dispară. Sau lumea o să continue să se învârtă în jurul meu şi faima o să dureze pentru totdeauna. Am ştiut asta atunci când m-am înscris în show, dar numai în termeni abstracţi. La fel cum campaniile antitutun, menite să-i descurajeze pe tineri cu poveşti de groază cu cancer la plămâni, nu funcţionează cu adevărat. E o chestie mult prea abstractă ca să te îngrijorezi acum că va trebui să vorbeşti cândva printr-o gaură din gât. Aşa gândeam când am semnat contractul. Da, se va termina, şi poate chiar rău, dar peste mulţi, mulţi ani. Întotdeauna am crezut că va mai trece mult timp până când cineva o să-mi facă o gaură în gât.

* * *

Plătesc în avion pentru jumătate de oră de internet, în drum spre Los Angeles, dar după prima jumătate de oră tot n-am nicio veste de la Gwen şi nici după o oră. Filmez câteva clipuri cu mine, cu ajutorul camerei pe care producţia mi-a dat-o s-o folosesc în avion.

„Sunt în drum spre întâlnirea cu Regizoarea de Film Nominalizată la Oscar", şoptesc eu, ca să nu-i deranjez pe ceilalţi pasageri. În drum spre întâlnirea cu Regizoarea de Film Nominalizată la Oscar. Gwen nu mă evită. Faptul că a cerut chestionarul de autor nu înseamnă nimic.

Abia după ce am scos 7,95 dolari pentru a patra oară îmi răspunde Gwen.

Cina cu regizoarea!!! Trebuie să-mi spui cum merge!! Nu-ţi face griji cu chestionarul – am vrut doar să verific ceva! Ai văzut textul din Times?! *Poza aia – arăţi de doisprezece ani!*

Cred că Gwen şi-a consumat cota de semne de exclamare pe un an numai în acest singur e-mail către mine.

Firește că am văzut textul din *Times.* Am văzut şi textul din *People,* şi textul din *Huffington Post,* şi pe cel din *The Cut,* iar peste câteva luni va fi unul în *Vogue* şi un interviu în *Vanity Fair.* Apar atâtea articole, încât, după ce aterizez şi ascult mesajul vocal al unui reporter, nici măcar nu sunt atentă de la ce publicaţie spune că e. Îl sun înapoi şi, când îmi spune că este de la *The Smoking Gun*[76]*,* îmi cer scuze, zicându-i că nu am notat acel interviu în agenda mea.

— Nici nu avem o dată stabilită, spune el, în timp ce trec pe sub un indicator pe care scrie „Spre sala de yoga".

E clar că am ajuns în L.A.

— Speram să-mi confirmaţi că data dumneavoastră de naştere este 17.10.1982 şi că data absolvirii liceului este mai 2000.

Mă opresc din mers.

— De ce?

— Sunt corecte datele acestea?

— Da, sunt corecte, spun eu, şi aşa şi e. Atunci de ce regret imediat ce am zis?

— Mulţumesc, spune el şi închide.

O sun pe Gwen, care este într-o şedinţă.

— Stephanie, poţi să-i spui că este urgent?

— Îi spun, răspunde Stephanie, săritoare.

— Stephanie, ştii cumva de ce m-au sunat cei de la *The Smoking Gun*?

---

[76] Un website care publică zilnic documente juridice, însemnări privind acţiunile poliţiei, relatări despre crime ieşite din comun. Intenţia este de a aduce în atenţia publicului informaţie şocantă, scandaloasă, revoltătoare (N.r.).

— Te-au sunat?

Tonul alarmat al vocii ei îmi întoarce stomacul pe dos. Sunt chiar aici şi vorbesc cu ea, dar nu suport s-o aud repetând. Mă prefac că nu e mare scofală.

— Voiau doar să le confirm data de naştere şi cea de absolvire a liceului.

— Şi ce le-ai spus?

— Le-am confirmat.

Liniște.

— Datele erau corecte.

— O să-i spun lui Gwen că acum te sună şi pe tine.

— Mă sună şi pe mine? Ce… v-au sunat şi pe voi? Are asta vreo legătură cu faptul că Gwen îmi căuta chestionarul?

— Chiar nu ştiu toate detaliile, Stephanie, spune Stephanie pe un ton blând.

Bineînțeles că le ştie. Este recepţionista de la secţia de oncologie, care îţi spune să nu te îngrijorezi, în timp ce se uită la rezultatele tale de laborator pe care scrie *stadiul patru.*

— O pun pe Gwen să te sune, imediat ce ajunge înapoi în birou, OK?

* * *

Mă aflu în cămăruţa mea de pe colţ, din Sunset Tower, emisiunea *House Hunters* nereuşind să-mi atenueze angoasele, când telefonul începe să tremure pe noptieră. Este agenta de film, nu Gwen.

— Bună, spune ea. Deci…

Regizoarea de Film Nominalizată la Oscar a fost nevoită să plece pe neaşteptate la Chicago. Îmi transmite că îi pare foarte rău. Asta nu înseamnă însă nimic, mă asigură agenta, şi vom reuşi în curând să ne întâlnim. Vestea bună este că am încă rezervare la Bestia, dacă am chef să merg doar eu cu ea. Sau poate vrea Jesse să meargă cu mine? *Jesse.*

Mă uit spre tavan. Îmi dăduse mai devreme mesaj că sosise şi ne-am dat seama că stătea exact în camera de deasupra mea. *Mă abţin atunci de la exerciţiile mele de aerobică,* glumise ea. Gândul că urma să îi stric buna dispoziţie cu această veste mă face să mă cufund şi mai adânc în pat.

Îi mulţumesc agentei pentru veşti şi închid. Nu îndrăznesc să întreb dacă anularea întâlnirii are vreo legătură cu reporterul de la *The Smoking Gun.* E ca şi cum m-aş lăuda cu simptomele unei boli contagioase, ca şi cum, dacă m-ar fi auzit cineva tuşind, aş fi fost alungată cu forţa din rândul ultimilor supravieţuitori de pe planetă. Privesc în continuare cu dispreţ înspre tavan, conştientă că trebuie să mă ridic şi să mă duc la etaj ca să-i spun lui Jesse să

nu se obosească să-şi scoată de sub pat bocancii Dr. Martens[77], dar etajul superior pare suficient de departe cât să am nevoie de paşaport. Negociez cu pleoapele mele – *cinci minute* – în timp ce apusul pictează smogul în tonuri de roz.

* * *

Mă trezesc nişte lovituri puternice în uşă. Camera e întunecată şi răcoroasă, sunt condiţii ideale de somn, ce mai, şi, când mă adun de pe pat, senzaţia este că abia am învăţat să merg. Jesse e de partea cealaltă a uşii şi arată de parcă ar face parte dintr-o trupă de băieţi şi ar ieşi cu un fotomodel: cu un fes portocaliu-intens pe cap, jeanşi strâmţi negri, geacă de piele neagră, converşi negri şi şosete negre.

— Steph, râde ea, apostrofându-mă, o să întârziem!

— Dumnezeule, Jesse!

Pipăi peretele după întrerupător şi aprind lumina. Simt imediat cum mi se înfig în ochi milioane de ace încinse.

— Am adormit, îmi pare atât de rău.

— Păi… hai să mergem! Dă-ţi cu apă pe faţă şi pune-ţi pantofii Jimmy Choo, bate Jesse din palmele ei mici. Hai, fuguţa! Te aştept jos.

— Nu, Jesse, stai, cina a fost amânată.

Nu sunt în stare să spun *anulată,* deşi chiar asta e.

Jesse se opreşte şi se întoarce, arătând iar de patruzeci de ani, cu sprâncenele încruntate.

— Pentru când?

— Nu ştiu sigur, a trebuit să plece pe neaşteptate la Chicago.

Jesse expiră pe nas, un singur jet de aer fierbinte, ca un taur. Îşi clatină capul încet, în semn de „fireşte". *Fireşte* că a anulat. *Fireşte* că asta a fost pentru mine o pierdere de timp. Eşti Stephanie Simmons, nu Brett Courtney!

— Aveai de gând să-mi spui şi mie?

— Tocmai am aflat.

— Dormeai, însă.

— Vreau să zic că am aflat acum o oră sau aşa ceva. Voiam să-ţi spun. Nici nu-mi aduc aminte când am adormit. Probabil că diferenţa de fus orar m-a afectat mai mult decât…

Jesse ridică mâna, ca să tac din gură.

— E o încercare de-a întinde scenariul şi în sezonul următor?

Nu este.

— Nu, chiar nu este.

— Pentru că, sincer, Steph, treaba cu abuzul e prea deprimantă pentru

[77] Dr. Martens este o firmă englezească de îmbrăcăminte şi încălţăminte (N.r.).

încă un sezon.

Știu.

— Știu.

Jesse izbește butonul liftului cu podul palmei.

— Mai avem încă rezervarea la Bestia, dacă vrei să vii, încerc eu. De fapt, chiar aș avea ceva să-ți spun. Ceva ce *nu este* deprimant.

Mă doare când zâmbesc. Jesse își scoate fesul, zburlindu-și părul scurt cu degetele.

— Nu, de fapt am de lucru…

— Cred că sunt însărcinată, strig eu pe hol.

Simt cuvintele ca pe un ultim impuls din spate, în timpul cursei; am dat tot ce aveam. Am rămas *fără suflare.*

Jesse privește cifrele care clipesc deasupra ușii liftului.

— Dar nu ești sigură.

— Vreau să spun că sunt atât de *obosită.*

Fac un gest spre corpul meu răvășit, drept dovadă. Uneori, cred că îmi revin prea repede. Am devenit prea expertă în jocul ăsta.

Jesse se uită la mine de parcă sunt ultima brioșă din cutia rămasă peste noapte pe masa din bucătărie. M-am uscat, iar glazura din cremă de unt s-a turtit.

— Anunță-mă când ești sigură.

O ia pe scări.

* * *

Adorm îmbrăcată, în timpul unui episod din Seinfeld. Când mă trezesc, Kathie Lee și Hoda[78] beau, iar telefonul meu zumzăie. Îmi trec degetul pe ecran și răspund răgușit.

— Gwen.

— Te-am sculat? Am uitat că e dimineață acolo. Urmează o pauză nedumerită.

— De fapt, nu e chiar așa devreme. Să sun mai încolo?

— Nu-i nevoie, spun, luptându-mă să stau în capul oaselor. Am luat-o razna.

Stomacul meu urlă și mi-aduc aminte că am renunțat la cină aseară.

— N-o lua razna, așa se întâmplă întotdeauna cu cărțile de nonficțiune.

— *The Smoking Gun* sună autorii ca să le confirme data de naștere și de absolvire?

— De obicei întreabă agenții. De aia căutam chestionarul tău. Voiam să le dau eu informațiile alea și să nu te sune pe tine și să te îngrijorezi.

[78] Gazdele unei emisiuni matinale difuzate pe NBC (N.t.).

— Și ce au de gând să facă cu informațiile astea?

— Păi, știi tu, să compare datele, să vadă dacă se potrivesc.

Am nevoie de apă, de parcă ar fi o problemă de viață și de moarte. Pipăi pe noptieră și găsesc sticla de Dasani pe care am luat-o ieri din avion.

— Și dacă nu se potrivesc?

— Steph, ai scris niște amintiri, nu o autobiografie. Dacă unele date sau detalii nu se potrivesc, nu e nicio scofală, o s-o lase baltă. Cum ziceam, asta se întâmplă mereu cu cărțile de nonficțiune. Mă îndoiesc că va fi vreo problemă.

Sticla de Dasani e goală. O arunc prin cameră, într-un gest disperat. Nu vreau să mă facă nimeni să mă simt mai bine. Vreau să-mi împărtășesc nefericirea. Vreau să împart *responsabilitatea* cu cineva.

— Gwen, în chestionar am spus că e o carte de ficțiune.

Tăcerea lui Gwen se prelungește așa de mult, încât iau telefonul de la ureche să văd dacă nu s-a întrerupt convorbirea.

— Știu, spune ea într-un final.

— Tu ai fost cea care a spus că ar avea un impact mult mai mare dacă am prezenta-o ca pe o poveste adevărată. Și când eu n-am fost de acord, pentru că ar trebui să fiu ultimul om ca să mint și să spun că sunt victimă a unui abuz domestic, tu ai zis – și aici mă străduiesc să mimez vocea unei blonde stupide – ce-ar fi să-i spunem nonficțiune creativă și nu autobiografie? Astfel încât să le pot explica oamenilor că abuzul nu s-a întâmplat niciodată, ci este doar o metaforă pentru, de pildă, rasismul subtil de care am avut parte în copilărie și care a fost la fel de dureros ca o agresiune?

Continui cu voce scăzută:

— Și eu sunt idioata care a acceptat așa ceva, ca să-mi atenuez vina măcar un pic, știind de altfel că niciuna dintre noi nu i-ar fi corectat pe cei care ar fi înțeles că povestea e reală, și tot eu sunt ticăloasa care am acceptat să-l fac negru, pentru că, ai spus tu, unui copil alb, într-un cartier de negri, ar fi fost mai ușor să i se dea de urmă. Așa că, Gwen, să nu mai îndrăznești niciodată să mă mai lași să aștept așa timp de douăzeci și patru de ore. Dacă mă duc la fund, voi face tot ce-mi stă în puteri să fii alături de mine.

Închid, cu sentimentul că n-ar fi trebuit să fac asta, dar și că aș fi putut s-o mai smotocesc încă o oră și tot n-ar fi fost destul.

Mă târăsc în baie și pun un pahar sub robinet, examinându-mă în oglindă, în timp ce beau cu înghițituri mari apa cu gust de aluminiu. Doamne, e nevoie de atâta efort ca să fii o ființă umană. Opt pahare de apă pe zi – nu-i de mirare că arăt ca dracu', viața vrea tot timpul ceva de la tine, chiar și în zilele cele mai bune. Întorc spatele dezastrului din oglindă și mă întorc șchiopătând în cameră, căzând ca o scândură pe pat. Nu trebuie să plec la

aeroport decât peste câteva ore. Ar trebui probabil să mă scol și să fac ceva. Să profit de faptul că sunt în Los Angeles. Să fac o plimbare. Să meditez în vârful unui munte. Să mănânc o omletă din albuș de ou. Mă gândesc să trag perdelele, dar patul e ca un nisip mișcător. Mă prăbușesc în somn, cu soarele californian atât de sexy îmbătrânindu-mi fața.

* * *

Vince mă așteaptă pe JFK, la poarta de îmbarcare Air France. Stă la coadă așezat pe valiza mea Rimowa, extra large și roz-aurie. Când mă vede, se ridică vinovat, știind că urăsc când se poartă cu bagajul meu șic de parcă ar fi un fotoliu de dormitor umplut cu polistiren. Își trece degetele prin păr cu un zâmbet care spune *M-ai prins!*

— Am încercat să fac îmbarcarea în locul tău, dar se pare că e o treabă de securitate, râde el, dându-și la o parte o șuviță de păr care nu-i căzuse în ochi.

— Nu, zău.

Împing spre el trollerul din care am trăit în ultimele câteva zile.

Vince îl oprește cu piciorul, zâmbind cu buzele lui pline și rozalii. Bag de seamă că mi-a folosit rujul-scrub cât timp am lipsit.

— Iubire?

— Vince, nu poate să facă nimeni check-in pentru altcineva. Nici măcar cineva care arată atât de bestial ca tine.

Îmi proptesc piciorul pe valiza așezată într-o parte, îmi pun geanta Fendi pe genunchi și scot bilete vechi de avion și ambalaje de batoane proteice, în căutarea portofelului. Interiorul genții mele nu a arătat niciodată în halul ăsta. Nu sunt genul care să nu am grijă de lucrurile mele de calitate. Încă de la șase luni am avut parte de o viață îndestulată, totuși, cumva, am știut întotdeauna că va fi ceva temporar.

Vince se lasă pe vine, astfel încât fața lui e mai jos decât a mea, și mă privește. Părul îi acoperă ochii plini de compasiune. Cam așa și-a închipuit că va arăta, într-o zi, pe afișul de pe frontispiciul Regal Cinema.

— Steph, iubire. Ești OK?

Am scotocit printre toate cardurile de credit și cele medicale și cel de identitate și cele de la Sweetgreen și tot nu dau de pașaportul meu. Îmi las capul pe spate și lacrimile îmi țâșnesc din ochi.

— Iubire, rostește Vince, cu blândețe, ducându-și mâna la buzunarul de la spate și scoțând pașaportul meu.

— Asta căutai?

Mi-am uitat pașaportul și Vince a bănuit că mi l-am uitat. Înainte să plece spre aeroport, a verificat, pentru orice eventualitate, în sertarul în care îl țin de obicei. Am deodată un sentiment copleșitor de recunoștință față de el și

un sentiment copleşitor că este o idee proastă să mă duc în Maroc.

— Vino încoace, spune Vince şi mă ia în braţe. Ştiu că eşti dezamăgită din cauza cinei cu regizoarea. Şi-a fost o călătorie lungă. Eşti obosită.

Îmi agăţ bărbia de umărul lui, amintindu-mi de barman, şi părerea de rău mă loveşte ca o viitură care-mi smulge inima. Părere de rău nu fiindcă îl iubesc pe Vince şi am încălcat jurămintele noastre – nu mai am de mult astfel de regrete –, ci fiindcă am făcut ceva atât de neglijent, când pe faţadă sunt atâtea crăpături, iar eu nu mai am cu ce să le astup.

— Am obosit, oftez eu cu lacrimi în ochi. Dar mi-e şi frică.

Şi cu asta lacrimile mi se transformă în sughiţuri.

— Însă Gwen a spus că nu trebuie să-ţi faci griji, aşa-i? Lucruri de genul ăsta se întâmplă mereu cu cărţile de nonficţiune, spune Vince, frecându-mă pe spate în cercuri.

— Nu e nonficţiune, Vince.

Mâna lui Vince înţepeneşte pe spatele meu. Se desprinde de mine. Dă un pas *înapoi.* Privirea din ochii lui, de parcă ar fi întors tichetul de masă şi şi-ar fi dat seama, *Ah, la naiba, are o dată de expirare!* N-ar trebui să fiu mirată şi totuşi mă doare. Ne-am iubit cândva. Cred.

— *Steph,* geme Vince, ducându-şi mâna la obraz într-un gest de repulsie exemplar, în caz că cineva trage cu urechea.

Întotdeauna trage cineva cu urechea în cuibul ăsta de termite care este viaţa, pe care mi-am clădit-o cu propria mea salivă şi cu bălegar.

— Dumnezeule, ai *inventat* toată chestia?

Mă uit în ochii inocenţi ai soţului meu, care-şi etalează tehnicile actoriceşti pe care le-a exersat de-a lungul atâtor episoade-pilot, *frumuşelul de la bar/din lift/ în prosop* şi care n-au fost niciodată selectate şi cărora le-am pierdut şirul. Dispreţul faţă de el este supraomenesc. Aş putea să-l ridic şi să-l arunc prin uşile batante, trimiţându-l înapoi, direct în cartierul macaronarilor de unde-a venit.

— *Ooo,* spun eu cu dezgust compătimitor, bietul şi nevinovatul Vince. Încă o victimă a minciunilor nevestei sale înnebunite după succes. Eşti probabil şocat. *Oripilat*! Aşa o să încerci să mă vinzi probabil ălora de la *TMZ,* când divorţul e gata şi tu o să scotoceşti printre pernele sofalei, după mărunţiş.

Îmi adun degetele într-un gest de implorare către ceruri:

— Îţi mulţumesc, mamă, că m-ai convins, înainte să mori, să semnez contractul prenupţial.

Vince se uită peste umăr. Da, perechea din faţa noastră ne ascultă. Şoptind ca pe scenă, Vince îmi spune:

— Steph, sunt oripilat, într-adevăr. Ai minţit când ai spus că eşti o victimă

a abuzului domestic? E josnic. Chiar şi pentru tine.

Pufnesc dispreţuitoare.

— Ştiai că nu este nimic adevărat după capitolul cinci.

Memoriile sunt memorii, până la pagina şaptezeci. Am auzit într-adevăr o voce, la şaisprezece ani. M-am gândit într-adevăr la cel mai rău scenariu posibil, cum fac toţi adolescenţii, cum că astea ar fi primele semne ale unui caz de schizofrenie. Am devenit într-adevăr convinsă că, dacă mi-aş fi găsit mama biologică şi aş fi aflat antecedentele mentale, aş fi putut cumva păcăli genele.

La câteva luni după ce am auzit prima voce, am plătit pe cineva să-mi caute mama biologică. La 17 ani, am avut curajul să mă sui în BMW-ul meu albastru-deschis şi să mă duc la adresa ei, într-o suburbie banală, de clasă de mijloc, din Philadelphia. Când am parcat maşina peste drum de casa în care mama mea locuia împreună cu bunica, într-o piaţă numită scandalos Kensington Court, un băiat cam de vârsta mea s-a întâmplat să treacă prin dreptul ferestrei maşinii. Arăta de parcă tocmai ieşise de la ora de sport, emana un miros ademenitor de iarbă, mizerie şi transpiraţie. L-am chemat, dintr-un impuls spontan. Băiatul s-a oprit. S-a uitat la maşină cu sprâncenele ridicate admirativ, înainte de a se uita la mine şi a se mira şi mai tare. Nu cred că se aştepta să vadă o adolescentă la volan.

— Caut pe cineva, am spus.

Am citit numele mamei mele, scris cu albastru pe prinţul site-ului MapQuest. Nu uitaţi că sunt preistorică.

Puştiul a făcut o faţă interminabil de lungă. Avea gene frumoase, arcuite, şi o bărbie puternică; combinaţia de blândeţe şi duritate era foarte atrăgătoare. În revistele pe care le citeam eu şi prietenele mele, nu existau băieţi ca el, dar, dacă ar fi fost, i-aş fi decupat poza şi aş fi lipit-o pe perete lângă cea a lui Leonardo Di Caprio, care îşi trage buza de jos cu degetul mare. N-am fost niciodată înnebunită după Leo, dar m-am prefăcut, ca să supravieţuiesc.

— Aici scrie că adresa ei este Kensington Court 54. Dar sunt în Kensington Court şi nu e niciun 54.

— Ăsta e Kensington Square, a spus băiatul, Kensington Court e acolo, a arătat el cu degetul.

— Ce zăpăceală!

Am râs şi am mulţumit. Era într-adevăr foarte drăguţ. Am vrut să ridic geamul, dar el a făcut un pas înainte, făcându-mi semn să aştept o clipă.

— Stai! Femeia pe care o cauţi? Sheila Lott?

Am aprobat din cap.

— Ştii că s-a sinucis, nu?

Am văzut pete în fața ochilor. Am înșfăcat și mai strâns volanul, ca pe mingea de cauciuc care ți se dă atunci când donezi sânge.

— Când? am reușit să întreb, ca lovită de trăsnet.

— Acum câteva luni, a ridicat el din umeri, de parcă detaliile nu erau importante. Cam așa ceva.

— Știi cumva… ăă, de ce?

A zâmbit un pic.

— Cine știe, era puțin cam, știi tu…

Băiatul a învârtit un deget în dreptul urechii.

La fel cum avea să facă Vince mai târziu, când îl întrebam de ce lua telefonul cu el în baie. *Nu mai fi nebună,* obișnuia el să râdă.

— Am priceput, am spus cu voce slabă. Mulțumesc.

Am apăsat pe accelerație și motorul s-a turat. Am uitat că era la punctul mort. Am smucit schimbătorul de viteze, *calc-o,* și am apăsat mai tare pedala.

Și așa, băiatul ăsta săritor și absolut obișnuit, puțin insensibil în limbajul lui despre suicid, a devenit A.J., deși nu a pus niciodată mâna pe mine. Deși nu l-am mai văzut niciodată după aceea.

* * *

Vince mă înșfacă de încheietura mâinii și mă trage mai aproape.

— Pot să te distrug dacă vreau, îmi spune el, nu prea tare, dar terminalul cavernos Air France îi amplifică amenințarea.

Își aruncă privirea peste umărul meu și îmi dă imediat drumul. Mă întorc și le văd pe Brett, Kelly și o fetiță cu codițe africane care trage spre noi o valiză din nailon absolut oribilă. Lisa și Marc le urmează la câțiva pași în spate, Marc fixându-și camera de filmat de stabilizatorul ca o furcă.

— *Bonjour!*

Brett schițează o mică săritură:

— *Bonjour, amis et…*

Se oprește și trage aer în piept când ajunge destul de aproape ca să-mi vadă fața pătată.

— Steph, ești OK?

Îmi șterg bărbia de umăr.

— Sunt bine.

— Chiar *arăți* foarte bine, zice ea la mișto, pentru că nici de-a naibii nu poate fi vreodată serioasă – nici măcar când treaba *chiar este* serioasă.

— Futu-i, nu te băga în chestia asta, Brett, mârâie Vince la ea. Altfel, o să-ți pară rău.

Lisa trage aer în piept, vizibil încântată.

Brett își lasă capul în jos și strânge din buze, ceea ce e un gest inteligent.

Laș, dar inteligent. Kelly se așază în fața Laylei, ca un perete antifonic, de parcă nepoata lui Brett Courtney n-a auzit până acum de „futu-i".

— Bine, atunci, spune Vince cu veselia nebunului, să aveți o călătorie *magică*!

Pornește, cu valiza mea rulând discret în urma lui și cu articulațiile degetelor albite pe mâner.

— Ce tip drăguț, face iar Brett o poantă, deși în vocea ei se simte un tremur.

Mi-e puțin greață când mă uit la Lisa cum o studiază pe Brett cu o curiozitate nemiloasă. *Bănuiește ceva?*

Brett se întoarce spre Layla cu un zâmbet forțat.

— Layla, hai la coadă la check-in.

Le arăt semnul din fața noastră pe care scrie: Air France – Îmbarcare Clasa Întâi.

— Suntem la coadă la check-in.

— Layla și cu mine zburăm la clasa economic, spune Brett, cu pieptul umflat, aruncând o privire pioasă spre Kelly.

— Donăm diferența femeilor Imazighen, spune Layla, apoi micuța scorpie filantroapă îmi întinde mâna. Ne-am mai întâlnit, dar nu cred că îți mai aduci aminte de mine. Sunt Layla și îți admir imens munca.

Ah, cât de adorabil de sinistru. Cât de științific de miraculos! N-am știut că doctorii au reușit să transplanteze creierele femeilor de treizeci de ani în tărtăcuțele copilelor de doisprezece.

Strâng nesigură mâna acestei fetițe upgradate și mă consolez cu ideea că, pe lângă nepoata ei cu picioare lungi, Brett arată ca Shrek, doar cu părul ceva mai frumos. Layla este înaltă și zveltă, da, dar asta – *asta?* – este manechinul de pe podium de care tot aud în ultimele luni? Are un coș proaspăt ieșit în bărbie și unul vechi și urât pe obraz și niciun strop de fard care să mascheze urmele. Și, pentru toate astea, i se spune că e frumoasă. Dați-mi un baston, să-l agit morocănoasă prin aer, pentru că pe vremea mea nici dacă erai cu adevărat frumoasă nu era suficient.

Îi strâng mâna Laylei, până când se strâmbă și îmi spun: *Habar n-ai ce-i aia durere, puștoaico. Habar n-ai prin ce am trecut ca să ajung aici. Nici nu vrei să știi ce voi face ca să rămân pe poziții.*

14. Brett

— Cei slabi încearcă întotdeauna să-i saboteze pe cei puternici.

— Ce? strigă Layla.

— *Ş-ş-ş-ş-ş*, râd eu, aplecându-mă şi mai jos în scaunul meu, gesticulând jenată, în semn de scuze, spre ceilalţi pasageri.

O bat uşor pe căştile de pe urechi, amintindu-i că în avion trebuie să vorbească la un volum pe care nu-l aude. Layla n-a mai urcat până acum într-un avion. Lumea din jurul nostru nu pare deloc deranjată. Câţiva chiar zâmbesc. Deoarece chiar într-un avion de Londra, cu scaunele care nu se rabatează complet, Layla e o încântare. Cum ar putea fi altfel? Arată ca un manechin în afara programului, în drum spre prima ei apariţie la săptămâna Modei de la Londra şi care, spre deosebire de mama ei, a ales să zboare mai ieftin, astfel încât o femeie Imazighen să-şi poată permite să ducă în seara asta o pâine copiilor ei.

— E un citat din filmul ăsta, îi spun, atingând ecranul TV din faţa ei. Ar trebui să-l vezi, este despre ambiţia feminină şi despre ce sunt în stare cei care vor s-o distrugă.

Buzele Laylei parcurg pe muteşte rezumatul filmului *Candidata.* Bombăne un *îhî* interesat şi selectează opţiunea *play.* Slavă Domnului, căci mătuşa Brett are nevoie de puţină bârfă cu vechiul amic Marc, care îşi întinde piciorul pe culoarul din mijloc ca să-şi pună sângele în mişcare.

— Asta e naşpa, spun eu compătimitor şi deschid o pungă de chipsuri cu smântână şi ceapă pe care i-o întind lui mai întâi.

Marc îşi vâră mâna în pungă şi scormoneşte înăuntru cu degetele.

— Nu-mi vine să cred că nu eşti la clasa întâi.

— Mie nu-mi vine să cred că *ele* sunt acolo. Suntem pe cale să ne întâlnim cu câteva dintre femeile cele mai lipsite de drepturi de pe planetă. Este de parcă – mimez cu mâna o explozie în dreptul capului – ar fi o ruptură totală.

Marc pufneşte, aruncându-şi un chips în gură.

— Chiar credeai că regina Simmons avea să se coboare să stea cu noi? E probabil alergică la scaunele tapiţate cu stofă.

Se scutură pe mâini, trimiţând în aer praf de ceapă.

Îmi strecor un chips în gură, nefiind prea sigură dacă s-o numeşti pe Stephanie regină este un gest rasist, dar refuzând totodată să o apăr în caz că aşa ar fi. Am nevoie de ceva de la Marc, chiar în acest moment. Îmi răsucesc cu degetele unsuroase de la chipsuri inelul Surori Solidare, încercând să găsesc modul cel mai sofisticat de a deschide discuţia. Ca director de imagine, Marc vede şi aude totul, de ambele părţi ale obiectivului. Dacă pe undeva sunt lupte interne şi dacă cineva este gata să mi le aducă la cunoştinţă, acela este Marc.

— Ce crezi că se întâmpla acolo cu Vince şi Steph?

Marc oftează dezamăgit.

— Ce? mă minunez eu.

— Brett, nu face asta, spune Marc. Dacă vrei să vorbim serios, hai să vorbim atunci. Dar nu te face că nu ştii ce se întâmpla acolo cu Steph şi Vince. Tu nu eşti aşa. De-aia suntem prieteni.

În legătură cu Marc, ceea ce toată lumea ştie, dar nu toţi apreciază, este că, în weekenduri, cântă la chitară bas într-o trupă care interpretează coveruri din anii ’80, intitulată Super Freaks. Se face băşcălie pe tema asta, dar ce nu ştiu cei din *Diggers* – fiindcă nu binevoiesc niciodată să întrebe pe *nimeni* din echipă ce face cu viaţa lui – este că trupa cântă frecvent cu casa închisă la Canal Room şi că fetele de douăzeci şi doi de ani se lipeau de scenă de fiecare dată când cântă în deschidere la Talk House[79] în Amagansett. Eu şi fosta mea ne-am dus odată acolo să-i vedem şi apoi am mâncat la Asto’s cu Marc şi iubitul lui, care e baterist. Am făcut toate astea fiindcă îl plac pe Marc.

Şi dacă nu l-aş fi plăcut? L-aş mai fi căutat eu aşa cum am făcut, ştiind că producătorii nu pot edita, la bine şi la rău, filmări care nu există? Răspunsul mă dă pe spate chiar şi pe mine: probabil. Cu siguranţă. Exact aşa sunt eu.

— Ai dreptate, îi spun. Îmi pare rău. Doar că… nu ştiu ceea ce ştii tu. Ce ştie toată lumea. Şi, ei bine…

Privesc spre Layla, asigurându-mă că se uită la film şi că nu ascultă ce vorbim.

— …s-a întâmplat ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple, şi nu ştiu ce să fac.

Marc îmi zâmbeşte blând.

— Oricine face greşeli, Brett. Asta nu mă face să te iubesc mai puţin. Mă face să te iubesc mai mult.

Îmi caută mâna şi îl las să mi-o ţină preţ de câteva clipe, zâmbindu-i recunoscătoare şi scufundându-mă în propria nefericire.

Marc îşi întinde gâtul, verificând că ceilalţi pasageri din jurul nostru dorm sau sunt ocupaţi cu alte lucruri. Stabilind că suntem doar între noi, îmi spune cu voce joasă:

— Lisa nu crede că tu şi Stephanie v-aţi certat fiindcă tu nu i-ai dat cartea ei Rihannei sau, mă rog, ce susţii tu.

Înghit, simţind gust de bilă. Pot să vomit în punga de chipsuri dacă simt nevoia.

— Ce crede atunci?

Marc îşi muşcă buza şi verifică din nou în jur. De data asta duce mâna la buzunar, scoate telefonul şi deschide Note App. Mă uit în poala lui, în timp ce scrie: *Începe să creadă că tu te-ai încurcat cu Stephanie când ai stat la ea şi*

[79] Canal Room şi Talk House sunt baruri foarte cunoscute din New York (N.t.).

că s-a terminat prost.

Cuvintele de pe piatra mea de mormânt se înceţoşează, apoi se limpezesc, iar se înceţoşează, iar se limpezesc. Sunt logodită. Steph şi Vince au poate genul ăla de căsnicie în care se mai negociază câte un derapaj, dar Arch are o părere mai bună de-atât despre ea. O să mă părăsească dacă îi ajunge la urechi aşa ceva.

Marc deschide acum pozele pe telefon, răsfoind, cu degetul, fotografii cu nepoata lui pe plajă şi cu apusuri spectaculoase şi ajungând în cele din urmă la ceea ce pare a fi o pagină dintr-o carte. Îmi dă telefonul şi despart degetul mare de arătător, mărind poza.

Este pagina de titlu din cel de-al treilea roman al lui Stephanie. Cel pe care credeam că îl aruncasem când am făcut curat în vechiul meu apartament.

Pentru iubirea vieţii mele, îmi scrisese. *Iartă-mă, Vince!*

— De unde ai asta? îl întreb pe Marc, cu urechile bubuind.

— Lisa mi-a trimis-o. Era pe raftul de cărţi, în vechea ta locuinţă. Unde stau acum Kelly şi Layla. Am fost să filmăm în apartament şi Lisa a observat-o. I s-a părut ciudat că stă acolo şi a deschis-o, apoi a citit asta şi s-a dus cu gândul…

Ridic un deget spre Marc – să-şi treacă gândurile pe *pauză.* Îi fac semn Laylei să-şi ridice căştile.

— Layla, o întreb cu o voce scăzută şi categorică, îţi aduci aminte de exemplarul cărţii lui Stephanie, pe care l-am aruncat la gunoi?

Layla înghite. Eu dau din cap.

— Spune-mi adevărul.

Layla arată de parcă ar vrea să dispară.

— Am fost curioasă, spune ea cu obrajii arzând.

Curioasă despre sex, vrea să spună.

Îi pun la loc căştile, blestemând-o pe soră-mea pentru că-i interzice Laylei să se uite la *Urzeala Tronurilor:* Jon Snow ar fi domolit acea curiozitate. Situaţia asta ar fi putut fi evitată.

— Continuă, îi spun lui Marc, vârându-mi mâinile la subsuori.

— Cartea i-a atras atenţia. Dedicaţia pentru tine. Voia să fie sigură. S-a uitat la filmarea cu tine şi Steph, de la Barneys.

Marc aşteaptă ca să-mi aduc aminte.

— Şi a observat că Steph a menţionat noul tău tatuaj de pe picior.

Simt cum mi se contorsionează faţa într-o expresie confuză.

— *Aşa, şi?*

— Deci trecuse o lună de când tu şi cu Steph, ghilimele, v-aţi *împăcat* în toaleta de la evenimentul lui Lauren şi ţi-ai făcut tatuajul după numai câteva zile. Am filmat aia, ţi-aminteşti? Asta înseamnă că, atunci, la Barneys, tu şi

Steph nu vă mai văzuserăţi de o lună – de ce? Dacă v-aţi fi împăcat într-adevăr şi dacă aţi fi trecut peste ceva atât de important, cum ai spus tu că a fost, de ce n-aţi fi început să vă petreceţi din nou timpul împreună? Dar bomboana pe colivă este că n-a venit la petrecerea ta de logodnă.

— Plecase în *călătorie.*

— Nu, spune Marc spre surpriza mea. Lisa a verificat lista cu zborurile. Era în New York în seara aia. Special n-a venit. Poate fiindcă este îndrăgostită de tine şi ar fi fost prea dureros pentru ea să participe?

Îmi dau capul pe spate, sprijinindu-l de spătar şi simţind că aş putea dormi zile în şir.

— A spus Lisa cuiva până acum? În afară de tine?

Închid ochii, de parcă îmi puneam dorinţa să n-o fi făcut.

— Nu cred, spune Marc, iar eu deschid ochii uşurată. Cred că aşteaptă să vadă dacă teoria ei stă în picioare, înainte să le spună şi altora.

Oftez, fiindu-mi nejustificat de milă de mine. Am aşteptat patru ani să-i iau cu mine pe toţi în Maroc şi un scenariu cu o poveste secretă între două lesbiene urmează să pună în umbră toate lucrurile bune pentru care mergem acolo.

— Iar asta se suprapune şi peste faptul că i-a văzut pe Vince şi Steph certându-se în halul ăla. Crede că Vince a aflat şi că e furios. Ceea ce este culmea ipocriziei, dat fiind felul în care Vince se gudură în jurul surorii tale.

— Ah, splendid, râd eu, fără să mă pot abţine. Deci nu sunt singura care a observat asta.

După petrecerea de logodnă, a trebuit să vorbesc serios cu Kelly. *S-a întâmplat ceva cu Vince*? am întrebat eu cu un nod în gât, fiindcă mi-era cu adevărat frică să aud răspunsul. Kelly nu are un prieten. Nu şi-ar permite să-şi dedice atâta timp şi energie altcuiva decât Laylei şi afacerilor ei. Uneori, foloseşte Tinder ca să şi-o tragă cu vreunul. În acele nopţi stau eu cu Layla. *Să ai un orgasm reuşit!* strig în urma ei, când iese pe uşă îmbrăcată într-o rochie strâmtă. Vince i-ar fi oferit bucuros un astfel de serviciu, fără să mai fie nevoită să dea cu degetul pe ecran. Pentru Kelly, eficienţa e totul.

Mi-a răspuns la întrebare cu un dispreţ plin de ură.

— Ai o problemă, a pufnit ea şi a ieşit din cameră.

Nici *da.* Nici *nu.*

— Jesse ar putea numi acest episod: „Incestul e cel mai bun", îi şoptesc lui Marc.

El ridică din sprâncene. Nu m-a auzit niciodată luând-o peste picior pe Jesse. Nu sunt atât de orbită de dragoste încât să nu observ că ea are un simţ al umorului cu care prea adesea se chinuie să le facă tinerilor pe plac şi dă greş de fiecare dată într-un mod abisal. Şi poantele ei pe Instagram – *să n-*

aud!

Deodată, avionul intră într-un şir de turbulenţe urâte. Layla, la primul ei zbor, sare în sus îngrozită. Îmi pun un braţ în jurul umărului ei şi o trag spre mine, asigurând-o că e ceva normal, chiar dacă ai senzaţia că un rechin a înghiţit cabina pilotului şi vom fi scuturaţi până murim. Îi promit că nu e ceva de care să-i fie teamă. Nu e ceva ce n-aş mai fi văzut. Îi vorbesc ei, dar de fapt îmi vorbesc mie şi mint în ambele cazuri.

* * *

Este abia trecut de amiază când aterizăm în Marrakech şi luăm taxiul spre hotel. În scaunul din faţă, Marc îşi înghite căscatul, în timp ce încearcă să ţină nemişcată camera de mână. Stau în primul rând de scaune al microbuzului, storcită între sora mea şi Layla. Steph şi Jen sunt în spatele meu, iar Lauren e pe rândul al treilea, cu braţul întins peste bagajul ei, pe care a insistat să-l luăm cu noi în maşină. Ceva în legătură cu eşarfele de mătase ale bunicii ei. Ceva ce nimeni dintre noi nu a crezut. Presupun că a făcut unele cercetări şi ştie că în anumite localuri în Maroc femeilor li se interzice să bea alcool şi că şi-a luat nişte măsuri de precauţie.

Le atrag atenţia tuturor să nu încerce să tragă un pui de somn. Cel mai bun lucru este să rezişti pe tot parcursul zilei şi să te laşi pradă somnului doar atunci când nu mai poţi continua. Propun ca, atunci când ajungem la hotel, să ne aranjăm puţin şi apoi să ne întâlnim în hol şi să facem o tură prin cartierul evreiesc pe bicicletele electrice SPOKE. Bicicletele fuseseră trimise dinainte cu vaporul, în vederea călătoriei de a doua zi înspre satul Aguergour, de la poalele Munţilor Atlas. Chiar cred că asta ar fi o ieşire în public reuşită şi investitorii mei vor fi mulţumiţi cu modul de plasare a produselor, dar o parte din mine vrea să ţină grupul împreună, sub privirea mea paranoidă. Nu ştiu cine ce a auzit despre mine şi Steph, despre Kelly şi Vince. Ultimul lucru care îmi trebuie sunt femeile astea luând-o care-ncotro şi spunând Dumnezeu ştie ce despre Dumnezeu ştie cine, în faţa camerelor de filmat.

— De fapt, e un magazin de mirodenii pe care aş vrea să-l cercetez, spune Jen.

Închid ochii pentru o clipă. Firește.

— Mella Spice Souk, citeşte Jen de pe telefonul ei.

Kelly se foieşte în scaun, ciulind urechile.

— *Trés bon,* intră în discuţie şoferul, *est célèbre.*

Ne întoarcem toate spre Lauren, care spune:

— *Est-il?*

Şoferul mai clămpăneşte ceva în franceză, Lauren îşi ridică sprâncenele şi dă din cap afirmativ cum că înţelege.

— Zice că e o piață celebră, unde merg localnicii. Și turiștii, dar *nu este o* capcană pentru turiști.

Jen etalează un zâmbet superior, ca și cum îmi surclasase planurile.

— Instructorul meu de yoga mi-a spus de piață, zice ea. Au acolo un amestec marocan care se pare că sporește capacitatea de regenerare și odihnă în timpul somnului. Aș putea să-l integrez într-un nou tip de băutură tonică. Odihna este nebunia de ultimă oră! spune ea radioasă.

O, Doamne, Dumnezeule.

— Cred că Steph e de acord, râde Lauren, și Steph cască ochii mari la auzul numelui ei.

Moțăise lângă Jen, cu fruntea lipită de geam.

— Scuze, spune și își șterge o urmă de salivă cu dosul palmei. Ce?

— Tocmai vorbeam despre ce ar trebui să facem până la cină, repet eu pentru ea. Eu am vrut să scoatem bicicletele SPOKE la o plimbare prin cartierul evreiesc, ca să le facem proba. Cine vrea să vină e binevenit.

— Vreau să mai merg cu bicicleta aia! declară Layla, anunțându-i pe toți că deja a mai făcut asta.

Lauren se apleacă în față spre mine și mi se adresează. Deja face impresie în Maroc cu părul ei blond agresiv și cu insinuările nu foarte șmechere.

— *Nimeni nu mi-a mânuit vreodată așa bagajele,* a miorlăit ea către șofer când ne-am întâlnit lângă bordură.

— Te menții în formă cărând bagaje, așa-i?

Zâmbește larg către șofer, în oglinda retrovizoare.

— Știi, eu am optat pentru sex în loc de exerciții cardio.

— Poți să te menții în formă, îi spun.

— Atunci, mă bag, spune ea, făcându-mi lasciv cu ochiul.

În urmă cu doar câteva luni, Lauren îmi blocase călătoria în Maroc, fiind convinsă că eu o vândusem celor de la Page Six. Dar aliațele *Digger* sunt ca promisiunile de Anul Nou – sunt făcute să fie încălcate. Pare chiar să se fi înmuiat și în privința lui Steph, noul ei spion în devenire, deși glumițele astea blânde nu înseamnă neapărat că totul a fost dat uitării. Poate la fel de bine să stea în așteptare. În anumite privințe, Lauren poate fi cea mai periculoasă. Un măcelar proaspăt coafat. Nu știi niciodată când îți face felul.

Mă întorc spre Kelly, sperând că va rămâne alături de mine.

— Mă duc cu Jen, ca să nu fie singură, spune ea în schimb.

— Kel, chiar nu crezi că ar trebui să verificăm dacă bicicletele funcționează cum trebuie? spun eu, enervată.

— Nu cred că e nevoie de amândouă pentru asta.

Se apleacă peste mine și o bate pe Layla peste picior.

— Și, Layla, aș prefera să vii și tu cu mine.

— De ce? scheaună Layla.

— Pentru că mersul cu bicicleta aici e diferit de cel din depozit. E trafic, lume pe stradă, şi nu vreau să ţi se întâmple ceva, ţie sau altcuiva.

— Credeam că şi copiii de *nouă ani* pot merge cu ele.

Kelly se uită la mine, dar refuz să-i întâlnesc privirea.

Nici eu nu vreau ca Layla să meargă cu bicicleta într-un oraş aglomerat, dar asta e vina lui Kelly – fiindcă a insistat să preia responsabilitatea procesului de producţie şi a fost atât de meschină încât să spună *nu* piedicii de mână. Următorul transport de biciclete cu design îmbunătăţit va sosi la toamnă şi până atunci suntem aici cu prototipurile. Nu este neapărat sfârşitul lumii. Multe din modelele anterioare de biciclete electrice nu erau prevăzute cu piedică de mână şi o mulţime de persoane le-au folosit, fără niciun incident. Trebuie doar să-i lămurim pe săteni că poţi accelera fără să-ţi dai seama, răsucind ghidonul, şi că poţi omorî o persoană dacă mergi cu şaptezeci la oră.

Kelly îi spune Laylei:

— Când vei fi nevoită să mergi pe jos şaisprezece kilometri ca să aduci apă pentru familia ta, o să te las să mergi din nou cu bicicleta, bine?

Layla mă imploră din ochi.

— Îmi pare rău, prostuţo, îi spun, cu buza de jos răsfrântă, ca să o asigur că durerea ei e şi durerea mea. Dar sunt de partea mamei tale de data asta. Steph, tu vii?

Steph vorbeşte către fereastră cu ochi sticloşi, legănată de imaginile pământului cafeniu şi ale cerului albastru.

— Trebuie să dau nişte telefoane când ajung la hotel.

— Eşti sigură? E singura zi pe care o avem la dispoziţie în Marrakech, nu vrei să vezi oraşul?

Stephanie închide din nou ochii.

— E minunat.

* * *

Când ajungem la hotel, loviturile continuă. Lisa ne informează, cu vocea ei ascuţită şi sinistră, că s-au făcut nişte schimbări la repartizarea camerelor. Nu mai stau în apartament cu Layla şi Kelly. Jen îmi va lua locul, iar eu voi sta cu Stephanie.

— Eu, una, sunt fericită cu varianta asta.

Jen îi dă un ghiont în umăr lui Kelly, iar eu încerc să nu fac o glumă.

— Eu, una, sunt fericită să fiu singură, radiază Lauren.

Mă uit la bagajul de care nu s-a despărţit. Pun pariu că e fericită.

Bag mâna în foc că asta e doar o înscenare, pentru ca Lisa să-şi dea seama dacă teoria ei *stă în picioare,* şi mai pariez că ar fi şanse foarte mari să am un

microfon în cameră. Nu contează, Stephanie pare indiferentă la faptul că am fost înghesuite împreună şi că nu este decât un pat, king-size, pe care trebuie să-l împărţim – *nu-i* o coincidenţă. Când ajungem în cameră, dă drumul bagajelor, îşi aruncă pantofii ei frumoşi prin cameră şi se îndreaptă spre intimitatea băii.

— Steph, stai, îi spun, înainte să apuce să închidă uşa.

Se opreşte fără să se întoarcă spre mine. Îi pun telefonul sub nas ca să poată citi mesajul netrimis către ea: *Marc mi-a spus că Lisa crede că noi două SUNTEM AMANTE! De-aia ne vrea în aceeaşi cameră. S-ar putea să ne fi pus microfoane, aşa că trebuie să avem grijă ce spunem.*

Stephanie citeşte şi recitează mesajul de câteva ori, cu chipul fără nicio expresie. Îmi ia telefonul şi compune un răspuns, mi-l dă înapoi şi închide uşa de la baie, fără ca măcar să aştepte să-l citesc. Mă uit la ecran şi văd că nu mi-a răspuns în cuvinte. În schimb, a selectat trei emoticoane, din alea cu feţe care ţipă şi se ţin strâns de falcă.

* * *

— Sigur nu vine? întreabă Lauren când ne întâlnim la lift.

Scutur din cap:

— Cred că e foarte obosită. Din cauza diferenţei de fus orar, probabil, fiindcă vine direct din L.A.

Uşile liftului se deschid, iar eu şi Lauren aşteptăm răbdătoare ca Marc să intre primul cu spatele, cu camera de filmat.

— E oare obosită? întreabă Lauren după ce uşile liftului ne-au prins înăuntru. Sau e doar supărată?

Mi se zbârleşte părul pe braţe.

— De ce ar fi supărată?

— Nu cred că n-o fi observat că Vince are o mică slăbiciune, mă tachinează Lauren, şi regret instantaneu că i-am dat ocazia să vorbească în faţa camerei.

— N-ai observat, la petrecerea ta de logodnă? continuă ea, spre groaza mea. A urmărit-o peste tot.

Mă sprijin de bara aurie de balet care înconjoară pereţii liftului.

— N-am apucat nici măcar să *mănânc* la petrecerea mea de logodnă, aşa că n-am văzut. Şi, oricum, Kelly n-ar face asta niciodată.

Lauren îşi plesneşte o palmă peste gură, oprindu-şi un *Te-am prins!* Poartă cea mai nepractică ţinută de biking pe care am văzut-o vreodată. Când nu face sport, Lauren poartă Nike din cap până în picioare, iar când face, poartă o rochie lungă garnisită la poale cu ciucuri în culorile curcubeului, pe care roţile bicicletei îi vor înghiţi de vii.

Mă uit urât la ea.

— *Ce?*

Lauren își lasă bărbia în piept, chicotind enervant.

— Eu n-am rostit numele lui Kelly.

O transpirație rece îmi acoperă ceafa.

— Ba da, insist eu.

— Nu!

Lauren pronunță cuvântul cu buzele rotunjite. Rânjește, aranjându-și medalionul auriu tikka, cu mărgele, care îi desparte pe mijloc părul ei blond-deschis.

— Știi că ăsta e indian, îi spun eu.

— *Știu,* spune Lauren pe un ton agasat, din care îți poți da seama că habar n-are.

Își ridică bărbia, în clipa în care liftul ajunge la parter.

— Africa încearcă să-și îmbunătățească relațiile.

Merg în urma autointitulatei reprezentante ONU și fac ochii mari spre cameră – *Chiar a spus asta?*

— Apropo, îmi spune Lauren peste umăr. Nici eu n-aș face așa ceva. Ceea ce nu înseamnă că el n-a încercat. Sunt o curvă cu standarde.

Calc din greșeală pe călcâiul sandalei lui Lauren.

— Futu-i, strigă ea, și, când mă uit în jos, îmi dau seama că i-am rupt bareta.

— O, Doamne, Laur, îmi pare așa de rău!

— Abia mi le cumpărasem, geme ea, aplecându-se să examineze paguba.

— Oricum, pe bicicletă trebuie să mergi în pantofi închiși.

Lauren se uită la mine furioasă, de jos, de pe podeaua cu plăci colorate, iar eu încep să râd.

— O să-ți cumpăr unele noi, de la Tanneries, bine?

— *Américain maladroit*[80]! bombăne Lauren, ridicându-se în picioare.

— Te aștept aici, jos, îi spun, în timp ce ea șchioapătă înapoi spre lift.

Marc rămâne cu mine.

Mă trântesc pe o canapea de culoarea nisipului, recitind remindere de la Lisa. *REMINDER: Spune-i lui Lauren ce părere ai despre noua prietenie dintre Jen și Kelly. Știu că te-ai împăcat cu Jen, dar a spus o groază de prostii despre tine, de-a lungul anilor. Kelly este SORA ta. Cum de nu te supără chestia asta??*

Îmi las telefonul în poală, trecându-mi mâinile peste față și oftând. Firește că mă supără faptul că sora mea este fascinată de o gloabă holistică, dar am alte griji mai mari pe cap. Cum ar fi faptul că Lauren a observat fixația lui

[80] „American împiedicat" (în franceză, în original) (N.r.).

Vince pentru Kelly sau că Stephanie este pe cale să cedeze nervos.

În cealaltă parte a holului se iscă agitație. Kelly, Jen și Layla apar sub o arcadă de măslini, împreună cu a doua echipă de filmare. Amândouă poartă niște rochii cu bretele de culoarea pielii, pe care Jen le-a comandat, probabil, ca să fie executate din propriile ei celule exfoliate. Dau să ridic mâna, ca să-i fac semn Laylei, dar îngheț, fiindcă tocmai asist la o scenă. Kelly, observând că eticheta rochiei lui Jen era ieșită în afară, întinde mâna și o bagă înăuntru, iar degetele ei ating ușor spatele lui Jen. Aceasta, mergând cu câțiva pași înaintea surorii mele, tresare evident la atingere. Tresărirea este urmată de schimbarea completă a expresiei: repulsie. După nicio secundă, reacția se schimbă într-un zâmbet recunoscător.

Mi se schimbă complet perspectiva asupra lumii, atât cât să revăd într-o lumină nouă tot ce știu despre prietenia enervantă dintre Jen și Kelly. *Eu, una, sunt fericită,* îi spusese Jen lui Kelly când a aflat că vor împărți camera. De ce atunci gestul surorii mele a făcut-o să reacționeze cu dezgust? N-are niciun sens, decât dacă Jen nu se bucură să petreacă mai mult timp cu prietena ei – ci a fost sfătuită să petreacă mai mult timp cu ea.

Și cine ar sfătui-o pe Jen să petreacă mai mult timp cu sora mea? Îmi deschid telefonul și recitesc reminderele primite. *Lisa.* Lisa și-a exprimat probabil față de Jen suspiciunile în legătură cu Vince și Kelly. *Firește* că a făcut asta. Lauren știe și, dacă ea știe, stăpâna supremă știe și ea. O urmăresc pe Jen cum trece pe lângă fântâna din centrul holului și mă întreb cum arată reminderul pe care l-a primit de la Lisa. *Întreab-o pe Kelly cum se înțelege cu celelalte femei din echipă. Cum e relația cu Steph? Nu s-ar zice că Steph ar simpatiza-o, oare de ce?* Soțul prietenei mele celei mai bune și surioara mea fraieră – iată un scenariu suculent.

— Uite-le pe Gemenele Bobbsey[81], spune Marc.

Face zoom asupra lui Kelly și Jen, care tocmai ies din hol, în rochiile lor lungi și fără formă. Kelly nu mai arată ca fata cea nouă. Arată ca un original. Ca și cum ar putea purta inelul meu.

* * *

Nu credeam că mai e posibil, dar mă simt și mai rău, acum, după ce m-am întors cu Lauren la hotel. În urma conversației pe care am avut-o în timp ce umblam prin piață, alături de ghidul nostru, este absolut limpede că a primit instrucțiuni să-mi pună întrebări care să sprijine scenariul în care Kelly e o curvă care fură soții altora.

— Deci care-i treaba cu tatăl Laylei? mă întrebase Lauren, în timp ce examinam standurile cu papuci de piele, șofran marocan și felinare de

[81] Personajele principale ale unei serii de romane pentru copii scrise de Laura Lee Hope (N.t.).

tinichea.

— Nu există în peisaj, am răspuns eu pe un ton prietenos.

— Păi, a mai *fost* cineva în peisaj pentru Kelly în ultimii… câți ani are Layla?

M-am uitat, fără grabă, la un caftan garnisit cu mărgeluțe roșu-SPOKE. Am întrebat cât costă, în franceza mea anemică. Vânzătorul a răspuns răstit și mult prea repede ca să-l pot înțelege.

— A spus că face patru sute patruzeci de dirhami bucata, sau opt sute dacă își ia și sora ta unul, mi-a tradus Lauren.

Lauren vorbește franceza ca o fată de bani gata de la colegiu, toată numai țoale și bijuterii de firmă, ceea ce a și fost cândva. Până și eu pot să-mi dau seama că accentul ei este un travesti.

— Prost-crescut, am glumit eu, sperând la o scuză.

— Nu-i așa? a aprobat Lauren, intrând în joc. Ca și cum *am putea* fi surori.

— Mamă-fiică, mai degrabă, am rânjit eu, și Lauren a rămas cu gura căscată, sincer șocată că pot spune așa ceva în fața camerei.

Ne-am continuat drumul, după ce ne-am tocmit la șapte sute pentru amândouă caftanele, roșu pentru mine și alb imaculat pentru Lauren.

— Deci câți ani are? m-a întrebat Lauren.

M-am oprit să admir o pereche de sandale.

— Câți ani are cine?

Lauren a zâmbit, răbdătoare, în fața camerei.

— Layla.

— Doisprezece, am răspuns și am ridicat sandalele. Ce zici de astea?

— Drăguțe, a spus Lauren, fără să se uite la ele. Deci Kelly a fost cu cineva în tot timpul ăsta?

Am negociat cu vânzătorul, înainte să-i răspund:

— Laur, chiar nu-mi place să mi-o închipui pe sora mea *fiind* cu cineva.

Am scuturat din umeri de parcă aș fi zis: *Kelly? Goală? Puah!*

— Atunci înseamnă că e cam singurică.

Am ridicat din umeri, numărând treizeci de dirhami.

— Cred că are destule chestii reprimate, a insistat Lauren. Nici nu pot să-mi imaginez cum e să rezișți atâta fără să… știi tu.

I-am întins banii vânzătorului, fără să răspund, încercând să nu mă gândesc ce s-a întâmplat ultima oară când Kelly *și-a reprimat niștechestii,* chiar aici, în Marrakech.

* * *

Când deschid ușa camerei de hotel, lumina e stinsă și la televizor rulează un episod cu *Kardashians,* fără sonor însă. E unul vechi: Khloe mai are încă fața ei originală.

Stephanie doarme peste cuvertura bej de satin, în picioarele goale, dar îmbrăcată în aceleaşi haine pe care le-a purtat de la Los Angeles la New York, apoi Londra şi până aici. Oja unghiilor de la picioare este crăpată, lucru care mă blochează. Întotdeauna am văzut-o pe Stephanie cu pedichiura perfectă. Îşi împachetează labele picioarelor în folie de plastic înainte să mergem pe plajă, în Hamptons, ca să nu i se strice lacul de la nisip. Asta o înnebunea pe Lisa. *Taie-i picioarele prinţesei,* îi şuiera ea lui Marc, cu trei tonuri mai sus.

Telefonul lui Steph e la încărcat, pe podea. Îmi verific bateria, şaisprezece la sută. Când îi scot firul din priză, ecranul se luminează destul cât să pot citi un mesaj de la Vince. *Dacă mă mai întreabă cineva, o să le spun tot adevărul de căcat. Nu mai mint pentru tine.*

Părul de pe ceafă mi se ridică, parcă la comandă. Mă uit spre ea. Stephanie este exact în aceeaşi poziţie în care am găsit-o când am intrat, doar ochii ei sunt larg deschişi şi mă urmăresc.

— Steph, spun şi mă dau în spate, speriată. Iartă-mă… pot să?… Îmi dai voie?

Ridic înspre ea firul încărcătorului, pentru că felul în care se uită la mine m-a făcut incapabilă să formulez propoziţii întregi. Stephanie întinde mâna după telefon. Zăreşte mesajul lui Vince, apoi îmi aruncă o privire îngheţată.

— Te rog.

— Voiam să fac duş, îi spun, ridicându-mă nesigură în picioare.

Mi se urcă sângele la cap, orbindu-mă pe moment. Îmi pun mâna pe peretele rece, până când mi se limpezeşte privirea.

— Numai dacă nu vrei tu să intri înainte?

Stephanie închide ochii.

— Du-te tu.

Îşi strecoară telefonul sub pernă, ca pe o armă.

* * *

Femeile stau aşezate turceşte pe câteva perne cu model cvadrilob, cu feţele înspre camera de filmat şi spatele la foc. Când am venit prima oară în Maroc, la vârsta de cincisprezece ani – deja cu doisprezece ani în urmă! – am fost surprinsă că noaptea era nevoie să faci focul. Când mă gândeam la Maroc, îmi imaginam dune roşcate de nisip tremurând în aerul fierbinte, bărbaţi cu turbane şi vedenii cu întinderi limpezi de apă. O caricatură de fapt, tipic americană, a unei ţări pe care am descoperit-o, ulterior, ca având o climă şi o geografie la fel de diverse ca propria mea ţară. În iunie, în Marrakech vremea este *plăcută,* cum ar fi spus mama mea. Complet diferită de cea din New York, în clipa asta o cloacă plină de gunoaie şi pipi de câine şi două milioane de colonii de bacterii pe centimetru pătrat. Binecuvântată fie-

i inima scârboasă, cât îi duc lipsa!

Ferestrele în formă de trifoi sunt deschise, aplecând flăcările înspre vest. Sau poate spre nord. Când e vorba de direcţii sunt foarte naivă. Lisa ridică o mână în semn de întrebare, dorind să ştie unde e Stephanie. Mimez mişcarea de aplicare de fond de ten, în timp ce un tip de la sunet îmi fixează microfonul. Lisa îşi dă ochii peste cap.

— Deci încă vreo două ore?

Îmi desfac palmele – *Ce-ai vrea să fac?* – şi intru în cadru.

— *Salut, les filles,* spun eu, trăgând-o pe Layla de coada de cal şi făcându-mi loc între ea şi Jen – care, nu vă aburesc, poartă un fes roşu de parcă ar fi blestematul de Aladin. Cum a fost azi?

— Ah, Doamne, am umblat cinşpe kilometri, gen, spune Layla, aplecându-se să bage un cracker în bolul cu hummus.

Focul aruncă o lumină splendidă pe gâtul ei.

— Asta-i nouă, zic eu, apucând cu două degete brăţara ei talisman.

— Ah, da, îşi bagă ea bărbia în piept. Cum spuneai că-i zice?

— „Mâna lui Fatima", răspunde Jen, şi-mi dau seama că poartă şi ea una la fel.

Nu-i nevoie să mă uit la gâtul surorii mele ca să-mi dau seama că s-au tocmit pentru trei la preţ de două, în bazar.

— Are rolul să ţină răul la distanţă, îmi spune Layla.

Întind mâna după ceva ce pare a fi miel.

— E destulă mâncare pentru toată lumea? o întreb pe Jen, în timp ce, cu bună ştiinţă, trag cu dinţii nişte carne de pe os, ca o carnivoră de top ce sunt.

— Le-am spus că avem cu noi o vegană.

Îmi vâr un deget unsuros în gură şi sug zeama. E miel, clar. Mielul are un gust atât de special – animal pur.

Jen îşi ascunde faţa într-o cană cu ceai, cuvintele tulburând aburii.

— E suficientă.

— Eşti sigură? spun eu, aplecându-mă mai aproape de masă, ca să examinez felurile expuse. Ce-ai putea tu să mănânci de-aici?

Jen arată spre oferta meschină pentru că, de fapt, nu am sunat în prealabil la hotel, ca să-i avertizez că avem un oaspete vegan, fiindcă nu avem un oaspete vegan printre noi.

— Măsline, morcovi, pâine naan, hummus.

— Sunt ouă în naan şi brânză feta în hummus, îi spun.

— Ce drăguţ din partea ta să-ţi faci griji pentru mine.

Jen ar vrea să zâmbească, dar nu reuşeşte decât să-şi arate dinţii.

— Mai devreme, am comandat în cameră nişte kebab vegetarian, aşa că

nu mi-e foarte foame.

Pune cana de ceai pe măsuţa joasă, îşi aşază mâinile pe genunchi şi ochii ei rotunzi lucesc pentru o clipă, când se gândeşte la un contraatac.

— Mai vine Steph sau iar v-aţi certat?

— Am avut atâta de povestit de când nu ne-am văzut, că am pierdut noţiunea timpului, replic eu. Sunt sigură că apare dintr-un moment într-altul.

O zăresc pe Lauren schimbând priviri cu Lisa, peste umărul meu.

— Poate ar trebui să mă duc până la ea să văd ce face, spune ea.

Se ridică în picioare, ţinând strâns paharul cu apă. O mulţime de felii de limetă plutesc în apa aia.

Nu vreau să văd o a doua echipă de filmare pe urmele lui Lauren, la etaj, unde o s-o mănânce cu fulgi cu tot pe Stephanie: *Ai auzit-o pe aia cu soţul tău şi cu sora lui Brett?*

Mă ridic şi mă ofer să merg cu ea.

— Brett, zice Kelly, trăgându-mă de tivul rochiei, vrem de fapt să vorbim ceva cu tine.

Mă uit o clipă la Lauren, dar ce pot face? Nu pot fi în acelaşi timp peste tot. Mă întorc, fără chef, la locul meu, pe podea, urmărind-o pe Lauren cum iese din cameră, cu poalele caftanului măturând podeaua de piatră şi cu cameramanul unduindu-se aidoma în urma ei.

— Vorbeam, începe Kelly, dându-şi părul după ureche şi uitându-se la Jen, ca să fie clar cui i se adresează, că poate, când ne întoarcem, să facem o petrecere a burlăciţelor la casa din Hamptons a lui Jen.

Arăt spre pieptul meu cu un cotlet de miel, uitându-mă în ambele părţi, de parcă n-ar fi fost posibil să vorbească cu mine. Kelly *râde mânzeşte* la mirarea mea jucată.

— Da, tu. Jen spunea că ar face asta în ultimul weekend din vară, înainte să vândă casa.

— Şi eu cred că e bine să alimentăm această energie pozitivă dintre noi, spune Jen. Sărbătorind bucuria, ridicăm ziduri împotriva certurilor.

Sfinte Dumnezeule! Amândouă ştim că asta e o mişcare impusă de producţie, că întotdeauna există „un ultim uraa!" înainte de încheierea fiecărui sezon, un eveniment care ne aduce pe toate la un loc, să ne pupăm şi să ne împăcăm, înainte de a ne sfâşia între noi la ultima reuniune. Eu fusesem cea care îi sugerase Lisei o petrecere a burlăciţelor, dar nu-mi trecuse prin cap că Jen ar fi putut găzdui aşa ceva.

— Veţi avea stripperi sau stripperiţe? întreabă Layla, deja roşie la faţă şi cu palma la gură, aşteptând să fie certată de Kelly.

— *Fără* stripperi.

Kelly o ia pe Layla pe după umeri şi o sărută pe frunte, în timp ce Layla ţipă. Kelly îi spune la ureche ceva ce o linişteşte.

Mâncăm şi facem comentarii prudente despre vreme, oameni şi fusuri orare, iar eu prezint programul pe a doua zi. Maşinile pleacă la 7 dimineaţa – una pentru noi şi echipă şi alta cu bicicletele.

Satul Aguergour este doar la treizeci şi cinci de kilometri depărtare, dar fiindcă ultimii cincisprezece sunt doar un drum de pământ, pe marginea nesigură a unui versant, vom avea nevoie de mai mult de o oră să ajungem acolo.

Chelnerii strâng farfuriile şi aduc cafea şi ceai. Layla îi împiedică să-i ia farfuria. E plină de pâine şi sosuri şi carne de care nu s-a atins.

— Le-am pus deoparte pentru Lauren şi Stephanie, spune ea, iar *oh*-ul înduioşat al lui Jen m-ar fi păcălit poate, dacă n-aş fi văzut cum s-a uitat la soră-mea mai devreme.

Înainte de cină am încercat să vorbesc între patru ochi cu Kelly, să-i mărturisesc suspiciunile mele cum că Jen n-ar fi prietena ei, că încearcă doar să construiască un scenariu în care Kelly s-a culcat cu Vince. Mai speram şi să primesc un răspuns definitiv la întrebarea dacă s-a culcat sau nu cu Vince – aici nu îmi este încă foarte clar –, dar Kelly nu s-a dezlipit de Jen de când am sosit aici şi sunt prea deşteaptă ca să pun toate astea într-un SMS.

— Iată-ne, strigă Lauren.

Ridic ochii şi am impresia că este doar Lauren în prag, ţinând în mână acelaşi pahar plin ochi cu apă şi limetă. Dar Stephanie se iveşte din spatele ei, cu părul ud strâns la ceafă şi cu o cantitate şocantă de machiaj pe faţă, chiar şi pentru ea.

— Îmi pare rău, spune Steph, pe un ton neutru.

Îi fac loc pe perna mea.

— E în ordine, nu te formaliza. Layla ţi-a păstrat o farfurie.

— Ce scumpă eşti! strigă Lauren.

Stephanie mormăie ceva ce nu înţeleg, ignorând locul pe care i l-am oferit şi aşezându-se lângă Kelly, de partea cealaltă a mesei. Kelly se întoarce spre ea, mişcare mult mai agresivă când stai umăr la umăr cu cineva, împărţind aceeaşi pernă roz.

— Ce-a fost asta?

Stephanie întinde mâna după o măslină. Pe un ton scăzut şi foarte grav, repetă.

— Am spus că a fost *educată* foarte bine.

Kelly îşi ţuguie buzele, neîncrezătoare. Şi eu sunt destul de sigură că Steph a spus *antrenată* şi nu educată.

— Ce bei? întreabă Steph, gustând din vinul meu. Mmm, spune ea,

frecându-şi buzele una de alta.

Arată cu degetul spre pahar şi se răsteşte la chelnerul care stă într-un colţ.

— Adu-mi un pahar din ăsta.

Stephanie ia o bucată de naan. În loc să rupă din ea, şi-o vâră toată în gură, ca pe un taco.

— Mmm, mulţumesc că nu mănânci carbohidraţi, Laur. Chestia asta e *divină.*

Mai întinde mâna după o bucată, deşi falca ei încă se mişcă precum a unui jucător de baseball care mestecă tutun.

— Mănânc carbohidraţi, protestează Lauren râzând.

— Supeer, silabiseşte Stephanie, încât îi pot vedea mâncarea din gură.

Priveşte în jurul ei cu ochi mari şi tulburi şi cu câteva ierburi aromatice agăţate de stratul gros de ruj de pe buze:

— Cum v-a mers azi?

Întrebarea are ceva băşcălios în ea şi nu aşteaptă în mod evident niciun răspuns, iar noi tăcem, neştiind cum să ne purtăm cu această variantă dată cu şelac a lui Joan Crawford din faţa noastră.

Îmi dreg glasul şi încerc.

— Lauren şi cu mine am mers cu bicicletele noi în cartierul evreiesc…

— Lauren a participat la activităţi fizice, altele decât fututul?

Aruncă o privire înspre Layla şi, prinzându-şi buza de jos cu dinţii, începe să se unduiască încet, sexy, ca o cadână, fredonând, din gât, o melodie lascivă.

Deschid gura să protestez. Stephanie îmi aruncă o privire care mi-o închide la loc.

— Subtil, se răsteşte Kelly.

— Asta e o călătorie pentru adulţi, răspunde Stephanie, pe un ton nonşalant. Dacă nu voiai s-o expui pe fiica ta unui limbaj de adulţi şi unor situaţii de adulţi, nu trebuia s-o aduci aici.

Layla pare destul de mâhnită. Întind mâna spre ea.

— Mă bucur că eşti aici, drăguţo, îi spune Lauren, trimiţându-i o bezea. Lauren o fi ea o pitbulliţă beţivă, dar măcar e blândă cu copiii.

Apoi se întoarce spre Stephanie şi-i răspunde:

— Te informez că mă angajez cu plăcere în activităţi fizice, atunci când am de a face cu un aparat care este, cum ar veni, un fel de geantă Hermes a fitnessului mondial.

— Câte laude cotcodăcite-n gura mare! ţipă Stephanie, tonul vocii ei trecând de la antipatic la dublu euforic, mai repede decât reuşesc eu să mă întreb *câte miligrame o fi luat?*

Chelnerul revine cu vinul ei.

În timp ce îi aşază paharul în faţă, ea i se adresează pe un ton formal.

— Domnule, aţi putea să vă duceţi până în garaj sau în depozit, sau în mormântul lui Tutankhamon, sau unde-oţi vrea şi să căutaţi bicicletele noastre? Veţi şti *t t r t t* că sunt ale noastre, fiindcă sunt SPOKE. Sunt cele mai frumoase biciclete din întreaga lume. Au ieşit pe primul loc la concursul de frumuseţe de biciclete din Omaha, în 2009. Au surclasat-o pe Christy Nicklebocker, iar ea şi-a îndesat ţâţele în nasul fiecărui jurat, inclusiv în nasul doamnei-bisericoase de-o-sută-treizeci-şi-nouă-de-kile cu care se înrudea prin uniune matrimonială.

Chelnerul se întoarce spre mine, siderat.

— Doamnă? întreabă el, sperând că am înţeles rugămintea incoerentă.

Toţi se uită la mine, aşteptând să spun ceva, să fac ceva.

— A fost doar o glumă, râd eu şovăitor către chelner, dându-i farfuria pe care Layla pusese mâncare pentru Stephanie şi Lauren şi oferindu-i astfel pretextul s-o ia şi să plece.

Dau din cap în continuare, în timp ce el se îndepărtează: *Poţi pleca, e OK.*

— O să fac în aşa fel încât mâine tu o să fii prima care se suie pe bicicletă. Când ajungem la Aguergour, îi spun eu lui Stephanie, străduindu-mă s-o calmez.

Încearcă să nu înnebuneşti de tot până se termină excursia.

— Când ajungem la A-grrrr-gorrr, repetă Stephanie la mişto. *A-grrrr-gorrr.*

— Da, spun eu, făcându-mă că nu observ că îşi bate joc de mine. O să fie oricum mai bine. Vom avea mai mult spaţiu ca să vedem dacă bicicletele se descurcă la ţară.

Layla suspină, uitându-se la sora mea cu ochi mari, imploratori.

— Dacă promit să merg sub o anumită limită de viteză, mă laşi să le încerc?

— Layla, ce ţi-am spus eu? rosteşte Kelly, cu o voce sinistră de mamă.

Stephanie umblă cu limba la un molar din spate, dislocând o bucată de mâncare umedă şi plimbându-şi ochii de la Layla la Kelly şi invers.

— Nici mama mea nu m-a lăsat să fac nimic, spune în cele din urmă, privirea ei oprindu-se asupra Laylei.

— Mă scuzi, dar ne aflăm în Maroc, râde Kelly iritată.

Stephanie se ridică în patru labe, încercând să-şi descâlcească picioarele din caftan şi să-şi găsească o poziţie mai comodă, dar pentru o clipă am senzaţia că vrea să sară peste masă şi s-o atace pe Layla.

— Ascundeam totul de ea, continuă, uitându-se la Layla ca un moş libidinos. O să înveţi şi tu să faci asta. Vei fi nevoită, fiindcă mama ta nu va

înţelege niciodată cu adevărat cum arată viaţa pentru tine. Vei deveni mica negresă Nancy Drew.

Începe să râdă ciudat.

— Ar trebui să scriu o serie de cărţi pentru copii. Negresa Nancy Drew.

— Hei! exclam eu mai mult şocată decât supărată.

N-am mai auzit limbajul ăsta la Stephanie.

— Nu folosi cuvântul ăsta în legătură cu fiica mea, spune Kelly cu vocea tremurând.

Layla pare complet umilită.

— *Mamă,* mormăie ea.

Stephanie râde, indiferentă la mânia celor din jur.

— Nu-mi spui tu mie despre cuvântul ăla, Miss Teen Mom[82] ce eşti.

Fac un gest disperat spre valetul hotelului care stă deoparte, gata să intervină. *Acum. Acum e momentul,* îi fac eu semn din mână.

— Doamnelor, spune el cu mâinile adunate în semn de rugăciune, desertul este servit pe terasa Atlas, împreună cu o surpriză specială.

Întinde mâna, arătându-ne drumul.

— Dacă binevoiţi…

* * *

Terasa Atlas se află pe acoperiş şi se numeşte astfel pentru panorama asupra lanţului muntos Atlas, cu vârfurile acoperite de zăpadă iarna şi maronii vara – acum, doar maronii. Stau în preajma Laylei, în vreme ce celelalte *Diggers* se răspândesc pe acoperişul luminat ici, colo. Îmi pot da seama că este destul de zdruncinată de ceea ce s-a întâmplat mai înainte.

— Acolo ne ducem mâine, îi spun, arătând spre lanţul de munţi.

Ascunse printre creste şi văi, se află satele berbere, cu colibele lor de pământ acoperite cu paie, unde femeile cântă în timp ce împletesc covoare din noduri sau frământă aluatul de pâine, sărbătorindu-şi emanciparea şi eliberarea de îndatorirea de a merge după apă, libertatea de a munci.

Layla îşi potriveşte telefonul pe lat, ca să imortalizeze peisajul, o poză pentru poveştile ei pe Instagram. Încearcă să scrie câteva texte, apoi renunţă, oftând dezamăgită.

— Eşti bine? o întreb.

— De ce nu mă place Stephanie?

Gura i se încordează şi se strâmbă într-o parte, semn că e gata să plângă. Când era bebeluş, eu şi Kelly obişnuiam s-o filmăm cum îşi strâmba într-o parte gura ca o stafidă mică, cu venele de pe tâmplă umflate. Se aude în fundal cum chicotim: *Ha, ha, ha, uite cum se umflăăă!*

---

[82] Teen Mom – reality show care prezintă viaţa adolescentelor devenite mame (N.r.).

Mă sprijin de parapetul de lut al terasei, cu faţa spre ea. Sub ghirlandele de luminiţe, chipul Laylei este impresionant, în afara unui coş ivit în colţul bărbiei. Marc alunecă în jurul nostru, filmându-ne din profil.

— Doare atunci când simţi că cineva nu te place, mai ales când e cineva pe care l-ai putea admira.

Îmi aplec capul într-o parte, până când reuşesc să-i prind privirea.

— Aşa e? O admiri pe Steph?

— O admir, dar am crezut…

Layla expiră atât de puternic, încât ar putea stinge lumânările de pe un tort, necăjită că nu-şi poate găsi cuvintele.

— Ce? o întreb blând, încercând s-o mângâi pe păr.

Layla se fereşte de mâna mea.

— Tu n-ai înţelege!

Este ceva în acel *tu* pe care nu l-am mai auzit până acum, cel puţin nu adresat mie. Clipesc, şocată. Kelly e cea care-o iubeşte pe Layla, dar nu ajunge la inima ei. Asta e misiunea mea. La asta mă pricep: să ajung la oameni. Încerc s-o fac să vadă că înţeleg.

— Şi eu am admirat-o pe Stephanie şi a contat pentru mine că şi ea mă plăcea. Dar, Layla, mi-am dat seama, la un moment dat…

Layla nu mă lasă să termin.

— Încetează să spui că înţelegi, fiindcă nu înţelegi. Nu ştii cum e să nu cunoşti pe nimeni care arată ca tine.

Declaraţia cade ca o barieră de beton ridicată pe o graniţă cândva liberă. Sunt profund zguduită că Layla are asemenea sentimente şi nu mi le spune. Firește că mi-am făcut griji pentru ea, fiind una dintre cei doar câţiva elevi de culoare din şcoală, dar ea nu este nici pe departe o intrusă. Este una din cele mai populare fete din clasa ei. Oricine o întâlneşte se îndrăgosteşte de ea. Bănuiesc că am pornit de la ideea că a fi plăcut de alţii este acelaşi lucru cu a te integra şi a te simţi bine. Întotdeauna m-am gândit ce mult va însemna pentru ea întâlnirea cu Stephanie, cineva care ar fi putut să înţeleagă mai bine decât oricine cum i se părea ei viaţa, dar care, iată, face dovada unei aversiuni viscerale faţă de ea.

— Mă simt într-adevăr că o proastă că nu mi-am dat seama ce simţi, îi mărturisesc cu părere de rău. Şi pentru că am presupus că ţi-ar fi uşor să-ţi exprimi sentimentele. Eu sunt adultul aici, eu ar trebui să te întreb dacă eşti OK.

Layla ridică din umeri, pe jumătate îmbunată.

— E-n regulă. Mama oricum mă întreabă tot timpul, începe să devină enervant.

Nu pare însă deloc că ar fi enervată.

În cealaltă parte a terasei, unde nişte băncuţe albe înconjoară o masă pe care sunt platouri cu fructe dulci acrişoare şi un vas cu gheaţă, Lauren exclamă:

— O ghicitoare în palmă? Poate îmi spune ea care dintre voi, japiţelor, mi-a băgat strâmbe în articolul din *The Post*?

— Taci dracu' cu povestea asta, urlă Stephanie, ne-am plictisit cu toţii de căcatul ăla.

Aproape pot să aud cum Lauren rămâne fără aer în pânze, acolo, pe acoperiş, dar, de dragul Laylei, mă prefac că nu aud schimbul încins de replici. Sunt în stare de orice ca s-o înveselesc. Fac ochii mari către ea, spunând parcă: O *ghicitoare în palmă? Ce distractiv!*

— Haide, îi fac semn către zona cu scaune, unde surpriza serii se dovedeşte a fi o femeie grăsuţă, de cincizeci şi ceva de ani, cu o eşarfă galbenă acoperindu-i lejer capul şi un set de cărţi de tarot.

În timp ce ne apropiem, îl aud pe valet spunând:

— Jamilla vorbeşte doar arabă şi franceză, dar mi s-a spus că avem un traducător în grup.

Hm, mă întreb cine i-o fi spus asta? O studiez pe Lisa, entuziasmul meu pentru o astfel de *surpriză* reducându-se vizibil. În seara asta, aici, pe terasă, sunt puţine persoane în care am încredere.

Mâna lui Lauren zvâcneşte în aer, încântată să poată fi de ajutor. I se prezintă Jamillei, ascultând cu atenţie ce îi spune femeia.

— Spune că persoana căreia îi ghiceşte trebuie să stea lângă ea.

Kelly i se adresează Laylei cu un zâmbet radios.

— Vrei să fii tu prima, Layla?

Ştiu că sora mea vrea să repare ceea ce s-a întâmplat la parter, dar nu-mi place s-o văd pe Layla lângă ghicitoarea asta. Şi nici în fidelitatea traducerii lui Lauren nu am încredere.

Layla încalecă bancheta şi se aşază în stânga Jamillei. Aceasta îi atinge cu mâna părul mătăsos, foarte încântată, şi o întreabă ceva pe Lauren, care strigă bătând din palme.

— Nu, scutură ea din cap. Nu. *Elle est să fille*[83]*,* arătând spre Kelly.

Apoi îi spune lui Stephanie:

— A crezut că e fiica ta!

— Şi ce e aşa de nostim? vrea să ştie Stephanie.

— Dumnezeule, dar ştiu că eşti dificilă în seara asta.

Lauren întinde mâna spre nişte tarte cu fructe, verificând dacă se filmează. *Mănânc carbohidraţi.*

[83] „E fiica ei" (în franceză, în original) (N.r.).

— Hai s-o lăsăm pe Jen prima, intervin eu. Oricum, e mai mult *genul* ei.

Jen își încrețește buzele în ceea ce ar putea fi considerat un zâmbet.

— Eu, una, cred că starea de bine a minții și trupului este cel mai bun prezicător al viitorului, dar, sigur, OK, spune ea, ridicând din umeri.

Jamilla amestecă setul de cărți și le așază în evantai, făcându-i semn să își aleagă una. Își duce mâna la piept, un semn ca Jen să-și apese cartea pe inimă.

— *Fermer les yeux et penser à ce que vous dérange.*

Jen se întoarce spre Lauren.

— Închide ochii și gândește-te la ceva ce te nemulțumește.

Jen face cum i se spune, oftând complice, și ținând cartea cu ambele mâini, de parcă ar vrea s-o ascundă.

— *Ouvre tes yeux.*

Jen ridică din sprâncene, cu ochii încă închiși.

— Deschide ochii, spune Lauren.

Jen deschide ochii, fluturând din gene. Jamilla îi face semn să îi arate cartea: Îndrăgostiții. Jen râde, trecându-și mâna prin părul ei lung.

— OK, spune ea.

E nervoasă, îmi dau eu seama.

Jamilla începe să interpreteze cartea.

— Îndrăgostiții nu simbolizează întotdeauna dragostea, traduce Lauren, când Jamilla face o pauză. Mai ales când cineva trage cartea cu susul în jos, ca aici.

Grupul se apleacă cu coatele sprijinite pe coapse, să vadă mai bine. Jamilla turuie o poveste întreagă, pe care Lauren pare să n-o înțeleagă.

Pare.

Pare.

— Poți să spui încă o dată? o roagă Lauren.

Jamilla repetă și Lauren dă din cap, cu sprâncenele încruntate, într-un efort lăudabil de a înțelege.

— Zice că o carte cu îndrăgostiții întoarsă cu capul în jos poate însemna că ești în război cu tine însăți, că te lupți să menții echilibrul între forțele tale interioare.

Jen scoate un *Hmm!* politicos, de parcă interpretarea Jamillei e interesantă, dar nu prinde.

— Asta-i tot? întreb. A părut că vorbise mult mai mult de-atât.

— Asta a fost esența spuselor ei, răspunde Lauren cu un zâmbet celest.

— *Toi,* spune deodată Jamilla, făcându-i semn lui Stephanie. *Je veux te parler.*

— Vrea să stea de vorbă cu tine, spune Lauren.

Jen se ridică – aproape nerăbdătoare, constat eu –, în schimb Stephanie nu face nicio mișcare să schimbe locurile.

— De ce? întreabă ea pe un ton morocănos.

— Du-te acolo și-o să afli!

Lauren își pune o palmă între omoplații lui Stephanie și o împinge. Drept reacție, spatele acesteia devine țeapăn.

Jamilla spune iar ceva ce pare urgent.

— Zice că e important, exclamă Lauren.

Stephanie oftează, iritată. O urmărim cu toții, ținându-ne respirația, până când, în cele din urmă, se hotărăște și se duce în locul lui Jen. Se trântește lângă Jamilla, plină de draci, și, fără să mai aștepte indicații, trage o carte, o duce la piept și închide ochii. Face asta, dar în condițiile impuse de ea.

Deschide ochii și așază cartea pe masă, la ordinul netradus al Jamillei. Spânzuratul, în poziția corectă. Jamilla spune ceva scurt, pe un ton impasibil.

— Spânzuratul este victimă care se oferă de bunăvoie. Face sacrificii personale, financiare și profesionale, ca să atingă un țel mai mare. Ești martirul suprem.

— Ei, pe naiba, răspunde Stephanie, și, la fel ca oja crăpată de pe unghiile de la picioare, răspunsul nu este deloc genul ei.

La sfârșitul sezonului, avem un concurs ciudat – cine primește, în camera de montaj, cele mai multe bip-bip-uri în locul cuvintelor vulgare. E un soi de întrecere între mine și Lauren, iar Stephanie, scriitorul grupului, care se mândrește cu o exprimare mai îngrijită, a fost întotdeauna pe ultimul loc.

Jamilla vorbește din nou. Când termină, Lauren face o pauză, înainte să traducă.

— Îi dai cuiva prea mult din tine. Un el sau o ea care nu-ți dă înapoi la fel de mult. Îi permiți să te rănească mereu.

Steph se lasă pe spate, cu un zâmbet periculos în colțul gurii.

— Chiar așa? întreabă ea, dând din cap gânditoare.

Își mângâie gâtul sub bărbie, cu o expresie tristă.

— Roag-o să fie puțin mai precisă, Laur. E vorba de un el?

Se uită direct la mine.

— Sau de o ea? Fiindcă, pe bune, ambele variante sunt valabile, râde ea drăgălaș.

Îmi simt mâinile și picioarele amorțite. Este frig aici, lângă femeia asta pe care am crezut că o știu atât de bine. Fiindcă Steph, cea pe care o știam, a ținut întotdeauna foarte mult la circul de pe scenă. A ținut la mândria ei înainte de toate. Dacă voiam, puteam să mă întorc spre camera de filmat și să spun *nu poți filma căcatul ăsta, căcatrahatcăcatrahat,* cum obișnuim să facem uneori, ca să scăpăm de secvența care nu ne convine. Dar, făcând asta,

n-aș reuși decât să atrag și mai mult atenția asupra subtilei insinuări cum că între noi două ar fi fost ceva. Lisa n-ar renunța la teoria ei, dimpotrivă, s-ar agăța de ea și mai tare.

Lauren traduce întrebarea pentru Jamilla. Aceasta închide ochii și se gândește: este un el sau este o ea?

După un moment fără aer, îi spune lui Lauren:

— *Lui.*

— El, îi spune Lauren lui Steph.

Stephanie își țuguie buzele. Ar fi *vrut* să fie vorba despre mine, îmi dau seama, și mă ia cu amețeală.

Jamilla continuă să vorbească.

— Îl lași să te rănească fiindcă, în inima ta, crezi că te iubește, traduce Lauren. Dar el și-a dat inima altcuiva.

Stephanie se trage mai aproape de Jamilla, cu buzele depărtate a exaltare.

— Acel *altcineva* se află cu noi în seara asta? întreabă ea, fluturând din degete, cu un aer sinistru.

Jamilla îi cere lui Lauren să traducă.

— Hai, întreab-o, șoptește Stephanie, pe un ton prostesc, de film horror.

Lauren se trage puțin deoparte, dar îi traduce Jamillei.

— *Da,* răspunde aceasta și Stephanie bate din palme și scoate strigăte victorioase.

— Acea persoană *este* aici? strigă Stephanie. Ce taaare! Stai puțin, spune ea, foindu-se agitată. Voi arăta cu degetul și vreau ca ea să-mi spună stop atunci când degetul meu e în dreptul persoanei căreia bărbatul meu i-a oferit inima.

Fără s-o mai aștepte pe Lauren să-i traducă Jamillei, Stephanie ridică un braț. Pentru o clipă, care pare o eternitate, ridică un deget drept spre Kelly.

Kelly apucă să zică „Asta e…", dar înainte ca ea să termine, Steph continuă să arate cu degetul în cerc, oprindu-se câte o fracțiune de secundă la Jen, la mine, apoi la Lauren. Când a terminat cu toate cele din *Diggers,* ridică brațul și începe să arate spre Lisa, Marc și spre restul celor din echipă. În același timp, explodează într-un râs răgușit care pare că i-a jupuit gâtul pe dinăuntru.

— Trebuie să vă spun, zice Stephanie, ștergându-și lacrimile de bucurie, la început am fost sceptică. Dar asta este cu adevărat cea mai precisă interpretare. Ghicitoarea nu m-a oprit în dreptul nimănui – ceea ce este adevărul adevărat. Vince este bicicleta celor de la *Goal Diggers.* Oricine o poate călări. Ar fi trebuit să-l aducem pe el în locul bicicletelor de fițe. Kel dragă, ai fi lăsat-o pe Layla să-l călărească?

— *Steph!* strig eu oripilată.

Kelly o prinde pe Layla de subsuori şi se ridică, forţând-o şi pe ea să stea în picioare.

— Mama, ţipă Layla, încercând să-şi menţină echilibrul.

— Acestea fiind spuse… articulează Kelly, cu un zâmbet subţire, feroce.

Layla îşi smulge braţul din strânsoarea lui Kelly.

— … ne ducem la culcare, îi şuieră ea, iar Layla o ia înainte, cu picioarele ei lungi depăşind-o pe soră-mea şi, deschizând uşa grea de lemn, nu se obosește să i-o ţină şi maică-sii.

— A fost distractiv, suspină Stephanie, mulţumită, lăsându-se pe spate cu mâinile pe burtă, de parcă a dat gata o masă pe cinste.

— Cine urmează? întreabă ea, întorcându-se spre mine.

Machiajul ei arată absolut dement. Culoarea întunecată de pe pleoape s-a întins mult peste sprâncene.

— Colega de cameră?

Ochii îi scânteiază răutăcios. Serios, chiar scânteiază. Nuanţele acelea fumurii şi neutre de fard, pe care le-a preferat întotdeauna, au avut mereu un luciu exagerat.

* * *

Privesc întunericul de deasupra mea, ascultând respiraţia de Darth Vader a surorii mele, din camera alăturată. N-am vrut nici moartă să stau cu *colega de cameră,* după mica scenă de pe acoperiş. Nu-mi surâdea perspectiva de a fi înjunghiată în somn.

Sunt culcată pe canapeaua din living, Jen este în dormitorul din stânga, Kelly şi Layla în cel din dreapta. Mă aşteptasem ca Jen să doarmă cu Kelly, iar eu cu Layla, dar se pare că prietenia dintre Pacostea Verde şi sora mea nu este suficient de solidă. Mă trântesc pe burtă, oftând, obosită de diferenţa de fus orar. Picioarele ajung pe braţul canapelei şi nu am decât un metru şaizeci.

Tocmai mă gândesc să mă mut pe podea, când aud o mişcare în spatele meu – aşternuturi date la o parte, o bufnitură şi un *au!* uşor. Mă gândesc că Jen se ridică din pat ca să elimine tot ceaiul ăla de mentă, dar se deschide uşa şi picioarele lui Jen fac un zgomot lipicios pe podeaua din plăci de gresie.

Îmi ţin ochii strâns închişi şi amuţesc. Jen se opreşte în dreptul canapelei şi se uită la mine. Simt cum mi se face pielea de găină pe braţe. Sunt convinsă că pleoapele mi se zbat, dar sper că ochii ei nu s-au adaptat într-atât încât să observe asta.

După câteva clipe îşi continuă traseul spre uşă. Deschid uşor un ochi şi, în raza de lumină de pe coridor, văd că ţine strâns în mână telefonul. Număr până la douăzeci şi şapte – vârsta mea –, apoi mă ridic şi pornesc după ea.

&&&&

Etajul al doilea al hotelului este dotat cu un balconaș, la capătul holului, imediat după scări. Niște perdele ușoare se zbat în bătaia brizei răcoroase, oferind un bun zgomot de fond. Mă lipesc de perete, apropiindu-mă încet de Jen. Când briza se oprește, mă opresc și eu. În tăcerea deplină, vocea lui Jen se aude perfect, un solo limpede și afurisit, la ora 3 dimineața.

— …să te aud spune-mi că e OK, rostește ea, în timp ce-mi țin răsuflarea, cu ochii în tavan.

Tonul pios de tenor dispare, înlocuit de ceva ce n-am mai auzit la ea: un fel de tandrețe. Vorbește oare cu Yvette?

— Da, a arătat cu degetul spre fiecare. Dar a început cu Kelly și, oarecum, a insistat asupra ei.

Vorbește despre Stephanie. Urmează un pasaj lung de *îhîm,* în timp ce cealaltă persoană, de la capătul liniei, răspunde. Nu mai cred că vorbește cu Yvette, dar nici nu-mi dau seama cine ar putea fi, până când…

— Da, stau cu ea în cameră. Am rugat-o pe Lisa, de îndată ce mi-a povestit. Îi dau tot felul de ocazii să nege asta. Nici nu vreau să te fac să arăți ca un ticălos.

Urmează o pauză nesigură.

— Mi-e dor de tine – altă pauză – iubire.

Iubire. Cuvântul se proptește în gâtul meu, ca un sâmbure de piersică. *Iubire.* Nu mai am aer.

Deodată Jen scoate un *șșșș.* Înțepenesc complet, plămânii îmi iau foc, în timp ce un cărucior răsună în holul de jos. Se aude o discuție în arabă și râsete.

— Nu e nimic, doar cei de la recepție. Trebuie să mă întorc, Marea Putoare doarme pe canapea.

Pauză.

— Fiindcă nu vrea să doarmă în același pat cu nebuna ta de…

Alunec înapoi, lipită de perete, cu pași mari, ciocnindu-mi gleznele. Mă strecor în cameră, mă arunc pe canapea și îmi închid ochii. Un minut sau două mai târziu, ușa se deschide și Jen intră în cameră. Se uită din nou la mine. Respirația mea profundă și înceată este în totală contradicție cu inima care îmi pompează sânge în tot corpul, de parcă e în criză de timp. O poate auzi, oare? Nu știu cum n-ar putea.

— Brett, șoptește ea.

Respir. O să folosesc toată indiferența generației mele. Jen se îndreaptă spre dormitorul ei și închide ușa.

Nu mă mișc pentru foarte multă vreme. Până când soarele începe să se strecoare în cameră. Apoi mă ridic, îmi vâr picioarele în sandalele lui Kelly și cobor la parter.

* * *

Holul este iluminat, iar fântânile aruncă susurând apă închisă la culoare. La recepţie e un singur angajat, care citeşte varianta franceză a lui *Harry Potter*. Selena Gomez se aude în surdină din computer. E încă prea devreme pentru majoritatea oaspeţilor. I-am prins privirea lui Kelly când am zis că mă duc jos să-i aştept pe ceilalţi. Sper că din expresia feţei mele a înţeles: *Trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi.* Nu puteam face asta în cameră, cu Jen bântuind în prosop şi fredonând mulţumită, după cel de-al treilea ceai de mentă pe dimineaţa asta.

Ştiu că a priceput, dar, pe măsură ce trece timpul, mă gândesc că poate s-a hotărât să nu mă ia în seamă. Este supărată pentru felul în care Stephanie s-a luat de Layla şi sunt convinsă că a găsit vreun mod absurd de a da vina pe mine. Aproape că mi-am pierdut speranţa şi sunt pe cale să mă duc să iau micul dejun, când Kelly şi Layla apar în josul scărilor.

— Layls spun eu, făcându-i cu ochiul obraznic, au un automat de *latte.*

— Mişto, bombăne ea, adolescentin.

E furioasă. Pe mine, fiindcă sunt o idioată nesimţită şi rasistă. Pe Kelly, fiindcă o pune într-o situaţie jenantă în faţa lui Stephanie.

— Brett, ştii că nu sunt de acord să bea cafeină, îmi spune Kelly.

— E în vacanţă.

Kelly nu se grăbeşte să ia o hotărâre. Într-un final ridică degetul mare spre sala de mese: i-a acordat permisiunea de a se îmbuiba cu cafeină.

Layla se ridică, fără grabă.

— Vrei să verifici dacă au pahare de unică folosinţă? întreb eu. Aş vrea să vorbesc cu mama ta pentru o clipă.

— *Bine, bine, bine,* dă Layla din cap, înainte s-o pornească spre sala de mese.

— Care-i treaba, Brett? întreabă Kelly, cu mâinile încrucişate pe piept.

Da, da, este clar că e supărată pe mine pentru seara trecută.

— S-a întâmplat ceva după ce ne-am dus toate la culcare. Am auzit-o pe Jen cum iese…

— Nu au pahare de unică folosinţă! strigă Layla de sub arcada sălii de mese.

— Vin acum, draga mea! răspunde Kelly şi dă să plece de lângă mine.

— Kel, aşteaptă puţin!

— Nu. Ştii ce, Brett? Nu vreau să ştiu nimic dacă este vorba despre Jen. M-am săturat să te tot aud bârfind-o. E singura de aici care s-a purtat ca un om normal cu mine.

— Te foloseşte! Crede că tu…

— Vorbesc serios, Brett! îmi spune Kelly pe un ton asasin. Taci dracu' din

gură în legătură cu Jen. Şi dacă Stephanie se mai poartă vreodată cu Layla în felul ăsta, o să-i trântesc tot ce ştiu. În faţa camerelor de filmat. Fă bine şi spune-i asta prietenei tale *celei mai bune.*

Kelly se întoarce şi pleacă, fără să-mi dea ocazia să răspund. Fără să-mi dea ocazia să îi explic că Vince e cel care a făcut-o pe Jen să sufere, că ea îi spune iubire şi că probabil mai este îndrăgostită de el şi că ea s-a dat bine pe lângă Kelly pentru că a vrut să se asigure că Vince nu e îndrăgostit de soră-mea. Mai rău, pleacă fără să-mi dea ocazia să cer un răspuns la întrebarea care m-a tot chinuit în ultimele săptămâni. Te-ai culcat cu Vince, Kel? Da. Sau nu.

15. Stephanie

Ceaiul de aici este ca un pumn drept în inimă, şocul unui defibrilator, frânghia care mă trage afară din mlaştina cu benzodiazepină[84]. Cine zice că sunt o scriitoare de doi bani, în criză de metafore decente? Ah, da, *The Smoking Gun.*

— Iau una în timpul zilei şi uneori două, ca să adorm, dacă sunt în călătorie, mi-a spus Lauren aseară, scuturându-mi în palmă şapte pastile de Valium.

Asasina a venit *personal* la mine în cameră, însoţită de cameraman şi cu o tequila în pahar. *Ce s-a întâmplat?* m-a întrebat ea, pe un ton aproape sincer. *E vorba de Vince?* Am spus *da,* fiindcă duceam dorul zilelor în care singurul lucru pe care voiam să-l ţin departe de camerele de filmat era scula rătăcitoare a soţului meu. *Da,* cred că mă înşală. Lauren a început să freamăte, de parcă era pe cale să dezvăluie ştirea mileniului, pe postul naţional: *Unii dintre noi cred că ar putea fi Kelly,* mi-a spus ea, apucându-mă de mână, într-un gest de consolare. Gâscă proastă ce eşti, aş fi putut să-i spun, dacă n-aş fi fost ocupată să savurez fiecare strop din compasiunea ei. Sunt pe cale să devin prea respingătoare ca să mai pot fi atinsă, aşa că mai bine să mă bucur de aceste ultime reziduuri de contact uman.

Lauren a spus că ia două la culcare, când călătoreşte, aşa că am luat trei, gândindu-mă că e ca atunci când un partener nou se jură că nu s-a mai culcat decât cu alte opt femei înainte de tine. Multiplicaţi cu doi sau trei sau patru (în cazul meu), pentru acurateţe sporită. După niciun sfert de oră îmi simt creierul ca un tub de pastă de dinţi care se prelinge din urechea mea. M-am

[84] Benzodiazepine – clasă de medicamente anxiolitice (N.r.).

lăsat pe marginea căzii, în timp ce Lauren a vârât beţişorul în tubul de gloss şi mi-a dat pe buze cu o cantitate mult prea mare. Chiar şi pentru mine. Chiar şi aşa.

Microbuzul dă într-o altă groapă din drum, şi capetele noastre se smucesc spre stânga. Stau în ultimul rând, de una singură. Comportamentul meu turbulent m-a băgat *în carantină.* Am senzaţia că mă aflu la o previzionare privată a sezonului cinci, cu Kelly, Jen şi Lauren aşezate pe locurile din faţa mea şi Brett şi Layla pe rândul din faţa lor. Layla şi-a desfăcut codiţele, amintindu-mi că au trecut douăzeci de ani de când am văzut ultima oară textura părului meu natural. Mai iau o gură de ceai.

Am început cu tratamentele de întindere a părului după ce, de Halloween, eu şi prietena mea cea mai bună ne-am hotărât să ne costumăm una în cealaltă. Ashley avea un păr bogat şi roşu, pete sub unghii şi ochi de-un albastru pal. Ce tare, am hotărât, fiindcă în afara diferenţei evidente de culoare, aveam aproape aceeaşi înălţime şi constituţie, iar ambele ne lăudam cu un păr lung şi ondulat. Tot ce trebuia să facem era să schimbăm hainele şi să ne cumpărăm spray de păr de la Hot Topic. Am mers până într-acolo încât ne-am comandat lentile de contact fără reţetă de la o farmacie online foarte şic.

Am apărut la şcoală pe 31 octombrie purtând un tricou cu decolteu rotund peste o bluză de bumbac cu mânecă lungă – una din ţinutele tipice ale lui Ashley. Am folosit fondul de ten al mamei mele ca să-mi deschid culoarea pielii – lucru care nu i-a declanşat mamei niciuna din alarmele ei, când i-am spus că-mi trebuie –, iar părul îmi era ţeapăn şi suficient de roşu de la spray-ul colorat. A durat o veşnicie să-mi potrivesc lentilele de contact. Nu-mi plăcea să-mi ating globul ocular, dar în scena din *The Craft,* fata de culoare folosise magia ca să-şi deschidă culoarea ochilor, iar mie mi se păruse *atâât* de drăguţă.

I-am împrumutat lui Ashley pantalonii mei Lily Pulitzer, strâmţi şi cu imprimeu strident, şi un pulover împletit în opturi, verde-aprins. Mama mi-a interzis să-mi pun cerceii mei cu perle adevărate, aşa că ne-am făcut rost de o pereche de bile de plastic de la un chioşc cu bijuterii de la mall. Ne-am dus apoi la drogheria CVS şi am cumpărat un fond de ten „bronz", pentru ea, deci am fost pregătită şi pentru asta. Eram în clasa a opta şi nu ştiam nimic despre *blackface*[85] – oare cine, în oraşul ăla, ar fi putut să-mi spună despre povestea asta?

Pe scurt, credeam că ştiam la ce să mă aştept când am dat cu ochii de

[85] *Blackface* („faţă neagră") – machiaj folosit în vodeviluri şi în filmele americane timpurii, cu ajutorul căruia un actor alb era transformat într-o persoană de culoare; practica a dispărut abia în anii '60, la presiunea activiştilor pentru drepturi civice (N.r.).

Ashley la şcoală. Ajutasem la finisarea fiecărui detaliu al costumului ei de Stephanie Simmons. Când am întâlnit-o în dreptul vestiarului ei, în acea dimineaţă, am crezut că mor. Mi-am dat seama imediat ce idee stupidă fusese totul. Cum de îmi putusem închipui că va fi distractiv? Ashley nu numai că îşi vopsise părul în culoarea mea, cum făcusem şi eu în dimineaţa aia, în garaj, stând pe nişte ziare vechi, la ordinul maică-mii. Ashley folosise un pieptene ca să îşi zburlească şi să îşi tapeze fiecare centimetru din păr. Arăta ca un gnom. Arăta de parcă ar fi avut păduchi. Arăta odios. *Ca lumea, nu?* m-a întrebat, bătând uşor cu palma peste cuibul de şoareci. Nu făcuse asta ca să mă rănească. Exact aşa mă vedea ea.

M-am prefăcut că am crampe ca să scap mai devreme şi să mă duc acasă. M-am dus direct la duş, ca să mă spăl bine de resturile costumaţiei, aşa cum fac personajele feminine din emisiunile de pe canalul Lifetime, după ce au fost violate.

Ofensa fusese neintenţionată, dar m-a durut ca un atac fizic. Aş fi preferat poate o lovitură sau să-mi sfâşie careva lenjeria. Cel puţin ar fi rămas nişte urme pentru criminalişti, un tip rău care trebuia prins, durerea mea fără pretenţii.

Seara, târziu, mama a bătut la uşa mea. Îi spusesem ce se întâmplase, în maşină, la întoarcere acasă, şi nu scosese un cuvânt. Când m-am uitat la ea, i-am văzut lacrimile pe obraji şi m-am repezit s-o liniştesc că nu aveam nimic, că inimioara mea de treisprezece ani nu bătea mai încet decât cu o zi în urmă. După câteva ore, ajunsese la o soluţie: nu voiam eu să mergem în weekendul acela în oraş, la un salon de coafură despre care citise în *Glamour,* şi să-mi îndrept părul? Ofereau un serviciu pe care, la vremea aceea, nu îl puteai găsi nicăieri altundeva în State. Toate fetele din New York erau înnebunite, mi-a spus ea. Mă va face să arăt *atât* de rafinată.

* * *

Senzaţia e că maşina merge pe o frânghie, peste prăpastie, după ce şoferul a băut vreo două beri. Lauren îşi ţine îngrozită ochii strâns închişi şi Brett râde de ea, spunându-i că asta nu-i nimic, aşteaptă să ajungem în vârf. Dimineaţă am încercat să mă fofilez ca să nu merg în excursie. Mă doare-n cur de bicicletele alea. De ce le dăm biciclete? Cât costă să fabricăm aceste biciclete? N-ar fi mai eficient să le trimitem o rezervă pe-un an de apă plată Poland Spring? Bănuiesc că o întreprindere de îmbuteliat apă de izvor n-ar atrage douăzeci şi ceva de milioane de la investitori. N-ar atrage-o nici pe *Rihanna.* Ştiţi ce ar fi trebuit să se întâmple, atunci când am plănuit cu Brett aşa-zisa noastră ceartă? Brett ar fi trebuit să-mi spună să inventez altceva, fiindcă firește că ea n-ar fi refuzat niciodată să dea cartea mea persoanei care este făcută pentru a juca rolul meu, pentru că Brett îmi este datoare. De

fapt, Brett ar fi trebuit, în acea secundă, să treacă la fapte şi să-i dea cartea. Brett nu ştia să facă diferenţa dintre Van Cleef şi Van Halen înainte să mă cunoască, şi acum, uitaţi-vă la ea, îşi protejează ochii de splendidul soare african cu ajutorul ediţiei limitate de ochelari SPOKE, concepuţi de designerul Thierry Lasry. Nu mă faceţi să mă simt vinovată că zbor cu clasa întâi, când banii pe care-i încasaţi pe o pereche de ochelari de soare de plastic ar putea hrăni o familie de susţinători foarte vocali timp de un an de zile.

Sunt rasistă. Sunt elitistă. Sunt o mincinoasă. Mă voi duce în iad, dar până şi în iad va fi mai bine decât azi. Astăzi, *The Smoking Gun* plănuieşte să publice un articol cu privire la „multiplele" discrepanţe dintre viaţa mea şi relatările din memoriile mele. Gwen a aflat înaintea publicului, după ce i-a promis redactoriţei de la *The Smoking Gun* că îi va citi manuscrisul ei de doi bani.

I-am spus Lisei că nu pot părăsi hotelul astăzi, că aşteptam un telefon important şi nu-mi puteam permite să nu am conexiune, dar Lisa mi-a arătat că are un MiFi[86] şi m-a ameninţat că o sună pe Jesse, pe un ton care ar fi putut sparge tavanul de sticlă. Aşa că iată-mă aici, captivă în această maşină, cu semnal prost şi cinci nebune agitate în caftane.

— Ăsta e muntele Toubkal, îi spune Brett Laylei, arătând spre fereastră. E cel mai înalt munte din Africa de Nord.

Layla filmează cu telefonul şi apoi butonează o explicaţie foto cu litere roz.

Mă aplec în faţă şi vorbesc între umerii lui Lauren şi Jen.

— Tocmai ce ai postat un story pe Instagram?

Layla nu răspunde şi eu repet întrebarea, pe un ton şi mai enervat.

— O, scuze, spune ea, uitându-se jucăuş peste umăr.

Se pare că aseară am *traumatizat-o* pe sfânta copilă.

Ceva legat de negresa Nancy Drew? Sunt super de gaşcă atunci când am la bord treizeci de miligrame din pilulele de pe reţeta altcuiva. Aşa-i trebuie dacă îşi închipuie că o să vorbesc cu ea numai fiindcă avem aceeaşi culoare a pielii, ceea ce este la fel de arogant şi ofensator ca atunci când presupui că toţi bărbaţii gay sunt atraşi unul de altul.

— Nu mi-am dat seama că vorbeşti cu mine.

— S-a încărcat? întreb eu nerăbdătoare.

Layla se uită în telefon.

— Ă, se încarcă.

— Lisa, bombăn eu, ce mama dracu'?

[86] MiFi – router wireless mobil (N.r.).

Chestie care întoarce şi alte capete spre mine. De obicei nu vorbesc ca un golan de liceu al cărui coleg de cameră i-a borât pe pernă, dar iată-mă şi-n situaţia asta.

— Sunteţi prea multe care încearcă să se conecteze în acelaşi timp, de-aia nu merge, spune Lisa, fără să-şi ridice privirea din e-mailuri.

— Putem să ne setăm, cu rândul, pe modul avion? pun eu întrebarea, dar nimeni nu cade-n capcană.

— Eu prima, mă ofer, ridicând în aer telefonul şi arătând tuturor cum închid butonul. Lauren? Te rog?

Lauren bombăne, dar închide Instagramul, dă cu degetul şi apasă pe simbolul Setări.

— Am închis, adaugă Brett.

Măcar atâta rahat să faci, gândesc eu. Îmi vine în minte amintirea dulce de ieri: panica plină de optimism de pe chipul lui Brett când mi-a arătat mesajul: *Marc mi-a spus că Lisa crede că noi două SUNTEM AMANTE!* De parcă ar fi sperat că voi sări şi eu în sus şi ne vom mobiliza amândouă să facem un plan de bătaie, ca în vremurile bune. Adevărul e că sper ca Arch să afle despre toate astea. Sper ca Arch să se despartă de curul ei gras. Mă uit fix la părul reclamă-la-Pantene al lui Brett, despre care pretinde că e doar *Wash and Go.* Când locuiam împreună, uscătorul de păr Connair 2000 n-a fost singura descoperire în ceea ce o privea.

Cu un zâmbet de fiară, îi spun:

— Ştiam că pot conta pe tine, Brett.

Toată lumea amuţeşte din nou, aruncând priviri fals admirative către dezastrul geologic plin de praf de dincolo de geamuri. Scot un *ooo* plin de uimire, în timp ce trecem pe lângă o bucată de pământ sterp şi ars. Apoi îmi deschid telefonul şi mă conectez la net, când nimeni nu mă vede.

* * *

De departe, satul pare să fie făcut dintr-un munte de piese colorate de Lego. Trecem pe lângă un bărbat călărind un măgar alb, cu două coşuri de ratan atârnând de fiecare parte. De ce nu se folosesc de măgar ca să aducă apa?

— În primul rând este un catâr, spune Brett şi tresar, surprinsă că îmi rostisem gândurile cu glas tare. Numai familiile înstărite îşi pot permite să aibă unul şi, conform tradiţiei, numai bărbaţii îi pot folosi, ca să transporte mâncare şi alte produse.

Brett se întoarce în scaunul ei şi adaugă:

— Înstărit fiind un termen relativ.

Simt un fel de repulsie fiindcă mi se cere să-mi pese de aceste sătence amărâte care nu au voie să folosească un catâr. Nu sunt lipsită de inimă.

Inima mea este sufocată de grijă, fiindcă în halul ăsta m-a adus educaţia mamei mele. Mama mea m-a iubit, n-a intenţionat să mă distrugă, dar a reuşit, învăţându-mă că sunt răspunzătoare de felul în care se simt alţii. Alături de ea, de Vince şi Brett şi de telespectatorii blonzi de douăzeci şi patru de ani care nu vor să se simtă vinovaţi fiindcă strămoşii lor au fost proprietari de sclavi, pentru că ei nici măcar, gen, *nu văd* culoarea, mi-am făcut treaba atât de bine, că merit o primă şi un birou cu geamuri pe colţ.

Coborâm mai încet, spre partea cea mai de jos a satului, unde colibele din piatră sunt scunde şi fără ferestre. Brett spune că locuinţele sunt grupate după interese şi o întreabă pe Layla dacă observă ceva, în timp ce intrăm în ceea ce se vrea a fi centrul satului.

— Nu e niciun bărbat, spune Layla, după un minut.

Brett reacţionează la această observaţie inteligentă de parcă Layla tocmai ar fi definit parabola.

— *Foarte* corect. Majoritatea bărbaţilor între şaisprezece şi patruzeci de ani migrează temporar spre oraşele nord-africane, în căutare de lucru, şi trimit bani familiilor rămase acasă.

Şi atunci cine le violează?

Ajungem la capătul drumului de pământ, atrăgând un cerc de copii zdrenţăroşi şi curioşi. De geamul şoferului se apropie o femeie care poartă un tricou roşu şi o basma de aceeaşi culoare pe cap. Alegerea culorii nu este o coincidenţă. Brett îşi desface centura de siguranţă şi se strecoară între şofer şi scaunul din primul rând.

— *Salam!* strigă ea prin geamul deschis, iar eu mă gândesc să iau al patrulea Valium din ultimele paisprezece ore.

Nu pot suporta la nesfârşit bălmăjeala în arabă a lui Brett.

— *Salam,* Tala!

— *As-salam alaykam,* Brett! răspunde femeia.

Începe să turuie indicaţii către şofer, într-o arabă rapidă, arătând şi gesticulând ca un gabor cu coaie mici şi fluier puternic, care ajută copiii să traverseze, în dreptul şcolii. Credeam că aici femeile sunt nişte mimoze oprimate care vorbesc numai când li te adresezi. Credeam că bicicletele astea erau menite să apere himenul fetiţelor hăituite.

Dăm cu spatele într-o alee îngustă de pământ, suficient de adânc încât să poată intra şi cealaltă maşină. Prin parbriz, îl văd pe Marc cum deschide uşile din spate, sare în picioare, îşi roteşte gâtul şi îşi întinde braţele deasupra capului. Gata încălzit, îşi saltă camera F55 pe umărul drept. Iau o ultimă înghiţitură de ceai. Sunt gata să sar.

* * *

Ah, cât e de epuizant să întâlneşti toate femeile astea recunoscătoare! Să

vezi copii fericiţi cu atât de puţin, felul în care se îmbrâncesc în jurul lui Marc, capetele lor atingând lentilele obiectivului. Vizităm o colibă în care femeile ţes covoare din cârpe, şi Tala explică ideea de reutilizare creativă, cum femeile taie un covor rupt şi uzat în bucăţi, care apoi sunt cusute sub formă de carpete colorate de lână sau bumbac. *Nu aruncă niciodată nimic,* spune ea, iar eu mă uit urât la Layla. Într-o vreme, carpetele astea erau aşternute iarna pe podeaua rece de pământ. Astăzi se vând pe mii de dolari, într-un magazin de pe La Brea Avenue, din Hollywood. Layla face sute de fotografii cu femei ştirbe care îşi prezintă fericite operele ponosite, în timp ce Brett îi explică Talei, într-o arabă simplificată, cum Layla este custodele Qualb, un butic online care vinde produse pentru casă făcute de femeile berbere.

— Inima? întreabă Tala, punându-şi mâna în jurul sânului.

Brett aprobă din cap.

— Avem o expresie în State: eşti acasă este acolo unde-ţi e inima.

Tala îşi deschide buzele uscate şi scoate un *ah,* în semn de înţelegere.

— Foarte înţelept spus.

Layla stă în genunchi şi se joacă cu franjurile unui covor din resturi, la care lucrează una dintre femei.

— Mulţumesc, spune ea pe un ton politicos care mă face să scrâşnesc din dinţi.

Cine se crede, de răspunde unui compliment cu mulţumesc?

* * *

Pe o prispă însorită întâlnim o femeie mai în vârstă, cu faţa arsă de soare, şi o fată tânără cu genunchii proptiţi în jurul unei roţi de olărit. Par că s-au cufundat amândouă într-o cadă de noroi, într-unul din spa-urile californiene. Layla strigă un nume – *Kweller*? – şi fata se uită spre noi, ţinându-şi mâna streaşină la ochi.

— Layla, se hotărăşte ea.

Fata lasă roata să se oprească şi se ridică, ţinându-se cu mâinile ude de pelvis, fără să zâmbească. E înaltă şi osoasă ca Layla şi e printre puţinele de aici care poartă ceea ce se poate numi *o ţinută:* o bluză cu mânecă lungă, cu model alb şi albastru, jeanşi albastru-intens şi o eşarfă portocalie înfăşurată în jurul capului, în aşa fel încât i se vede cărarea. Bluză cu motiv nautic, material de blugi, pată de culoare, păr peste umăr. Nu ştiam că influenţa Starbucks ajunge atât de departe.

Layla chiuie.

— Îţi vine să crezi că sunt aici?

Molarii mei intră iar în acţiune. *Îţi vine să crezi* că eu sunt *aici*? Să urci de mică în trenul *e-vorba-numai-despre-mine* este însăşi esenţa reality show-

ului. Antrenament narcisist. Kweller închide ochii şi dă din cap aprobator, îi vine să creadă. Parcă te uiţi la două persoane care tocmai se întâlnesc pentru prima oară, după discuţii pe Tinder, şi una dintre ele este atât de evident din alt film. Kweller are mai multă demnitate în vârful degetului ei mic şi murdar decât întreaga familie de impostori Courtney.

Layla se uită pe furiş în stânga ei – *O văd! Verifică să fie sigură că Marc o prinde în cadru!* –, se apropie de Kweller cu mâinile deschise larg, de parcă ar fi Kate Winslet la prora Titanicului. Kweller nu pare să-şi dorească o îmbrăţişare, dar, în calitate de pion al imperiului de doi bani SPOKE, primeşte una.

— Kweller are printre cele mai bune vânzări pe Qualb, ne spune Layla, ţinând-o pe fată pe după talie. Face cele mai frumoase vaze pictate.

Mă aştept ca fata să roşească sub stratul de lut de pe faţă şi să paseze complimentul femeii mai în vârstă, care a învăţat-o tot ce ştie. Dar, asemenea Laylei, nu spune decât „Mulţumesc". Asta-i noua generaţie de fete. Îşi însuşesc realizările. Nu-şi acoperă coşurile cu fond de ten. Se plac aşa cum sunt. Le urâm pentru că nu suntem ca ele. Asta spun şi ele, nu?

* * *

Nu mai suport nicio secundă din show-ul Layla Kweller, aşa că mă strecor înapoi în maşină, în timp ce celelalte se duc să se întâlnească cu unii care fac pâine şi unii care presează ulei. Şoferul se sprijină de aripă şi fumează. Încep să-i explic că sunt în căutarea routerului MiFi, deoarece aştept veşti importante de acasă, înainte să-mi dau seama că nu înţelege nimic şi îl doare fix în cur.

Mă urc pe locul din faţă şi pornesc routerul. Din cauza transpiraţiei, ochelarii de soare îmi alunecă pe nas în jos, în timp ce aştept ca luminiţa verde să nu mai clipocească.

Conexiune, în sfârşit! Dau refresh la pagina *Smoking Gun,* pe telefon, şi iată-l, în capul paginii. *Săpând adânc... în minciunile lui Stephanie Simmons de la* Goal Diggers. Mă pufneşte râsul. E cam la nivelul de trivialitate al lui *New York Post.*

O regizoare nominalizată la Oscar a fost păcălită.

Acum câteva luni, descria memoriile participantei la *Coal Digger* ca fiind „următorul ei proiect de suflet", considerându-le „şocante, sfâşietoare şi importante".

Dar o anchetă asupra bestsellerului numărul unu semnat de Simmons – care s-a vândut în aproape un milion de exemplare în doar cinci luni de zile – a dovedit că aspectul cel mai şocant legat de memoriile lui Simmons e că nu sunt câtuşi de puţin memorii.

Rapoartele poliției și însemnările spitalului și declarațiile personalului de la centrul de reabilitare unde Simmons pretinde că a internat-o pe mama ei, după ce a amanetat diamantele mamei ei vitrege, au pus la îndoială mai multe părți-cheie din cartea lui Simmons. După luni de verificări atente, *The Smoking Gun* poate anunța în premieră că scriitoarea în vârstă de treizeci și patru de ani a înflorit și, în unele cazuri, a inventat de-a dreptul detaliile referitoare la relația ei cu mama naturală și cu vecinul din Pennsylvania, de care pretinde că s-a îndrăgostit.

Se pare că Simmons a reușit să-și cosmetizeze fără probleme povestea dat fiind faptul că e orfană. Mama ei adoptivă a murit în 2011. La începutul acestui an (*The New York Times o* cita pe Simmons, care spunea: „Am simțit că eram în sfârșit în stare să mă eliberez de povara acestei povești, nemaifiind nevoită să protejez sentimentele mamei mele adoptive. Ar fi fost îngrozită dacă ar fi aflat adevărul".

În timp ce Simmons declară că mama sa naturală a murit în brațele ei, când ea avea doar șaptesprezece ani, rapoartele spitalului dovedesc că Sheila Lott a murit la centrul de reabilitare South Ridge din Newark, New Jersey, în 2003, când Simmons avea douăzeci de ani și era în anul doi la Colgate.

Un alt neadevăr îl implică pe „A.J.", vecinul de optsprezece ani al lui Sheila Lott, despre care Simmons pretinde că a fost iubitul și agresorul ei. Simmons susține că, în ziua în care venise în căutarea mamei ei biologice, l-a întâlnit pe starul local de fotbal, băiatul de optsprezece ani care locuia pe aceeași stradă cu mama ei și cu care Simmons a început o tumultuoasă relație de amor care a durat opt luni. Autoarea a fost ridicată în slăvi pentru curajul de a vorbi în public în calitate de supraviețuitoare a abuzului domestic, în condițiile în care, din punct de vedere statistic, femeile de culoare sunt supuse unui risc mai mare de a suferi abuzuri din partea partenerilor și sunt mai puțin dispuse să-i reclame pe agresori. Până în momentul de față, eforturile *The Smoking Gun* de a-l identifica pe „A.J". au fost lipsite de succes.

Urmează mai multe reclame, apoi dau click pe paginile următoare. Mai sunt șase pagini de parcurs, dar ecranul se face alb și asta durează prea mult. Mă uit la router. Lumina e roșie. Bateria a murit.

— Iată-i pe prietenii tăi, gesticulează șoferul, arătând cu țigara spre circul nostru ambulant, care se aseamănă cu unul din dragonii ăia mișcători de la parade – Brett fiind capul colorat și Lisa coada cu ac otrăvit. Marc le filmează pe Kelly și pe Jen care descarcă bicicletele din spatele camionetei de marfă, în timp ce Lauren privește preocupată. Brett e bodyguardul, cu mâinile depărtate să-i țină la distanță pe copiii săltăreți. *Aveți răbdare, o să vă urcați pe ele, aveți răbdare.*

Pe o porțiune cu iarbă proaspătă, înconjurată de boschete țepoase, zăresc două fete cu eșarfe portocalii care își fac un selfie. Sunt Layla și Kweller, care probabil a cadorisit-o pe băgăcioasa ei prietenă din America cu o eșarfă la fel. De aici încolo, ar putea fi surori. În oricare altă zi ar fi putut fi simpatic.

Îmi organizez un prânz fericit dintr-o pastilă de Valium și o sticlă de apă plină cu vodcă din rezerva de călătorie a lui Lauren. Sunt cât pe ce să am sentimente.

* * *

În partea de nord a satului, ajungem la o vale presărată din loc în loc cu acel gen de brazi de Crăciun care au devenit un fel de simbol al statutului social în New York City. Ar trebui să vedeți piața Whole Food în decembrie, fiecare dându-se de ceasul morții să ajungă în fruntea cozii și să ceară unul de doi metri jumate, fiindcă tavanul lor *atât de înalt* e. Echipa Diggers e toată un *ooo* și *aaa,* în fața culmilor care se ridică în fața noastră, lăsând loc unui drum accidentat, nu foarte spectaculos. Am putea fi pe Marte, atât e de maroniu și de uscat totul.

— Așa-i că natura e maiestuoasă? suspină Jen lângă umărul meu.

Mă întorc spre ea cu nările fremătând. Decid să n-o informez pe unica membră de origine evreiască a echipei că are o pată de praf deasupra buzei, exact ca mustața lui Hitler. Scorpie oportunistă.

A fost doar o plimbare de zece minute ca să ajungem acolo, sub soarele suportabil, dar proasta mea dispoziție îmi îngreunează picioarele, sunt plină de praf și transpirație. N-ai unde să te așezi altundeva decât pe o bicicletă. Apăs cricul în nisip și arunc un picior peste șa. Aș vrea să spun că bicicleta electrică SPOKE arată ca orice altă bicicletă, că n-are nimic special, dar n-ar fi adevărat. Cadrul este de un roșu lăcuit, șaua e din piele roz-deschis, iar portbagajul este astfel conceput încât să poată duce două canistre cu apă. Ghidonul arată ca niște coarne de animal, învelite în piele, de genul celor pe care un baron al petrolului din Texas și le-ar monta deasupra șemineului după un safari de lux. Să fiu a naibii, sunt grozave.

— OK! spune Brett bătând din palme de două ori ca să atragă atenția tuturor.

O ceată de copii e adunată în jurul ei. Din când în când, câte unul dintre ei își bagă degetele în părul ei lung și Brett le desface cu blândețe, fără să piardă șirul.

— M-am gândit că ar fi distractiv să facem o cursă! Cine reușește să ajungă la râu, să umple canistrele și să se întoarcă primul?

Tala traduce și copiii chicotesc entuziasmați. O fată ridică o mână murdară, o alta i-o trage în jos râzând și o flutură pe a ei. *Ea* vrea să meargă.

— Mai întâi oamenii mari, spune Brett și când Tala traduce se aude o

larmă generală de proteste.

— Se pare că Steph este prima noastră concurentă! zice Brett, observând că stau pe o bicicletă.

— Mneaaaah! casc eu, fără să-mi acopăr gura.

— Dar aseară ai spus că abia aştepţi să te sui pe bicicletă!

Am spus? Încerc să-mi aduc aminte, în timp ce mă dau jos de pe bicicletă, dar am senzaţia că memoria mi-a fost ascunsă într-un fişier cimentat.

— Ţi-e teamă că o să te întrec? mă întreabă Brett, cu un zâmbet jucăuş şi enervant.

Impulsul de-a mă lua la întrecere este absurd, copilăresc, dar îl simt în plămâni, de parcă tocmai am reuşit să prind cel mai bogat şi mai înalt pom de Crăciun din lume. Mă sui din nou, cu aplomb, pe şaua roz.

— Cartea câştigătoarei va ajunge la Rihanna, spun, fiindcă şi eu pot fi amuzantă.

Brett îşi trânteşte o cască pe cap şi, cu o voce atât de serioasă că nu poate fi decât în glumă, spune:

— S-a făcut, surioară.

* * *

Nu-mi plac lucrurile care se mişcă repede. Nu-mi plac nici jet schi-urile şi nici motoretele. Nu-mi plac nici măcar antrenamentele de viteză de la Barry's Bootcamp, pe care le-am reluat cu entuziasm, după ce eu şi Brett n-am mai fost prietene. (SPOKE te poate face cool, dar nu şi slăbănoagă.)

Lauren porneşte prima, îşi dă jos de pe cap eşarfa ei nouă şi se avântă cu bărbia înainte de parcă e Cha în *Grease.* Brett ţâşneşte înaintea mea, prea devreme, prea repede. Marea Putoare nu are nicio strategie. E nevoită să tot pună frâne, ca să evite să se izbească de copaci.

După câteva sute de metri, ajung lângă ea, menţinând viteza constantă. Ideea de cursă este o prostie, fiindcă habar n-avem încotro mergem şi trebuie deci s-o urmăm pe Tala – măcar la dus. Urmează o porţiune la deal, uşor de urcat, apoi drumul o ia brusc la vale şi nu pot să nu mă gândesc cum ar fi să merg pe jos pe traseul ăsta, zi după zi, an după an, toată viaţa. Cel puţin, la întoarcere, cu canistrele pline, drumul e la vale, deşi îmi aduc aminte că femeile bătrâne din sat erau îndoite ca nişte bumeranguri. Cât de ranchiunoase trebuie să fie, uitându-se la fetele astea tinere, cu bicicletele lor, mergând la şcoală, câştigând propriul lor ban. De ce n-au avut şi ele parte de aşa ceva?

Abia de mi-am mişcat picioarele şi pelicula asta de transpiraţie s-a răcit şi a înecat câţiva ţânţari în pielea coatelor. Poate mi-e puţin rău. Poate o să mor puţin. E ceva care mă aşteaptă de partea cealaltă a munţilor ăştia, ceva ce s-a întâmplat mai demult în New York, ceva ce nu mă va lăsa neatinsă. N-

ar fi trebuit să plec niciodată şi totuşi mor să văd cât de grav este. Mor să ştiu ce voi face. E timpul să-mi depistez coloana vertebrală.

— Aveţi grijă! strigă Tala, în faţa noastră, apoi îşi dă drumul la vale.

Coborârea este pur şi simplu o secvenţă dintr-un coşmar. Un perete numai bun pentru coborârea în rapel. Până şi Brett şovăie în vârf, punându-şi picioarele pe pământ.

— Uite că reuşeşte, îi spun eu, în timp ce o urmărim pe Tala cum ocoleşte în viteză stânci şi tufişuri uscate.

— Incredibil, spune Brett privind-o şi îmi dau seama că nu s-a oprit pentru că îi e frică.

S-a oprit ca să savureze totul.

— În New York eşti complet desprinsă de realitate, ştii că faci ceva care contează, dar nimic nu este mai real decât să vii aici şi să vezi cu propriii tăi ochi.

Zicând asta, roteşte de ghidon şi îşi dă drumul fără nicio teamă, cu părul fluturând uşor în vânt. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aş intra în roata ei din spate. Dacă trupul i-ar zvâcni înainte, dacă dinţii de sus i-ar pătrunde buza de jos, precum cuţitul fierbinte prin unt.

* * *

În dreptul râului este mai multă verdeaţă, în mod insuportabil, cât se poate de irlandez. Brett îşi exprimă dezamăgirea că echipa de filmare n-a fost în stare să ne urmărească până aici, jos.

— Ăsta e Marocul, declară ea, inspirând un val de aer proaspăt, iar eu aş vrea să-i zic Talei că n-o s-o spun nimănui dacă îi ţine capul lui Brett în apa râului până când nu se mai împotriveşte.

— Ei, haide că mă duc eu, spune Brett când mă vede cum visez cu ochii deschişi la moartea ei pe malul râului.

Tala a intrat deja până la brâu în albie, a scufundat canistra, iar apa s-a repezit bolborosind în ea.

— *Imediat,* îi spun, dar Brett mi-a smuls deja vasul din mână şi s-a dus după Tala.

Nici nu se obosește să-şi scoată tenişii de cinci sute de dolari – dacă vrei să vezi cine e un îmbogăţit peste noapte, uită-te doar la cum se poartă cu lucrurile scumpe din jur.

Sunt pe cale să-mi scot sandalele ca să intru şi eu, pentru a-i arăta lui Brett că nu sunt atât de fandosită cât să nu mă bag în apă, când buzunarul pantalonilor mei zbârnâie scurt, o singură dată, înainte de a amuţi – ca un pager într-un local Cheesecake Factory uitat de Dumnezeu.

Pantalonii mei sport sunt din mătase subţire şi mi se lipesc de piele precum folia de plastic. Timp de o secundă absolut oribilă, telefonul îmi este

prins în căptușeala buzunarului, iar mâna mea se zbate ca o pisică prinsă sub un cearceaf.

— Doamne sfinte! mă critică Brett. Privește unde suntem! Ignoră-l!

— Sus, pe deal, este o antenă, spune Tala.

— *Nu zău,* cloncăne Brett, manifestându-și dezaprobarea că oamenii ăia sărmani ar trebui să poată face un apel fără ca semnalul să pice.

— E adevărat. Mai este un izvor, mai aproape decât ăsta, dar toată lumea vine aici fiindcă are semnal.

— Mi-am lăsat telefonul în mașină, se laudă Brett când îl scot din buzunar pe-al meu și deschid e-mailul.

Parcă aș fi dat alertă pe Google cu „pierdere în greutate". Încercați o dată și o să înțelegeți ce spun. Ecranul meu este o defilare de vitriol, o lovitură după alta, cea mai mare colecție de insulte. *Membra Goal Diggers își sapă propriul mormânt?* The New York Times *scoate memoriile false ale lui Ste*făţarnica *Simmons din topul bestsellerurilor, pe motiv de fraudă. Povestea vieții lui Simmons este fake news,* relatează cu bucurie canalul Fox.

— Cine-a murit, Steph? râde Brett, dându-și capul pe spate și umezindu-și părul.

Vine Gwen, îmi dă Vince mesaj. *Sună-mă când poți.*

De ce vine Gwen? Unde vine Gwen? Deschid conversația și butonez răspunsul, cu un sentiment de leșin.

La 1:16: *Un reporter de la* Daily News *tocmai a bătut la ușă. Am zis că nu ești acasă. Ți-am spus ca să știi.*

La 1:47: *OK. Au mai sunat și alții la ușă. N-am răspuns. Dar acum e o mică mulțime adunată în fața casei. Bănuiesc că nu ai semnal.*

Îl sun imediat, dar conexiunea cade, încă o dată și încă o dată.

Îi scriu înapoi: *Ce se întâmplă? Gwen e acolo? N-o să am semnal încă multă vreme.* Trimit mesajul, dar nu se întâmplă nimic. Mârâi o înjurătură.

— Putem merge cu bicicletele mai aproape de turn? o întreb pe Tala.

Brett își descâlcește părul, privindu-mă cu îngrijorare.

— Ce se întâmplă…?

Îngheţăm amândouă, cu privirile îngrozite, la auzul unui foșnet sinistru în tufiș. Într-o secundă îmi vin în minte toate discuțiile oribile legate de celebra cauză pentru care luptă Brett: fata de paisprezece ani violată și ucisă de patru bărbați, cea de doisprezece ani care a scăpat cu viață, dar care a născut, nouă luni mai târziu, copilul celui care a violat-o, tânăra mamă violată și torturată de o bandă întreagă, lăsând în urma ei patru copii. Zilele astea, unei femei i se iartă orice când e ucisă de-un bărbat.

Tala iese din apă și vine lângă mine, pe mal, scoţând niște sunete bizare și tropăind cu înverșunare.

— Hei, hei! Ho, ho! strigă ea, dând din mâini cu frenezie, ca să îi imit şi eu mişcările ciudate.

Dar nu pot să-mi mişc niciun muşchi, de groază că mi s-ar putea opri creierul, de teamă că sinapsele mele n-ar mai ţese obsedant aceeaşi frază: Unei femei i se iartă orice când e ucisă de-un bărbat.

— Ooo, Doamne, exclamă Brett râzând, când o chestie care seamănă cu un dihor îşi iţeşte botul mustăcios din tufişuri.

— Iisuse, spun şi eu, uşurată şi poate un pic dezamăgită. Mă gândeam la toate femeile care au fost violate şi ucise pe-aici.

Tala îşi scoate din tălpi bucăţi ascuţite de cochilii. Se opreşte:

— Ce femei au fost violate şi ucise aici?

Brett iese plescăind din apă cu caftanul lipit între pulpele ei groase.

— N-ar trebui să plecăm? Ştiam că oriunde există animale mici sunt şi animale mai mari care vin pe urmele lor.

Mă uit la telefon. Mesajul către Vince tot nu a fost expediat.

— E doar o nevăstuică, zice Tala, în timp ce Brett îşi trânteşte fundul ei mare pe bicicletă.

Îmi vine să mă duc la ea şi să-i rup rochia fâşii de la umeri la glezne, ca să verific dacă nu cumva are fese false. Niciun lucru despre ea nu-i adevărat.

* * *

Înapoi, la deal, o depăşesc pe Brett, şi ea pe mine la coborâre, deşi amândouă abia înaintăm. Panta este foarte nesigură, mai ales cu bidoanele de apă la spate, de parcă ai vrea să aluneci pe un val agăţată de o ancoră. De câteva ori, de frică, strâng cu putere de ghidon, provocând o opintire bruscă înainte. Cât de *contraintuitiv,* mă gândesc, să mă bucur că Brett joacă la rândul ei teatru. Brett a ridicat miza misiunii SPOKE – bicicletele vor contribui fără îndoială la îmbunătăţirea calităţii traiului femeilor din sat, dar ele nu sunt vehiculele cu ajutorul cărora fetele de paisprezece ani scapă de viol, aşa cum susţine ea. Dar ştiţi ce? Dintre toţi, *eu* sunt cea care o înţeleg. Nu e suficient de tragic faptul că băieţii se duc la oraş să înveţe şi să muncească şi să vadă cum e viaţa, în timp ce femeile analfabete cară în spinare canistre de apă, în trimestrul al treilea de sarcină. Lumea nu ascultă adevărul decât dacă este suficient de îngrozitor.

Nu era destul de îngrozitor că am crescut cu teama permanentă că nu voi mai găsi maşina mamei mele aşteptându-mă în faţa şcolii, că odată va hotărî că era pur şi simplu prea complicat. Nu era destul de oribil că obişnuiam să schimb canalul, vineri seara, când după *Full House* urma *Family Matters,* şi-i spuneam mamei, *Ăsta nu prea îmi place,* fiindcă mi-era teamă că i-aş fi rănit sentimentele dacă aş fi arătat că-mi plac obiceiurile acestei familii de culoare, simpatică şi normală, cu fetiţa aia drăguţă, doar cu câţiva ani mai

mare decât mine. Am scris toate aceste experienţe din inimă, uneori plângând, când îmi aminteam sentimentul de antigravitaţie care îmi dominase tinereţea, convingerea că toate legăturile pe care le aveam cu familia şi comunitatea din jur erau de fapt condiţionate şi subţiri ca aerul. Am înmânat acele capitole editorului şi agentului meu şi răspunsul a fost fără echivoc: *Sunt un pic cam plicticoase.*

Aşa că mi-am făcut singură nişte cicatrici de toată frumuseţea, la fel cum a făcut şi Brett cu femeile ei.

Valea se deschide atât cât să disting conturul grupului care ne ovaţionează – sunt atât de departe şi par atât de mici, că aş putea să-i prind între degetul mare şi cel arătător şi să-i strivesc. Răsucesc mânerele în faţă, iar Brett apare în dreptul coapsei mele şi, pentru câteva secunde, stăm una lângă alta, dar clătinându-ne, pe o potecă abruptă cu un pâlc de brazi în mijloc. Era evident că trebuia să ne despărţim şi să ocolim copacii, fiecare pe-o parte. Dar ca să-mi asigur victoria trebuia să merg la risc şi s-o ţin drept înainte, obligând-o pe Brett să se dea într-o parte.

— Steph, mi se pare mie că o aud pe Brett, dar mai e şi vântul care îmi strigă în urechi.

Răsucesc de mânere până la capăt, îndreptându-mă cu îndârjire spre pomi. Brett face un ocol spre stânga, exact cum am sperat, lăsând un spaţiu îngust între bicicleta ei şi copaci. Ţâşnesc printre, fără să frânez, atât de aproape, că o cracă se agaţă de braţul meu. Izbucnesc într-un râs sălbatic şi mă uit peste umăr să văd cât de departe e Brett. Dar nu e deloc departe, vine, depăşindu-mă, ceea ce este imposibil, fiindcă sunt la viteza maximă. Grupul este la câţiva paşi în faţa noastră, sub forma unei linii de finiş care ţopăie şi strigă. Camerele de filmat o urmăresc pe Brett, care e cu jumătate de corp înaintea mea. Ridică pumnul în aer, *victorioasă.*

Ne rotim şi oprim bicicletele cu faţa spre direcţia din care am venit.

— N-am ştiut niciodată că eşti atât de *cutezătoare*, spune Brett, desfăcându-şi cureaua căştii şi scuturându-şi părul ud şi ondulat.

Ridică un picior peste ghidon şi vine spre mine cu mâna întinsă:

— Aproape că m-ai întrecut.

— Te-aş fi întrecut dacă aş fi avut o bicicletă mai rapidă, îi răspund, fără să-i accept mâna.

— Steph, fii serioasă, râde Brett.

— Erai în spatele meu, eu mergeam cu viteză maximă. Cum de-ai putut să mă depăşeşti?

— Nu ştiu ce să-ţi spun.

Degetele lui Brett se încâlcesc în claia de păr pe care încearcă s-o descurce.

Nicio femeie n-ar mai trebui să-şi treacă degetele prin păr după şaisprezece ani.

— Înseamnă că nu aveai viteza maximă. Viteza maximă înseamnă într-adevăr foarte repede.

— Mergeam foarte repede.

Brett culege câteva fire de păr prinse în inelul ei de logodnă, cu un zâmbet uşor ironic.

— Mda, pentru tine.

Pentru tine. Prinţesa înţepată şi conformistă, care se sperie şi de umbra ei. Dau drumul bicicletei, fără să-i pun cricul. Aceasta cade pe o parte, lovindu-mi spatele gleznei, în timp ce Brett ţipă după mine:

— *Steph,* bicicletele astea sunt scumpe!

Ştii ce altceva mai e scump? Roca vulcanică din baia pentru oaspeţi de la mine din casă, pe care Brett – goală goluţă – mi-a pătat-o cu negru de la vopseaua de păr. O, da, acea coamă brunetă şi strălucitoare? Nu e adevărată, dar Brett nu poate risca să se ducă la coafor ca să se afle, aşa că şi-o vopseşte singură. Mai este scump şi covorul vechi de mătase, de pe coridor, pe care Brett a vărsat cafea şi pe care a încercat să-l şteargă cu apă şi săpun, curăţând pata, dar distrugând culorile. Şi bolul de bomboane care a aparţinut mamei mele şi pe care Brett l-a spart, încercând, beată fiind, să-şi scoată pantofii. Acela nu era scump. Era nepreţuit!

Ridic cu laba piciorului cricul bicicletei lui Brett şi mă salt în şa, hotărâtă să dovedesc că m-a tras pe sfoară. Convinsă că motorul e oprit, sunt complet nepregătită când bicicleta se opinteşte deodată în faţă, înainte ca eu să fi ajuns cu picioarele la pedale. Instinctiv strâng mânerele ghidonului şi, până să mă dezmeticesc, ţâşnesc din nou spre pâlcul de copaci, cu inima aruncată undeva, între omoplaţi.

Nu ştiu de ce nu mă dau înapoi. Când mă gândesc mai târziu la momentul ăsta, nu e înceţoşat. Lucrurile nu se întâmplă atât de repede. Mai degrabă, timpul pare să încetinească pe măsură ce accelerez mai puternic, acordându-mi o infinitate de clipe în care aş putea să fac o altă alegere. Şi totuşi aleg să mă îndrept direct spre copaci, călare pe bicicleta câştigătoare a lui Brett.

În ultima clipă, mă răzgândesc, o iau înspre dreapta, deşi poteca nu este liberă. În calea mea este Layla, nemişcată şi cu un aer neghiob, cu o canistră în mână, în drum spre râu, pe jos, firește, numai ca să poată spune pe Instagram că a trăit ca o copilă săracă de la ţară, timp de două ore nenorocite din viaţa ei. Este nepoata mătuşii ei. Forţa impactului o aruncă pe ghidonul meu şi, pentru o clipă, am putea fi una din pozele pe care le poţi lua gata înrămate de la ultimul etaj de la Bloomingdale. O fotografie alb-negru,

cu un cuplu adorabil, mamă şi fiică ieşite la plimbare – fata e suită pe ghidon râzând în hohote, în timp ce mama pedalează cu o expresie de bucurie uşor chinuită. Fiindcă asta înseamnă să fii o mamă bună, nu? *Să te bucuri* de nefericirea ta. Când am ajuns la spitalul particular din districtul Gueliz, au crezut că suntem rude, fiindcă toţi cei care nu sunt albi trebuie să fie înrudiţi. Doctorii şi infirmierele se mirau de ce fiica mea sângera din urechi şi eu nu plângeam.

16. Kelly: Interviul

În prezent

— Sunt OK, îi spun lui Jesse, simţindu-mi inima în gât.

— S-ar putea să ne ajute, zice Jesse, făcând semn cuiva în afara cadrului.

— Nu, nu, insist eu, de fapt, implor. Nu am nevoie să mai văd asta din nou, am fost acolo, îmi aduc aminte.

Ridic tonul pe măsură ce se apropie cameramanul, care a ajuns acum în faţa mea şi-mi arată, pe ecranul camerei de filmat C300, un stop-cadru cu imaginea dramatică a norilor care pluteau jos, în acea zi, pe cerul albastru al Marocului. Jesse propusese ca eu să revăd scena accidentului, ca să-mi împrospătez memoria, înainte să începem discuţia. Îmi aduc aminte cum m-a avertizat Brett, înainte să moară, în legătură cu un lucru pe care producătorii îl fac cu femeile în timpul confesiunilor filmate. Tot aşa, şi noi filmăm acum interviul la sfârşit, dar vorbim despre accident la prezent, ca să se lege cu povestea pe care cei de la montaj au pregătit-o deja. Brett mi-a spus că, uneori, producătorii îţi arată o scenă cu „prietena" ta care te vorbeşte *de rău,* tocmai ca să te enerveze şi să o vorbeşti şi tu *de rău,* deşi promiseseşi că vă veţi împăca. Însă nu am auzit de nimeni care să fie obligat să urmărească reluarea unei secvenţe în care o femeie încearcă să se sinucidă, dar se răzgândeşte, năpustindu-se în schimb asupra unui copil nevinovat. Sunt convinsă că e o premieră pentru toţi cei implicaţi.

Am ajuns la concluzia că „accidentul" – aşa cum a fost prezentat presei în acel moment şi aşa cum continuăm să-l numim şi acum – a fost prima încercare de suicid a lui Stephanie, care s-a transformat, oarecum cu succes, într-o omucidere. Am început să intru la bănuieli când am ajuns acasă şi am aflat că întâmplarea a avut loc în ziua în care apăruse articolul din *The Smoking Gun.* Ca o elevă silitoare ce am fost, am stat ore întregi să caut informaţii despre *sinucidere la volan* şi *tendinţe sinucigaşe în familie.* Ştiam

din memoriile lui Stephanie – partea care era adevărată – că mama ei naturală se sinucisese și am găsit mai multe studii care sugerează că o persoană e mai predispusă la suicid când un membru al familiei și-a luat viața. Am dat apoi peste niște studii care arătau că 1,6–5% din accidentele care implică vehicule sunt de fapt sinucideri. Numărul nu poate fi calculat pentru că este imposibil să stabilești motivul pentru care oamenii aleg această cale. Sinucigașii preferă ca familiile și prietenii să creadă că moartea lor a fost accidentală.

Această suspiciune a devenit certitudine după moartea lui Brett. Ce a făcut Stephanie în Maroc a fost doar un test. *Chiar pot să merg până la capăt?* s-a întrebat ea, probabil chiar înainte să se năpustească asupra lui Kweller, pe care a confundat-o cu Layla, lucru pe care nu-l pot dovedi, dar de care sunt absolut sigură. Fetele sunt de aceeași vârstă, au aceeași statură și aceeași conformație, purtau eșarfe portocalii identice, iar Stephanie se purtase atât de ciudat, de *agresiv* față de Layla, cu o seară înainte.

Ceea ce publicul nu știe și nu va ști niciodată este că, în drum spre spital, Stephanie a întrebat, de mai multe ori, dacă Layla era OK. Avea clavicula năclăită de sudoare, dar fața îi era uscată și machiajul ei perfect era neatins. Era o zi strălucitoare de vară, prea însorită pentru ca pupilele ei să fie atât de dilatate. Dumnezeu știe ce luase. „Ai lovit-o pe Kweller", trebuia să-i tot amintim. „Prietena Laylei, fata cu vasele de lut".

Cameramanul a apăsat pe *play,* fără acordul meu, și fiindcă Jesse mă urmărește din priviri, iar eu sunt la mâna ei câtă vreme mai fac audiență, mă prefac că retrăiesc oroarea acelei zile. De fapt, privirea îmi este ațintită pe colțul negru, de plastic, al camerei de filmat, la fel cum mă prefac că mă uit când cosmeticiana îmi potrivește o oglindă între picioare după o epilare bikini: *Mda, arată grozav!* îi spun eu de fiecare dată, fără să mă uit, înainte să mă duc la întâlnirea bilunară stabilită pe Tinder, în vreme ce Brett e babysitterul Laylei. Am descoperit acum multă vreme că am nevoi și că se întâmplă lucruri urâte când nu sunt satisfăcute. Și totuși, oricât ar fi fost de gravă situația, nu aș fi apelat la Vince ca să-mi satisfac aceste nevoi. O astfel de insinuare este incredibil de jignitoare.

— Dumnezeule!

Jesse trage adânc aer în piept, lângă mine, uitându-se, bănuiesc, la Stephanie cum o ia pe Kweller pe sus.

Bombăn ceva nedefinit, dar cu același înțeles.

— Mulțam, Sam.

Jesse îi zâmbește cameramanului, care eliberează platoul, ca să ne continuăm interviul cât suntem încă afectate emoțional.

— Jesse, îi spun, vreau cu adevărat să discutăm despre una dintre

întrebările din acest segment al interviului. Despre mine şi Vince.

Jesse îşi strânge buzele.

— Nu vreau să răspund la nicio întrebare referitoare la noi.

— Dar îţi oferim ocazia să negi zvonurile cum că s-a întâmplat ceva între voi doi.

— Nici măcar nu vreau să se sugereze aşa ceva.

Jesse tace în mod semnificativ.

— Pentru că nici *nu s-a întâmplat.*

Jesse zâmbeşte cu jumătate de gură. *S-ar putea să nu mă creadă,* îmi dau eu seama.

— Nu trebuie să folosim asta, spune. Hai să parcurgem tot setul de întrebări şi apoi reevaluăm de-acolo, OK?

Nu!

— OK.

Partea a III-a

Shotul de tequila * august 2017

17. Brett

Un maiou roz atârnă pe o ramură a arţarului japonez de pe pajiştea din faţa casei lui Yvette şi a lui Jen. Kelly opreşte motorul şi priveşte în faţă, făcând ochii mici. Este ora opt în Amagansett, în luna august, şoselele aburesc, iar culoarea cerului seamănă cu pielea de rechin.

— Ce-i ăla, sac de gunoi?

Îşi desface centura şi încearcă o poantă:

— Sau… sac de ţâţe?

Scot un geamăt la auzul glumei proaste, dar e un geamăt afectuos, ceva de genul, *Ah, Doamne, cât eşti de penibilă, dar te iubesc oricum!* Weekendul ăsta fac un efort să fiu drăguţă cu sora mea. De când ne-am întors din Maroc, acum o lună, viaţa ei n-a fost prea uşoară şi de acum încolo va fi şi mai rău.

Ne dăm jos din maşină, cu picioarele alunecându-ne în sandalele umede, în timp ce ne îndreptăm spre portbagaj. Ne oferim una alteia, cu gesturi amabile, genţile de weekend. Kelly şi-a comandat un rucsac ca al meu – ceva cu imprimeu de armată, de la Herschel –, dar măcar ţinuta ei nu mă enervează complet. *Net-a-Porter,* îmi spune ea, mândră când o întreb de unde şi-a luat setul de salopetă cu pantaloni scurţi şi bluză, punând accentul aiurea pe *orter.*

— Se zice *por-té,* cu accentul pe a doua silabă, o corectez eu, încă drăguţă.

N-aş mai fi fost drăguţă dacă aş fi lăsat-o să se facă de râs în faţa camerei de filmat.

— Rahat! spune ea, acoperindu-şi ochii, ca şi cum ar fi podidit-o lacrimile.

Nu era chiar *atât de* jenant, dar nu eram singura care încerca să fie drăguţă. Kelly e speriată şi asta îmi clatină întrucâtva hotărârea, dar aş minţi dacă n-aş recunoaşte că mă face şi să mă simt de parcă aş sta pe un munte de cocaină, cu o mitralieră pe umăr şi două tipe trăsnet în dreapta şi stânga mea. Să ai dreptate e un drog dat naibii. Şi ăsta e motivul pentru care am amânat discuţia pe care ar trebui să o am cu Kelly. Şi totuşi, dacă judecata mea este întunecată de aceşti ochelari de cal numiţi *am dreptate*?

Eu şi sora mea urcăm cele trei trepte ale verandei din faţă, clătinându-ne sub greutatea bagajelor de weekend. Jen a întins un banner între doi copaci tunşi decorativ. „Bine aţi venit, mireselor!" Este îndoit la colţuri şi încreţit de umiditate şi pare veştejit şi uitat, de parcă ar fi acolo de luni de zile, ca şi cum petrecerea mea de burlăciţe a avut deja loc şi ăsta e doar un coşmar straniu dintr-un episod din *Sopranos.* Chiar sunt măritată? Am trecut cu adevărat prin toate astea? Kelly se apleacă pe sub banner şi face o pauză în dreptul uşii de culoare roşie.

— Asta e…?

— Ea spune că e roşu-cardinal.

Kelly se uită mai de aproape.

— Seamănă mult cu Blazer.

Blazer este nuanţa de la Farrow & Ball[87] care este folosită în toate saloanele mele. Ridic nepăsătoare din umeri. Nu e nicio noutate că sunt obiectul imitaţiei pentru unele femei.

— Ea spune că e roşu-cardinal.

— Păi, ar trebui s-o luăm drept un compliment, spune Kelly, bătând la uşă.

S-o luăm, *noi.* De parcă ar fi un tip cu care, în mod evident, ai lăsat-o mai moale şi în mod evident te pregăteşti să-i dai papucii, iar el îţi trimite flori, într-o ultimă încercare disperată de a mai aţâţa focul. *Noi.*

Se aud râsete şi zgomot de petrecere. O melodie a celor de la Chainsmokers peste care va fi înregistrată o melodie fără importanţă. (Arhivele muzicale sunt mult mai ieftine decât acordarea licenţelor pentru muzică comercială.) Simt mirosul mâncării arse pe care susţine Jen că ar consuma-o. Este o imitaţie decentă a unei petreceri vesele de vară, dar e ca diferenţa dintre silueta decupată din carton a starului tău preferat şi momentul în care el chiar te salvează cu braţele sale puternice de vedetă de film, după ce tu ai leşinat pe şinele de metrou. De obicei, când ajungem la ultima filmare de grup, de la sfârşitul sezonului, suntem toate ca nişte bucăţi de elastic care a fost întins de prea multe ori, ca nişte spaghete înmuiate. Un termen vechi de Hollywood este „Martini Shot", care înseamnă ultima scenă a zilei – pentru că, după aceasta, urmează „shotul" de băutură. Echipa asta are alte gusturi în privinţa băuturii, iar Lisa îşi va primi în acest weekend shotul de tequila. Este o atmosferă spectaculoasă de sfârşit de facultate, sunt cele câteva zile din an în care Lisa îşi merită onorariul. Umblă prin cameră, încercând să ne înviioreze, aducându-ne aminte la ureche toate afronturile meschine din timpul sezonului, ca să ne pună în mişcare. În seara asta însă,

[87] Producător britanic de vopsea şi tapet (N.r.).

sentimentul este unul diferit. În seara asta se simte de parcă-i un început, muzica şi râsetele fiind o capcană, de unde până acum nu erau decât o şmecherie.

Poate sentimentul e dat de faptul că până acum nu fuseserăm niciodată date peste cap de o veste şocantă atât de aproape de finalul sezonului. Stephanie, ce naiba *ai crezut*? În ziua de azi şi în era spionajului digital, nu te apuci să spui o minciună înainte să *devii* acea minciună. Dacă Stephanie voia să împingă în faţă povestea triumfătoare a unei supravieţuitoare şi să şi-o asume, ar fi trebuit mai întâi să facă rost de o invitaţie la cină acasă la Bill Cosby.

Stă ascunsă de o lună de zile, de când ne-am întors din Maroc. Nu deschide nimănui, nici măcar lui Jesse, care a sunat două zile în şir. Am auzit că încă vinde o mulţime de cărţi, dar *The New York Times* i-a eliminat numele de pe *Lista titlurilor,* la fel şi pagina de web a agenţiei ei literare. Amândouă instituţiile şi-au exprimat regretele profunde faţă de femeile de culoare care sunt supravieţuitoare ale violenţei domestice şi sexuale. Regizoarea de Film Nominalizată la Oscar a declarat, în emisiunea lui *Jimmy Kimmel,* că romanul reprezintă însuşirea laşă a culturii supravieţuitorului şi toată lumea a aplaudat şi a aprobat zgomotos. Dacă dai o căutare cu *Stephanie Simmons,* Google va vomita cele mai distructive titluri posibile. *Este Stephanie Simmons cea mai antipatizată femeie din America? Stephanie Simmons este motivul pentru care nimeni nu mai crede victimele abuzurilor. Patru femei de culoare vor muri astăzi de mâna violatorilor lor şi Stephanie Simmons a câştigat milioane pe spinarea lor.*

Nu ştiu cum îţi mai poţi reveni după aşa ceva.

M-am gândit să bat şi eu la uşa ei. Să stau alături de ea în livingul ei atât de alb, cu storurile trase până jos ca s-o apere de fotografii care mai bântuie pe afară. Încă o mai iubesc, deşi n-am niciun drept.

Până la urmă n-am avut curajul. Încă nu ştiu ce ştie şi ce nu ştie despre Vince şi Kelly sau despre Vince şi Jen şi sunt profund şocată de ceea ce a făcut în Maroc. Un accident, aşa le-am spus reporterilor care au întrebat, dar eu am fost de faţă şi am văzut cât era de hotărâtă. Kelly este convinsă că Stephanie a confundat-o pe Kweller cu Layla, însă eu cred că singura persoană pe care Stephanie o avea în vizor era ea însăşi, dar s-a răzgândit.

Uşa roşie se dă în lături şi Lauren Fun apare exuberantă, în jeanşi albi, rupţi, cu un tricou alb, rupt, fără sutien şi fără pantofi, cu unghiile vopsite în negru.

— La mulţi ani, burlăciţo! strigă ea, oferindu-mi un *Jell-O shot*[88] de pe

[88] Păhărel umplut cu jeleu alcoolizat (N.t.).

tava pe care o balansează pe palma ei dreaptă.

Se dă la o parte, ca să putem intra, iar echipa de filmare ne înconjoară ca o bandă rivală.

— Vegan și nealcoolizat, subliniază ea, pentru că, bănuiesc, încă ne mai prefacem că ea nu bea alcool, deși shotul e atât de plin cu vodcă Tito's, încât îmi lasă dâre de foc pe gât.

— Inclusiv un strop din afrodiziacul lui Greenberg, adaugă ea.

— Aha, de-aia mi se scoală, spun eu impasibilă, în timp ce o urmez în bucătărie.

— Și mie mi se scoală când o văd pe sora ta în costumașul ăla adorabil, răspunde Lauren peste umăr.

— Net-a-Porter, rostește Kelly corect, frecându-și brațele pe care i s-a zbârlit părul.

Este ca-n Siberia înăuntru. Casa este gândită pentru a locui și afară și înăuntru, dar toate ferestrele și ușile duble sunt zăvorâte împotriva verii de-afară. Îmi simt sfârcurile ca pe niște cuțite. Bine că Jen, apărătoarea pădurii, nu militează și împotriva impactului încălzirii globale sau ceva de genul ăsta.

În bucătărie, Jen răzuiește boabele de porumb de pe un știulete cu un ditamai cuțitul de bucătărie. În spatele ei, trei nasuri de câini apasă, din afară, pe ușa de sticlă. Acum casa e terminată și Jen își pune câinii să doarmă în curtea din spate, mi-a spus Yvette. E isterică în privința părului și a pipiului de câine, a râsului și a bucuriei de câine.

— Invitata noastră de onoare este aici, spune Lauren, prezentându-mă ca pe distracția serii și, pentru un moment, ne oprim și ne uităm una la alta cu un aer solemn.

Este strângerea de mâini de dinaintea duelului.

— Cum a fost traficul? întreabă Jen politicoasă.

— N-a fost rău, spune Kelly, și își lasă să cadă bagajele pe podea. Am plecat cam târziu, a trebuit s-o duc pe Layla la o prietenă, în New Jersey.

Jen se uită la mine.

— Unde e Arch?

— O să apară mâine. E prinsă la muncă.

Jen dă din cap, trecând un deget peste lama de oțel a cuțitului și curățindu-l de boabe.

— Pot să vă ofer ceva de băut? întreabă Lauren pe un ton formal.

— Orice ai, face Kelly greșeala să spună.

— Am apă carbogazoasă, răspunde Lauren comic, dar avem o sticlă de Sancerre la rece.

Sticle de Sancerre, după cum putem vedea când deschide frigiderul, vodcă Tito's, tequila Casamigo și o sticlă de lapte de migdale, întoarsă într-o parte

ca să facă loc pentru mai multă băutură. Lauren închide repede, ca nu cumva camera de filmat responsabilă pentru cadrele lungi să ajungă până la ea.

Pe plită fierbe o oală.

— Vrei să te…, se oferă Kelly, îndreptându-se spre suportul de tacâmuri de lângă chiuvetă.

Ridică puţin capacul oalei şi ceva de culoarea vomei bolboroseşte spre ea. Îmi simt stomacul întorcându-se pe dos. N-am mâncat de la prânz şi am nevoie de o mâncare normală, nu de o farfurie cu terci de grăunţe tradiţionale.

— Ah! strigă Jen, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva.

Vine lângă Kelly şi ia un platou cu sosuri şi chipsuri.

— Brett, am luat guacamole din ăla de care ştiu că-ţi place, de la Round Swamp.

Deci, de asta vom avea parte?

— Drăguţ din partea ta, Jen, spun eu.

Kelly îmi zâmbeşte uşor peste umăr. *Vezi? Nu e chiar aşa de rea!*

Kelly încă nu a aflat de conversaţia de la miezul nopţii cu Vince, de pe balconul hotelului din Marrakech sau despre bănuielile mele cum că el ar fi cel care i-a zdrobit inima lui Jen în sezonul trecut. Am încercat, atunci, în dimineaţa accidentului. Apoi a venit catastrofa, iar eu m-am concentrat pe limitarea daunelor în ceea ce priveşte SPOKE. După ce am vorbit cu acţionarii şi l-am pus pe avocat să revadă contractul de parteneriat cu Kelly, m-am gândit că lovitura asta era suficientă. Nu mai era nevoie acum să-i spun că Jen se prefăcea că este prietena ei doar ca să afle dacă avea o aventură cu Vince, fiindcă poate ea însăşi mai era îndrăgostită de el. S-o lăsăm pe Kelly să creadă că această prietenie este reală. Cui i-ar putea dăuna asta?

Jen îşi şterge mâinile pe un şorţ pe care scrie *Viva las Vegans!*

— Deci planul pentru seara asta este o cină, iar după, Lauren a organizat nişte jocuri de burlăciţe…

Lauren suflă într-o trompetă de hârtie şi imediat şopteşte *Scuze!* ca reacţie la privirea ucigătoare pe care i-o aruncă Jen fiindcă a fost întreruptă.

— Şi mai departe, nu ştiu, continuă Jen, folosindu-se de cuţitul lat ca să taie nucă pentru salată. Poate mergem la Talkhouse[89]? Dacă toată lumea e de acord?

Aruncă o privire răutăcioasă şi, pentru un moment, nu este cea mai stupidă persoană dintre persoanele stupide pe care le ştiu. Jen poate fi haioasă când nu sunt camere de filmat în preajmă, iar Talkhouse este

[89] The Stephen Talkhouse – faimos club de concerte din Hamptons, East End (N.t.).

distracţia nebună de după cina în familie, când adulţii pleacă în oraş pentru weekendul părinţilor. Canalul de televiziune n-a reuşit niciodată să capete permisiunea să filmeze acolo, şi asta înseamnă că toată lumea poate să tragă câte shoturi are chef din tequila aia în nuanţe de pipi, fără să se consemneze ceva.

— Staţi aici până la 23:00, chiţăie Lisa de după camera de filmat.

E un fel de oră obligatorie de venit acasă pe invers – trebuie să stăm aici până la o anumită oră, să livrăm nişte secvenţe decente şi apoi avem voie să ieşim afară şi să ne facem de cap.

— Da, mami, spun Lauren şi Jen în acelaşi timp.

— O dată să mai spuneţi aşa şi v-am dat afară, spune Lisa, atingându-şi pielea căzută a gâtului. Şi, pentru Dumnezeu, să spună cineva ce e de spus!

Jen pune cuţitul jos şi întreabă cu îngrijorare exagerată:

— Are cineva veşti de la Steph?

Toate facem gura pungă. *Nu.*

— Şi Vince?

Nu mă uit direct la Jen, ca să nu bat la ochi, dar când întorc privirea spre ea văd că a luat iar cuţitul şi a tăiat nucile până le-a făcut rumeguş.

— *Am auzit,* spune Lauren îndoindu-se din talie şi punându-şi coatele pe bar – cu bărbia în mâini şi vocea insinuantă – că i-a pus sub nas hârtiile de divorţ, dar el refuză să semneze.

Îşi freacă degetul mare de celelalte, adică *bani.*

— El nu primeşte nimic conform contractului prenupţial.

Se produce o sincopă în bătăile inimii mele.

— Ea divorţează de el?

Dacă Steph divorţează de Vince înseamnă că nu-i mai pasă să păstreze aparenţele unui mariaj fericit. Înseamnă că, dacă are chef, poate să povestească despre toate lucrurile care s-au întâmplat în casa aia.

Lauren zâmbeşte dispreţuitoare.

— Nu te mai preface atât de mirată. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii cel mai bine că s-a rupt naibii căruţa.

Am senzaţia că am înghiţit cuţitul ăla mare al lui Jen. Trebuie să încetez să-i dau lui Lauren ocazia să pună pe tapet scenariul relaţiei lesbiene dintre Brett şi Stephanie.

— Brett, se întoarce Jen spre mine, într-un mod care mă face să cred că vrea să mă acuze de ceva.

Rămân fără suflare.

— Am aranjat dormitorul de jos pentru tine şi Arch. Laur şi Kelly, voi sunteţi în cel de sus.

Răsuflu şi mă uit pe furiş la Kelly. Pe faţa ei se vede dezamăgirea că Jen nu

mai vrea să împartă camera cu ea. Asta e din cauză că Jen nu mai are chef s-o facă pe detectivul, dar Kelly nu-şi dă seama de asta.

— Mulţam, Jen, spun eu cu un zâmbet cald.

Poate nu-i rău să mai conserv puţină energie. Îmi salt bagajul şi spun:

— Mă duc doar să-mi las lucrurile în cameră şi să mă aranjez puţin.

— Cina în cincisprezece minute! strigă Lauren după mine.

În hol, aştept puţin până se reia conversaţia şi apoi deschid repede uşa de la garaj şi mă strecor înăuntru. Apăs comutatorul de pe perete şi clipesc de câteva ori, iar ochii mi se acomodează treptat. Când aprindeai lumina aici, lucrurile păreau să o ia în toate direcţiile. Erau scaune de plajă, biciclete vechi, jucării pentru piscină, o groază de colţuri pline de pânză de păianjen, în care se pot ascunde tot soiul de creaturi. Tot ce-a mai rămas în garaj după dezastru sunt câteva tablouri electrice, pe un perete, şi vechiul frigider cu pereţii zgrunţuroşi care nu reuşea niciodată să ţină nimic rece. Arată ca o fosilă, zbârnâind lângă noul Tesla metalizat, pus la încărcat. Deschid brusc uşa congelatorului şi cântecul îngerilor se revarsă când descopăr gogoşile şi pizzele de mult expirate.

— Mă întorc la voi mai încolo, şoptesc, înainte să sting lumina.

* * *

Cu tapetul în dungi alb-albastre şi aşternuturi imprimate, mă simt de parcă ar trebui să port perle ca să mă pot culca în dormitorul de jos. La o privire mai atentă, observ că, în locul imprimeului cu oameni şi animale cu aer regal, pe fundal clasic, aşternuturile sunt pline de schelete şi cranii, iar dungile de pe pereţi sunt de fapt oase de femur. Fac o poză cu telefonul şi i-o trimit lui Arch, ignorând atenţionarea care arată că bateria e aproape descărcată. *Aici m-a vârât Jen. Show sinistru.*

Aproape imediat apar cele trei puncte de răspuns. Mă arunc pe spate în pat, cu un braţ întins sub cap, prea leneşă ca să-mi caut încărcătorul. Arch trimite trei maimuţici care îşi acoperă ochii. *Aş vrea să văd oribilităţile cu ochii mei, dar nu cred că reuşesc. Sunt cu treburi până peste cap. Te superi*?

Fac o mutră care e mult mai dezamăgită decât felul în care mă simt. Adevărul e că sunt fericită s-o ţin pe Arch cât mai departe posibil de circul ăsta. *O să-mi fie dor de tine!!! N-o să spun nimănui, totuşi! Toată lumea crede că vei veni, aşa că o să am o cameră numai a mea. Nu vreau să mă trezesc cu Kelly. S-ar putea să vorbesc în somn.*

Ecranul e alb pentru câteva momente de gândire. Apoi Arch comentează scurt şi categoric. *Are dreptul să ştie.*

Butonez, oftând, *Ştiu… dar dacă îi spun înainte de terminarea filmărilor, va deveni parte din show. Şi-i sunt datoare să ţin povestea în afara scenariului. Nu vreau s-o umilesc mai mult decât e nevoie.*

Arch răspunde: *Nu cumva nu i-ai spus încă fiindcă nu eşti sigură că e decizia corectă?*

Închid o a doua avertizare că se descarcă bateria şi butonez repede. *Nu DEPINDE de mine. O fată aproape A MURIT după ce a fost lovită de una din bicicletele noastre. Şi asta nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost ea de acord să plătească TREIZECI ŞI ŞAPTE DE DOLARI ÎN PLUS pentru piedica de mână. Investitorii vor sânge, altfel se retrag. Şi Kelly este cea răspunzătoare. Trebuie să plece.*

Arch întârzie aşa de mult cu răspunsul, încât privirea îmi fuge la luminile pe care cei de la producţie le-au prins în colţurile camerei. Când verific din nou ecranul, îmi dau seama că telefonul e mort.

— Copii, strigă Lauren de pe hol. Cina!

Găsesc încărcătorul în geantă şi bag telefonul în priză. Afară reîncepe ploaia, la fel de brusc ca glonţul tras la startul unei curse.

* * *

În living, focul înfulecă lemnele, asta fiind ceva absolut normal la 26 de grade şi 90% umiditate. Masa de cafea scundă-pentru-efect e acoperită de o tavă cu dulciuri, care, la fel ca cina, trebuie explicate înainte de a fi consumate. Încetez să mai ascult, în timp ce Jen îşi mişcă braţul deasupra mesei, enumerând ingredientele care includ o cantitate mare de curmale şi nuci caju. Kelly înşfacă o brioşă neagră, de fasole, şi o bagă în gură.

— Mmmm, minte ea, ridicându-se în picioare. Ce bun! Mă duc repede să-mi iau un pulover.

Scoate un *Brrrr!* şi tropăie pe scări în sus.

Lauren stă pe podea, cu spatele la vatra din cărămizi albe şi cu laptopul pe picioare, iar părul ei are nuanţe portocalii în lumina focului. Marc dă ocol camerei ca să facă zoom pe ecranul laptopului, când, deodată, se aude o voce familiară. Lauren se grăbeşte să micşoreze volumul. Mă aplec peste braţul canapelei.

— Ce-i asta?

— Nu-i decât un test pentru voi două, să vedem cât de bine vă potriviţi.

Lauren pune laptopul pe masă, întorcându-l în aşa fel încât toată lumea s-o poată vedea pe ecran pe Arch, cu un ochi adâncit în orbită şi gura căscată, în cea mai urâtă ipostază în care am văzut-o vreodată. Afară, un tunet huruie uşor – sau este stomacul meu nefericit?

— Ce dracu' test e ăsta?

— Ca să vedem cât de bine vă cunoaşteţi una pe alta, spune Lauren. Răspundeţi amândouă la aceleaşi întrebări, iar apoi vedem dacă se potrivesc.

Să răspund la întrebări personale, de faţă cu Jen Greenberg, este la fel de

distractiv ca înlocuirea hârtiei de toaletă cu frunze de kale.

— De ce nu facem asta mâine, când va fi şi Arch aici, ca să nu te electrocutezi?

— *Te rog!*

Lauren îşi împreunează palmele şi repetă cuvintele, sacadat, în mici rafale, ca un copil care cerşeşte îngheţată înainte de cină.

— Haide! îmi cere ea când eu mă împotrivesc gemând. Ce altceva am putea…

Întoarce capul spre uşa de la intrare care se deschide. Mi se pune pe loc un nod în stomac la vederea siluetei în trend clasic Burberry. Stephanie îşi dă jos gluga şi îşi scutură părul, care este perfect ca întotdeauna. Are pedichiura proaspăt făcută, iar coapsele ei par două cuiere de prosop, care îi susţin jeanşii albi. Chipul, impecabil machiat, arată suferind.

— Doamne, Dumnezeule! spune Lauren, ridicându-se ca s-o întâmpine. Arăţi uimitor!

— Urmez dieta cea-mai-dispreţuită-femeie-din-America, spune Steph, îmbrăţişând-o la rândul ei pe Lauren, recunoscătoare că cineva găsise de cuviinţă s-o întâmpine cu căldură.

Noi, celelalte, ne uităm la ea într-o tăcere uluită.

— Lis, este OK că am venit?

Pare că îşi ţine respiraţia.

Lisa o analizează pe Stephanie, încercând să găsească un răspuns.

— Am vrut doar să închei sezonul cu puţina demnitate care mi-a mai rămas, spune Stephanie râzând autoironie.

E rar să vezi aşa ceva – Stephanie râzând de ea însăşi. Poate cele întâmplate au făcut-o mai umilă, cumva.

— Vrei să-ţi facă machieuza un ochi vânăt? glumeşte Lisa şi lui Stephanie îi cade faţa.

— Doamne, dă Lisa ochii peste cap, *glumeam*! Atâta te rog, să stai deoparte de vehicule motorizate.

Pocneşte din degete către tipul cu sonorizarea, ca să-i pună un microfon lui Steph.

— Poţi sta în cameră cu Laur, adaugă vulpea de Jen. Lauren are o expresie panicată.

— Dar Kelly e…

— Poate să-şi mute lucrurile la mine în cameră, spune Jen, încercând cu greu să zâmbească.

— Sau poţi sta cu Brett în cameră? ridică Lauren vocea. O fi Stephanie cumineţită, dar numai un nebun nu ar dormi cu un ochi deschis alături de ea.

— Arch vine abia mâine, continuă Lauren.

— Oameni buni, zice Stephanie, cu mâinile întinse pentru tipul de la sonorizare, de parcă ar fi pipăită de un ofițer de la securitatea pasagerilor, o să dorm pe canapea. Sunt recunoscătoare că mă lăsați să stau cu voi.

Apoi mi se adresează direct:

— Brett, ce face Kweller?

— Păi… spun eu neștiind cum să răspund.

Nu sunt obișnuită cu tonul ăsta politicos al lui Stephanie față de mine.

— E bine, a fost externată din spital săptămâna trecută.

— Mă bucur, spune Stephanie, sincer ușurată.

Sunetistul îi prinde microfonul de gulerul bluzei, îi aranjează părul deasupra și-i spune că poate să se deplaseze. Steph se apropie și se așază lângă mine, pe canapea.

— Vreau să-ți rambursez banii pentru spitalizarea ei.

— Chiar nu este nevoie, îi spun.

— Brett, lasă-mă să fac asta.

— Serios, nici n-a fost așa de…

Întorc capul, la auzul pașilor pe coridor.

— Kelly, uite cine a venit, spune Jen.

Kelly se oprește când o vede pe Stephanie stând lângă mine. Poartă un sacou gros peste costumul cu pantaloni scurți.

— Uau. Bună.

— Bună, spune Stephanie sfioasă. Tocmai îi spuneam lui Brett că vreau să plătesc costul spitalizării lui Kweller.

— Nu e nevoie să faci asta, răspunde Kelly pe un ton tăios.

O pornește spre celălalt capăt al canapelei. Înainte să se așeze, îmi aruncă în poală mobilul, puțin mai tare decât ar fi vrut, sunt convinsă.

— E încărcat.

— Ai fost în camera mea?

— Din greșeală am luat geanta ta de voiaj și tu pe a mea.

Lovește cu mâna brațul canapelei și spune, fără să râdă:

— Nostim, nu-i așa?

Apăs cu degetul mare butonul central al mobilului. Răspunsul lui Arch la ultimul meu mesaj apare sub o alertă de la Huffington Post, care anunță că Houstonul se pregătește pentru averse asociate cu uraganul Harvey.

Și Kelly ce să facă dacă o dai afară? mi-a scris ea după ce mi-a murit telefonul. *Singurul job pe care l-a avut vreodată a fost să lucreze pentru SPOKE. E partenera ta!*

Mă uit la Kelly, care îmi zâmbește dezgustată. Simt cum mă ia cu frig. A citit mesajul lui Arch.

— Să înceapă jocul! strigă Kelly energic.

Se apleacă şi ia foile printate cu întrebări de pe măsuţa de cafea. Ridică sprâncenele, citind prima întrebare.

— Ah, o să fie *distractiv*!

* * *

— Prima întrebare, începe Kelly.

A implorat să fie ea cea care mă interoghează. E furioasă şi o să mă facă să mă zvârcolesc de durere pe parcursul acestor zece minute de joc infantil, cu insinuările ei chinuitoare. Asta e. N-o să spună de ce crede de fapt că n-ar trebui să mă mărit cu Arch, iar motivul real nu are nicio legătură cu faptul că „ne grăbim prea tare", ci cu femeia care stă mult prea lipită de mine pe canapea. N-o să-mi facă una ca asta.

Nu-i aşa?

— Numeşte un singur lucru pe care l-ar salva Arch de la un incendiu – în afara ta, *scumpa* mea surioară? mă întreabă Kelly, privindu-mă răbdătoare.

— Un singur lucru…

Mă străduiesc din greu să îmi imaginez apartamentul nostru, numai că întrebarea – mi-ar face ea una ca asta? – se suprapune peste imaginea camerei, ca o pasăre prinsă înăuntru, lovindu-se mai întâi cu ciocul de fereastră, apoi cu aripile de lămpi.

— Cafetiera ei franţuzească, reuşesc eu să rostesc. Şi-o ia cu ea în călătoriile de serviciu şi în vacante.

Lauren apasă pe *play.* Arch se gândeşte o clipă. *Hmmm.* „Cred că portretul în ulei al bunicii mele, de pe vremea când era de vârsta mea".

Lauren opreşte înregistrarea.

— Arch are un suflet dat dracului, Brett. Credeai că ar salva o cafetieră?

Râde şi îi simt respiraţia acră. Măcelarul coafat are ceva cu mine şi are la activ deja patru pahare de „apă". *Doamne, Dumnezeule, o să fie un dezastru!*

— Acum e rândul *tău*, spune ce ai salva tu, mă ia Kelly la rost.

Este o lucarnă deasupra noastră şi ploaia bate atât de tare, că îmi deşteaptă toate anxietăţile. Simt o pornire iraţională să ţip – *Taci odată, nu pot să-mi aud gândurile!*

— Altceva în afară de Arch?

Mă chinui să găsesc ceva. Aş spune orice, numai să se termine jocul ăsta.

— Mobilul meu.

Lauren porneşte iar înregistrarea. Pe ecran, Arch îşi roteşte ochii: „Mobilul ei. Îl va salva probabil înainte să mă salveze pe mine".

— Ha! strigă Lauren, îndreptând o unghie neagră spre mine.

— Te cunoaşte destul de bine, remarcă Stephanie.

Mă întorc spre ea, dar nu este nicio urmă de sarcasm pe chipul ei. Poate tristeţe, eventual.

— E frumos, adaugă ea, când vede că mă uit chiorâș. Ar trebui să te ții bine de relația asta.

— Următoarea întrebare, se răstește Kelly.

— Ce poziție preferă logodnica ta când faceți sex?

Jen pufnește dezaprobator.

— Așa da, spune Lauren, frecându-și palmele cu putere. Pun pariu că preferi 69, mică oportunistă egalitaristă ce ești!

Lângă mine, Stephanie se foiește, de parcă s-ar simți jenată pentru mine. Încep să transpir în camera îngrozitor de friguroasă.

— Hai să auzim înregistrarea, spune Lauren.

„Poziția sexuală preferată?" Arch face o mutră absolut perplexă, apoi răspunde tăios: „În somn".

— Brett! mă ia la rost Lauren. *No bueno,* colega. Trebuie s-o ții pe femeia asta… știi tu, *satisfăcută.*

— Ajunge acasă după miezul nopții și se scoală la 5!

— O faci și apoi te culci la loc! spune Lauren, neclintită.

Aproape o implor pe Kelly:

— Următoarea întrebare, te rog.

Kelly parcurge întrebarea mai întâi. Un zâmbet pervers i se întinde încet, pe chip.

— Care au fost exact cuvintele cu care ea – ea fiind tu, Brett – te-a cerut în căsătorie?

— Ah, pe bune, intervine Steph, luându-mi apărarea, spre surprinderea mea. Asta e ceva personal, n-o pune să spună așa ceva.

— Credeam că ai zis că nimic nu e personal, ripostează Kelly, aruncându-mi în față propriile mele cuvinte. Credeam că te mândrești cu faptul că ești deschisă și transparentă.

— I-ai spus tu ceva extraordinar, de ai făcut-o să zică da, scoate Lauren limba la mine.

— Nu-mi amintesc, răspund eu încet.

— Ba da! râde Lauren.

Îmi mușc interiorul obrajilor pentru câteva clipe. Trebuie să spun ceva ca să scap de ele.

— Cred că am zis ceva de genul *te iubesc și vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de tine.* Sau ceva asemănător.

Lauren apasă butonul de *play.* Arch își încruntă sprâncenele ei frumoase: „Mi-a spus că sunt singura femeie care a făcut-o să se gândească la căsătorie și că împreună putem avea lumea la picioare".

Lauren fluieră.

— Sunt o femeie, *ascultă-mi strigătul*[90]. De ce nu ai vrea ca noi să știm așa ceva? E bine. E puternic. Asta e sexy, zice ea înfiorându-se. Fir-aș a naibii, te-aș lua de nevastă, Brett.

— Eu, una, n-aș vrea să se știe așa ceva, spune Kelly îndreptându-se de spate, pentru ca superioritatea următoarei ei declarații să aibă impact și mai mare. O astfel de cerere în căsătorie sună ca o propunere de afaceri.

— La Arch mă *atrage* ambiția ei, spun eu cu inima explodând de indignare, dar și de teama că o provoc pe Kelly în starea în care se află. Și viceversa. Nu e ceva ce să poată înțelege cineva ca tine.

Kelly se încordează, încercând, furioasă, să se abțină.

— Pentru că eu n-am niciun fel de ambiție, așa-i?

Nu răspunde. Nu turna gaz pe foc. Dar niciodată nu mă pot abține.

— Tu ai regrete.

Kelly sare de pe scaun, cu mâinile îndreptate spre gâtul meu. Lauren cască gura speriată și fuge din calea ei, spre cămin. Dar Kelly rămâne pe loc, răsuflând ca un dragon, cu paginile de test lipite de salopetă. *Ciocolată sau brânză?* este întrebarea următoare.

— Ești complet dusă, Brett. Hai să vedem. Continuă să mă provoci și n-o să tac din gură.

Pentru câteva secunde, aproape mă dau bătută. *N-ai decât, Kel.* Prăbușirea va fi dureroasă, dar nu mai am putere să-mi tot acopăr urmele.

Poate chiar ar fi vorbit. Nu voi ști niciodată, pentru că, deodată, Jen strigă numele lui Lauren. Mai întâi simt mirosul specific și știu, fără să trebuiască să mă uit la Lauren, că s-a apropiat prea mult de foc și i s-a aprins părul.

— E de la mine? E de la mine?

Lauren tropăie, lovindu-se cu mâinile la ceafă, în timp ce mirosul inconfundabil umple camera. Sărim în ajutorul ei, uitându-ne și verificând. O asigurăm că nu e nimic grav când ne întreabă cât de grav este. Ne împinge la o parte și o ia la fugă pe scări, ca să se convingă singură. Și nici n-am putea s-o învinovățim. Niciuna dintre noi nu merită să fie crezută pe cuvânt.

18. Stephanie

Jesse Barnes a bătut la ușa mea două zile la rând, și în a doua zi, i-am dat un mesaj să vină după ora 18:00, când reporterii își lasă paharele Starbucks goale pe scările de la intrare, ca răzbunare pentru jaluzelele mele coborâte.

[90] Referire la versurile piesei *I Am a Woman* de Helen Reddy și Ray Burton, devenit imnul activismului feminist (N.r.).

Mă consolează doar faptul că, împreună cu viermii de la *TMZ,* se amestecă şi jurnalişti de la *The New York Times, Vanity Fair* şi de la *New York Magazine.* Am provocat un scandal demn de a fi tipărit.

Jesse mi-a adus flori, de parcă îmi murise cineva drag. Am fost impresionată pe moment – *Uau, s-a prins* –, până când mi-am dat seama că tocmai asta făcea alegerea ei şi mai jalnică. Se prinsese, şi totuşi mă dezaproba.

Pentru că moartea era peste tot în jurul meu. Dragostea mea pentru scris? Pentru acele dimineţi în care alarma creativităţii mă trezea devreme, felul în care degetele mele cântau la taste, ca un pianist interpretând la inspiraţie, la prima vedere? Moartă. Relaţia mea de amor cu telefonul? La fel de moartă. Fără minunări frenetice la deschiderea e-mailului sau a Instagramului, fără cereri de interviu de la redacţii prestigioase, fără cereri linguşitoare de la fani sau de la *celebrităţi.* Cine ştie ce mă aşteaptă în pietroiul ăla de mobil? Am destulă minte să nu-l încarc.

Căsnicia mea e şi ea moartă, dar înmormântarea trebuia să fi avut loc mai demult. Eu şi Vince suntem cei doi fraieri din *Weekend at Bernie's*[91] şi *toţi* râd de felul în care ne chinuim să-i convingem că dragostea noastră este încă vie.

Florile lui Jesse, câteva orhidee roz-aprins, sunt plantate într-un vas de sticlă îngust. Foarte modern. Foarte Jesse. Le-am aşezat între noi, pe tejgheaua din bucătărie, ca o linie diafană de despărţire şi am luat o bere din sertarul cu carne, în timp ce ea îmi făcea o propunere. Voia să mă invite – fără să mă plătească – la talk-show-ul ei de după emisiune, împreună cu câţiva supravieţuitori de culoare ai unor abuzuri, ca să vorbim împreună despre minciuna mea şi despre cât de profund le-a afectat asta comunitatea. Să vorbim despre exemplul servit pe tavă activiştilor pentru apărarea drepturilor bărbaţilor, care spun că femeile mint în legătură cu abuzurile ca să atragă mai multă atenţie şi compasiune şi ca să-şi crească vânzările propriilor cărţi. Să recunosc *Efectul Stephanie Simmons* generat în industria de carte, care arareori acordă atenţie scriitoarelor de culoare, iar când se întâmplă, şi cărţile femeilor devin un succes, nu e ca fenomenul *Fata dispărută* – un semn că cititorii doresc încă un milion de thrillere autohtone în care cuvântul „Fată" să apară aiurea pe copertă. Când cartea unei autoare de culoare explodează pe piaţă este o anomalie, nu i se poate întâmpla decât uneia dintre noi şi este nedreptatea supremă că aceea a trebuit să fie o ipocrită murdară şi infectă, ale cărei minciuni nu le-au făcut rău doar

[91] Comedie neagră americană (1989), regizată de Ted Kotcheff, în care doi agenţi de asigurări îşi descoperă şeful mort. În timp ce încearcă să-i convingă pe cei din jur că acesta e încă viu, cei doi descoperă că şeful aranjase uciderea lor ca să-şi mascheze propriile deturnări de fonduri (N.t.).

femeilor, ci și bărbaților de culoare.

După ce o să fiu făcută de două parale la televiziunea națională, și transformăm asta într-un moment plin de învățăminte, voi cere iertare publicului și apoi voi face o donație elegantă către unul din adăposturile pentru femei din oraș. Și apoi? Voi rămâne pe statele de plată, dar nu mă vor mai chema la filmări. O *să aranjăm împreună o revenire,* m-a mințit Jesse în față. Eu voi scrie o nouă carte, iar ea va documenta propria-mi renaștere din cenușă, o va intitula *Întoarcerea lui Stephi* și va dovedi că nici măcar o tunsoare faux-hawk nu te mai poate face să arăți cool, odată ce ai împlinit patruzeci.

Am condus-o pe Jesse până la ușă, unde m-a îmbrățișat îndelung. *Gândește-te la asta,* mi-a spus și apoi, *Orhideele au nevoie de lumină.* Așa că nu le-am dat lumină. Au rămas acolo unde le-am pus, cu vrejurile lor decolorate căzute pe podea.

Dar m-am gândit la propunere. Și mai degrabă aș fi de acord ca, printr-o intervenție chirurgicală, să mi se prindă urechile de interiorul coapselor lui Brett, astfel încât ea să mă poată călări, ca pe o bicicletă SPOKE, decât să-i ofer lui Jesse recompensa unui rating pe fond de mea culpa, după care tot aleargă, și s-o iert pentru rolul secundar pe care l-a jucat în toată povestea. Jesse Barnes este dealerul de heroină care stă pe după gardul școlii și al cărui cântec de leagăn este *Eu n-am înfipt acul în brațul nimănui,* de fiecare dată când un puști de treisprezece ani este găsit cu buzele vinete, sub băncile din sala de sport. La fel ca puștiul ăla, și eu aveam de ales: să mă simt unul dintre ratații obișnuiți din clasă sau să mă simt atât de grozav, încât să trebuiască să fiu grozavă.

Fiindcă Jesse trebuie să plătească pentru rolul pe care l-a avut în crearea acestei opțiuni fatale. La fel și Lisa, și Brett și toată gașca noastră feministă cu chip de Ianus. Nu voi fi păpușa lor de paie. Nu mă voi lăsa umilită în piața publică numai pentru că am intrat într-un joc care m-a defavorizat la start. Vor ca eu să fiu răspunzătoare pentru această cultură endemică de a nu da crezare femeilor, spunându-mi în același timp că povestea mea este cam „plicticoasă" dacă nu pomenește de ochi învinețiți și de nasuri sparte. Ei au nevoie de o femeie de culoare în show-ul lor „divers", însă numai dacă a trecut printr-o experiență extraordinară – dar cum rămâne cu momentele în care o femeie albă m-a confundat cu chelnerița ei sau alta cu femeia de serviciu de la hotel, sau cu vânzătoarea de la Saks? Momente nefericite, dar nu extraordinare. Nu știu cine sunt „ei" – Jesse, Lisa, editorul meu, bărbați, femei, voi.

Iată-mă ajunsă aici, înaintea ultimului weekend de vară, un vânător de recompense în numele propriei responsabilități. Pentru moment, sunt așa

cum ne plac nouă femeile: cu un aer pocăit, legată de mâini şi de picioare şi cu privirea în pământ. Fac asta încordându-mi muşchii abdominali (Vince, unde eşti tu acum? Ah, da, viaţă bună pe banii mei, în timp ce acţiunea de divorţ merge mai departe). Pur şi simplu trebuie să continui cu da, doamnă, nu, doamnă, până când Lisa îmi permite să merg mâine la brunch-ul lui Jesse. Şi acolo voi arunca nenorocita aia de bombă nucleară!

Merita să-i fi văzut mutra lui Brett când i-am luat apărarea, în timpul cretinităţii ăleia de test! Pur şi simplu ia de bun tot ce-i spun. Sunt convinsă că a tot răsucit povestea asta în capul ei, până când a reuşit, într-o manieră impresionantă, să se prezinte ca victimă în acest basm sordid. Şi acum iată-mă aici, luând parte la această fantezie delirantă. Brett a fost întotdeauna orbită de dorinţa de a crede în propria ei reclamă.

Lauren e încuiată în baia de la etaj, plângând de mama focului din cauza părului de la ceafă, şi nu pot spune că o acuz. Haha. Este complet carbonizat. Kelly, enervată până-n străfundul chiloţilor ei tanga Victoria's Secret, a pornit-o în sus pe scări, înspre camera lui Jen, cu bărbia ridicată cu un aer virtuos şi cu Greenberg după ea, repetându-i numele pe diverse tonuri consolatoare. Întotdeauna m-am întrebat cât de mult ştia Kelly. Evident că ştie suficient de mult cât să-şi dea seama că Brett n-are niciun drept să se mărite cu Arch. O voi face şi pe ea să sufere.

Mă întorc spre Brett, râzând cu aerul de a spune *Au înnebunit cu toţii, mai puţin noi!*

— Talkhouse? sugerez eu.

Pentru că, să ştiţi, dacă tot o s-o fac, nişte tequila n-o să-mi strice.

* * *

— Nu-mi vine să cred că i-am spus lui Kelly asta, îmi spune Brett în taxi, părul ei lung atârnându-i în şuviţe ude peste urechi.

Am aşteptat până când echipa şi-a strâns lucrurile şi a plecat, ne-am pus până şi pijamalele ca să-i facem pe toţi să creadă că seara se încheiase pentru noi, pentru ca apoi să ne îmbrăcăm cu nişte ţoale sexy şi s-o ştergem fără măcar să le spunem lui Kelly, Lauren şi Jen unde mergem.

Microbuzul pe care Lindy Taxi îl trimisese aici o ia elegant la stânga după ce iese de pe aleea lui Jen, ploaia bombardând parbrizul mai puternic decât pot face faţă ştergătoarele.

— Apropo de regrete, dacă o să folosească în emisiune scena asta? Layla o să vadă!

Ferească sfântul ca Layla să afle că nu ea este motivul pentru care există Kelly pe faţa Pământului.

— Ştie deja, spun eu scoţându-mi coada de cal de sub gulerul cămăşii.

O băgasem înăuntru ca s-o protejez de rafalele de ploaie, de la intrare

până la taxi, dar nu ajutase la nimic, ceea ce e păcat. Am unghiile făcute la mâini şi la picioare. Am aruncat opt sute de dolari pe nişte sandale Aquazzura şi am fost şi la un tratament Hydrafacial ieri. Planul meu e ca mâine să arăt al naibii de perfect când o să fac ceea ce am de gând să fac.

Brett se întoarce spre mine.

— Ce ştie?

— Că maică-sa regretă că a născut-o de tânără.

Îmi pun telefonul la loc, în geanta Chanel. În ultimele sezoane, am încercat să folosesc genţile alea plic, din rafie, de la Roberta Roller Rabbit. Am optat pentru un look lejer, de plajă, dar când m-am apucat să împachetez pentru weekend, m-am decis că nu mai puteam să-mi petrec încă o noapte îmbrăcată într-o ţoală cu imprimeu ikat[92], care-mi zgârie pulpele. Mi-am luat la mine jeanşi simpli, albi, bluze fără mânecă şi ruj roşu. Mi-am luat lucruri care mă fac să arăt ca o frumuseţe clasică.

Brett reflectează la ceea ce tocmai am spus, prinzându-şi buza de sus cu dinţii din faţă.

— Chiar crezi că s-a prins?

Îmi aşez un cot pe spătarul banchetei, astfel că genunchii mei sunt îndreptaţi înspre ea. Este poziţia Wonder Woman, care trebuie să sugereze empatia – dacă o adopţi, empatia s-ar putea chiar să apară.

— *Fireşte* că s-a prins. De-aia este atât de norocoasă să te aibă pe tine în viaţa ei. Tu eşti cea care o face să se simtă iubită şi dorită. Eşti un exemplu pentru ea: iată ce se întâmplă când o femeie îşi ia frâiele vieţii în mână.

Brett dă din mână, jenată – *Nu vorbeşti serios dar, da, firește, așa este, pentru că sunt mătușa* nec plus ultra, *femeie de afaceri, lesbiană, ființă umană.* Înghit de mai multe ori, ca să împing în jos adevărul care mă arde: *Are doisprezece ani şi merge pe douăzeci şi opt dintr-un motiv anume, idioato! Când aveam doisprezece ani, pictam unghiile prietenei mele şi inventam dansuri pe piesele celor de la Boyz II Men, nu participam la şedinţele cu angajaţii mătuşii mele şi nici nu-i făceam campania de social media pentru firma ei. Simte că trebuie să contribuie şi ea, că altfel n-ai iubi-o. Că nu poate fi doar un copil, pentru că un copil ar fi o povară pentru tine.*

Brett îşi dă capul pe spate, trecându-şi degetele prin părul ud. Simt din nou mirosul şamponului ei marocan. Amestecat cu mirosul odorizantului Febreze şi cu cel de ţigară din taxi, îmi provoacă un protest olfactiv în creier.

— Steph, suntem OK, ne-am împăcat? spune ea. Vreau să spun, cu adevărat OK. Nu ca la TV. Ştiu că momentan treci prin multe, aşa că nu-mi

[92] Tehnică indoneziana de vopsire şi de ţesere prin care imprimeul este creat vopsindu-se mai întâi firele din urzeală (N.r.).

dau seama dacă asta e cauza sau ceva… ceva ce am făcut eu?

Mărturisirea aproape totală îmi taie răsuflarea. *Ţine-o tot aşa, declară-ţi nevinovăţia!*

— Fiindcă…

Brett trage adânc aer în piept.

Gata! O s-o facă!

— Mi-e dor de noi două, continuă ea, dar nu va mai fi niciodată ce a fost. Nu mai sunt avortonul grupului. N-o să încetez să am succes numai fiindcă ţie nu-ţi convine asta, Steph.

Tot ce pot să fac este să nu-i râd în faţa aia grasă şi frumoasă. Pe sticla cu elixirul gloriei ar trebui să scrie: efecte secundare sub formă de deficienţe de auz. Sunt atâţia oameni care te aplaudă. Te aplaudă când mergi, când respiri, când te ştergi la fund, şi asta reuşeşte să acopere acea voce interioară care îţi spune că nu eşti atât de deşteaptă, nici atât de talentată şi nici atât de nostimă. Unii ar putea lua acest căluş drept o formă de progres, căci femeile ies din pântecele mamei auzind că nu suntem „destul de". Eu am fost de ambele părţi ale zidului, aşadar pot să vă spun: dacă nu te urăşti pe tine însăţi câtuşi de puţin, eşti de nesuportat.

Oricum, în ultima vreme sunt din nou conectată la acea voce *nu atât de* interioară. Nimeni nu mai aplaudă pentru mine. Probabil că sunt mult mai suportabilă pentru cei jur, dar, când stau noaptea întinsă în pat, nu mă pot abţine să nu-mi doresc ca acest costum uman care e persoana mea să fi fost dotat cu un fermoar, ca să-l pot atârna în dulapul meu de stejar alb făcut pe comandă, cu spoturi Chanel, şi să mă pot desprinde de mine însămi, măcar pentru o oră.

* * *

Am tot spus că sunt prea bătrână pentru Talkhouse, încă dinainte să fiu prea bătrână pentru Talkhouse. Lumea din seara asta are fie douăzeci şi unu de ani, fie cincizeci, eu şi Brett fiind singurele pe la mijloc. Este prima dată când mi se întâmplă să am loc să-mi pun coatele pe bar, în încăperea principală, şi să am o vedere neobstrucţionată spre ringul de dans, acum gol, şi spre scenă, unde câţiva tehnicieni tocmai montează un set de tobe. Din cauza ploii, locul e încă liniştit. Sandalele mele noi mustesc de apă la fiecare pas şi nu îndrăznesc să-mi desfac coada de cal, gândindu-mă la forma pe care o va lua părul meu – dar camerele de filmat lipsesc, două degete de tequila se joacă cu corzile mele vocale şi, undeva mai încolo, un grup de băieţi în şorturi pastel dezbat cam ce vârstă ar trebui să ne spună că au.

— Fetelor?

Barmanul pune în faţa noastră două păhărele de plastic, pline pe jumătate cu ceva limpede. Shoturi de *vodcă.* Rahat. Probabil că nu au nici douăzeci şi

unu de ani.

— De la domnii de acolo.

Barmanul arată cu degetul mare. Faptul că două femei adulte, cu imperii de mai multe milioane, sunt apelate cu „fetelor”, iar gașca asta de lăbari cu obrăjori rumeni, cu „domnii” – fie chiar și în glumă – ilustrează problema acestei lumi, în două cuvinte.

Cel mai îndrăzneț dintre ei strigă, acoperind melodiile de tip Pool Party 2017:

— Păreați prea serioase de aici!

Brett se întoarce spre mine, cu gura căscată și eu îi imit expresia scandalizată. E momentul să ne distrăm naibii.

Brett strigă înapoi:

— Tocmai ne-ai spus că trebuie să zâmbim. Din 2013 încoace e ilegal să le spui femeilor să zâmbească.

El ia răspunsul drept o invitație să se apropie – ceea ce și era, firește. Mai de aproape, văd că șapca este de la regata de la Newport de acum două veri, n-avea el decât zece ani.

— Da, spune el, fiindcă nimeni nu le spune vreodată bărbaților să zâmbească. Lumea se așteaptă doar din partea femeilor să fie întotdeauna plăcute și prietenoase.

Brett pufnește disprețuitor:

— Băga-mi-aș poftim?

Puștiul își vâră mâinile în buzunarele de la spate, etalându-și pieptul fără păr, mai mulțumit ca niciodată de el însuși:

— La ora de studii feministe, am urmărit scurtmetrajul ăla, *Nu le mai spuneți femeilor să zâmbească.*

Își coboară capul, ridicând apoi privirea spre noi cu un zâmbet enervant.

— Ne-am uitat și la show-ul vostru.

Brett își dă părul peste umăr. Se usucă formând niște bucle superbe, sălbatice. Eu sunt totuși mai zveltă decât ea.

— Și…?

Mă sprijin cu un șold de bar și îmi încrucișez brațele pe piept, lucru care îmi scoate în evidență sânii și dă la iveală o fâșie de abdomen plat:

— …care este preferata voastră?

— O, mamă!

Râde și își învârte șapca invers, zburlindu-și părul blond pe frunte.

Dacă am fi fost cu toții colegi la facultate, nu și-ar fi pierdut vremea cu niciuna dintre noi.

— Lauren, probabil.

— Șocant! își dă Brett ochii peste cap.

— M-ai întrebat care este preferata. Nu care este cea mai sexy.

Se uită fix la mine, și să fiu a naibii dacă rânjetul lui căcăcios nu mă străpunge dinspre coapse până în coșul pieptului. Brett spune:

— Pentru că suntem în anul 2017 și femeilor nu le pasă dacă o gașcă de puțoi piliți cu whisky cred despre ele că sunt sexy.

Își răsucește o șuviță pe deget, cu ochi mari, căprui, binevoitori. O, îi pasă! Tuturor ne pasă! Femeile atrase fetișist de șosete nu sunt imune la privirile bărbaților. Diferența, astăzi, este că trebuie să spunem că suntem imune. Feminismul nu ne emancipează, ne face doar să mințim prost.

Brett se apleacă și mai mult și spune, cu vocea prefăcut fermecătoare:

— Dar așa, de distracție, dacă tu…

Își flutură genele spre el, așteptând.

— Tim, vine răspunsul după o ezitare nu foarte sexy.

— *Tim,* îi rostește Brett numele pe un ton voit comic-seducător, cu un *T* muiat și un *m* lungit, ca și cum ar fi exclamat la vederea a ceva extrem de gustos. Dacă ar fi s-o alegi pe cea mai bună, *Tim,* care ar fi aceea?

El arată înspre noi cu o expresie mirată pe față, de parcă nu-i vine să creadă că mai întrebăm așa ceva.

— Oricare dintre voi. Și, vă jur, nu spun asta doar fiindcă sunteți aici. Celelalte fete… spune el arătând cu mâna înspre ieșire. Cunosc un milion de alte fete care arată la fel. Voi două sunteți diferite.

A fi diferit e un lucru bun, îți spune Instagram. Conformismul este plicticos. Fii tu însuți, fiindcă orice altceva este deja luat. E ușor să postezi asta când toată viața ta nu ai muncit decât sub constrângerea lui a fi altfel.

— *E egalitate*? își strânge Brett buzele.

— Pe bune, Tim, o secondez și eu, fete ca noi? Noi nu mergem la egalitate, una trebuie să piardă.

Tim își îndreaptă bărbia spre tavan și geme, de parcă i-am fi cerut să lămurească o problemă complexă, cum ar fi de pildă bugetul național.

— Pe bune că e egalitate. Dar, ca să am spatele asigurat…

Se uită de la mine la Brett și de la Brett la mine, oscilând între două perechi de ochi care imploră: *Te rog, ia-mă pe mine!*

— Te-aș alege pe tine! spune el și ridică din umeri, cu inima îndoită, în direcția mea.

Brett își acoperă inima cu palma și se îndoaie puțin din umeri.

— Ție nu-ți plac *tipii,* îi amintește Tim.

— Le ai pe-astea cu femeile coapte. M-am prins, spune Brett, sorbind din băutură.

Cuvântul „coaptă" m-a lovit ca un pumn înarmat cu un box metalic. Inima-mi bubuie-n creieri, sufocându-mi capacitățile intelectuale, lăsându-mi la

îndemână doar replici înţepate de eleve de liceu.

— Sau poate că le are pe-astea cu femeile zvelte, spun.

„Zvelt" nu a provocat reacţia pe care o aşteptam.

— Ştii, arată Brett cu paharul de vodcă spre mine, bine dispusă, problema este, Steph, că eu aş putea fi zveltă dacă aş dori. Tu nu mai poţi avea douăzeci de ani. Oricât de disciplinată ai fi.

Brett îşi ridică shotul de vodcă şi îl trânteşte apoi pe bar, cu chipul strâmbat sinistru, ca într-un portret de Salvador Dali. Tim ne urmăreşte, puţin nervos, nemaiştiind dacă glumim sau nu. Suntem îngrozitor de serioase, dar nu putem să-i arătăm asta. A venit la noi ca să ne facă să zâmbim.

— În cazul ăsta, spun eu ridicându-mi shotul, pentru femeile care-şi ating nivelul maxim de sexualitate la treizeci de ani.

Trântesc la loc vodca şi amuţesc. Tim avea dreptate. Arătam prea serioase în locul ăsta. Iar eu nu sunt gata să devin serioasă. Nu încă.

* * *

La miezul nopţii, formaţia începe să cânte hituri din anii '90 şi n-avem nicio problemă să găsim locuri în faţă – copiii care frecventează locul ăsta tocmai bifează nişte cocktailuri în locuinţele lor de vacanţă sordide. Ploaia se opreşte la un moment dat şi, când un strop de sudoare mi se scurge pe şira spinării, mă întorc şi îmi dau seama că s-a făcut târziu, că întreg localul s-a umplut la capacitatea obişnuită, adică la limita de sufocare. Brett şi cu mine ne ţinem de mână, dansând şi urlând versurile de la No Doubt şi Goo Goo Dolls, lipindu-ne lasciv de Tim pe cântecele lui R. Kelly, în timp ce podeaua ne alunecă sub picioare ca o catifea moale. O mulţime de telefoane mobile ridicate în aer ne surprind fiecare mişcare.

Solista nu este cu mult mai tânără decât mine, părul îi este prins în codiţe împletite, şi încerc să fac un calcul dacă este mai apropiată ca vârstă de Gwen Stefani de acum decât de Gwen Stefani de atunci. De mai demult. Deşi la limită. Dacă ea poate fi aici, şi eu pot fi aici, decid, în timp ce se cântă ultimul vers din *Spiderwebs,* o fată o trage pe Brett de mână. Nu pot să aud ce-i spune Brett, dar ochii ei se luminează, în semn de recunoaştere şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului fetei. Cineva cunoscut. Cineva care i-a atras atenţia. Îi fac un semn lui Tim să se aplece, ca să pot să îi urlu ceva în ureche.

— Să bem!

Îl iau de mână şi îl trag după mine prin mulţime, dar nu mă opresc la barul din încăperea principală, nici la barul din camera din spate şi nici la cel de afară. Continuăm să mergem prin noaptea zgomotoasă şi îmbibată de apă ca un burete, trecem de bodyguardul care stă sub arcada de lemn alb şi pune ştampile pe spatele mâinilor, apoi de clădire şi de fâşia de iarbă care

desparte terasa exterioară de clădirea următoare, pe care nu mă obosesc s-o identific. Acolo, îi iau mâinile lui Tim, i le pun împrejurul meu şi-mi strecor un deget sub bărbia lui, îndreptându-i gura spre a mea. Primul sărut e lung, moale şi fără limbă, lăsându-mă cu genunchii îndoiţi şi grei.

— Nu eşti măritată?

Întrebarea vine bolborosită, din gât, şi mă face să zâmbesc victorioasă. Nu va fi greu de convins. Întotdeauna îmi dau seama când sunt prima femeie de culoare cu care s-a culcat un tip. De obicei, încearcă să tragă de timp, motivând probleme de conştiinţă: *Nu e corect. N-ar trebui să facem asta. Eşti sigură?*

— Am permisiune scrisă în noaptea asta, îi spun, desfăcându-i catarama curelei, cadou de la mămica.

După asta, Tim nu mai are alte întrebări de natură *etică.*

* * *

Intrăm înapoi în bar, printre protestele amărâţilor care au stat la coadă în ultimele patruzeci de minute. La barul de afară dăm de Brett, care îndeasă o felie de limetă într-o sticlă de Corona.

— V-am căutat peste tot, strigă ea.

Se dă jos şi ne mână înăuntru, ca pe o cireadă, comandând:

— Înăuntru, înăuntru. Am o surpriză pentru voi.

La intrare e o busculadă şi Brett profită ca să-l cureţe pe noul nostru prieten de frunze ude, iarbă şi mizerie, cu mişcări largi, dramatice.

— Steph, fetiţo, mă mustră ea viclean, e şi ăsta un mod de a nu fi o mortăciune la pat.

Pe de-o parte, sunt furioasă de insinuarea că sexul cu bărbatul meu nu este suficient de interesant cât să-mi rămână fidel, dar şi mulţumită totodată că Brett a observat că sunt suficient de atrăgătoare cât să mă regulez cu… drace. I-am uitat numele.

— Dacă ar avea şi Arch norocul ăsta, îi spun ciufulindu-i părul, cum am văzut că face Kelly când vrea s-o enerveze.

Brett mă plesneşte peste mână, suficient de tare cât să acopere muzica.

Ne facem toţi trei intrarea în bar – cel mai de rahat *ménage à trois* din lume. La bar, ăsta micu' fără nume dă din nou peste prietenii lui. *Tim!* strigă ei, iar eu le mulţumesc în tăcere. Tim îmi face semn să mă duc cu Brett, care continuă să mă tragă, cu ambele mâini, spre ringul de dans. Arunc o privire înapoi spre el, înainte ca mulţimea să mă înghită – două nou-născute cu ţâţe s-au alăturat grupului lor, chirăind, *Ah, Dumnezeule, Tim!* şi se întind să-l îmbrăţişeze, pentru că ele sunt *atât* de micuţe şi *atât* de drăguţe, şi atât, atât de tinere! E de parcă întreaga greutate a universului mi s-a aşezat deodată pe pleoape. Aş putea să adorm, în picioare, în mijlocul acestei mulţimi bete

care dansează.

Brett a reuşit să-şi croiască drum până la scenă şi îi face cu mâna solistei, care arată cu degetul spre ea, de parcă ar cunoaşte-o.

— Aşa deci, spune ea în microfon cu vocea puternică şi limpede de VJ, ştiţi că de obicei nu răspund la cereri din partea publicului.

Mulţimea strigă incoerentă.

— În seara asta e o situaţie specială, fiindcă avem două *Goal Diggers* printre *nooooi!*

Anunţul este întâmpinat cu urale care ar putea fi pentru orice, dar şi cu huiduieli care sunt anume pentru noi. Brett îşi ridică degetele mijlocii de la ambele mâini.

— Şi una dintre aceste femei date dracului, continuă solista, a tot ţipat în ultima oră că vrea piesa *Bitch.* Deci ce-aţi zice dacă noi, trei femei date dracului, am cânta împreună o melodie chiar despre noi?

Alte urale. Şi alte huiduieli.

O mână de pe scenă se îndreaptă spre noi, ne prinde şi ne saltă peste difuzoarele uriaşe.

Luminile de pe scenă sunt nişte detectoare de minciuni şi-mi dau seama, cu o tresărire, că solista s-ar putea să fie mai în vârstă decât mine.

Îşi face mâinile căuş în jurul microfonului şi ne spune:

— Spuneţi-mi, vă rog, că ştiţi nenorocitele de versuri.

— Dansam numai pe asta în gimnaziu. Steph, tu erai la colegiu, nu? mă întreabă Brett.

Solista îmi aruncă o privire – *o nu, nu cred* – şi, cu un gest larg, îmi pune microfonul în mână.

— Ea poate să facă backup, îmi spune, făcându-mi cu ochiul.

Gestul de camaraderie punctează momentul în care două dame respectabile îşi recapătă noaptea de la mucoşii cu caş la gură. Un gând violent mă loveşte de câteva ori: *N-ar fi trebuit să vin aici.*

Cântecul începe, bătăile ritmului, împletite cu câteva acorduri de încălzire ale chitarei, se pregătesc pentru titlul vulgar pe care Brett îl urlă în microfon cu exaltare adolescentină. Brett nu era în gimnaziu când a apărut melodia asta. Eu eram. Mi-o amintesc pe mama cum a închis telefonul cu mâna tremurândă, s-a întors spre mine şi m-a întrebat dacă vorbisem în argou în casa de pe plajă a familiei lui Ashley, după ce fuseseră atât de drăguţi cât să mă ţină la ei o săptămână întreagă. Ăsta era cuvântul pe care îl folosise blonda şi purtătoarea de pantofi de golf doamnă Lutkin. *Argou.* Spălasem vasele după cină, atârnasem prosoapele la uscat pe frânghia de afară, îmi făcusem patul în fiecare dimineaţă, şi tot ce-şi amintea doamna Lutkin din şederea mea era seara în care a venit de la o cină din oraş şi ne-a găsit pe

mine şi pe Ashley, în pijamale, dansând în camera de zi, pe muzică hip-hop. N-am mai fost invitată în vara următoare.

Brett se distrează de minune, biciuind cu părul ei aerul în cercuri largi, chinuind microfonul numai ca să-şi bage picioarele în ordinea versurilor. *I'm a bitch, I'm a lover, I'm a child, I'm a mother.* La al doilea refren, Brett se hotărăşte să personalizeze cântecul şi începe să urle *I'm NOT a mother,* lucru care nu pare să amuze pe nimeni, dar ei nu-i pasă.

Suntem în acel moment al videoclipului când imaginea se ridică deasupra protagonistelor. Femei de culoare, femei smucite, femei agresive, femei bătrâne, femei drăguţe, toate dansează împreună, în aceeaşi încăpere, dovedind că legăturile dintre surori sunt mai puternice decât cele culturale sau dintre generaţii, decât standardele de frumuseţe care încearcă să ne ierarhizeze. *Uuuu-oooooo-uuuuu!* Brett se întoarce spre mine şi, într-un moment de pasiune, mă apucă de ceafă şi îşi strecoară mâna sub coada mea de cal. Mă gândesc că poate vrea să mă sărute – într-un gest de fals lesbianism care să dea de pământ cu ultimele resturi ale credibilităţii noastre feminine –, până când îmi dau seama că de fapt îmi dezleagă părul. Până să apuc s-o opresc, ea îmi răvăşeşte coama, râzând încântată înspre mulţime.

— Întotdeauna mi-a plăcut părul tău aşa! strigă ea la mine, uitând – sau poate nu – că are un microfon în mână.

Parcă mi-a dat pantalonii jos. Mă uit după Tim în mulţime, cu speranţa că nu ne urmăreşte. Aş fi sperat să văd cu totul altceva, când îl localizez, înconjurat de prietenii lui, râzând şi scuturând din cap. De ce scutură din cap? *Neagă* că şi-a tras-o cu mine? Într-o poziţie defensivă, tocmai îi spune ceva unuia din grup. Orice-ar fi, nu face decât să îi incite şi mai mult să-l tachineze. Asta face. Neagă.

Trupa cântă linia melodică principală, încă o dată şi încă o dată, tot mai încet şi tot mai încet, până când auzim mulţimea ovaţionând. Brett îmi pasează microfonul, ca să poată face o plecăciune adâncă, încă o ocazie de a-şi arunca părul pe spate precum nenorocita de Sirenă Ariel.

— Nişte aplauze pentru cele două? spune solista în microfonul de backup.

— A fost îngrozitor! adaugă ea peste urletele şi strigătele celor din jur. Groaznic! Continuaţi mai bine să bateţi câmpii şi să inventaţi scenarii, voi două!

Un *Ohhhhhh* şoptit străbate mulţimea şi solista îşi pune mâna la gură, ruşinată. Nu cred că a vrut să fie răutăcioasă, dar nu mai contează, fiindcă aşa s-a interpretat, iar acum eu trebuie să spun ceva în *apărarea* mea. Unul dintre băieţi o ajută pe Brett să escaladeze amplificatoarele, dar eu încă mai am microfonul în mână când ea ajunge cu picioarele pe podea.

— Sunt bună la inventat scenarii, spun eu în microfon, înainte să gândesc suficient. Dar ea, arăt eu înspre Brett, ea este adevărata maestră.

Brett se uită la mine din mulțime, râzând ușor; nu are niciun motiv să creadă că sar la beregată, fiindcă toată seara am fost atât de atentă cu ea.

— Ați auzit că ne-am certat, așa-i?

Colțurile gurii lui Brett se lasă puțin în jos.

Eu continui, cu un rânjet crispat.

— Veți vedea totul la televizor. Dar când vă veți uita, să știți că totul e o făcătură. Totul e o făcătură. De dragul ratingului, am inventat totul.

— Dă-te jos de pe scenă! strigă cineva.

Brett încearcă să escaladeze din nou difuzoarele, ca o capră de munte obeză.

— A, și în munții din Maroc nu e violată nicio fetiță. Brett a mințit și în legătură cu asta. Da, da, și sezonul ăsta au de gând să dea de înțeles că Vince și-o trage cu sora lui Brett. Dar el nu pe ea o…

Brett mă plachează înainte să termin. Este un placaj, jur pe Dumnezeu, ca la fotbal, mă prinde de gleznă și mă îndoi din genunchi. Aterizez pe un braț, ridicând un toc murdar în aer, pentru echilibru. Ar putea fi o mișcare de dans: acoperă dovezile și trage-i una.

— Luptă de gagici! strigă solista, trădătoare, așa cum noi toți ne dovedim a fi cu toții, imediat ce ni se oferă ocazia.

Mă grăbesc să mă ridic, fierbând de rușine, cu pumnii strânși lipiți de coaste ca să nu apuc s-o pocnesc pe Brett în față, ceea ce aș vrea din tot sufletul, însă nu aici. Mă împiedic peste difuzoare, nelăsând pe nimeni să mă ajute la coborâre. E mai jos decât mă așteptam, îmi simt oasele picioarelor intrând în pelvis când ating podeaua, mă împiedic fără pic de grație și pornesc mai departe, pe cât de demnă îmi permit prea multele shoturi de vodcă.

* * *

Avem iar parte de un microbuz, cu Brett la mijloc, pe rândul din stânga, iar eu în spate. Șoferul a așteptat, după ce ne-am urcat, convins că mai veneau și alți prieteni, dat fiind că ne-am așezat atât de departe una de alta.

— Suntem doar noi, a trebuit să rostească Brett, într-un final.

Nu mai spune nimic până ce taxiul face o întoarcere în mijlocul străzii principale și lasă pe partea dreaptă vechea biserică prezbiteriană, apoi se răsucește în scaun, cu fața spre mine. A devenit foarte palidă în ultimele câteva minute.

— Oricum, toată lumea era mult prea beată ca să-și aducă aminte ce ai spus.

Cuiva îi este *frică.* Îi susțin privirea, cu o jumătate de zâmbet pe chip și cu

capul legănându-se în ritmul uşor şi nepăsător al drumului.

— Am scris şi pe peretele băii, cu marker permanent, pentru orice eventualitate, spun eu.

N-am făcut-o, dar mă distrează mult prea mult s-o văd pe Brett cum tremură în tenişii ei. Brett scutură din cap.

— N-ar fi trebuit niciodată să accept asta, mormăie ea, pentru sine.

Apoi cu glas mai tare, către mine:

— Nici nu *trebuia* să fiu de acord. Nu eu sunt cea trecută de prima tinereţe.

Mă uit fix la ceafa ei, timp de un minut fierbinte.

— Sora ta e minunată, îi spun în cele din urmă.

Brett pufneşte.

— Este singură, încearcă-ţi norocul.

Îmi găsesc rujul şi mă dau cu el pe buze. Arăt probabil *de groază.*

— Dar nu mi-am făcut niciodată griji pentru că Vince îi dădea târcoale. Nici măcar pentru o secundă. Ştii de ce?

Capul lui Brett se hâţână înainte şi înapoi, odată cu mişcarea maşinii. Nu-mi răspunde. Apuc cu ambele mâini perna spătarului ei şi-mi proptesc bărbia deasupra umărului ei.

— Fiindcă e prea deşteaptă pentru el. Cu toţii ştim că ea este „creierul" întregii afaceri. Lui Vince îi plac amantele prostovane. Prostovane, dar nu urâte, vreau să spun – adică, uită-te la mine –, însă ştii, nu ca nişte rebuturi. Acrituri.

Brett îşi scoate telefonul şi la început cred că e un fel de strategie ca între surori – de care nu am avut parte, fiind copil unic –, adică ignor-o şi se va plictisi şi va renunţa. Apoi văd însă că-i scrie lui Jesse. *Steph tocmai s-a suit pe scenă la Talkhouse şi le-a spus tuturor că show-ul este o făcătură şi are la bază un scenariu. Ne-a bârfit pe toate şi vreau ca tu să ştii asta înainte să filmăm mâine la tine…*

Îi smulg telefonul din mână, îl arunc pe jos şi-i sparg dintr-o lovitură ecranul, cu tocul sandalelor mele noi. Această a doua parte se întâmplă într-adevăr foarte repede. Brett se repede la mine, toată numai gheare şi plete ude. Mă zgârie pe faţă, trasându-mi trei linii sângerii de-a lungul bărbiei.

Furia mea este rapidă şi asurzitoare şi îşi cere drepturile: sparge-i nasul, învineţeşte-i ochiul, muşcă-i urechea. Cu un strigăt de luptă, mă conformez. Suntem amândouă un vârtej de membre şi insulte vulgare, rostogolindu-ne pe jos, între scaunele de mijloc, zgâriind, muşcând şi ţipând una la alta să *se oprească,* chiar dacă suntem cu pumnii în mişcare, fiindcă opritul pare la fel de imposibil cum e strănutatul cu ochii deschişi. Este cea mai tipică bătaie între femei pe care aţi văzut-o vreodată şi e de parcă ţi-ai băga heroină în

vână pentru prima dată. Centrul plăcerii din creierul meu arată, cred, ca un club din Ibiza în timpul vacanței de primăvară. Iluminat. Nu mai pot controla mare lucru, dar pot controla cât de tare pot să lovesc, cât de tare pot să rănesc. Șoferul trage pe marginea drumului strigând la noi să ne oprim sau cheamă poliția. Ne despărțim, gâfâind exaltate și când privesc în jos constat că țin în mână o bucată din părul lui Brett. Stai, nu. Nu e părul lui Brett. Sunt *extensiile* lui Brett. Mă înclin în fața ei. În sfârșit, cineva căruia pot să-i cedez nivelul moral cel mai de jos.

— Ar trebui s-o vând pe ebay, spun eu, legănând bucata de păr în fața ei.

Brett își șterge buza de sus și se uită la degetul mare, ca să verifice – da, e sânge. Își proptește limba pe tăietură și spune cu buna dispoziție a unui călău.

— S-ar putea să te-ajute la plata divorțului. Am auzit că sunt tot mai scumpe!

Amuzant. Pentru o secundă chiar mă gândesc să o cruț.

Nț.

19. Kelly: Interviul

În prezent

Putea fi târziu, putea fi ora de culcare, dar putea la fel de bine să fie și ora prânzului. Perdelele groase sunt încă trase și Lisa mi-a sustras telefonul. Camera întunecată, atemporală m-a sedat, mi-a diminuat inhibițiile, precum alcoolul, mi-a slăbit judecata, m-a făcut să spun lucruri pe care trează nu le-aș fi spus niciodată.

— Nu le-ai auzit când au venit de la Talkhouse? întreabă Jesse.

Sunt recunoscătoare pentru o întrebare la care pot răspunde cinstit.

— În tot timpul ăsta am dormit.

După ce Brett și Stephanie au plecat, Jen s-a dus în camera lui Lauren și s-a întors cu ceva oval și albastru, în forma unui cercel cu șurub. *Ce-i asta?* am întrebat când mi l-a oferit. *Sunt doar cinci miligrame. Cât să te facă să te simți mai bine.* Mai luasem Xanax, în colegiu, dar eram deja beată, așa că nu am mai simțit nicio diferență. Mi-a intrat apoi în cap că pastilele nu aveau niciun efect asupra mea, că eram prea agitată ca să fiu doborâtă de o capsulă atât de mică. *Nu te lua niciodată după prima impresie,* mi-a trecut prin mintea îmbibată chiar înainte ca pastila de benzo să mă arunce în somn ca pe o piatră într-un râu. Pleosc. Pa.

Aş fi vrut să pot zice că i-am spus lui Jen adevărul într-o stare mentală alterată, dar era exact invers. După sfârşitul aproape violent al chestionarului pentru doamne, m-am simţit uşurată să o aud pe Jen venind după mine pe scări. Simţeam nevoia unei prezenţe care nu vedea partea bună din Brett. Uneori, chiar trebuie să înjuri persoana pe care o iubeşti în faţa cuiva care chiar o urăşte, da? Mâinile mele erau încă îndoite în forma gâtului surorii mele, fremătând de nevoia nesatisfăcută de-a o sugruma. Am deschis gura ca să spun lucrurile pe care aproape le spusesem înainte ca părul lui Lauren să ia foc, dar Jen şi-a dus un deget la buze, ridicându-şi cămaşa şi afişându-şi cutia toracică asemănătoare cu o scară osoasă, pentru a-mi arăta microfonul, şi mi-am amintit că şi al meu era prins la baza sutienului. Mi-a ridicat geanta de voiaj (îmi comandasem una la fel cu a lui Brett, pentru că nu sunt originală. Nu asta voia să audă de la mine?) şi mi-a făcut semn să o urmez pe hol, spre dormitorul ei. Acolo, ne-am ajutat una pe alta să scăpăm de fire, apoi Jen a vârât microfoanele sub o pernă decorativă şi s-a aşezat deasupra, pentru siguranţă.

— Dacă aş fi vrut, aş fi putut s-o distrug, i-am spus lui Jen, în sfârşit liberă să vorbesc. Doar câteva cuvinte în faţa camerei şi o puteam distruge. Dar n-am făcut-o. I-am fost loială, crezând că va aprecia asta.

Am râs amar la gândul propriei mele naivităţi.

— Despre ce-a fost vorba? a întrebat Jen. Mi-a scăpat mie ceva? Nu înţeleg ce s-a întâmplat acolo.

I-am spus lui Jen despre mesajul de pe telefonul lui Brett.

— Doar n-o să te dea afară?

Mi-a văzut expresia şi a spus:

— Înţeleg.

Şi-a frecat pielea subţire de pe frunte, gândindu-se. Tocmai voiam să-i spun să înceteze, că o să facă riduri, când, deodată, privirea ei s-a înflăcărat.

— O, Dumnezeule!

S-a plesnit peste coapse cu ambele mâini, de parcă făcuse o descoperire.

— Poţi veni să lucrezi pentru mine! Gândeşte-te la scenariul *ăsta*! Te fur de la inamica mea numărul unu!

— Mi se rupe de scenariu! am tunat eu. Îmi pasă de ce e drept şi cinstit. SPOKE n-ar fi existat niciodată fără mine! Câtă *aroganţă* din partea ei să-şi închipuie că poate să scape de mine şi că eu nici n-am să mă împotrivesc! Cu tot ce o *am la mână.*

Am vrut să continui, dar mi-am ţinut gura, aşa cum fac întotdeauna.

Jen s-a aşezat turceşte, cocoţată pe pernă, de parcă ar fi fost pe punctul să leviteze.

— Ceea ce ştii tu are vreo legătură cu ea şi Steph? Pentru că toată lumea

crede că au fost împreună.

Scutur din cap, mai mult pentru mine decât pentru ea. *Nu, ai ţinut secret atâta vreme. Nu spune acum.*

Jen ridică din umeri. Nu în sensul de *nu contează.* Ochii ei înguşti, căprui exprimă înţelegere. Brett nu a ratat nicio ocazie ca să-i caracterizeze drept vicleni, dar mie Jen mi s-a părut întotdeauna foarte serioasă, atentă la ceea ce îi spui.

— Înţeleg, e sora ta. O iubeşti şi îi eşti loială. Kel, vreau doar să ştii – se opreşte roşind puţin. Eu sunt o persoană destul de solitară. Ştii cum e, ai o firmă orientată holistic şi lumea se aşteaptă să fii genul ăla blând, de mamă a Pământului grijulie, dar eu, să ştii, chiar conduc o afacere serioasă. Ştii că la prima întâlnire a consiliului consultativ de la Green Theory, opt din cei nouă acţionari mi-au înmânat CV-uri ale unor bărbaţi *calificaţi* care ar fi putut prelua oricând postul de CEO? Unul dintre ei mi-a spus că am dezvoltat un produs excelent, dar că l-am dus doar până acolo unde am putut eu să-l duc. Am învăţat devreme să spun că nu am nevoie de ajutor. Mi se părea un semn de slăbiciune dacă aş fi recunoscut că am nevoie, de fapt, de un pic de susţinere. Şi asta m-a făcut o persoană mai singură decât mi-ar fi plăcut. Am fost extraordinar de emoţionată când am fost invitată să fac parte din show. Chiar am crezut că mi-am găsit *tribul.*

Jen îşi rostogoleşte ochii şi scoate un sunet care nu e chiar un râset.

— Abia aşteptam să mă întâlnesc cu voi şi să ne împărtăşim poveştile de război. Steph însă e scriitoare şi nu a înţeles asta. Lauren, ştiu, e amuzantă, poţi să-ţi petreci timpul cu ea, dar ştim toate că tăticul ei bogat a băgat capital, iar ea nu pune umărul la treburile grele. Sincer, cel mai mult îmi doream să o cunosc pe Brett. Dar mi-am dat repede seama că Brett era o foarte bună promotoare a propriei ei persoane, fără să fie un lider. Cum ar fi putut fi, când n-a fost în stare să-mi explice cum a dublat preţul acţiunilor voastre? Întotdeauna am crezut că ascunde ceva, şi acum îmi dau seama că te ascundea pe tine.

Mă simţeam de parcă tocmai îmi cerea mâna bărbatul visurilor mele. Era confirmarea pe care o aşteptam încă de la fondarea lui SPOKE. În sfârşit, cineva mă remarca. Şi nu numai atât, cineva mă căutase în tot acest timp. Singurul mod prin care puteam răsplăti această bunăvoinţă era adevărul.

Începe, aşa cum se întâmplă întotdeauna, cu o minciună nevinovată, numai că aceasta devine fundaţia pe care se aşază grinzile mari ale înşelăciunii. Când Universitatea din New York îi plăteşte surorii mele cinci mii de dolari pentru o conferinţă, Brett le spune studenţilor că, în primă fază, a aflat de concursul antreprenorial care a stat la baza înfiinţării SPOKE în sala de aşteptare a unui doctor. Le mai spune că a rupt pagina revistei şi a

adus-o acasă, să mi-o arate, şi că eu i-am râs în faţă. Adevărul e că Brett n-a vandalizat revista în camera de aşteptare a unui doctor, ci într-un salon unde îşi făcea pedichiura, într-o marţi dimineaţa, fiindcă nu era la şcoală şi nici nu avea vreun job, dar avea în schimb partea ei din poliţa de asigurare a mamei, ca să poată să-şi omoare timpul pentru multă vreme de aici încolo.

Ce n-a fost însă minciună? Reacţia mea. Într-adevăr i-am *râs* în faţă, dar nu pentru că nu aş fi crezut în ea sau în viziunea ei – aşa cum o sucește ea mereu, în povestirile ei revizioniste. (Copii, uitaţi-vă la toţi aceşti oameni care s-au îndoit de mine atâta timp!) Am râs, pentru că sora mea nu avea nicio treabă să aplice pentru o finanţare dedicată tinerilor antreprenori LGBTQ, dat fiind faptul că nu era lesbiană, gay, bisexuală, transgender sau nesigură de orientarea ei sexuală. Surorii mele îi place la nebunie acel organ, care începe cu „p". Fără nicio îndoială.

I-am spus să nu facă asta. Am implorat-o. Dar firește că ea a ţinut-o pe-a ei, s-a înscris în concurs, depunând un eseu emoţionant despre ceea ce s-a întâmplat când i-a mărturisit mamei noastre adevărata ei orientare sexuală, pe când era în primul an de liceu. S-a trezit a doua zi dimineaţa şi şi-a dat seama că părul îi fusese tuns în timp ce dormea. *Dacă vrei să fii o lesbiană, atunci să arăţi ca una,* i-ar fi spus mama când ea s-a repezit pe scări în jos, plângând şi ţinându-se cu ambele mâini de cap.

Era ficţiune. Ficţiune de proastă calitate, pe care membrii juriului au devorat-o.

Contractul de finanţare impunea ca, de două ori pe an, pentru următorii trei ani, Brett să găzduiască în salonul ei tineri antreprenori LGBTQ.

Trebuia să le asculte poveştile, să-i ajute să-şi contureze ideile şi să-şi disemineze sfaturile ei ofilite. În acele zile, găseam mereu un motiv să nu trec pe la SPOKE. Nu puteam suporta să dau ochii cu oamenii ăia muncitori şi plini de speranţă, ştiind că sora mea le furase şansa de a se afirma. Am crezut că trebuia doar să trecem prin acei trei ani, conform contractului, şi că Brett putea apoi să se retragă din rolul ei de membră a unei comunităţi marginalizate. Dar apoi a venit invitaţia pentru show.

Un redactor de la revista *Cosmo* făcuse un curs la SPOKE şi o invitase pe Brett să apară într-un articol la care lucra: „Douăzeci şi cinci de femei antreprenor, cu vârsta sub douăzeci şi cinci de ani". Articolul a atras atenţia unui director de casting pentru Saluté, care era în căutarea unei femei gay pentru a diversifica distribuţia din *Goal Diggers.* Show-ul putea oferi atât de mult noii noastre afaceri – expunere, relaţii, *dezvoltare* –, că aproape se justifica gestul lui Brett de a împrumuta identitatea unui grup social oprimat istoric.

Am fost complice. I-am minţit pe membrii distribuţiei şi pe Jesse, şi ăsta e

motivul pentru care Jesse mă şi urăşte, dar şi are nevoie de mine. Am participat la o schemă piramidală care i-a furat afecţiunea şi care a profitat de naivitatea ei disperată, şi ar muri de ruşine dacă s-ar afla vreodată adevărul. Duce o luptă contra-cronometru ca să rămână pe baricade şi să-şi menţină relevanţa. Ştie că presa va profita de ocazie ca să o umilească, să o acuze că a permis emoţiilor ei să-i întunece raţiunea, să preia prin luptă puterea de la o femeie puternică şi să readucă ordinea firească a lucrurilor. Îmi dau seama din felul în care se uită la mine – puţin ruşinată – că îşi imaginează că am râs împreună cu Brett pe la spatele ei, am numit-o babă libidinoasă pentru că o slugărea pe soră-mea în felul ăla. Brett a încercat o dată, dar am potolit-o imediat. Nu este nimic nostim în ceea ce am făcut noi. Înşelăciunea asta îmi făcea greaţă, mai ales când fetele Imazighen îi şopteau lui Brett că aveau impresia că erau ca ea şi că le era teamă că familiile lor nu le vor mai iubi dacă într-adevăr erau aşa, iar Brett le consola cu poveşti dure despre tot ce îndurase ea când era de vârsta lor. Dar pumnalul din inima mea era întotdeauna Arch, care merita mult mai mult decât o parteneră care ar fi putut să ţină la ea, dar nu era *îndrăgostită* de ea. *Are treizeci şi şase de ani,* am insistat eu pe lângă Brett, după ce s-au logodit. *Vrea copii. Nu-i irosi timpul. Nu stabili o nuntă doar ca s-o anulezi sau să divorţezi peste un an de zile, numai de dragul unui nou scenariu.*

Nu cred că Brett ar fi cerut-o sau i-ar fi acceptat propunerea (cum vreţi s-o luaţi) dacă n-ar fi făcut ce a făcut, în pauza dintre sezoanele trei şi patru. Sora mea nu este prin natura ei fără milă, a luat însă o decizie proastă şi trebuia să facă un gest măreţ ca să-şi acopere urmele. Cerând-o pe Arch de nevastă era ca şi cum şi-ar fi făcut o asigurare pe viaţă.

Aş fi putut să-i spun lui Arch adevărul. Nu, reformulez. Ar fi *trebuit* să-i spun lui Arch adevărul. Dar dacă publicul afla că Brett minţise în legătură cu sexualitatea ei, înşelând principiile comunităţii gay, ar fi atacat-o, şi pe bună dreptate. Proiectul SPOKE ar fi fost terminat. Ea ar fi fost eliminată din show. Rolul *meu* din show ar fi fost şi el aruncat la coş. Brett a spus o minciună din care am profitat amândouă, iar eu nu am negat. Îmi asum asta. Dar am şi muncit din greu. Nu am nimic în afară de SPOKE. Nu sunt nimic.

— Trebuie să fie atât de dureros să ştii adevărul, rosteşte limpede Jesse. Să ştii că sora ta a murit în timp ce tu dormeai în camera de sus. Ştim că după ce Stephanie şi Brett s-au întors de la Talkhouse, a ajuns şi Vince în casa lui Jen şi a atacat-o pe Brett, în bucătărie, în timp ce îşi pregătea o gustare.

— Asta e cronologia oficială a poliţiei, spun eu prudentă.

Asta *e* cronologia oficială a poliţiei – dar nu este cea corectă, iar eu şi Jesse ştim asta.

— Crezi şi în teoria că Vince a omorât-o pe Brett dintr-o pornire de gelozie, după ce a aflat că avusese o aventură cu nevasta lui?

— Destul de probabil, spun din nou, prudentă.

Tresar când văd scânteia de furie din ochii lui Jesse.

Nu sunt aici ca să mă joc cu cuvintele. Sunt aici ca să împing spre deznodământ o poveste care va fi de folos show-ului mai mult decât adevărul.

— N-a fost doar o aventură – Stephanie şi Brett se iubeau, spun eu, iar trăsăturile lui Jesse se relaxează, în semn de iertare. Această umilinţă a fost prea greu de îndurat pentru Vince, adaug.

A existat o umilinţă prea greu de îndurat, dar nu pentru Vince, ci pentru Stephanie. Jesse şi cu mine ştim că Stephanie a ucis-o pe sora mea şi ştim şi de ce, şi nu are nicio legătură cu „iubirea" dintre Brett şi Stephanie. Dar înregistrarea arată altceva. Am avut noi grijă de asta.

20. Stephanie

Am crezut că voi sta trează toată noaptea, plină de ură şi cu gânduri retrospective sumbre, dar somnul meu a fost desprins dintr-un basm, cu ciripit vesel de păsările la sculare şi raze blânde de soare, coborâte pe chipul meu incontestabil de frumos. Poate am dormit atât de bine datorită saltelei cu memorie din dormitorul de oaspeţi de la parter – camera lui Brett, pe care, atunci când am ajuns acasă, am reclamat-o de parcă ar fi fost un drept al meu din naştere. Boxez aerul cu un căscat satisfăcător, genul care îţi schimonoseşte faţa de plăcere, la fel ca o partidă de sex. Nu una cu Vince. Vince. De ce mă gândesc la Vince *tocmai* în această dimineaţă? Mă ridic în capul oaselor şi apoi rămân încremenită, ascultând. E trecut de opt şi în casă se întâmplă deja multe lucruri, iar vocea pe care o aud în camera de zi este a lui Vince.

Mă ridic şi plec în căutarea vocii lui, fără să mă spăl pe faţă sau pe dinţi – ziua nu fusese prevăzută să înceapă aşa. Ziua trebuia să înceapă cu Jason şi cu echipa mea, aici, la 7:30 (oare unde or fi?), cu cafeaua mea Starbucks fierbinte şi cu părul pe bigudiuri mari. Nu urma să ies din cameră până nu eram bibilită până-n vârful unghiilor şi cu creierul cafeinizat cum se cuvine. Poţi conta pe un bărbat să-ţi dea peste cap ziua *asta,* ziua în care urma să-mi cimentez moştenirea.

În camera de zi, Kelly şi Lauren stau pe canapea şi beau cafea, iar în faţa lor e Vince, care e aşezat într-unul din scaunele păroase şi albe, având la

picioare o pungă de plastic Duane Reade[93]. Afară, la umbră, Jen stă în poziţia luptătorului. Bălţile de pe verandă se evaporă şi cerul este un albastru tragic de 11 septembrie. Ce zi minunată ca să le distrugi pe javrele astea!

Lauren îşi ridică ceaşca, în semn de salut. Părul (ce a mai rămas din el) îi este ţeapăn, iar faţa ei este roşie şi lucioasă, de parcă tocmai a fost operată. Îmi dau seama că *nici măcar nu sunt mahmură.* Totul arată ca-ntr-o zi de 21 de grade – temperatura optimă pentru condiţia umană, când nici nu simţi aerul din jurul tău. Sunt vie, revigorată şi fericită, dar nu într-atât de vie, revigorată şi fericită încât să mă apuc de yoga, să renunţ la cafeină şi să petrec mai puţin timp pe reţelele sociale sau, în general, să fac orice fac oamenii când se hotărăsc să devină mai buni.

— Cum a fost la *Talk House?*

Kelly pronunţă numele barului de parcă ar fi două nume distincte. Ca Burger King. Sau Nordstrom Rack, unde probabil şi-a găsit rochia aia oribilă, maxi şi fără umeri, cu care este îmbrăcată. Doamne, cât de penibil arată!

O ignor şi mă adresez lui Vince.

— De ce eşti aici?

93 Lanţ newyorkez de farmacii şi mici magazine (N.r.).

— Steph, pe bune! Toată lumea mă sună. Maică-mea e la pământ.

— La pământ în legătură cu ce?

— Chiar nu ştii? întreabă Lauren cu o voce răguşită şi mahmură.

Cred că azi-noapte a băgat o combinaţie de băutură şi pastile, fiindcă nici n-a mişcat când am ajuns cu Brett acasă. Nimeni, de altfel. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi dependenţii ăştia extrem de funcţionali.

— Îmi zice şi mie cineva ce dracu' se întâmplă, înainte să-mi sară ţandăra?

Mă aud spunând asta şi zâmbesc cu sfială, îmblânzindu-mi tonul.

— Adică, vă rog…?

Kelly îşi caută telefonul. Dă drumul la ceva şi îl împinge spre mine. Aştept o secundă pentru ca ecranul să se îndrepte, apoi realizez că mă uit la o postare video de pe TMZ: *Stephanie Simmons, beată, nu-l cruţă pe viitorul ei fost soţ.* Apăs pe *play.* În cazul în care nu se înţelege ce spun, şi-au permis să adauge, îndatoritori, subtitrare: *Şi sezonul ăsta au de gând să dea de înţeles că Vince şi-o trage cu sora lui Brett. Dar el nu pe ea o…* – bum! Brett dă buzna peste mine şi fundul ei mare, ca de măgar, acoperă cadrul. Înregistrarea se întrerupe exact când sar jos de pe scenă. Slavă Domnului! Deja aveam părul ca o tornadă. Nu voiam să mă vadă toată lumea cum ating pământul ca un gimnast american cu gleznele nesigure.

---

93 Lanţ newyorkez de farmacii şi mici magazine (N.r.).

Îi înfrunt pe cei din plutonul de execuţie.

— Asta e tot?

Vince îşi pune mâinile la ceafă şi îşi îndreptată privirea spre tavan. Râde sarcastic.

— Minunat. Mai era ceva?

— Îţi menţin numele în atenţia presei, iubi, îi spun eu, cu vocea ca mierea.

Vince îmi întoarce spatele, cu fălcile încleştate. Kelly îşi ţine cana de cafea atât de strâns, încât mă aştept să se facă bucăţi. Ştie. A ştiut probabil încă de la început. De aceea Vince a căutat mereu s-o încolţească. N-avea de gând să i-o tragă; voia să obţină informaţii de la ea.

— De ce sunteţi cu toţii atât de supăraţi? Kelly, am spus că Vince *nu ţi-a tras-o.* Ţi-am făcut o favoare, pentru momentul când vor încerca să facă să pară că aşa a fost. Pentru că aşa vor face.

— Steph, spune Vince cu o voce plată.

Îşi drege vocea, aruncând o privire spre Lauren şi Kelly, pentru a primi semne de încuviinţare – *Vince, eşti în stare să faci asta!*

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem în oraş împreună. I-am sunat pe Jason şi întreaga echipă şi le-am spus să nu vină.

Mă simt ca o adolescentă dificilă care a coborât la parter, ca să dea, în camera de zi, peste doi luptători de elită, hotărâţi să o trimită într-una din taberele acelea de Terapie în Sălbăticie, unde te sodomizează cu o lanternă dacă înjuri. *Nu pot* să mă duc cu Vince.

Mă îndrept spre bucătărie, ca să-mi pun o cafea, în timp ce îmi dă prin cap o strategie: *fii agreabilă.*

— N-am nimic împotrivă să mă întorc cu tine după brunch.

Îmi amestec laptele fierbinte de migdale în cafea – singura mea opţiune. Se brânzeşte imediat, formând o peliculă de consistenţa vomei la suprafaţă.

Nu-mi pasă cine sau ce a trebuit să sufere ca să-mi pună la dispoziţie laptele adevărat de cafea, în toţi aceşti ani, dar sacrificiul lor a meritat.

— Voi fi tăcuta ta iubire de amiază[94].

Vince îşi trece mâna prin păr, încet, etalându-şi *senzual* curbele bicepşilor şi câteva fire din părul de la subsuoară, care au scăpat de sub mâneca tricoului subţire. Bleah, este într-adevăr o privelişte de neuitat mişcarea acelor fire de păr, un lucru pe care orice fată ar trebui să-l vadă înainte să moară. Îl face pe Vince să pară atât de răvăşit, de îngândurat. Le face pe femei să se întrebe de ce este atât de melancolic şi cum ar putea ele să-l consoleze. Nu este asta reţeta secretă a seducţiei? Mai întâi rânjetul misterios, apoi instinctul atât de feminin de a-l readuce pe calea cea bună.

---

[94] Aluzie la un vers din piesa *Supercut* a cântăreţei neozeelandeze Lorde (N.t.).

— Stephanie, spune Vince, mult mai răbdător decât dacă Lauren şi Kelly n-ar fi fost de faţă, cred că ar trebui să te întorci. Opreşte-te cât mai ai un avantaj.

Mă ghemuiesc în fotoliul de lângă el, ducându-mi cana la gură. Simt cum mă cuprinde panica – *Nu, nu, nu mă alunga* –, dar trebuie să rămân calmă.

— Avem o scenă de filmat la Jesse astăzi, îi amintesc cu un zâmbet tolerant, de parcă este absolut firesc ca el să fi uitat, dat fiind tot ce se mai petrece pe lumea asta.

— Era pentru petrecerea burlăciţelor, iar Brett a plecat.

Lauren îşi şterge un rest de rimei de sub ochi. Oja de pe unghiile ei negre s-a crăpat de ieri-seară până azi-dimineaţă.

— Brett *a plecat*? întreb eu, fals surprinsă, dar sincer dezamăgită.

Surpriza este pentru Lauren, Vince şi Kelly. Habar n-au cum s-a terminat noaptea trecută, firește. Dar dezamăgirea este chiar foarte reală. Planul fusese ca astăzi Brett să fie acasă la Jen, dar iată că planurile se schimbă. Oamenii de succes sunt cei care găsesc o cale de a se adapta neajunsurilor inevitabile ale vieţii.

Kelly îmi dă telefonul. Înainte de răsăritul soarelui, Brett îi trimisese un mesaj: *Am chemat un taxi să mă ducă înapoi în oraş. Am terminat cu tot căcatul ăsta.* Crezusem că îi lovisem mobilul suficient cât să-l distrug.

Dimineaţă, Kelly îi scrisese înapoi, întrebând-o dacă era OK. Nu răspunsese.

— Am senzaţia că am văzut-o pe Brett, azi-noapte, spune Lauren, nu către noi, ci pentru ea însăşi.

De parcă tocmai îşi aminteşte. Îşi pune mâna pavăză la ochi ca să se ferească de soarele care se revarsă în cameră şi mă cercetează îndelung, făcând ochii mici.

— Tu ai… ai fost aseară cu noi?

Ridic o sprânceană spre Vince: *Eu ar trebui să mă opresc cât mai am un avantaj?*

— Mă gândesc că poate ai visat, Laur.

Privirea lui Lauren se mută peste umărul meu. Mă întorc să văd la ce se uită: Jen stă într-un picior şi cu celălalt îndoit până la genunchi.

— Probabil.

Mulţumesc Domnului pentru dependenţii de pilule şi cât de uşor poţi să-i duci.

Vince se ridică brusc şi o porneşte spre hol, luând şi punga Duane Reade cu el.

— Unde te duci?

— Să-ţi împachetez lucrurile.

— Vince, spun eu, dar el îşi continuă drumul. Vince, urlu, însă el nu se opreşte, aşa cum obişnuia pe vremuri.

Sar în picioare şi pornesc după el. Îmi urmăresc soţul înstrăinat. Nu e tocmai imaginea pe care mi-o doream astăzi.

* * *

În baia camerei de oaspeţi, Vince îmi îndeasă lucrurile în geanta de cosmetică, trântind sticluţe peste sticluţe de parcă ar vrea să le spargă.

— Vince, îi spun, închizând uşa în urma mea. *Vince.*

Îmi aşez mâna pe braţul lui.

— Ascultă-mă o clipă, te rog.

Vince se opreşte cu un strigăt îndurerat, bagă mâna în punga Duane Read şi scoate o cutie de pantofi Jimmy Choo. *Pentru Gary,* scrisesem eu cu marker negru pe capac, înainte s-o las pe prag – întorsătură neaşteptată a poveştii! – chiar pentru Gary, fotograful de la *The New York Times* care îşi făcuse veacul în faţa ferestrei mele în ultimele câteva săptămâni. Nu numai că Gary lucrează pentru cea mai cunoscută publicaţie, dar este cel care, până acum, a dat dovadă de cel mai înalt grad de profesionalism. Nu, nu lucrează în weekend. Niciunul din ei. Nu sunt eu un subiect atât de gras. (Dar asta se va schimba!) El este însă întotdeauna acolo, dis-de-dimineaţă, în fiecare zi de luni, înainte ca restul de neisprăviţi să-şi facă apariţia la orele normale de serviciu. Oricum ziua de luni se potrivea cu scopurile mele mult mai bine. Gary trebuia să găsească cutia şi să se uite la clipul respectiv după ce eu urma să fac astăzi ceea ce plănuisem să fac. Dacă chestia asta era făcută publică înainte de brunch-ul de la Jesse, nu cred că aş mai fi ajuns vreodată în aceeaşi cameră cu curvele astea. Scena de azi ar fi fost anulată. Conţinutul înregistrării este pur şi simplu o bombă.

Îmi dau seama că Vince a vizionat-o, după expresia rănită a feţei.

— Te-am văzut când ai ieşit din casă, spune el, referindu-se la camera de supraveghere de la uşa de la intrare. Şi m-am gândit să încerc să-mi mai scot nişte lucruri, cât timp eşti plecată. Dar am găsit asta – şi vocea i se frânge de emoţie.

Cum îndrăzneşte? Cum îndrăzneşte *el* să se dea rănit de *mine?*

— Aveai de gând să faci chestia asta publică? continuă Vince, profund afectat. Ai mei urmau să vadă asta? Mama mea?

Ochesc pe chiuvetă ondulatorul de păr încins, pe care am uitat să-l scot din priză aseară. Mai adu o dată vorba de scorpia aia cu pălărie roşie şi o să…

— Ştii, continuă el, nici tu nu ai fost un spectator nevinovat în căsătoria asta, iar eu nu trăncănesc în stânga şi-n dreapta despre ce-ai făcut tu pe scenă la Talkhouse. Nu mă duc la paparazzi să le dau înregistrări cu

aventurile tale.

Este cel mai sincer lucru pe care mi l-a spus vreodată. Este în regulă să ripostezi pe un ton tăios de *Tu nu te pui cu mine*! dar încă nu e momentul să fim sinceri. Trag aer în piept, adânc, ca să mă etanşeizez împotriva cantităţii industriale de rahat ce îmi va ieşi imediat pe gură.

— Ştiu, spun eu pe un ton la fel de grav ca al lui.

Nu-mi vine greu. După prestaţia de pe scenă de azi-noapte, corzile mele vocale sunt ciuruite.

— Nu mi-ai face aşa ceva.

Ţi-ai trage-o doar cu singura persoană pe care mă pot baza şi căreia i-am spus totul – despre faptul că mă simt atât de invizibilă şi atât de uşor de recunoscut, despre neurotransmiţători, despre cât de greu mi-a fost să fiu o fiică pentru mama mea, despre ce face Vince când eu nu sunt prin preajmă şi despre ce am făcut şi eu la rândul meu, dar numai ca să-mi ţin în frâu sentimentele profunde şi permanente de inadecvare. Mi-am dezgolit pântecul în faţa acelei ticăloase pentru că am crezut că nu va trebui să-mi fac griji că o voi pierde. Am crezut că Vince nu va putea fi atras de ea şi, chiar dacă ar fi fost, n-ar fi contat, fiindcă *ea* nu era atrasă de aşa ceva.

— Mi-e dor de viaţa noastră împreună, şopteşte Vince, ştergându-şi o lacrimă de crocodil.

Se lipeşte cu spatele de perete şi se lasă în jos, pe pardoseala băii, strângându-şi picioarele cu braţele şi lăsându-şi capul pe genunchi, cu un geamăt plin de durere.

Bineînţeles că ţi-e dor de viaţa noastră împreună, idiotule. Eşti un actor ratat de treizeci şi doi de ani care locuieşte într-o casă de secol XIX, din Upper East Side, împreună cu o supergagică. Ai dat lovitura cu mine şi ai dat-o-n bară rău de tot.

Steph, nu uita de premiu. Mă aplec aşadar, încet, lângă Vince, de parcă m-aş băga într-o cadă cu apă fierbinte, îmi sprijin capul pe umărul lui, mai ales ca să nu-mi vadă faţa schimonosită de repulsie faţă de el.

— Şi mie mi-e dor de viaţa noastră împreună.

Mă uit la cutia de pantofi de la el din poală, în care se mai află camera de filmat GoPro. Cum o s-o recuperez de la el? Şi cui o s-o dau acum?

Vince îşi ridică bărbia cu un aer încurajator.

— Şi atunci de ce facem asta?

Ridic din mână, *Nu mai ştiu nici eu.*

— Am fost furioasă, Vince. Egoul meu a fost rănit. Cred că voiam doar să te rănesc, aşa cum m-ai rănit şi tu pe mine.

Vince îmi apucă mâna şi mă mângâie pe palmă, cu o mişcare blândă care mă face să vreau să-mi jupoi pielea pe loc.

— Chiar vrei să divorțăm?

Îmi închircesc degetele de la picioare, strângând din dinți.

— Vreau să fac lucrurile cum trebuie. Totul. Noi. Cartea. Show-ul. De-aia am venit aici. Scena asta de la Jesse este ultima mea șansă de a mă explica. Trebuie să fiu acolo. Și tu trebuie să fii. Putem să le spunem tuturor că renunțăm. Vom rămâne împreună. Să le dovedim tuturor că suntem mai puternici decât show-ul.

Vince își bagă un deget sub bărbia mea, la fel cum am făcut și eu noaptea trecută cu cum-îl-chema-pe-ăla. Am învățat mișcarea asta de la Vince, dacă-ți vine să crezi. Ce drăguț!

— Aș vrea asta, spune el, chiar înainte de a se apleca spre mine, lipindu-și buzele de ale mele, poznaș, ca pentru a spune *Asta îți lipsea de fapt.*

Mahmureala mea se activează la maximum.

Apoi – ca o desăvârșită vânătoare de averi, care se folosește de sex ca să obțină ce dorește – i-o trag soțului meu, pe pardoseala băii, pentru ultima oară. În timp ce mă așez sârguincioasă deasupra micului ardei iute, mă rog ca acel cum-îl-chema să-mi fi dat măcar niște lăței sau ceva nasol de tot, sifilis de exemplu. Nu că Vince ar mai fi avut multă vreme de suferit.

* * *

Pe aleea din față, discuția se află într-un impas comic. Jen refuză să ne dea mașina ei ca să mergem până la Jesse, iar eu vreau cu tot dinadinsul să o luăm. Mașina lui Kelly este o rablă totală și nu vreau să mergem nici cu Defenderul kaki, tip anii ’90, pe care Jesse l-a cumpărat de pe ebay și cu care vine aici, fără ca părul ei scurt, de lesbi, să-i fluture-n în vânt. Am nevoie de mașina de fițe a lui Jen, fără emisii poluante și care ajunge de la 0 la 60 în 4,2 secunde, care pornește fără să apeși pe vreun buton sau să bagi vreo cheie în contact. Dar, când Vince se apropie de locul din dreapta, Jen inventează o scuză penibilă.

— E o problemă, spune Jen, apoi tace pentru o clipă. Astăzi mă simt puțin amețită. De la căldură. Nu mă simt în stare să conduc.

Își duce o mână la frunte, într-un gest teatral.

— Conduc eu, mă ofer.

În timp ce „făceam duș”, am dat *share* la înregistrarea de pe camera GoPro către mobilul meu, apoi am ascuns camera de filmat în fundul unui dulap din camera de oaspeți. O surpriză savuroasă pentru Jen, când o va găsi într-o bună zi! Miros ca un autocar de petrecere, după petrecere, și cu două încărcături de la doi bărbați diferiți. Nu este aroma pe care aș lăsa-o în amintirea celor din jur, dar nu puteam risca să iau camera de filmat cu mine, iar Vince să o găsească asupra mea. Nu-și putea ține mâinile acasă, de când ne consumaserăm „împăcarea”.

— Se conduce altfel decât eşti tu obişnuită, îmi spune Jen. Ar trebui, pe bune, să luăm maşina lui Kelly.

— Ăăă, râde Kelly. Nu cred că vrem asta. Maşina mea nu are aer condiţionat.

— Şi eu cred că aş vrea să merg cu maşina lui Kelly, spune Lauren, cu voce joasă, clătinându-se la umbra unui copac.

Soarele este nemilos astăzi, de parcă ar fi furios că a fost ţinut ascuns în spatele norilor atât de mult timp. Sper să nu strice cadrul.

Vince se sprijină de capota maşinii lui Jen, cu palmele aşezate pe curbele portbagajului.

— Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine nişte aer condiţionat, îi spune el lui Lauren cu un zâmbet ironic şi empatic, gândindu-se că încă se resimte după noaptea trecută.

Am mai văzut-o pe Lauren mahmură, dar asta nu e mahmureala ei. Într-o altfel de zi, m-aş gândi mai mult la cauza comportamentului ei straniu.

Lauren poartă ochelari mici şi rotunzi de soare, coborâţi pe vârful nasului, nostalgia anilor ’90 împinsă la extrem. Pe deasupra ramei subţiri a ochelarilor, se holbează la mâinile lui Vince aşezate pe maşina lui Jen, cu buzele depărtate şi un aer confuz.

— Nu vreau să iau maşina lui Jen, spune ea, din nou, dând impresia că mai degrabă vorbeşte pentru ea decât pentru noi.

Îmi ridic mâinile în aer. *În regulă, pot să fac treaba asta chiar şi în maşina lui Kelly.* Preiau iniţiativa şi mă trântesc pe bancheta din spate, la mijloc, ca să evit şi alte discuţii despre cine are picioarele mai lungi sau egoul prea umflat ca să stea pe locul nasol. Lauren se aşază în dreapta mea şi Vince în stânga, bombănind, *N-are niciun sens.* Jen se instalează lângă şofer. Maşina miroase a bomboane gumate, cu fructe. Ridic privirea şi văd odorizantul Strawberries & Crème atârnând de oglinda retrovizoare. Evident.

Kelly vâră cheia în contact şi o răsuceşte. Motorul se chinuie, huruie, *încearcă,* înainte de a renunţa cu un ţipăt ca de femeie. Kelly îşi aşază braţul pe spătarul scaunului lui Jen şi se uită la noi peste marginea ochelarilor ei albastru fosforescent, de tipul celor pe care îi purta toată lumea vara trecută.

— Ei bine, ne spune ea cu un aer solemn, a avut o viaţă frumoasă.

Dacă asta nu e vocea lui Dumnezeu care îmi spune s-o fac, atunci e a Diavolului.

Aş putea face roata până la maşina lui Jen. Dar, când tocmai eram pe cale să mă urc în maşină, observ că Jen s-a oprit pe alee. Ceva i s-a prins în inelul Surori Solidare. Arată ca un fir de păr, din felul în care trage de el, îndoindu-şi arătătorul şi degetul mare, cu expresia aia panicată pe care o au toate femeile când găsesc un gândac umblând pe ele şi vor să scape de el, dar fără

să-l atingă. Se uită la firul de păr care plutește încet, spre pământ, cu pleoapele fluturând și un aer amețit. Se împiedică, se sprijină de o latură a casei, se clatină puțin, apoi se răsucește și vomită la baza arțarului japonez pe care Yvette îl plantase în memoria mamei ei. Reușește să stropească puțin și plăcuța de bronz făcută de Yvette: *Pentru Betty „Scorpia" Greenberg, care mai degrabă ar muri decât să se odihnească în pace.*

— Jen, Dumnezeule! strigă Kelly, sărind în ajutorul ei. Ești bine?

Este oare Kelly noua Lauren?

Jen se îndreaptă cât să facă un semn cu mâna – *uș, Kelly* – înainte să se aplece și să verse din nou. Vince, preocupat, ca de obicei, de binele altora, se întoarce cu spatele, cu o mutră dezgustată de parcă ar putea urma el la rând. Dintr-un motiv necunoscut, ochii lui Lauren se umplu de lacrimi, deși mă îndoiesc că știe de ce. Mă uit la spinarea osoasă a lui Jen cum se contractă și se relaxează, și din nou se contractă și se relaxează, până când își recapătă echilibrul. Se îndreaptă, ștergându-se la gură cu dosul palmei. E mahmură? E bolnavă? E contagioasă? Mai întâi am acea reacție viscerală, gen *Nu te apropia de mine,* dar apoi îmi amintesc cu un chicot, sec, interior: *Cineva ar putea să mă înțepe și cu un ac infectat cu SIDA, pe loc, și tot n-ar mai conta.*

— Jen, spune Kelly, în timp ce Jen se îndreaptă spre mașină. Poate ar fi mai bine să stai acasă și…

— Mă simt mai bine.

— Măcar lasă pe altcineva să conducă, dacă tu nu…

— Mă simt mai bine, țipă ea, complet isterică, în timp ce se suie la volan și trântește ușa.

Gașca asta este formată numai din duși cu capul, dar, dintre toți, Pacostea Verde a fost întotdeauna cea mai dusă.

* * *

Am mai fost la Jesse acasă doar o singură dată, invitată de Brett, care merge la ea atât de des, încât poți să ghicești care este fotoliul ei preferat. Sugestie: este cel care are șezutul puțin lăsat în mijloc. Am băut Casamigos pe marginea bazinului (i-am îmbătat hortensiile lui Jesse rău de tot) și am mâncat pește-spadă, pregătit la grătar de Hank, despre care Jesse spune că e prieten cu ea, dar despre care toată lumea știe că e servitorul ei. Cei din zona Montauk fuseseră siguri că Jesse Barnes avea să dărâme casa modulară din lemn, când a cumpărat-o, în 2008, dar i-a surprins plăcut când tot ce a făcut a fost să refacă bucătăria și să adauge piscina.

Parcăm pe aleea de pământ din față, lângă microbuzul alb al echipei de filmare și Land Roverul vintage al lui Jesse. Tesla lui Jen pare de-a dreptul malefică pe acea proprietate modestă, mașina unui recuperator venit din Gotham să-și redobândească pământul de la fermierul Ted, complet

neştiutor că stă pe un teren care valorează milioane de dolari. Datorită reportajelor consecvente din *New York Post,* ştiu că pe vremuri exista o pajişte care separa drumul de marginea falezei înalte de douăzeci de metri, dar ţărmul s-a erodat, de-a lungul anilor, încetul cu încetul, prăbuşindu-se uneori în bucăţi mari şi umede. Jesse a trebuit să facă o cerere de urgenţă către departamentul de planificare din East Hampton ca să mute casa cu o sută de metri mai departe de hău. Norocul meu e că aşteaptă încă să fie aprobată.

Echipa de filmare transferase masa de picnic dinspre latura mai puţin adâncă a piscinei spre capătul mai adânc, pentru a profita de poziţia soarelui şi a estompa strălucirea suprafeţei de apă. Marc acoperă camerele de filmat cu cearşafuri de plajă, ascunzându-le de razele directe ale soarelui, ca să nu fie prea fierbinţi când le vor mânui. Asistenţii aşază pe masă platouri cu mâncare, iar Lisa a desfăcut deja jumătate de duzină de sticle de vin, ca să nu pierdem niciun moment, ăsta fiind un truc al celor de la producţie pentru ca noi, cele din distribuţie, să nu ne dăm seama că bem prea mult. Gestul de a te opri să scoţi dopul unei sticle de vin te poate face să te întrebi: Cât am băut oare? Poate ar fi mai inteligent să beau un pahar cu apă. Orice treabă inteligentă este ceva rău, când vine vorba de scopurile producătorului.

Jesse îşi face numărul, citind *A Little Life*[95] sub o umbrelă cu factor de protecţie împotriva ultravioletelor – în mod evident se aştepta să vin. Este o insultă dibace, trebuie să recunosc. În luna în care *The New Yorker* a lăudat *strălucirea subversivă* a romanului lui Hanya Yanagihara, *Kirkus* a comparat cea de-a treia mea carte de ficţiune cu o *melodramă de duzină, până şi în dialogurile artificiale.*

Jesse ne observă şi îndoaie pagina. Paloarea ei gen Bettie Page[96] şi jeanşii negri contrastează violent cu estetica de tip „gagici pe plajă" care domină pe-aici şi cred că îi suntem toate recunoscătoare. Să ţi-o imaginezi pe Jesse în costum de baie e ca şi cum ţi-ai imagina propriii părinţi făcând sex. Picioarele ei goale te fac deja să roşeşti.

Vine în întâmpinarea noastră, scoţându-şi ochelarii de soare cu un gest care vrea să spună că ar trebui şi eu să fac acelaşi lucru, ca să putem trăncăni ca fetele, faţă în faţă. Îmi las ochelarii mei Prada, mari şi negri, la locul lor.

— Nu ştiu ce-ai crezut că rezolvi venind aici, spune Jesse.

Lisa pune deoparte tirbuşonul şi i se alătură lui Jesse cu o expresie obraznică de genul *da, are dreptate* pe faţa ei subţire şi căzută. Toată cura aia de slăbire, numai ca să arate îmbătrânită cu zece ani în poza ei de profil

[95] Roman de Hanya Yanagihara, apărut în 2015 (N.t.).
[96] Bettie Page (1923-2008) – cel mai cunoscut fotomodel al anilor '50 în America (N.r.).

de pe eHarmony. Să fii femeie seamănă cu o loterie. Da, vreo căzătură tristă e menită să câştige, dar soarta se opune din răsputeri ca acea căzătură tristă să fii tu. Nu contează, cele mai multe dintre noi vom încerca în continuare şi cele mai multe dintre noi vom auzi în continuare cum se strigă numărul alteia, an după an.

— Ştii că nu poţi fi aici, îmi spune Jesse. Aseară eram dispuşi să-ţi acordăm o şansă, dar te-ai dovedit a fi nedemnă de încrederea noastră, şi, sincer, Steph? Puţin instabilă. Sper că primeşti sprijinul necesar pentru starea ta mentală.

Asta vine de la persoana care mi-a călcat sănătatea mentală în picioare, cu tocurile oţelite ale bocancilor ei Dr. Martens. Cum de nu *se aude* vorbind?

Vince îşi strecoară mâna într-a mea, cu un gest curajos de solidaritate maritală. Până şi mâna lui pare să fi fost în mâna altei femei. Mă întorc spre el cu un zâmbet temerar, deşi dispreţul faţă de el îl simt până în dinţi.

— Vince? îl rog eu cu voce subţirică. Mă laşi, te rog, o clipă, ca să vorbesc cu Jesse şi Lisa?

Nu-mi dă drumul.

— Trebuie să fac asta de una singură, te rog.

Îl strâng uşor de mână, înăbuşindu-mi pornirea de a-i îndoi degetele până pocnesc.

Vince se uită la Jesse şi la Lisa ca golanii din curtea şcolii, cu o privire care spune că, dacă încearcă ceva, *el este acolo.* Îmi dă drumul la mână şi se îndepărtează.

— Nu cer decât posibilitatea de a-mi asuma ce am făcut, le rog eu, după ce am rămas în trei. Vă rog, Brett nu este aici, aşa că pot să vă spun ce s-a întâmplat cu adevărat. Vreţi să auziţi ce am de zis sau vreţi să auziţi minciunile leşinate pe care le scorneşte Kelly ca să-şi apere sora?

Ştiu că Jesse a auzit ce s-a mai şoptit – lucruri jignitoare, fie vorba între noi –, cum că bătaia dintre mine şi Brett a fost legată de aventura pe care am avut-o pe când locuia la mine. Ha! Poate dacă ar fi dat jos cincisprezece kilograme. Asta se pare că nu l-a deranjat pe Vince.

Jesse se uită la mine, nehotărâtă. Nu vrea ca Brett să fie rănită, dar în acelaşi timp are nevoie şi de scena care aduce banu'.

Se întoarce spre Lisa ca să audă şi opinia ei atât de valoroasă.

— Ar putea fi un moment puternic, spune Lisa, fără să mire pe nimeni.

Nimic n-ar face-o mai fericită pe Lisa decât să mă vadă cum scot la iveală minciunile lui Brett în faţa camerelor de filmat. Ar fi absolut în delir, aşadar, să afle că minciuna lui Brett e cu mult mai groaznică decât îşi poate ea închipui. *Dă încoace lavaliera,* mă gândesc eu, *şi o s-o încaseze toată lumea.*

Jesse oftează. Decizia ei este evidentă, dar trebuie să se dea puţin lovită,

ca să nu pară o trădătoare absolută în ochii curvei ei preferate. Face un semn cu capul, spre Vince.

— Și el ce face aici?

— M-am gândit că am putea să ne referim la bârfele legate de el și Kelly, spun eu. Și asta ar putea să fie un moment puternic, nu-i așa?

Lisa pufnește, sincer amuzată.

— Cineva și-a găsit nașul.

Jesse își pune la loc ochelarii de soare, ca să nu-i pot vedea bucuria copilărească din priviri. Ziua de Crăciun a venit mai devreme pentru Jesse Barnes.

— Hai s-o facem! Suntem aici! De ce nu? Dacă nu iese bine, nu trebuie s-o folosim.

Marfă, cum ar spune puștimea în ziua de azi.

Lucrurile fiind lămurite, așteptăm la mașină până când Lisa ne face semn să ne apropiem și să o salutăm pe Jesse.

— Ah, Jen, mă plesnesc eu pe frunte, ca o proastă. Dă-mi cheile de la mașină, mi-am uitat rujul în suportul de cană.

— Buzele tale arată…

— Dă-mi cheile alea de rahat, Greenberg!

Jen se execută, împotriva voinței ei, iar eu mă bag în mașină și caut pe sub scaune, în patru labe, făcând un spectacol întreg, în căutarea unui Rouge Pur Couture pe care nu l-am pierdut. Calculez cu grijă, așteptând ca Lisa să ne dea intrarea înainte ca eu să închid ușa, iar Jen să piardă ocazia de a-mi mai cere cheile înapoi. Sunt îmbrăcată într-o superbă rochie Mara Hoffman cu modele tropicale și buzunare adânci – am cumpărat-o special pentru astăzi, buzunarele aplicate sunt foarte practice –, în care strecor cheile. Până acum, totul merge ca uns. Mi-aș fi dorit ca Brett să fi fost de față, dar dacă lucrurile nu se derulează conform planului, nu înseamnă că rezultatul final nu va fi unul excelent. *Executat este mai bine decât perfect,* obișnuia să spună editoarea mea când aveam nevoie de mai mult timp pentru manuscris, iar ea îl voia *acum,* ca să-l publice *acum,* ca să poată câștiga bani *acum.* Se pare că citatul îi aparține lui Sheryl Sandberg[97].

Jesse o întâmpină mai întâi pe Jen, cu o îmbrățișare, remarcând cât de transpirată îi este pielea.

— Te simți bine? o întreabă.

Jen mormăie ceva, în sensul că trebuie doar să se ducă la umbră.

Jesse nu continuă să îmbrățișeze pe toată lumea, dar ia totuși contact cu

[97] Sheryl Kara Sandberg – femeie de afaceri americană care figurează printre primele zece cele mai puternice femei din lume, potrivit revistei *Forbes* (N.r.).

fiecare, într-un fel sau altul. Kelly primește o palmă ușoară pe posterior – pipăirea subalternilor e puțin la limită când autorul avansurilor e o femeie! –, iar Lauren un braț pe după umeri, în timp ce Jesse îi șoptește ceva la ureche, probabil legat de faptul că nici măcar nu a observat că-i luase părul foc, fiindcă Lauren își duce mâna la coada ei de cal ciufulită. Vince și cu mine suntem singurii care nu primim nicio mostră din ADN-ul ei pe noi și mă bucur pentru asta. Luați-mă de la masa la care petrec majoretele și fotbaliștii. Semnați-vă singuri condamnarea la moarte.

— Unde e sărbătorita noastră? întreabă Jesse.

Știa de câteva ore că „sărbătorita" se întorsese „în oraș", însă trebuia să purtăm această conversație pentru telespectatori. Ăsta e unul din lucrurile care n-o să-mi lipsească, să port aceeași conversație de două, trei, uneori chiar de patru ori. Fiecare dublă era încă o cotitură dintr-un labirint care mă îndepărta tot mai mult de mine însămi.

— Brett a avut niște treburi de rezolvat în oraș, spune Kelly, îndreptându-se direct spre locul de lângă Jesse, de la masa albă de picnic.

Masa fusese aranjată cu flori de câmp proaspăt culese și șervete de in anume necălcate. Pe vârful unui munte de creveți proaspăt prinși tronează o muscă mare și neagră. Jen se holbează la ea și se face verde.

— *Treburi*? se ambalează Jesse. Știam că asta e petrecerea ei de burlăciță. Ce s-a întâmplat?

Începe să toarne vin pentru fiecare, deși ea bea Casamigos cu gheață. Multă vreme, am presupus că băutura asta e un fel de vodcă. Dat fiind că am căpătat un nou interes pentru băutură, am aflat că este de fapt tequila și că este a lui George Clooney.

Împing paharul în calea lui Jesse.

— Aș vrea mai degrabă ce bei tu, îi spun, iar ea pune sticla de vin jos și îmi toarnă, îndatoritoare, tequila, în timp ce Kelly își mușcă colțul gurii, în mod evident gândindu-se la ce să-i spună lui Jesse.

Pentru că tot ce știe Kelly este că Brett *s-a întors în oraș* fiindcă, azi-noapte, ea și soră-sa au fost cât pe-aci să se păruiască. Habar n-are de urmele de ADN lăsate pe podeaua taxiului de la Lindy.

— Chiar că e păcat, spune Kelly, dar managerul nostru din clădirea Flatiron a avut o urgență, și Brett s-a dus să-i țină locul astăzi.

Jesse îi aruncă o privire sceptică lui Kelly, peste ramele ochelarilor.

— Și de ce nu te-ai dus tu? Era vorba să fie weekendul ei.

Se uită la mine într-un fel care mă încurajează să intervin când doresc.

Trag umerii în spate, trec cu limba peste dinți ca să fiu sigură că nu au urme de ruj. Finanțele mele sunt în regulă, toți banii se duc într-un loc anume, fapt care mă face să chicotesc răutăcios. Voiam să mă asigur că Vince

nu va vedea niciun cent, neavând nicio idee la ora aceea că ni se va alătura şi el astăzi.

Deşi nu am făcut nici duş şi nici n-am ajuns pe mâna echipei de machieuri, mi-am împletit părul într-o coadă drăguţă, chiar înainte să plecăm. Port rochia cea nouă şi sunt mai pregătită ca niciodată.

— Kelly nu crede că Brett ar trebui să se mărite cu Arch şi s-au certat pe chestia asta, spun eu.

De partea cealaltă a mesei, Kelly mă priveşte cu o expresie ucigaşă.

Jesse îşi întoarce capul în direcţia lui Kelly, mimând surprinderea în faţa unei astfel de informaţii.

— Cum adică, nu voiai ca Brett să se mărite cu Arch? Arch este partida ideală!

Pff, „partidă ideală”? Roag-o pe asistenta ta de douăzeci şi doi de ani să te pună la zi cu expresiile tinerilor din ziua de azi, pentru că nimeni sub treizeci de ani nu mai spune „partidă”, pterodactil cretin ce eşti.

Kelly se foloseşte de un şervet ca să tamponeze o broboană de sudoare de deasupra buzei.

— Cred că Arch este un om extraordinar. Arch şi cu mine avem o relaţie specială, se apără ea, în stilul în care un rasist înverşunat îţi povesteşte despre numeroşii săi prieteni de culoare. Cred doar că Brett este încă tânără şi nu cred că strică să facă un pas înapoi, ca să se asigure că e pregătită pentru un asemenea angajament.

Mă uit pe furiş la Vince. Mărul lui Adam i se mişcă precum un videoclip făcut cu Boomerang. Ştie că argumentul lui Kelly nu are nicio legătură cu faptul că Brett *e prea tânără.* Are douăzeci şi şapte de ani. Putem să încetăm să mai vorbim despre ea ca despre vreun fel de mireasă-copil?

— Vince, spun eu, tu şi Brett aţi avut *o relaţie specială.* Întotdeauna îmi place să aud şi părerea unui bărbat când e vorba de micile intrigi de iubire. Ce ai de zis? Ar trebui să se mărite Brett cu Arch?

Vince se întoarce spre mine cu încetinitorul şi pare că s-a prins, într-un final, ce se întâmplă. E o înscenare. Am venit aici ca să-l fac bucăţele.

— Mie îmi place Brett, spune el pe un ton fără inflexiuni. Dar, iubire, chiar nu o cunosc destul de bine ca să mă pronunţ.

— Să-i dăm un mesaj, sugerez eu, nepărtinitoare. Daţi-i o şansă să reacţioneze. Stăm aici şi o „bălăcărim” în legătură cu relaţia ei – se mai spune „bălăcărim”, Jesse? Ştiu că tu le ai cu astea.

Bag mâna în buzunar şi scot telefonul, butonez un mesaj cu degetul mare şi îl trimit cuiva, însă nu lui Brett.

Aproape imediat, Jesse se ridică în picioare. Poziţia ţeapănă a unei persoane al cărei telefon tocmai i-a electrocutat uşor buca stângă.

— Chiar ar trebui să vezi ce e, îi spun eu, cu voce joasă.

Întotdeauna am vrut să spun asta! *Chiar ar trebui să vezi ce e,* ca un criminal la finalul romanului, chiar înainte de a-şi mărturisi în detaliu crima. Doamne sfinte, ce sexist din partea mea, să presupun că numai bărbaţii pot fi criminali!

Jesse stă cu ochii fixaţi pe mine, în timp ce îşi scoate telefonul din buzunarul de la spate şi deschide mesajul.

— E de la tine, spune ea, fără să zâmbească, dar îmi dau seama după mişcările degetului ei pe ecran că a deschis ce i-am trimis şi acum se uită la montajul pe care l-am făcut pe GoPro, toamna trecută, chiar înainte să-i spun lui Brett să plece din casa mea pentru totdeauna.

Crezusem că aveam un şobolan în casă. Am intrat în cămară şi am văzut că umblase cineva la pungile de făină şi de zahăr brun şi la plicurile de ciocolată caldă, iar apoi plecase, lăsând urme de paşi pudraţi. Aveam la mine o cameră GoPro din sezonul trecut, pe care uitasem s-o înapoiez celor de la producţie, aşa că am setat-o pentru luminozitate scăzută şi am aşezat-o pe un raft, întoarsă spre uşă, ca să pot vedea cu ochii mei. Nu avea sens să plec şi să pun să mi se dezinfecteze apartamentul dacă nu era cazul.

Camera a înregistrat puţin peste trei ore, până nu a mai avut spaţiu liber. A doua zi, am dat cu degetul la baza ecranului, urmărind orice umbră mişcătoare, în josul cadrului.

În dreptul semnului care indica două ore şi treisprezece minute, mi-am ridicat degetul. Era ceva, dar nu era un rozător murdar, plin de boli infecţioase. (Mă rog…) Era Brett, strecurându-se în cămară, pipăind şi vârându-şi degetele în pungile cu făină şi zahăr, apoi lingându-le şi băgându-le brutal înapoi. *Ce face?* m-am întrebat la început. Apoi mi-am adus aminte de o filmare live pentru un podcast de îngrijire personală, care îi plăcea foarte mult lui Brett şi la care m-a târât pe vremea când mai eram încă prietene. Îngrijire personală – şi ce-or să mai inventeze femeile albe, după asta?

La acea emisiune, am aflat că mâncatul necontrolat este o reacţie naturală la privarea de hrană şi că unii copii, ai căror părinţi i-au obligat să ţină regim şi le-au interzis dulciurile, au ajuns să-şi prepare o pastă ciudată din zahăr brut şi făină, numai ca să-şi administreze doza de dulce. Este un mod de a face faţă interdicţiei care se poate prelungi până la vârsta adultă. Vince şi cu mine nu ţineam niciun fel de dulciuri în casă. Mie îmi dădeau o senzaţie de arsură pe limbă, din cauza medicaţiei, iar Vince era mai degrabă adeptul mâncărurilor sărate (Este! Îmi devansez propriile acţiuni). Probabil asta se întâmplă şi cu Brett, mi-am zis eu, uitându-mă la ea cum scurmă, năpădită de un început de compasiune la amintirea poveştilor despre copilăria ei. Îmi

povestea cum, la cină, fiecare membru al familiei mânca o porţie normală de pe o farfurie de dimensiuni normale, cu excepţia lui Brett, căreia i se dădea o porţie cântărită şi cu caloriile numărate, pe o farfurioară de ceai. Mama ei ţinea biscuiţii într-un dulap încuiat cu lacăt şi numai Kelly avea codul, fiindcă ea se putea limita la una sau la două bucăţi. În cadrul uşii a apărut însă o a doua umbră, iar compasiunea mea s-a transformat într-o explozie de furie. Nu aveam un şobolan. Aveam doi.

— Cine a mai văzut asta? întreabă Kelly încet, cu o singură zbatere a venei verzui de la tâmple.

Tocmai se uitase la clip peste umărul lui Jesse.

— Ce-i aia? întreabă Lauren, fără vlagă, din celălalt capăt al mesei, de parcă nici nu voia să ştie cu adevărat.

— Steph, de ce trebuie să te umileşti în felul ăsta? îmi şopteşte Vince.

— Oameni buni, oameni buni, îi admonestez eu veselă. Pe rând, cu întrebările. Să începem cu tine, dragostea vieţii mele şi lumina coapselor mele.

Mă întorc spre Vince.

— Fac asta de dragul echităţii. Fie suntem pedepsiţi cu toţii fiindcă ne umflăm propriile poveşti de viaţă, fie nu păţeşte nimeni nimic. Fără excepţii. Brett nu poate fi cruţată numai datorită efectului pe care îl are asupra chiloţilor cu mânecuţe ai lui Jesse.

Mă uit la Kelly:

— Mai departe! Cine a mai văzut asta? Kelly Courtney, sunt fericită să raportez că tu eşti prima! Material exclusiv! În premieră! Un breaking news, un buletin de ştiri de ultimă oră care întrerupe programul nostru obişnuit.

Mă aplec peste Vince, ca să-i răspund lui Lauren, care întrebase: *Ce-i aia?*

— Este un film făcut în casă, cu Brett care…

— Nu mai vreau să aud un cuvânt despre asta, spune Jesse cu asprime.

Se face tăcere. Nu linişte. Imposibil, cu oceanul rostogolindu-se atât de aproape, făcând schimb de valuri cu Nantucket, aflat la nouăzeci şi opt de mile nautice depărtare. E mult mai mult decât o privelişte. Este zgomotul puterii, mereu în urechile noastre. De aceea Jesse îşi petrece tot timpul în locul ăsta.

Jesse. Imaginea nou-nouţă a trădării apărută pe chipul ei, când a văzut-o pe Brett străpunsă de soţul meu pe la spate, se estompează deja, dând iluzia stăpânirii de sine. Pentru un moment, acolo, chiar mi-a părut rău de ea, o femeie de vârstă mijlocie, jumulită de bani de protejata ei, precum o mamaie cu părul albastru aflată într-un azil, care îşi trimite prin telegraf economiile de-o viaţă către o rudă „aflată la ananghie” din insula Guam. Jesse Barnes a fost abuzată la bătrâneţe.

— *Brett,* şuieră Vince, încălcând ordinul lui Jesse. Brett este o căţea ticăloasă şi o mincinoasă ticăloasă şi grasă.

Cu cât te apropii de adevăr, isteţimea începe să se deterioreze – nu că Vince ar fi ştiut vreodată cum să întoarcă o frază.

— Nu în casa mea! spune Jesse, care nu poate permite unui bărbat să spună că o femeie e grasă, de faţă cu ea, chiar dacă aceasta este o căţea ticăloasă şi o mincinoasă ticăloasă şi grasă.

Vince mă înşfacă de coapsă, pe sub masă.

— A vrut să te facă să mă părăseşti, îmi spune el, disperat. Te ura fiindcă tu aveai pe cineva, iar ea nu avea. Eram o ameninţare pentru ea.

Încep să râd. Un râs rece, distrugător, care-l face pe Vince să-şi strecoare mâna înapoi, între coapsele lui, ca să verifice dacă chestia aia mai era încă la locul ei.

— Uită-te în jur, Vince. Nu eşti o ameninţare, *eşti un canal de scurgere pentru resursele noastre.* Locul tău este la Muzeul de istorie naturală. Bărbaţii nevinovaţi: dinozaurii sunt printre noi.

Respiraţia lui Vince se scurtează, devine mai rapidă, auzindu-se doar când expiră, de parcă a fi emasculat ritualic în faţa unui grup de milionăriţe ar fi un eveniment cardiac. Poantă: verificaţi cuvântul „milionăriţă" şi nu „milionar". Veţi vedea că nu figurează în dicţionar, ceea ce ilustrează minunat spusele mele. Lumea nu va permite decât uneia dintre noi să reuşească. Mai miră pe cineva că femeile se comportă atât de oribil una cu alta? Dacă militezi pentru semenele tale, nu faci decât să militezi pentru propria ta mediocritate. Ceea ce e *nefiresc.*

Jesse bate cu palma în masă, nu tare, dar autoritar, ca să-mi atragă atenţia.

— Stephanie, spune ea.

Mi-a rostit numele întreg, *păzea,* mami e furioasă.

— Ai trecut prin multe, în ultimele săptămâni, şi o spun cu înţelegere. Dar n-o să stau şi să ascult cum o tăvăleşti pe Brett prin noroi, minţind şi defăimând, când ea nu este aici ca să se apere şi să ne ofere şi varianta ei de poveste.

— Când ea nu este aici… şoptesc eu, confuză, în neajutorarea mea.

O poveste nu mai are „variante" când există dovada practică a faptului că soţul meu şi-a tras-o cu cea mai bună prietenă a mea, în cămară, pe canapeaua mea Scalamandre Le Tigre şi pe scările mele dragi, scârţâitoare, de lemn. Puteţi să vă imaginaţi că, în nopţile următoare, am tot mutat camera de filmat, ca să nu trebuiască să aud apoi, la o eventuală confruntare a celor doi, că „s-a întâmplat doar o dată". Nu ştiu când a început, dar ştiu cum. S-au întâlnit probabil într-una din nopţile în care Brett s-a furişat jos să

bage la maț. Cum a început? L-o fi găsit Brett pe Vince cu chipul luminat de unul din episoadele din *Narcos* și cu o jumătate de sticlă de vin Brunello, luat la licitație? I-a oferit el un pahar? O fi oftat el trist, spunându-i că între noi doi s-a deschis o prăpastie? I-o fi spus el că și-ar dori ca eu să văd partea bună din el, așa cum poate ea s-o vadă? A glumit el și a râs, spunându-i *Ah, de-ai fi jucat în echipa mea, Courtney!* Oare *Brett* l-a sărutat? S-o fi gândit ea că nu mă răneşte, că nu-l iubesc, s-o fi gândit ea măcar la ceva? I-o fi spus lui Vince că nu e lesbi sau i-o fi dat de înțeles că făcea asta doar pentru el? Că el era altfel, că avea ceva special. Brett a știut întotdeauna să-i facă pe oamenii obișnuiți să se simtă speciali.

Nu am fost în stare să-i confrunt pe niciunul dintre ei. Intram în sezonul al patrulea și eram hotărâtă să-mi păstrez căsnicia. Dar, când Brett a înțeles că declanșasem un război rece împotriva ei, a pus lucrurile cap la cap și și-a dat seama că *Steph știe că l-am călărit pe Vince ca pe o bicicletă SPOKE, la parterul casei, și acum încearcă să mă distrugă.* Și, cu toate astea, nu și-a cerut iertare. A ales să-și salveze propria piele, în loc să arate o fărâmă de umilință sau de remuşcare. Nu o învinovățesc, dar o urăsc cu adevărat.

— Am terminat cu chestia asta, se adresează Jesse direct obiectivului camerei de filmat, de fapt avertizându-l pe Marc.

— Opriți camerele.

Marc își dă jos F55-ul de pe umăr, încet, de parcă ar fi depus o armă. Asistentul de imagine face același lucru.

Vreau să râd. Vreau să plâng. De ce nu am controlat situația asta? De ce nu mi-a trecut prin cap că Jesse nu va mișca un deget? Mi-am închipuit că șefa supremă a lumii homo o va sfâșia pe Brett pentru că s-a dat drept cine nu era. Am crezut că aceeași măsură punitivă care s-a luat împotriva mea se va lua și împotriva ei. Nici prin vis nu mi-a trecut că Jesse s-ar simți obligată s-o protejeze pe Brett, și nu în interesul lui Brett, ci în propriul ei interes. Căci, dacă s-ar afla că Brett a tras-o pe sfoară pe Jesse, chiar imediat după ce o trăsesem și eu pe sfoară, Jesse ar deveni o altă dovadă a faptului că bărbații sunt șefi mai buni.

Uşurarea care i se răspândește lui Kelly pe chip mi-ar fi suficientă ca să-mi pierd mințile, dacă nu mi le-aș fi pierdut deja. Înțelege ce face Jesse. Știe că secretul lui Brett va rămâne secret. Cu glas grețos de compătimitor îmi spune:

— Știu că te-ai aflat sub o presiune neobișnuit de mare de când ne-am întors din Maroc. Cu tot ce s-a întâmplat – își drege ea vocea – acolo. Dar nu a fost vina ta. Nu te învinovățim și vrem doar să primești tot ajutorul de care ai nevoie.

Ajutorul de care am nevoie? Ah, păpușă. La fel ca vaginul tău paradit la

naştere, numai chirurgia reparatorie m-ar mai putea pune pe picioare acum.

— Ar trebui să fie o limită de vârstă ca să mergi cu chestiile alea, îi spun eu lui Kelly.

— Dar – Jesse se uită în jur ca să i se confirme că toată lumea a auzit ce tocmai s-a spus şi că nu avea niciun sens – nu Kweller era pe bicicletă.

— Nu, mă refer la adulţi. *Seniori.* Capacitatea de a vedea în spaţiu se reduce drastic după treizeci şi patru de ani, aşa am auzit.

— Îmi cer scuze, suspină Jesse, dar la faza asta m-ai pierdut.

— În show, n-a existat niciodată vreo femeie trecută de treizeci şi patru de ani.

— Hoo, exclamă Lauren cu sprâncenele încruntate, inventariind victimele de până acum şi dându-şi seama că am dreptate.

Jen îşi duce paharul cu apă la buze şi, tremurând, ia o înghiţitură. De când ne-am aşezat, nu a spus un cuvânt şi nu i s-a clintit nici măcar un muşchi pe faţă, a stat nemişcată ca o statuie livid㠎. Aproape am uitat că era acolo.

Jesse îşi face vânt:

— Stephanie, suntem cu toţii epuizaţi şi suferim de căldură. Este evident că Jen nu se simte bine, ar trebui s-o ducem la aer condiţionat. Am venit până aici şi nu ne-am ales cu nimic. Las-o baltă. Du-te acasă. Odihneşte-te. Va exista un nou capitol pentru tine, dar nu până nu te dai doi paşi în spate şi nu stai să reflectezi puţin.

Nu mă duc acasă, nu mă odihnesc şi nu *reflectez.* Nu mă mai întorc niciodată acasă. Mă aplec peste masă şi îmi iau nişte salată din castronul mare de ceramică. Ipocritele astea mi-au stimulat apetitul.

— De ce n-a existat niciodată în show o femeie trecută de treizeci şi patru de ani? insist eu.

Jesse îşi întoarce palmele cu faţa în sus, de parcă mi-aş bate joc de ea.

— Îmi cer scuze, doamnelor – era cât pe ce să zic şi domnule, dar voi spune doar Vince, în schimb –, însă Stephanie ţine morţiş să vă strice duminica în halul ăsta.

Jesse se concentrează asupra mea, folosind tonul unei persoane înţelegătoare, căreia i s-a dat sarcina să potolească o femeie nebună.

— Motivul pentru care nu a existat în show o femeie trecută de treizeci şi patru de ani a fost acela că este vorba de un show despre femei *millennials* care au realizat lucruri uimitoare fără ajutorul vreunui bărbat.

— Cele de treizeci şi patru de ani *sunt millennials,* i-o trântesc eu. Peste un an, cele de treizeci şi cinci de ani vor fi *millennials,* şi peste încă un an cele de treizeci şi şase vor fi, şi tot aşa mai departe. Vârstele unei generaţii sunt fluide, nu stagnează. Mai încearcă, îi zâmbesc eu radioasă.

Jesse îmi zâmbeşte înapoi.

— Iartă-mă, m-am exprimat greşit. Este un show despre femei tinere care au realizat lucruri extraordinare fără sprijinul financiar al vreunui bărbat. Îţi convine mai mult aşa?

— Îmi convine extraordinar de mult.

Îmi înfig furculiţa în frunzele de salată. Sunt pufoase şi de un verde crud. Salată pentru oameni bogaţi.

— Mai aproape de unde vreau eu să ajung. Deci, după treizeci şi patru de ani, nu mai eşti tânără?

Jesse îşi înclină capul spre mine, cu un aer compătimitor.

— Nu, nu mai eşti. Îmi pare rău dacă această realitate te înspăimântă, dar asta spune mai multe despre tine decât despre mine. Eu am patruzeci şi şase de ani şi sunt mândră de vârsta mea.

Ah, da, te mândreşti acum, când camerele nu mai funcţionează.

— Sunt mândră că pot să le ofer tinerelor femei o platformă cu ajutorul căreia să ajungă şi ele acolo unde sunt eu acum. Ar trebui să te muţi la următorul nivel cu graţie şi mândrie. Ar trebui să dai mai departe torţa, cu *generozitate.*

— Nu dau nimănui nimic, de aici, de unde sunt astăzi. Sunt o leproasă nenorocită. Nimeni n-ar lua ceva ce a fost atins de mâna mea.

— Îmi pare rău, spune Jesse şi vocea ei pare sinceră. Dar acestea sunt consecinţele faptelor tale.

Înfig furculiţa şi într-un crevete şi îmi îndes toate chestiile alea în gură, cu codiţă cu tot, simţindu-mă ca Daryl Hannah în *Splash*[98]*.* Prietena mea, musca, nu se sperie, face doar un salt mai jos, pe alt strat de creveţi, frecându-şi şi mai repede picioruşele ei de muscă. Interpretez asta ca pe un sprijin anticipat: de-abia aşteaptă să mă produc.

— Şi cu consecinţele faptelor *tale* cum rămâne? mârâi eu, scuipând pe masă o bucăţică de carapace roz de crevete.

Jen îşi acoperă cu şervetul un râgâit mut.

— Ne-ai atras într-un show dedicat solidarităţii feminine, apoi ai întors foaia, dar numai în ceea ce ne privea. În jurul tău, ai continuat să te lauzi că ridici femeile de jos. Nu mai pot citi niciun alt articol de căcat din *New York Times* despre tine şi devotamentul tău faţă de emanciparea femeilor. Nu mai pot asculta niciun alt discurs motivaţional, de căcat, ţinut de tine la Ivy League, în care le implori pe fetele de douăzeci de ani să-şi negocieze salariul ca un bărbat şi să poarte cu mândrie eticheta *„Dificilă". Să le iei banu', fato!*

Pocnesc din degete, aşa cum ne-am aştepta să facă femeile de culoare

[98] Comedie romantică regizată de Ron Howard, în care un tânăr se îndrăgosteşte de o sirenă (N.r.).

obraznice.

— Toată lumea de la masa asta ştie adevărul. Manevrezi maşina Zamboni de netezit gheaţa, pentru ca noi să ne putem izbi una pe alta pe gheaţa curăţată. Bătaie-ntre gagici! Împăcarea. Bătaie-ntre gagici! Împăcarea. Astea sunt ordinele care ni se dau în marş, în timp ce tu devii tot mai bogată şi mai moralizatoare, iar noi mai pline de sânge şi mai bătrâne. Iar apoi, când avem îndrăzneala să-ţi urmăm sfatul optimist şi să cerem să fim plătite cu mai mult de patruzeci şi unu de dolari şi şaizeci şi şase de cenţi pe zi, te debarasezi de noi şi ne pui pe lista neagră a Clubului Feministelor Cool. Show-ul ăsta nu este o platformă. Este o groapă comună pentru femei *dificile* de treizeci şi patru de ani.

Mă ridic şi mă îndrept spre maşina lui Jen, cu subsuori mirositoare şi privirea limpede. Aş fi vrut ca discursul meu să fi fost filmat – am muncit la el săptămâni în şir –, dar m-am întrecut pe mine în condiţiile date şi, măcar de data asta, va trebui să fie suficient de bine.

Am exersat partea asta în minte, de sute de ori, de când mi-am întocmit exit-planul. Numai că nu am avut în vedere un alt factor, şi anume tembelul cu care m-am măritat. Nu am avut în vedere faptul că va fi acolo, că va alerga după mine, gândindu-se că o să iau maşina şi o să mă duc direct în redacţia *New York Times* şi-i voi pune sub nas fotografului Gary înregistrarea mea. Îmi apucă mâna, mă răsuceşte, mă trage puternic spre el şi mă imobilizează, în timp ce scotoceşte prin buzunarele mele, în căutarea telefonului. În spate lumea ţipă, îi strigă lui Vince *să mă lase în pace.* Pizde proaste. Ar trebui să-l implore pe Vince să ridice mâna asupra mea. Îmi înfig dinţii în încheietura mâinii lui şi muşc tot mai adânc, până când simt satisfăcută cum plesneşte pielea. Vince scoate un ţipăt, iar eu profit de situaţie ca să scap din strânsoarea lui.

Mă aşez la volanul maşinii Tesla. S-au încuiat uşile? Nu am auzit. În jumătate de secundă, cât îmi ia să mă mir, Vince deschide portiera din dreapta. Blestemat să fii, Elon Musk. Încerc să accelerez înainte ca Vince să se arunce înăuntru, dar el reuşeşte să se trântească peste locurile din faţă, cu coatele în poala mea şi capul între volan şi pieptul meu. Portiera se închide zdravăn, în timp ce eu accelerez spre masa de picnic, având drept ţintă întreg regimul fascist – deşi pe Jesse aş vrea cel mai mult s-o transform într-o pată roz pe peluza ei jumulită.

— Ai înnebunit de tot? strigă la mine Vince.

Îşi pune mâinile pe volan, peste ale mele, şi mă forţează să întorc, să întorc, să întorc – rahat, rahat, rahat –, departe de ţintele mele agitate şi urlătoare. Poate controla direcţia, dar nu şi viteza, aşadar e timpul pentru planul D, E, F…? Pierd şirul la faza asta. Apăs acceleraţia până la fund, şi, fără

să vrea, Vince îndreaptă maşina spre faleză, spre marea care îşi face apariţia cu aroganţă. Nu aşa am vrut să iasă – am vrut să le iau pe toate impostoarele alea cu mine –, dar, în timp ce roţile ţâşnesc în gol, îmi spun că *Executat e mai bine decât perfect. Executat e mai bine decât perfect. Executat e mai bine…*

Partea a IV-a

După * august-noiembrie 2017

21. Kelly

Ofițerul este de vârsta mea, dar mi se adresează cu *doamnă.* Poartă verighetă din silicon negru, de genul celei pe care o porți la sală sau pe plajă, ca s-o protejezi de nisip și de transpirație pe cea adevărată. Are un corp bine făcut și miroase puțin. Mă gândesc că i-am întrerupt alergarea de duminică după-amiază, de pe plajă. În fine. Stephanie a făcut asta.

— De ce s-au certat Stephanie și Vince la masă?

— ĂĂ, spun eu, punându-mi mâinile sub coapse.

Am menționat deja că am o fiică și nu vreau să-mi vadă degetul fără verighetă, ca să știe că nu sunt măritată. Trebuie să fiu considerată un membru onorabil și demn de încredere al comunității și oamenii au părerile lor despre mamele nemăritate. Nu că aș fi avut prea mult timp liber la dispoziție ca să-mi fac griji despre cum arăt, ca femeie cu copil, dar fără soț. A fost cum a fost, până când a apărut show-ul și statutul de mamă singură a devenit unica alegere deliberată. Show-ul. Va supraviețui după asta? Chiar îmi doresc să supraviețuiască? Da, îmi doresc *cu disperare,* îmi dau eu seama, și gândul îmi provoacă o remușcare vagă, ca un ecou.

— Toată lumea știa că Vince nu-i era credincios lui Stephanie, spun eu cu un aer atent, de doamnă – atitudinea unei femei pe care ai fi înclinat s-o crezi. Și cred că Stephanie a știut dintotdeauna, dar s-a făcut că nu vede, până de curând, când a decis că a suportat destul.

— S-a întâmplat ceva, de curând, care s-o facă să izbucnească?

Da, domnule ofițer, dar nu avem cum să dovedim, dat fiind că mobilul lui Jesse a aterizat, în mod convenabil, pe fundul piscinei, în agitația nebună de a scăpa din calea lui Steph. *Doar noi două am văzut asta,* mi-a spus ea, pe furiș, în timp ce restul echipei și al distribuției se aduna în grupuri mici, de sprijin, consolându-se unii pe alții și așteptând sosirea ambulanței și a Pazei de Coastă. *Un bărbat a atacat o femeie și ea s-a aruncat cu mașina în ocean, încercând să scape de el!* i-a spus Jesse centralistei de la urgență, după ce a format 911 de pe telefonul meu. Era o perspectivă asupra evenimentelor,

dar părea pripit să tragi concluzii doar pe baza interpretărilor unei persoane vădit părtinitoare. Cântăream încă în cap toate scenariile posibile, încercând să mă hotărăsc ce credeam *eu* că s-a întâmplat. A vrut Stephanie doar să plece, să scape de noi toţi şi s-a dezorientat în timpul luptei? A intenţionat să se sinucidă, într-un mod spectaculos, şi Vince s-a nimerit pur şi simplu în calea ei? Sau, poate, m-am gândit eu, înfiorându-mă, a venit aici hotărâtă să ne ia pe toate cu ea?

N-am putut să mă uit. Am stat în spate, cu Jesse. Lauren şi Jen au bântuit de-a lungul coastei, împreună cu câţiva membri ai echipei. La vederea maşinii distruse, Lauren s-a prăbuşit în genunchi urlând. Jen a fost cea care a reuşit s-o liniştească. Marc s-a dus spre Lauren, s-o consoleze, el însuşi gemând de durere – fapt care, cât eram eu de paralizată, mi s-a părut ciudat. Nu fusese deosebit de apropiat de Stephanie sau de Vince, care, nu mă îndoiam, erau morţi, mâncare pentru rechini, împreună cu mobilul lui Stephanie şi cu aplicaţia GoPro care conţinea dovada aventurii lui Brett cu Vince. *Vrei ca lumea să afle că Brett nu e lesbi?* m-a întrebat Jesse, între patru ochi, pe peluza ei, iar eu am negat, mută, clătinând capul.

Ştiam că Stephanie îşi dădea arama pe faţă, dar nu mi-am dat seama că o luase razna atât de periculos. *Aşa că, dacă se află, să spui doar că era o înregistrare cu ele două având o aventură. O înregistrare cu Brett şi Stephanie,* m-a lămurit ea, deşi înţelesesem. *Am oprit-o pe Stephanie, înainte să apuce să spună ce era în clip. Nu am fost filmate. Nu crezi că Brett ar vrea mai degrabă să se creadă că a avut o aventură cu Stephanie decât cu Vince? Nu avea prietenă la acea vreme. Tehnic, nu a făcut nimic rău! Nu! Nu-i da mesaj!* Jesse mi-a smuls telefonul din mână. *Nimic în scris. S-ar putea să-ţi citeze în instanţă convorbirile.*

Atunci am sunat-o. Am sunat deja de vreo treizeci de ori şi tot nu răspunde. E tot furioasă pe mine. Pentru felul în care m-am purtat cu ea în timpul testului cu doamnele.

Nu ştiu dacă voi fi în stare să-i spun o minciună sfruntată unui ofiţer de poliţie şi mă rog ca el să nu mă întrebe punctual dacă Brett avea o aventură cu cineva anume.

— Stephanie era cu siguranţă încă sub şocul celor întâmplate cu cartea ei, răspund eu vag la întrebarea lui.

Ofiţerul se strâmbă la faţă.

— Cartea ei? A scris o carte?

— E Stephanie Simmons, spun eu, dar el nu dă niciun semn de recunoaştere. E o autoare de succes.

Mă îndrept de spate, afişându-mi indignarea în numele lui Stephanie. *E moartă. Poate a încercat să te ucidă. Poate a încercat s-o ucidă pe Layla în*

Maroc.

— A scris nişte amintiri despre copilăria ei, continui eu. De curând. Au fost un bestseller. Lumea a fost încântată. Dar apoi, cu numai câteva săptămâni în urmă, s-a dovedit că a minţit mult în legătură cu viaţa ei. A pierdut tot, editura, fanii, pe Vince.

— Vince a părăsit-o?

Din nou, pornirea ridicolă de a o apăra pe Stephanie.

— *Ea* l-a părăsit. I-a dat un şut. Îi înmânase hârtiile de divorţ, din câte am înţeles.

Ofiţerul îşi notează ceva. De când m-a adus aici, nu şi-a notat nimic, bazându-se doar pe reportofon.

— S-a pomenit numele surorii dumneavoastră în timpul certei?

Simt cum mi se pune un nod în gât. O *să ne descurcăm,* îmi spusese Jesse când s-au auzit primele sirene, iar eu am început să tremur. *Îl cunosc pe şeful poliţiei. O să fac în aşa fel încât tu şi Brett să fiţi apărate.*

— A venit vorba de sora mea, spun eu delicat. Vince a comentat că Brett se simţea ameninţată de el. Că era geloasă fiindcă Stephanie avea pe cineva în viaţa ei şi îşi dorea ca Stephanie să fie la fel de singură ca ea.

— Dar sora dumneavoastră nu era logodită?

— Este logodită acum. Dar el vorbea de perioada de dinainte, când era…

Mă opresc brusc. *Dar sora dumneavoastră nu era logodită?…* De ce vorbeşte despre sora mea la timpul trecut?

— Puteţi să mai verificaţi o dată? îl întreb. În legătură cu sora mea? Tot încerc să dau de ea şi mă întreb dacă nu e o problemă cu semnalul de aici. Vreau neapărat să audă de la noi ce s-a întâmplat, nu de la ştiri. Ştiţi cumva dacă au dat la ştiri?

Şterg ecranul cu degetul a enşpea oară, ca să verific Top Stories de pe aplicaţia mea, dar titlurile sunt exclusiv despre uraganul Harvey. Îmi spun în minte să nu uit să vorbesc cu Brett, ca să facem o colectă de fonduri pentru Houston[99], când ajungem acasă.

Ofiţerul îşi drege glasul, ducându-şi pumnul la gură.

— Imediat cum am terminat aici, voi verifica.

Cu degetul mare îşi învârte verigheta de silicon.

— Spuneţi-mi cum au ajuns Stephanie şi Vince în autovehiculul lui Jennifer Greenberg.

Dau din cap, cooperant. Bineînţeles. Bineînţeles că trebuie să pună această întrebare.

---

[99] Aluzie la uraganul Harvey, care a lovit Statele Unite în august 2017, cauzând pagube majore în zona metropolitană a oraşului Houston (N.r.).

— Stephanie era cumva dezgustată de conversaţie, de felul în care el se referea la sora mea. A făcut-o grasă, ceea ce pur şi simplu nu se face – *niciodată* –, dar mai ales la o masă plină de femei. A vrut pur şi simplu să scape de el. Nu cred că raţiona foarte limpede. S-a ridicat de la masă, iar el s-a dus după ea. A apucat-o cu amândouă mâinile.

— Conflictul a devenit fizic, deci?

Aprob, cu înţelegere, uşurată că nu trebuie să mint în legătură cu asta.

— A încercat cineva să oprească treaba asta?

— Firește că am încercat să-l oprim!

Pe *el,* nu *treaba.* De ce sunt bărbaţii atât de obtuzi când se ajunge la violenţa pe care ei o declanşează asupra femeilor?

— Am ţipat la el să-i dea drumul şi ne-am ridicat în picioare. Şi atunci i-a dat drumul. Şi, când făcut asta, ea a alergat la maşină, el a alergat după ea şi s-a aruncat pe locul din dreapta.

Îi arăt cum, fluturând din mâini ca Superman.

— Aşa. Întins pe burtă peste ambele locuri. Stephanie a pornit motorul. Portiera lui era încă deschisă şi cred că ea a crezut că poate, cumva, să-l arunce din maşină. Dar el era cu mâinile pe volan.

Îi arăt din nou.

— Şi maşina se îndrepta direct spre noi. Se pare că se luptau să apuce volanul.

— Ea ar fi putut frâna, spune ofiţerul.

Ea ar fi putut frâna. Ar fi putut să nu poarte o rochie atât de scurtă. Ar fi putut să nu se ducă după el în cameră, sus. Ar fi putut să nu râdă de el şi să-l facă să se simtă atât de mic. E ceva nepăsător în afirmaţia asta, e ceva atât de tipic masculin în ea, încât mă înverşunează. Când vorbesc din nou, vocea îmi este schimbată. Este hotărâtă.

— Era îngrozită. Nu gândeşti şi nu acţionezi raţional când ţi-e teamă pentru viaţa ta. Cred că a fost convinsă că vrea s-o omoare.

Chiar a crezut asta? Mai contează?

— Cred că încerca să întoarcă volanul, ca să nu dea peste noi.

Este un hău atât de mare între cât de mult îmi doresc ca asta să fie adevărat şi cât de neadevărat e totul, încât vocea mea se poticneşte. O amintire a Laylei iese la suprafaţă. Era ora 3 sau 4. Aşteptam să ne vină rândul la un Genius Bar de la magazinul Apple. Făcusem o rezervare, dar deja erau în întârziere, iar noi riscam să nu mai ajungem la timp la o programare la doctor, după care urma o întâlnire de joacă cu copii. Tunam şi fulgeram, vorbind cu ceilalţi clienţi ale căror rezervări nu fuseseră nici ele onorate, iar stresul era vizibil, îi dădusem Laylei geanta mea – una din plăcerile ei era să-i verifice conţinutul – şi, de acolo, de pe podea, cu

portofelul meu, cheile, mărunţişul, rujul, ochelarii de soare şi şervețele împrăştiate în jurul ei, mi-a spus ceva atât de încet, încât a trebuit s-o rog să repete.

— Layla, vorbeşte mai tare, am repezit-o.

— Sunt fericită, a spus ea, doar puţin mai tare.

Fata de alături, mai mare decât mine, dar încă tânără, a căscat gura şi i-a strâns mâna prietenului ei.

— Micile bucurii ale vieţii, a râs el.

I-ar mai fi adus plăcere Laylei micile bucurii ale vieţii dacă Stephanie nu răsucea volanul?

Se deschide o uşă şi un alt ofiţer îl cheamă pe cel din faţa mea. Acesta îşi împinge scaunul în spate.

— Să vă aduc ceva? Tot apă?

— Vă rog, reuşesc eu să spun, amintindu-mi vocea micuţă a Laylei din acea zi. Şi o să verificaţi dacă ştie cineva ceva de sora mea?

— Aşteptaţi, spune el, închizând uşa.

În timp ce aştept, verific dacă Brett mi-a răspuns la colecţia de texte injurioase pe care i le-am trimis.

Nimic în scris, spusese Jesse, dar după ce nu mi-a răspuns la apelurile repetate, am trecut la agresiune verbală. Chiar dacă îmi vor controla convorbirile, nu există nimic suspect într-o ceartă între surori. *Te porţi ca un copil încăpăţânat,* i-am scris. *Ştiu că eşti supărată pe mine, dar S-A ÎNTÂMPLAT CEVA GRAV şi trebuie să laşi la o parte mândria şi să mă suni dracului înapoi.* Să mă pedepsească în continuare, prin tăcere, numai fiindcă am făcut o aluzie la motivul real pentru care n-ar trebui să se mărite cu Arch? Maturizează-te, naibii! îi scriu asta. *Maturizează-te naibii. Şi, până atunci, nu mai vreau ca Layla să stea în preajma ta.* Furia mea nu este decât o teamă deplasată. Sunt nerăbdătoare să vorbesc cu Brett, să-i spun ce s-a întâmplat cu adevărat, s-o întreb dacă este o idee proastă şi periculoasă să mă apuc să mint despre toată povestea. S-o întreb dacă şi ea este dispusă să mintă. Şi dacă eu spun că pe înregistrare erau Brett şi Stephanie, iar ea spune adevărul? Mă pot aresta pentru asta? Cred că da. Risc să pierd custodia Laylei dacă sunt arestată?

Îmi proptesc capul în mâini cu un oftat greu. Cum să-i explic tot ce s-a întâmplat unui copil de doisprezece ani? Am nevoie de Brett ca să mă ajute. Trebuie să facem front comun. Layla este şi ea pe drum încoace. O aduce departamentul nostru de poliţie din New Jersey, iar poliţiştii i-au confiscat telefonul, ca să fim siguri că va afla ce s-a întâmplat nu de pe Facebook, ci de la mine.

Uşa se deschide. Dintre toate persoanele de pe lume, ofiţerul s-a întors cu

Jesse, dar şi cu o sticlă cu apă, aburită de la frigider. Are încă eticheta cu preţul pe ea, ceea ce îmi spune că nu este dintr-un rezervor. Un ofiţer a adus sticla pentru el (pentru că numai bărbaţii pot fi ofiţeri de poliţie, aud vocea lui Brett) şi a pus-o în frigider ca s-o bea mai târziu, şi acum mi-o dă mie. Am nevoie de ea mai mult decât el. O asemenea succesiune de gânduri ar trebui să-mi dea o idee despre ceea ce se întâmplă.

— Ce faci? mă întrebă Jesse, care se aşază pe vine şi îmi deschide sticla.

— Ah, staţi să…

Ofiţerul iese din cameră, probabil ca să caute un scaun pentru Jesse.

— Îţi vor spune că nu ştiu sigur cine e de vină, dar în mod evident este Vince.

Jesse vorbeşte repede, fără să respire. Nu înţeleg ce spune şi nici nu-mi pasă. Aştept răspunsul la o singură întrebare.

— Ai dat de Brett?

— Draga mea, spune Jesse şi îşi pune mâna pe antebraţul meu. Avem veşti foarte proaste despre Brett. Îmi pare foarte de rău.

Lacrimi îi picură din ochi.

— Ce-i cu Brett? întreb eu, în timp ce ofiţerul se întoarce cu un scaun pentru Jesse.

— Întreabă de Brett, spune ea, ca şi cum m-ar pârî: *Ea întreabă, nu eu.*

Ofiţerul oftează, lăsându-se cu toată greutatea pe spătarul scaunului adus, sprijinindu-se de el de parcă e un cadru dintr-un azil de bătrâni.

— Voiam să vă spunem, înainte ca fiica dumneavoastră să sosească, că am localizat-o pe sora dumneavoastră.

— Deci… unde e?

Mă uit de la el la Jesse.

— E aici? Aţi văzut-o?

Jesse mă priveşte cu ochi mari, mângâindu-mă pe cap, ca şi cum ar spune *asta mă va răni pe mine mai mult decât pe tine.* Niciodată nu m-a atins atât de mult ca acum.

— Doamnă, spune ofiţerul, şi simt cuvântul ăsta mult mai repede decât ceea ce urmează să zică, pentru că sunt sub şoc. N-am cum să vă spun altfel, dar sora dumneavoastră a decedat.

Primul meu gând e că a fost un accident de maşină. Că Brett l-a implorat pe şofer să meargă mai repede, să scape de aici, iar el a trecut pe roşu şi maşina s-a răsturnat când a luat în viteză o curbă pe vreun drum lăturalnic. Nu mă gândesc să fac vreo legătură între ce s-a întâmplat cu Stephanie şi Vince şi ce s-a întâmplat cu Brett.

Mă mir că pot să întreb pe un ton normal:

— Ce s-a întâmplat?

Acum Jesse m-a luat de mână. Stă în continuare pe vine, lângă mine.

— Vreau să înţelegeţi că nici noi nu avem un răspuns, deocamdată. Dar, pentru că sunteţi ruda ei cea mai apropiată, vreau să vă ofer toate informaţiile pe care le avem până în acest moment al investigaţiei. Însă ţineţi cont că această versiune se poate modifica atunci când vom înţelege mai bine ceea ce s-a întâmplat.

Nu îl aud cu adevărat, dar încuviinţez. Îmi simt capul greu pe umeri. Cum de n-am observat niciodată până acum cât de greu mi-e capul?

— Sora dumneavoastră era în maşina pe care o conducea Stephanie. Când au sărit în mare, trupul ei a fost aruncat prin acoperiş.

Urletul lui Lauren. Geamătul lui Marc. O *văzuseră pe sora mea.* Aş vrea să-mi fie rău. Aş vrea să pot elimina acest sentiment, să-l arunc la toaletă, dar ştiu deja că nu e un sentiment. E o tumoare care va face parte din mine multă vreme de-acum încolo.

Încerc totuşi să înţeleg cum a ajuns sora mea în maşină. S-a strecurat, în timp ce filmam la masa de picnic? Cum de n-am văzut-o? Arăt probabil foarte nedumerită, pentru că ofiţerul mă întreabă dacă am înţeles.

— Nu. Nu înţeleg. Cum a ajuns în maşină fără să fie văzută?

Jesse şi ofiţerul schimbă priviri îngrijorate. Îmi dau seama că nu mi-au spus ce era mai rău.

— Îmi cer scuze, spune ofiţerul, trebuia să mă exprim mai clar. Sora dumneavoastră nu era în maşină. Era în portbagaj.

— Portbagaj? Nu mai înţeleg nimic. Când a ajuns în portbagaj?

— În intervalul de când s-a întors de la Talkhouse cu Stephanie şi până v-aţi trezit dimineaţa.

— De ce n-am auzit-o? N-ar fi trebuit să urle, să dea cu pumnii?

În timp ce pun întrebarea, îmi dau seama singură.

— Ah, spun cu voce joasă şi cu o senzaţie acută de vomă în gât. Ah. Deci nu era… nu era în viaţă? În portbagaj?

Ofiţerul aprobă din cap, tresărind în locul meu.

— Credem că era deja decedată când a fost pusă în portbagaj, dar ăsta e unul din lucrurile pe care vrem să le lămurim.

— Vreţi să spuneţi că a fost ucisă? Asta vreţi să spuneţi?

Gura mi-e uscată şi lipicioasă. Se vede probabil că nu pot înghiţi, fiindcă Jesse îmi duce sticla de apă la gură.

— Bea, îmi ordonă ea.

Apa mi se scurge pe la colţurile gurii, stropindu-mă pe picioarele goale. Dimineaţă m-am uns cu loţiune de bronzat şi acum culoarea reală a picioarelor mele iese la iveală printre şiroaiele întreţesute de pe piele. *Am mers cu o maşină, ascultând ultimul cântec al lui Taylor Swift, în timp ce*

corpul neînsufleţit al surorii mele se afla în portbagaj. Aşa cum nu poţi să mergi şi să strănuţi în acelaşi timp, nici eu nu pot să asimilez informaţia asta şi să şi beau apă în acelaşi timp.

— Cum s-a întâmplat?

În bibliotecă, cu lumânarea în mână, răspunde mintea mea ghiduş, semn că nu sunt în regulă.

— Vom şti mai mult după raportul medicului legist, dar sora dumneavoastră avea o rană considerabilă în partea din spate a capului. Se poate să fi alunecat şi să fi căzut, dar, dacă ar fi fost un accident, n-ar mai fi fost nevoie să i se ascundă trupul. Şi mai e ceva. Din cauză că sora dumneavoastră nu era, ăă. Mă rog. Ar fi fost nevoie de ceva putere ca cineva s-o poată urni din loc. O femeie n-ar fi fost în stare de aşa ceva de una singură.

Din cauză că sora dumneavoastră nu era slabă, fusese cât pe ce să spună.

— Vince a făcut-o, spune Jesse, şi ofiţerul îi aruncă o privire plină de reproş. Nu ştiu de ce n-are voie să ştie că asta e ceea ce crede toată lumea. A aflat despre aventura lui Brett cu Stephanie şi a luat-o razna.

Stau în picioare. De ce stau în picioare? Mâna mi-e sprijinită de perete. M-am îndoit de la brâu, de parcă stau să nasc din nou. Poate aşa şi este, măcar un pic.

Cineva a ucis-o pe sora mea şi acel cineva poate sau nu poate fi Vince, dar noi vom spune oricum că a fost Vince. Vom spune că el a făcut-o, la fel cum vom spune că Brett şi Stephanie au avut o aventură, când, de fapt, nu au avut. O să denaturăm realitatea.

Jesse şi ofiţerul îmi spun să stau jos. Încerc, dar imediat mă ridic din nou. Să te bazezi pe adevăr. Aşa se spune şi acum înţeleg expresia. Există o varietate de adevăr ca un scaun cu spătarul de ciment, ca o boabă de mazăre sub saltea sau ca o pietricică în pantof. Suportabilă, dar la limită.

Aşadar mă plimb în sus şi în jos până când soseşte Layla. În tot acest timp, Jesse a scris scenariul pentru adevăr.

22. Kelly

Nu îmi aduc aminte de aproape nimic de la înmormântarea ei, cu excepţia câtorva fragmente din discursul lui Yvette, care au ajuns, în cele din urmă, pe un tricou.

Şi de Arch.

Arch a venit cu mama ei, nu şi cu tatăl. Mi s-a părut ceva în neregulă. De

parcă ar fi refuzat să-şi aducă omagiile, de parcă ar fi ştiut că ceva era putred.

După înmormântare ne-am întors în aceeaşi limuzină – tatăl meu, soţia lui, Susan, Layla, Arch şi mama lui Arch. Lângă trotuar, chiar în dreptul pizzeriei Patsy's de pe strada 60, pizzeria preferată a lui Brett, unde probabil nu şi-ar fi imaginat că va avea loc recepţia de după înmormântarea ei, Arch m-a rugat să mai rămân o clipă.

— O iau eu, îmi spune tatăl meu, cu o mână pe spatele Laylei, care pare adormită, plânsă, amorţită.

De când a murit Brett, abia mă mai lasă să mă îndepărtez de lângă ea şi, sincer, mi-e teamă să mă duc prea departe. Layla este o preocupare binevenită. Câtă vreme este în preajmă, pot să mă concentrez pe consolarea ei. Pot anula orice. Mi-e teamă să simt ceva.

— Nu stăm mult, îi promit eu, în timp ce tatăl meu şi cu Susan coboară cu ea pe trotuar.

Tatăl meu închide portiera. Tatăl meu. Nu sunt convinsă că îmi crede povestea mai mult decât cred eu în ea, dar în acelaşi timp ştiu că n-ar schimba-o niciodată, de dragul Laylei. Layla este probabil devastată, dar este mândră că este nepoata lui Brett Courtney – acea Brett Courtney pe care publicul credea că o ştie.

— Nu mai plouă, remarcă Arch, privind prin geamul mohorât.

Dau din cap şi mă simt ca o capcană cu arc chiar înainte să se declanşeze. Toată săptămâna am evitat cât am putut să rămân singură cu Arch. Una era să mint prin omisiune când Brett mai trăia încă şi cu totul altceva este să insist că Stephanie şi Brett au avut o aventură acum zece luni şi că Vince a aflat şi le-a omorât pe amândouă, asta fiind teoria de lucru a Departamentului de Poliţie din East Hampton. Am şi eu propria mea teorie de lucru, dar nu pot s-o aduc sub nicio formă în discuţie.

— Nu că ar fi contat, aşa-i?

Arch se întoarce spre mine cu un râs chinuit, tamponându-şi nasul umflat cu un şerveţel umed. Se gândeşte la faptul că majoritatea femeilor de la înmormântare au purtat tenişi, în memoria lui Brett. Nu au mai trebuit să-şi mai facă griji în legătură cu tocurile înţepenite în noroiul din cimitir.

— Ar fi fost OK oricum…

— Se mai întâlneau? mă întreabă ea.

Mă întrerupe, imediat ce deschid gura să-i răspund.

— Spune-mi adevărul, Kel, te rog. *Te rog*, nu mă minţi. Nu mă lăsa să fiu proasta de prietenă care n-a ştiut nimic.

Ah, fir-ar să fie! Nu răspund destul de repede ca să mă creadă. Nu pot să răspund destul de repede ca să mă creadă. Mă simt amuţită de durere.

— Nu se întâlnea cu ea. Te iubea, Arch.

Arch scutură din cap, jupuindu-şi nasul cu şerveţelul ăla ud. Bag mâna în geantă, în căutarea unuia nou, ca nu cumva să se infecteze.

— Nu mă iubea, îmi spune Arch. N-am vrut să recunosc, fiindcă eu o iubeam. Dar puteam să-mi dau seama. Nu era niciodată prezentă trup şi suflet. Nu sunt *nebună.* N-am să te las să mă faci să cred că sunt nebună. Ştiu că se întâmpla ceva.

Renunţ la vânătoarea de şerveţele şi îmi pun mâna pe piept. Îmi simt inima bătrână. O simt slăbită pentru că a rănit atât de mulţi oameni.

— Arch, oftez eu, te rog. Trebuie să crezi că te iubea. Şi eu te iubesc, şi Layla la fel. Vom fi mereu o familie.

— E adevărat? mă întreabă mai apăsat, de parcă furia ei preluase acum controlul.

Durerea este doar un dans în doi între regret şi furie.

— Este adevărat că îi vei lăsa să arate ce s-a întâmplat? Că vei avea propriul tău show împreună cu Layla?

Încep iar să caut un şerveţel, ca să nu fiu nevoită să-i înfrunt dezaprobarea, de altfel întemeiată.

— Toate camerele de filmat erau oprite când s-a întâmplat. N-au ce să arate.

— Dar tu şi Layla? Aveţi acum propriul vostru show?

— În prim-plan e SPOKE. O să ajute o mulţime de femei şi copii Imazighen, Arch.

Arch începe să plângă din nou. Nu. Stai puţin. Nu cumva…? Ba da. Râde. Un râs amar, tăcut, cu chipul ud şi congestionat.

— Faci toate astea pentru femeile alea, aşa-i, Kel? spune ea, de îndată ce-şi trage sufletul.

Se dă apoi jos din maşină şi închide uşa atât de încet, încât nu face nici măcar un zgomot. Nu cred că voi mai auzi de ea vreodată.

23. Kelly: Interviul

În prezent

Am fost repusă în funcţie la SPOKE şi promovată pe post de vicepreşedinte. Consiliul a revocat imediat decizia de a mă elimina, după ce a murit Brett. Ar fi fost un efort prea mare pentru companie ca să supravieţuiască, iar în perioada imediat următoare morţii lui Brett, femeile

veneau în cârduri la sediile SPOKE ŞI FLOW, întrebând anume de mine şi de Layla. Cererea a fost atât de mare încât, în 2018, ne extindem la nivel naţional şi deschidem săli în Miami, Washington şi Los Angeles. Numărul Rihannei este în agenda mea telefonică. Regizoarea de Film Nominalizată la Oscar mi-a trimis flori. Mă întreb dacă aşa s-a simţit şi Donatella Versace.

Lisa intră în cadru, discută cu Jesse un moment, ambele având capetele plecate, apropiate. Layla şi cu mine urmărim totul de pe un monitor instalat în camera de oaspeţi a lui Jesse. Pentru interviurile de tip „confesiune", rămân în cameră doar editorul, producătorul, omul de la montaj şi intervievatul. Toţi ceilalţi sunt îndepărtaţi, ca să se minimizeze zgomotul de fond şi orice ar putea distrage atenţia.

Layla şi-a vârât picioarele în papucii Gucci, cu blană, ai lui Brett, care îi sunt cu un număr mai mici, dar a insistat să poarte ceva al lui Brett la interviul ei.

— Layla, îi şoptesc eu.

Nu prea este loc pentru discuţii intime în apartamentul înghesuit şi scump al lui Jesse, mai ales cu opt membri ai echipei umblând în jur, plus coafeza şi machieuza şi cele două asistente ale lui Jesse.

— Voiam doar să verific dacă mai vrei să faci asta. Ai voie să te răzgândeşti în orice clipă. Chiar şi în mijlocul interviului, dacă te hotărăşti atunci că nu mai vrei să continui.

— Ştiu, mama, oftează Layla.

E furioasă pe mine că a murit Brett. E ceva temporar, m-a asigurat psihoterapeutul.

Deşi filmăm interviul meu cu Jesse şi interviul Laylei cu Jesse în aceeaşi zi, ele vor fi difuzate la distanţă de câteva luni. Interviul meu va apărea după premiera noului sezon – în curând, în câteva săptămâni – şi cel al Laylei, după finalul sezonului, peste câteva luni. Nu trebuie să pară că le-am făcut în aceeaşi zi, aşa că Jesse s-a schimbat într-o bluză de caşmir cu glugă şi s-a mutat din living – unde am avut discuţia noastră, mult mai formală – în bucătărie, unde va găti şi va avea o conversaţie relaxată cu Layla, despre ce-a mai făcut ea de la data când s-a întâmplat inimaginabilul.

— Little Big C, spune Jesse în monitor, porecla pe care i-a dat-o ea Laylei.

Este cea mai tânără Courtney, dar şi cea mai înaltă. Nu eşti o adevărată membră a tribului ei până când nu primeşti o poreclă. Îmi dau seama cu o tresărire egoistă că eu nu am una şi nu voi avea probabil niciodată.

— Te aşteptăm.

— Încetează, bombăne Layla sărind de pe pat şi pornind spre bucătărie, deşi nu i-am *spus* nimic.

Acum trei săptămâni, Layla a împlinit treisprezece ani. E o nebunie faptul

că număr deja zilele până la următorul an barbar al perioadei ei adolescentine? Dispoziția ei e prea acră pentru cineva care a devenit adolescent de numai trei săptămâni, dar măcar de-acum pot să pun precocitatea ei pe seama adolescenței. Mă obosesc observațiile celor din jur, cum că o forțez să se maturizeze prea repede. *Poate* chiar o forțez? Nu-mi mai pot da seama.

Urmăresc pe monitor cum Layla i se alătură lui Jesse. Lisa și asistentul de producție pregătesc instrumentele și ingredientele necesare pentru a prepara o *chebakia:* robotul de bucătărie, semințele de susan gata prăjite, apa de portocale și tăvile de copt. Odată aranjată masa din mijloc cu blat de marmură, fiecare își ocupă locurile și Lisa le dă semnalul să înceapă.

— Bună, Layla, spune Jesse. Ce bine că te văd!

— Mulțumesc.

Zâmbetul Laylei e timid și drăgălaș.

— Ce gătim astăzi?

— *Chebakia.* Fursecuri marocane care au forma unei flori, prăjite și unse cu miere. Erau preferatele lui Brett.

Se uită la ingredientele de pe masă, fără să se miște.

— Spune-mi cu ce pot să încep.

— Poți sparge ouăle, spune Layla și Jesse râde.

— Cred că pot să fac asta.

— Deci astea erau favoritele mătușii Brett, spune Jesse, lovind un ou de marginea unui castron de inox.

— Favoritele lui Brett. Nu-i spuneam mătușă. Era prietena mea cea mai bună.

Jesse ia un tel.

— Voi două aveați o legătură foarte specială.

Layla aprobă din cap, punând în robotul de bucătărie ingredientele uscate.

— Când te gândești la ea, ce-ți lipsește cel mai mult?

— Îmi cumpăra cele mai grozave haine și genți, chiar înainte să-și poată cumpăra ea ceva de genul ăla. Brett muncea din greu ca să aibă succes, dar nu era pentru ea, era ca să îi poată ajuta pe alții.

— Era într-adevăr o figură, spune Jesse cu delicatețe. Știu că îți e probabil greu să vorbești despre ea, dar înseamnă foarte mult faptul că vrei să împărtășești fanilor ei amintirile despre mătușa ta.

Jesse își duce mâna în dreptul inimii, de parcă ar fi vrut să spună: *numără-mă și pe mine printre ei.* Dar, dacă Jesse e fan al cuiva, atunci e al Laylei. E ca atunci când bărbații neînsurați glumesc, cerând cu împrumut bebelușul prietenilor însurați, ca să poată agăța femei. Pentru că, se știe,

femeile sunt atrase de bărbaţii duri cu bebeluşi nevinovaţi. La fel şi Jesse: speră ca publicul să fie atras de ea, cu tatuajele ei şi cu colecţia ei dură de geci din piele, pentru că găteşte prăjiturele cu o fetiţă tristă de treisprezece ani.

Layla are mâinile pline de făină, aşa că trebuie să se scarpine la obraz ridicându-şi umărul.

— Nu mi-e greu să vorbesc despre Brett. Nu vreau să încetez niciodată să vorbesc despre Brett.

Canalul de televiziune ne-a pus pe mine şi pe Layla să vorbim cu o consultantă media înainte de interviuri şi ea este cea care ne-a sugerat replica asta: *Nu vreau să încetez niciodată să vorbesc despre Brett.* Astfel, interviul devine mai degrabă un exerciţiu cathartic pentru Layla decât unul care exploatează emoţii şi sentimente. În realitate, este şi una şi alta. Multe lucruri sunt şi una, şi alta.

Există două versiuni referitoare la ceea ce s-a întâmplat în ziua în care Stephanie a sărit cu maşina lui Jen peste faleza lui Jesse. Versiunea reală şi versiunea de la televizor. Deja, în mintea mea, versiunea de la televizor ameninţă să o înlocuiască pe cea reală. Asta se întâmplă şi cu show-ul: spui ceva de atâtea ori, că până la urmă reuşeşte să ascundă realitatea. Nu o şterge în întregime, dar o face foarte, foarte înceţoşată, ca în filme, când tipul rău scrie un mesaj pe o foaie dintr-un carneţel, iar tipul bun vine şi haşurează cu creionul pagina rămasă, dezvăluind locul şi data când va exploda bomba. O urmă de adevăr. Doar cu asta rămâi.

Povestea la a cărei prezentare am contribuit şi eu şi care s-a păstrat în dosarul pe care poliţia l-a închis deja este următoarea: Vince a apărut la locuinţa lui Jen, în dimineaţa zilei de 27 august, după ce a văzut, pe TMZ, înregistrarea cu Stephanie care-l făcea de doi bani. Brett a fost prima persoană pe care a întâlnit-o când a intrat în casă şi cea care a atras asupra ei întreaga furie a lui Vince. A avut loc o luptă. Brett a căzut la pământ. Medicul legist a semnalat câteva zone fără păr pe creştetul lui Brett, dovadă că Vince a tras-o de păr când a izbit-o cu capul de pământ. A *scalpat-o,* s-a scandalizat o feministă pe Twitter, comentând raportul medicului legist. Amprentele lui Vince au fost găsite pe portbagaj. (încă îl mai văd cu ochii minţii cum se sprijinea de maşina lui Jen, în timp ce noi discutam cu ce maşină să mergem la Jesse. *Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine nişte aer condiţionat,* îi spusese el lui Lauren, cu rânjetul ăla al lui.)

Autopsia făcută la nouăsprezece ore după moartea lui Brett a stabilit că alcoolemia ei era de 0,088, ceea ce înseamnă că în momentul decesului era chiar mai mare. *Nu era în poziţia de a se apăra,* mi-a spus detectivul, *dar asta înseamnă şi că probabil nu a simţit o durere prea mare şi nici nu şi-a dat*

seama ce i se întâmplă. Încerca să mă facă să mă simt mai bine, dar în ziua aia am plâns mai tare decât în oricare altă zi de când murise Brett. Era atât de deprimant! Sora mea a făcut niște greșeli la viața ei, dar a făcut și mult bine pe lumea asta, iar pentru Layla ar fi trecut și prin foc. Și totuși a murit beată, într-o încăierare, din cauza unui bărbat. Firește, era mult mai mult decât atât, era vorba despre putere, despre supraviețuire, dar publicul a redus totul la nivelul știrilor din show-ul lui Jerry Springer. Moartea a fost sub nivelul ei și poate de aceea publicul a crezut mai degrabă în ceea ce s-a prezentat la TV.

Poliția și publicul credeau că a doua zi dimineață Vince a insistat să vină cu noi la locuința lui Jesse pentru că, probabil, s-a panicat când și-a dat seama că vom merge cu mașina în care se afla trupul lui Brett. Poate voia să monitorizeze situația, să se asigure că Stephanie nu-l bălăcărea în fața camerelor, acum, că erau în divorț. Nu se poate ști exact ce gândea, dacă plănuise ceea ce făcea sau dacă totul se petrecuse sub imboldul furiei. Poliția a cerut înregistrarea zilei respective și Jesse le-a pus-o la dispoziție imediat. Câteva ore mai târziu, au cerut materialul original, nemontat. Până la acea oră, producătorii reușiseră să însăileze destule secvențe care să vină în sprijinul declarațiilor lui Jesse. Iar Jesse a făcut o donație generoasă către centrul comunitar din Montauk și a oferit un stagiu de practică la Saluté pentru nepoata comandantului poliției, astfel încât nimeni n-a mai deranjat-o de atunci încolo.

— Povestește-mi cum te gândești să păstrezi amintirea mătușii tale, spune Jesse, lovind telul de marginea castronului, înainte să-i dea drumul în chiuvetă.

— O să-ți povestesc, dar mai întâi vreau să spun ceva despre Stephanie, zice Layla, oprind robotul de bucătărie.

— Stephanie?

Sprâncenele lui Jesse se adună în mijlocul frunții, deși Layla îi spusese dinainte că vrea să vorbească despre asta. Layla simte nevoia înflăcărată de a-i lua apărarea lui Stephanie, femeia despre care nu știe că a vrut să-i facă rău în Maroc, despre care nu știe că a reușit s-o ucidă pe mătușa ei. Îmi simt stomacul bolborosind. De momentul ăsta al zilei mi-a fost cel mai teamă, deși erau deja destule motive de teamă. De ce, *de ce* trebuie Layla să facă mereu ceea ce trebuie?

— Știu că Stephanie a făcut-o lată, mințind în cartea ei, spune Layla. Dar cred că ăsta a fost modul ei de a cere ajutor. Știm acum că Vince o rănea, dar îi era prea teamă și jenă să mărturisească, astfel că a inventat această relație abuzivă în cartea ei. Nu vreau ca oamenii s-o uite și să uite tot ce a făcut pentru femei.

Este de nesuportat să nu pot s-o opresc pe fiica mea neştiutoare să-i găsească scuze ucigaşei surorii mele.

Layla a insistat. Dacă avea să facă interviul, atunci avea s-o apere pe Stephanie, mai ales de când se aflase că aceasta îşi schimbase testamentul chiar înainte să moară, lăsându-şi toată averea organizaţiei naţionale End It!, care oferea ajutor financiar femeilor de culoare care voiau să-şi părăsească soţii abuzivi. Mie, personal, mi se părea o notă ironică strecurată în planul ei iniţial, acela de a omorî cât mai multe dintre noi înainte de a se sinucide. Violenţă împotriva femeilor, exercitată de o femeie care îşi donează toate proprietăţile unei organizaţii de luptă pentru prevenirea violenţei asupra femeilor. O perversiune morală care reuşeşte să-ţi sucească minţile.

Un renumit expert în violenţa în cuplu i-a spus lui Jesse, într-un interviu pe Facebook Live, că era posibil ca Stephanie să fi anticipat finalul dezastruos când a pus capăt relaţiei cu Vince.

Astfel încât, deşi semnarea hârtiilor de divorţ echivala cu propria ei condamnare la moarte, Stephanie şi-a schimbat testamentul, pentru cazul în care Vince ar fi vrut să-i facă felul. Dacă tot urma să facă parte din datele statistice, măcar asta să ducă la ceva bun. Alte femei aflate în situaţia ei puteau fi ajutate pe viitor.

Şi era logic, a adăugat expertul, ca Vince să pornească şi în urmărirea lui Brett. Cei responsabili de crimele domestice urmate de sinucideri tind să fie în marea majoritate bărbaţi albi, care dau de obicei vina pe alte persoane pentru sentimentul lor de neputinţă în cadrul unei relaţii. Nu este niciodată vina bărbatului că partenera l-a părăsit, întotdeauna altcineva poartă răspunderea. Este posibil ca el să-i fi pus în cârcă lui Brett întreaga vină pentru distrugerea căsniciei, a concluzionat cu profesionalism expertul.

Apoi toate acele înregistrări făcute cu telefoanele mobile, în care Brett şi Stephanie dansează la Talkhouse, în noaptea de dinaintea morţii lor, distrându-se la nebunie şi sărbătorind emanciparea lui Stephanie de Vince. *Numai un bărbat ar putea vedea o ameninţare în această iubire pură şi neadulterină pe care o împărtăşeau cele două,* a spus Yvette în discursul de la înmormântare. *Numai un bărbat putea avea pornirea să stingă aceste două minunate lumini. Faptele mele şi principiile pentru care lupt au fost negate de alţii – de ce tot strig? Femeile au aceleaşi drepturi ca bărbaţii. Voi striga până când femeile vor avea mai mult decât drepturi egale. Voi striga până când vieţile femeilor vor valora tot atât cât cele ale bărbaţilor.* Peste noapte, cineva de la Etsy[100] a conceput nişte tricouri imprimate cu *„Strig!”,* care s-au vândut în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Nu ştiu unde s-au

[100] Site specializat în produse artizanale şi vintage (N.t.).

dus încasările.

Au fost şi persoane care au ieşit la înaintare cu poveşti care aruncau bănuielile asupra lui Stephanie, cum ar fi taximetristul care le-a luat pe cele două de la Talkhouse şi le-a dus acasă sau tânărul de liceu (de doar optsprezece ani!) pe care Stephanie l-a dezvirginat pe aleea din spatele barului. Anchetatorii care preluaseră cazul lui Brett m-au ţinut la curent cu evoluţia lucrurilor, dar nici ei nu s-au aventurat prea mult pe vreo pistă care să nu fi fost înţesată, la fiecare cotitură, cu panouri mari de avertizare cu teoria Vince, cel care urăşte şi ucide femei frumoase şi puternice.

Mai era şi întrebarea – dacă Stephanie a fost cea care a ucis-o pe Brett, cum de a reuşit ea să îndese în portbagaj, de una singură, trupul surorii mele? Vince era singurul care ar fi avut forţa asta, m-au asigurat poliţiştii. Aveam un contraargument simplu – adrenalina –, dar nu m-am obosit să-l aduc în discuţie, tot aşa cum nu m-am obosit să le spun motivul pentru care amprentele lui Vince erau pe maşina lui Jen. Ce sens ar fi avut, dacă după aceea ar fi trebuit să spun că eu cred de fapt că Stephanie a făcut-o şi ce motiv a avut. Trebuia ca sora mea să rămână în amintire ca o martiră a rezistenţei şi nu ca amanta bărbatului celei mai bune prietene.

Uneori mă întreb ce le-a oferit Jesse lui Jen şi Lauren ca să le cumpere tăcerea. Cu siguranţă că şi ele o suspectează pe Stephanie. Contractele lor au fost reînnoite şi pentru sezonul al cincilea, la fel ca şi al meu, dar asta era de înţeles. Ar fi fost o dovadă de prost gust ca show-ul să revină pentru un nou sezon fără starurile supravieţuitoare.

— Stephanie a fost o victimă în aceeaşi măsură ca Brett, spune Jesse, vorbind răspicat, pentru toţi cei prezenţi, în caz că Layla nu fusese destul de limpede. Şi postul de televiziune are de gând ca, în memoria ei, să facă exact aşa cum a făcut Stephanie şi să doneze aceeaşi sumă de bani asociaţiei End It!

Jesse se uită în obiectivul camerei de filmat A.

— Şi dacă sunteţi acasă şi vă întrebaţi cum puteţi ajuta, puteţi dona pentru End It! intrând pe linkul din colţul ecranului dumneavoastră.

Apoi i se adresează din nou Laylei.

— Spune-mi, ce ai de gând să faci în memoria mătuşii tale?

— Mama şi cu mine – cuvintele astea îmi ating o coardă a inimii – ne ducem din nou în Maroc, cu şi mai multe biciclete electrice. Şi vom deschide un magazin în Union Square cu scoarţe berbere.

— Iar noi vom fi acolo să documentăm toate strădaniile voastre. Nu rataţi, peste o oră, avanpremiera specială *Still SPOKE,* care le va urmări pe Kelly şi Layla cum se străduiesc să păstreze vie misiunea lui Brett.

N-am înţeles denumirea emisiunii noastre. Asistenta lui Jesse s-a străduit

să-mi explice că pornea de la cuvântul „woke”[101], iar apoi a trebuit să-mi explice ce voia să spună cu asta. *Adică să fii, gen, conştient,* mi-a spus ea, dând ochii peste cap. *Să fii conştient de ce anume?* am întrebat eu. *Chestii sociale,* mi-a răspuns ea după o pauză lungă.

Jesse îi zâmbeşte Laylei cu nedisimulată adulaţie.

— Layla, Little Big C, nu pot să-ţi mulţumesc suficient pentru că eşti aici. Cred că vorbesc în numele fiecărei femei care ne urmăreşte când îţi spun mulţumesc pentru tot ceea ce faci.

Jesse ridică un deget spre tavan. Are făină pe el.

— Ne e dor te ţine, surioară.

Layla rămâne nemişcată, cu un zâmbet încremenit, până când producătorul de sunet spune: „Am terminat!”

— Pfff, spune Jesse, făcându-şi vânt cu mâna. A fost dur, aşa-i?

Îşi ia telefonul.

— Ce-ar fi să facem un selfie?

Un electrician deschide uşa către camera de oaspeţi. O să dureze ceva până strâng tot echipamentul şi fac ordine, şi a fost o zi lungă. Îi las pe toţi s-o ia înaintea mea, ca să se apuce de treabă. Cum ies ultima, dau de Marc pe hol, venind spre mine.

— Hopa, scuze, spun eu, încercând să-i fac loc să treacă. Marc însă rămâne pe loc. Se uită în spate şi, după ce se asigură că nu ne vede nimeni, îmi vâră în palmă ceva mic, din plastic.

— Ia asta, spune el.

Mă uit şi văd că ţin în mână un stick USB.

— O să fac cu el orice îmi spui. Ştii că am iubit-o.

Îşi şterge ochii.

— La dracu’, nu vreau să plâng în faţa ta. Trebuie să fie groaznic pentru tine.

Strâng în pumn stickul, fără vlagă, temându-mă de conţinutul lui. Am obosit să tot iau decizii grele.

— Ce-i pe el? îl întreb.

— Mai ştii acel weekend din Hamptons, când Lauren s-a dus la etaj după ce i-a luat foc părul? A adormit cu microfonul încă deschis. Sunt singurul care a ascultat asta.

Marc îmi face semn să bag în buzunar stickul, ceea ce fac fără chef.

— E ceva ce ar trebui să fie al tău. Eu nu pot… nu pot decide eu ce să fac cu asta.

---

[101] Termen derivat din argoul afroamerican, însemnând să fii permanent conştient de problemele care ţin de justiţia socială şi rasială; s-a răspândit masiv, în ultimii ani, ca rezultat al mişcării Black Lives Matter (N.t.).

Își apasă o nară cu încheietura degetului.

— Ești sora ei.

Spune asta din tot sufletul, apăsându-și nasul cu degetul îndoit, iar cuvintele lui par maimuțăreala unei voci de fetiță.

Un asistent se apropie de noi și Marc își șterge fața de mânecă.

— Ascultă singură, spune el, înainte să-și ia o mină serioasă.

24. Kelly

Țipătul ei e întrerupt brusc. Abia după ce ascult a treia oară înregistrarea – singură, Layla e la școală – încep să-mi dau seama oarecum ce este ceea ce ascult. Lauren a fost probabil trezită din somn de Brett, și Brett i-a pus probabil o mână peste gură.

— *Șșșș, sunt eu, Brett.*

Apoi zgomot de așternuturi, apoi vocea lui Lauren, răgușită și confuză.

— Ce…, își drege ea glasul… De ce *ești… E ora cinei?*

Foșnet de așternut.

— *Mi-ai luat telefonul.*

— *Doar o secundă.*

— *De ce mi-ai luat telefonul?*

— *Pentru că Stephanie mi l-a șutit pe-al meu și nu găsesc butonul… Nu ai numărul lui Jesse?* oftează Brett.

Lauren e suficient de trează acum ca să răspundă oarecum jenată.

— *E un telefon nou. Am numărul Lisei.*

— *Nu vreau să vorbesc cu Lisa.*

— *De ce trebuie să vorbești cu Jesse la…* – din nou foșnete, încearcă, probabil, să ajungă la un ceas de pe noptieră – *…la ora 3: 29? Știam eu că voi două v-o trageți.*

— *Lauren Elizabeth Fun, cuvântul ăsta te îmbătrânește,* îi dă Brett replica.

— *Unii încă mai folosesc cuvântul ăsta!*

— *Cei bătrâni, ca Stephanie. Care tocmai și-a ieșit complet din minți. Știi ce-a făcut în seara asta? S-a urcat pe scenă la Talkhouse…*

— *V-ați dus la Talkhouse?*

— *După cină.*

— *De ce nu m-ați invitat și pe mine?*

— *Hm. Pentru că ți-a luat foc părul și ai urcat ca să ți-l aranjezi și, nu știu, ai leșinat, probabil.*

— *Nu am leșinat.*

— Eşti încă îmbrăcată cu hainele de ieri. Şi ţi-a ieşit o ţâţă de sub tricou.

O pauză în care Lauren verifică dacă este adevărat.

— Îţi place, lesbi mică ce eşti. Ce s-a întâmplat la Talkhouse?

— Deci trupa ne-a lăsat pe scenă, să cântăm împreună cu ei…

— Ce cântec?

— Bitch.

— Du-te dracului!

Lui Brett confuzia i se pare nemaipomenit de comică şi, în timp ce râde, începe să cânte: *I'm a bitch, I'm a mother, I'm a child, I'm a lover.*

— Oooo, asta-i bună pentru noi. Foarte pe brand.

— Păi, de ce crezi că am cerut să se cânte asta?

Chiar şi în ultimele ei ore, Brett nu se putea abţine să nu se felicite singură.

— În orice caz, după ce cântecul s-a terminat, m-am dat jos de pe scenă, crezând că Steph e în urma mea. Dar ea a rămas acolo şi, cumva, a furat microfonul şi a început să vorbească numai căcaturi. Despre noi.

— A spus ceva despre mine?

— Despre noi toate! Cum că totul e o făcătură. Cum că ne-am prefăcut că ne certăm la cuţite şi tu şi Jen v-aţi alăturat înşelăciunii.

În realitate, Stephanie nu le menţionase pe Lauren şi Jen, dar asta era Brett, îşi recruta aliaţi.

— Chestii foarte nasoale. Ah, şi apoi i-a tras-o unui minor, în spatele clădirii. Nu glumesc când spun că era minor. Aş fi de-a dreptul ŞOCATĂ dacă aş afla că avea vârsta legală.

— Încerca să te facă geloasă.

— De ce-ar face-o…

Brett se opreşte. A uitat de propriul ei scenariu.

— Treaba este că Jesse trebuie să afle până mâine. Nu trebuie să i se permită lui Stephanie să vină la brunch. Este complet dezlănţuită şi nu vreau să toarne minciuni despre mine în faţa camerelor.

— Spune-i Lisei.

— Pe Lisa o doare-n cur. Ar susţine sută la sută orice răutate pe care Steph o spune împotriva mea. Apropo de gelozie. Ştiai că Lisa e geloasă pe mine?

Lauren tace, în semn că nu o crede.

— Nu-ţi da ochii peste cap, ştii că-i adevărat.

— Mi-e foame.

— Încă mai eşti cu ţâţa pe-afară.

Foşnet de aşternuturi date la o parte.

— Haide, dacă mi-e foame, ştiu că şi ţie ţi-e foame.

— *Am văzut pizza congelată în garaj. Și, pe bune, acoperă-te,* spune Brett. *Sunt sătulă de țâțe.*

* * *

Se aude sunetul ca de ventuză al ușii frigiderului, când tragi de ea. Apoi sarcasmul surorii mele:

— *De vin ai tu mai multă nevoie.*

— *Părul meu arată ca al lui Kate Gosselin.*

— *Patru milioane de oameni se uitau la* Jon & Kate Plus Eight[102]. *Puțin respect, dacă se poate.*

— *Fă-o pe aia cu pepperoni.*

— *Credeam că nu mănânci pâine în perioada asta.*

— *Pizza nu e pâine.*

Zgomote de dulapuri care se deschid: caută o farfurie pentru pizza, probabil.

— *Stai. Sfinte Sisoe,* zice Brett. *Nu are cuptor cu microunde?*

— *Radiațiile infraroșii și celulele canceroase, bla, bla.*

— *Nu pot.*

— *Știu.*

Se lasă tăcerea. Inițial am crezut că poate Brett încearcă să-și dea seama cum se dă drumul la cuptor, dar după ce mai ascult o dată, cred că se gândea dacă să spună ce avea să spună sau nu.

— *Știi că nu e reală, poanta ei cu veganismul. Mănâncă și carne.*

Lauren pufnește.

— *Și eu sunt aia care a trimis la* Post *înregistrarea cu mine, făcând sex oral cu o baghetă la Balthazar.*

— *Vorbesc serios.*

Gâlgâit. Lauren a ras deja un pahar sau poate două?

— *Și eu.*

— *Lauren,* spune Brett. Uluită. *Doamne Dumnezeule!*

— *Nu contează. A funcționat, nu-i așa? Am fost acceptată într-un nou sezon. Trebuia să mă prefac că vă acuz pe fiecare dintre voi și trebuia să am un motiv să mă cert cu voi.*

— *Dar a trebuit să te retragi din funcția de CEO.*

— *Asta s-ar fi întâmplat oricum.*

— *Fir-ar să fie, fato,* spune Brett, ceea ce e foarte tare, dat fiind propria ei duplicitate. *Ce faci?*

— *Cred că e vodcă Tito's în congelator.*

---

[102] *Kate Plus 8,* inițial *Jon* & *Kate Plus 8* – reality show avându-i drept protagoniști pe Kate Gosselin și cei opt copii ai ei (N.t.).

— *Chiar ai nevoie de vodcă.*

— *Da, ca de o gaură-n cap.*

Ţinând cont de felul cum murea sora mea la nicio oră după aceea, vorbele lui Lauren îmi dau senzaţia că merg în linie dreaptă, de-a lungul unui gard electric.

Cele două se mai lălăiesc o vreme prin bucătărie. Caută snackuri. Îşi bat joc de mâncarea vegană din cămară, pe care Jen nici măcar n-o mai mănâncă. Vocea lui Lauren devine incredibil de bolborosită şi are probleme să mai urmărească firul conversaţiei. De câteva ori, întreabă cât mai e până să ajungă taxiurile. Brett o corectează la început, apoi începe să se pună la mintea ei. Douăzeci de minute. O oră. *O oră?* Lauren bombăne, fără să se lase impresionată. *Adună-te, naibii!*

După cincizeci şi şapte de minute şi treizeci şi două de secunde, se aude un zgomot puternic. Mă gândesc că una dintre ele a izbit prea tare uşa frigiderului, pentru că ele tocmai spuneau că îngheţata din lapte de vegetal era cel mai scârbos lucru din frigiderul lui Jen. Cred că tăvile îngrămădite deasupra frigiderului s-au prăbuşit la pământ. Unul din câini latră, apoi toţi trei. Nu pot să cred că am dormit tot timpul ăsta. Şi acum, la a treia ascultare, ştiind ce se întâmplă după aceea, mă întreb *dacă Jen mi-o fi dat Xanaxul ăla anume ca să mă doboare? Plănuia să aibă o discuţie cu Brett când aceasta s-a întors noaptea, târziu?*

— *Ups,* chicoteşte Lauren.

După câteva clipe se aude un sunet de frecare, ca atunci când masezi pe spate pe cineva prin bluză. E Lauren aşezându-se pe canapeaua cu vedere la bucătărie.

— *Nu te ridica,* spune Brett. *Stai acolo şi continuă cu Tito's. N-am nicio problemă să-ţi curăţ… ah, Dumnezeule. Ce mai vrei şi tu?*

Acel *tu* este Jen.

— *Duceţi-vă la culcare,* spune Jen cu o voce supărată. *Pentru numele lui Dumnezeu, de-o oră tot troncăniţi pe-aici.*

— *Pentru că am fost nevoite, gen, să frecăm două beţe ca să aprindem focul pentru pizza asta,* răspunde Brett, agresivă şi nepoliticoasă.

Cele două nu s-au potrivit niciodată, dar în seara aia erau ca bromul şi aluminiul într-un recipient cu gaz.

— *Vreau să zic că porcăria aia de carne pe care o mănânci de la Fresh Direct e mai probabil să fie cancerigenă decât un cuptor cu microunde.*

— *Bretttt,* cârâie Lauren de pe canapea, într-o vagă încercare de-a o apăra pe Jen, dar prăbuşindu-se într-un gest de predare – *You're a bitch, you're a child, you're a sinner and a mother…*

Brett continuă să deschidă uşi şi sertare de dulap. Se aude numai

zdrăngănit de tacâmuri, de farfurii puse una peste alta. Chiar aşa beată cum era, se prefăcea că e ocupată, ca să-i evite privirile lui Jen. Cred că ştia că mersese prea departe spunând asta de faţă cu Lauren. Nu că vreuna dintre ele ar fi trebuit să-şi facă griji că Lauren îşi va mai aminti ceva de dimineaţă.

— *Mă gândesc că ar trebui să ştiţi că, împreună cu echipa mea de PR, am conceput* o *declaraţie referitoare la hotărârea mea de a renunţa la veganism,* îi spune Jen lui Brett, plină de emfază.

La acest punct de pe înregistrare mă obişnuisem deja cu bălmăjelile lui Brett şi Lauren, aşa că Jen, vorbind răspicat şi raţional sună deranjant.

— *Green Theory se ocupă* şi *se va ocupa întotdeauna de promovarea a ceea ce este benefic pentru trupul fiecăruia şi lepădarea etichetelor este cu adevărat un pas înainte pentru toate femeile. Am un sentiment pozitiv în legătură cu asta. Am construit o comunitate puternică şi sunt convinsă că mă vor sprijini şi, prin disocierea mea de veganism, echipa mea este de părere că voi atrage un nou tip de public.*

— *Ştiu ce spui,* zice Brett, *dar tot ce aud e asta.*

O citează greşit pe Emily Blunt, din filmul *Diavolul se îmbracă de la Prada,* şi sunt convinsă că face cu mâna gestul unui cioc de pasăre.

— *Vorbesc eu,* i-o trânteşte Jen furioasă.

Brett o face să se simtă prost. Ştiu cum e să-i povesteşti lui Brett despre ceva la care te-ai gândit şi ai muncit foarte mult, pentru ca Marea Putoare să te facă apoi să te simţi ca o idioată că te-ai străduit atât de mult.

— *Îţi spun asta din două motive,* continuă Jen. *Unul, fiindcă nu mai am de gând să-ţi permit să-mi dai ordine şi doi, pentru că mă gândesc că ai putea să-mi asculţi sfatul. Pregăteşte-ţi declaraţia. Fii gata să faci faţă megascandalului, când toată lumea va afla că te-ai culcat cu Vince.*

Urmează o tăcere grea. Brett s-a oprit din ceea ce făcea în bucătărie.

— *Vince e-n leguulăăă,* cască Lauren.

— *Sora ta mi-a spus,* zice Jen, probabil drept reacţie la mutra uimită a lui Brett. *E nasol, Brett. Nu numai ce-ai făcut şi cât ai minţit, dar până şi propria ta soră s-a săturat de tine şi te toarnă peste tot. Când se termină toate astea, o să rămâi singură. Crezi că Jesse o să te apere după asta? Sunt convinsă că Yvette n-o s-o facă. Ştii, poate că nu m-a plăcut întotdeauna, dar mă va iubi întotdeauna. Dar asta nu este valabil şi în cazul fetei pe care a cunoscut-o acum trei ani.*

Yvette. Pff. De ce a trebuit să aducă vorba despre ea? Yvette era pentru Brett ca o a doua şansă. O făcea să se simtă demnă de dragostea unei mame. Din tot ce ar fi putut să piardă, în cazul în care s-ar fi aflat adevărul, pierderea lui Yvette ar fi fost cea mai gravă.

Brett scoate un sunet disprețuitor, care nu reuşeşte să mascheze panica

totală care a cuprins-o.

— Spune-mi, ai discutat cu echipa ta de PR și cum să pregătești o declarație despre anul în care ți-ai tras-o cu Vince?

Jen și Vince? strig eu, la prima ascultare.

Jen și Vince? la a doua.

Jen și Vince? La a treia, mi-am adus aminte de Brett, care a încercat să stea de vorbă cu mine, în Maroc, înainte să o pornim în excursia pe munte. Ceva despre Jen. Am flituit-o. Nu. Nu doar că am flituit-o. Am țipat la ea că nu mai vreau să aud nimic de rău despre Jen. Mă săturasem să simt că nu mă sprijină și totodată că îmi sabotează prietenia cu cineva. Ar fi fost lucrurile altfel dacă aș fi știut?

Aș fi vrut să fie altfel?

— Vince nu este soțul prietenei mele celei mai bune, spune Jen, rece ca un sloi, de parcă ar fi fost pregătită ca Brett să pună în discuție această aventură. *Ea a fost* prietena ta *cea mai bună. S-a purtat frumos cu tine. Te iubea. Iar tu ai făcut rahatul praf. Gândește-te la asta, Brett. Femeile te vor urî când vor afla toate astea.*

Urmează o pauză. Brett pare să se gândească. Apoi râde disprețuitoare.

— A fost primul tău iubit, Greenberg? Așa-i că ÎNCĂ scrii în jurnalul tău doamna Jen DeMarco? Știi că i-am dat papucii, nu? Știi că a încercat să mă convingă și după ce m-am logodit? Este aaaaabsolut obsedat de mine. Asta te uciiiide, probabil. Ți-ai făcut o mică renovare, cu țâțe noi și păr lung, și-ai crezut că te poți strecura ca să-ți câștigi înapoi bărbatul?

Brett oftează teatral.

— Dumnezeule, uită-te la fața ta! Chiar ai crezut asta. Ai crezut. Ai crezut că îi vei arăta lui Vince ce-a pierdut, iar el, în schimb, nu avea ochi decât pentru curul meu gras. Asta n-ai înțeles tu niciodată. De fapt, cred că ai înțeles și tocmai de aceea mă urăști. Nimeni nu te place, Greenberg. Ești plicticoasă. Să fii zveltă este unicul tău job și unica preocupare. Este tot ce poți oferi cuiva, pentru că nu ai nicio *charismă,* niciun *sex-appeal,* nu *ai vână în tine. Firește că Vince și-ar trage-o mai degrabă cu mine decât cu un sac stingher de oase, îmbrăcat în rochii Ulla Johnson, firește că mama ta ar prefera ca eu să fiu fiica ei. Ooo, ai de gând să plângi? Știi, de fapt, nu te-am văzut niciodată plângând. Plângi cumva cu lacrimi verzi, gen, smoothie din varză kale?*

Mi-am ținut respirația, când am ascultat prima dată, fiindcă eram sigură că atunci avea să se întâmple. Aș fi înțeles, la un anumit nivel, dacă Jen ar fi reacționat la o asemenea eviscerare. Atâta răutate! Era atât de crud. Atât de adevărat. Dar, cumva, situația s-a înrăutățit și mai mult.

Pentru că, din câte auzeam eu, Jen a plecat. Nu a mărșat. Brett nu a primit

reacţia pe care o aştepta.

— *Jen,* şuieră Brett, încercând să o oprească. *Jen. Opreşte-te. Jen!*

Se aud apoi paşi repezi pe gresie, podeaua aia periculos de tare, apoi se aude Jen mârâind. Brett s-a dus după ea. *Brett* a început.

Lauren sforăie uşor, în vreme ce Jen şi Brett se înfruntă pe podea, icnind, gâfâind şi înjurând pe înfundate. Au şi motiv să nu ridice vocea: nu vor să fie oprite.

Bufnitura îmi aminteşte de nucile de cocos pe care eu şi Brett le ridicam deasupra capului şi le izbeam de mijlocul drumului, pe timp de vară. Ştiu că este capul lui Brett cel care a produs zgomotul, fiindcă geamătul care se aude după aceea nu seamănă cu niciun sunet omenesc pe care să-l mai fi auzit vreodată – iar eu am la activ o naştere. Parcă ar spune *Ohhh,* în semn de recunoaştere, de uluire şi teamă. *Ohhh,* deci aşa e când mori. Cauza morţii lui Brett a fost un hematom acut subdural, un cheag de sânge sub stratul interior al durei. Patologul a identificat două contuzii în partea din spate a capului, cauzate de două lovituri separate, dintre care doar una a fost fatală. Dar din cauză că succesiunea acestora a fost atât de rapidă, nu a putut stabili ordinea lor. Ascultând înregistrarea, sunt sigură că a fost prima.

Jen ar fi putut să susţină că fusese în legitimă apărare, sau chiar că a fost un accident, până în acel moment. Ar fi putut striga după ajutor şi poate Brett ar fi putut fi salvată. Dar apoi, o a doua bufnitură. Şi s-a terminat.

O vreme, gâfâitul agitat al lui Jen alternează cu sforăitul lui Lauren. Brett nu se aude. A murit repede. Mai întâi a încercat s-o târască singură. Se auzea şi pe înregistrare. Dar era absolut imposibil ca zâna florilor din show să fie în stare să scape de trupul generos al surorii mele fără niciun ajutor. O *femeie n-ar fi fost în stare de aşa ceva de una singură,* spusese ofiţerul, dar două femei ar fi fost.

— *Lauren.*

Vocea lui Jen este un şuierat înfundat.

— *Lauren! Scoală-te!*

Continuă aşa vreun minut.

— *Opreşte-te,* geme Lauren într-un final.

— *Nu, Lauren, trezeşte-te!*

— *Nu, hei, stai! Ce faci?*

Mi-o imaginez pe Jen trăgând-o pe Lauren jos de pe canapea.

— *Ajută-mă,* se răsteşte Jen la ea.

— *Asta-i Brett?*

— *Ia-o de picioare.*

Lauren râde.

— *Brett e BEATĂ. Brett, scoală-te!*

— *Apuc-o. Așa. Mergi, nu te opri.*

— *Asta-i Brett?*

— *Nu te opri.*

Se aude scârțâitul unei uși care se deschide. Întrerupătorul de la lumină.

— *Au,* se plânge Lauren, apoi se aude un bufnet care-mi face rău, apoi un altul.

Picioarele lui Brett lăsate să cadă pe podeaua de beton a garajului.

— *Apucă-i din nou picioarele.*

— *Asta-i Brett?*

O lumină se stinge.

— *Stai aici,* îi spune Jen lui Lauren. *Mă duc să-mi iau cheile. Nu te mișca.*

Lauren reușește să stea liniștită până când Jen se întoarce și deschide portbagajul mașinii. Acum înțeleg de ce erau amândouă atât de hotărâte să ia mașina mea. Înțeleg de ce Lauren părea să nu înțeleagă ce se întâmpla. A rămas probabil doar cu urme de amintiri sau poate cu niciuna, despre cum au îndesat în portbagaj trupul mort al surorii mele. Ce-ar fi făcut Jen cu ea dacă Stephanie n-ar fi făcut ce a făcut, dacă n-ar fi avut norocul ăla oribil. Nu vreau să mă gândesc prea mult la asta.

— *OK, ridic-o. Așa. Dă-i drumul. Poți să-i dai drumul, Lauren.*

Portbagajul e probabil închis, deși n-a scos niciun zgomot. Acum se întorc în bucătărie.

— *Ajută-mă,* spune Jen din nou.

— *Ce-i asta?*

— *Ajută-mă să curăț.*

— *Dar ce este?*

— *Este supă de roșii.*

— *Supă?! strigă Lauren.*

— *Șșșș!*

— *Dar de ce e supă pe podea?*

— *Pentru că ai vărsat-o.*

— *Jen, îmi pare rău.*

— *Nu-i nimic, ajută-mă doar să curăț. Nu! Nu mânca! E scârbos. Lauren. Nu!*

Jen icnește sau poate că eu.

— *Mi-e foame.*

— *Îți fac pizza după asta.*

— *Arăt ca mediumul din Long Island*[103]?

---

[103] *The Long Island Medium* – reality show axat pe fenomene paranormale. Vedeta emisiunii are o coafură specifică, foarte voluminoasă (N.r.).

— *Arăţi bine. Continuă să cureţi.*

În următoarea jumătate de oră cele două trudesc fără să spună o vorbă, curăţând sângele surorii mele.

— *E bine, Lauren? Nu, Lauren, nu pe canapeaua albă. Lasă-mă să-ţi scot ăştia.*

— *Lasă-mă-n pace,* bolboroseşte Lauren.

— *Lasă-mă să…*

— *În pace…*

— *…scot blugii ăştia, până nu…*

— *Vrei să faci sex cu mine?*

— *Treci pe canapea, căţea beţivă!*

— *Am făcut pipi pe mine?*

— *Da,* suspină Jen, uşurată, dându-şi seama că asta era singura soluţie de-a o convinge pe Lauren să coopereze.

— *Nu plânge, Jen.*

Aud fermoarul blugilor lui Lauren, foşnetul materialului peste piele.

— *Gata,* spune Lauren, făcând probabil mişcarea care i se ceruse, fiindcă, după câteva clipe, paşii lui Jen se aud tot mai slab.

Lauren începe să sforăie.

* * *

Alegerea corectă nu este întotdeauna cea pe care ai vrea s-o faci. Am învăţat asta de la Layla. Când am luat hotărârea să păstrez sarcina, mi s-a făcut rău la gândul că existenţa mea atât de tânără avea să se schimbe atât de repede şi atât de mult. Dar şi mai rău m-am simţit la gândul că va trebui să mă dau jos din maşină şi să urmăresc pe podea indicatoarele către serviciile de sănătate a reproducerii. L-am rugat pe tatăl meu să-mi facă de două ori programarea, doar ca să fiu sigură.

Acum trebuie să fac mai multe alegeri, şi niciuna nu mă face să mă simt bine, însă unele mă fac să mă simt mult mai rău. Pot să mă duc la poliţie. Pot să mă duc la Jesse. Pot să nu fac nimic. Pot să mă duc la Jen. Jen, *prietena mea.* Dar ştiam ce aş fi făcut când am auzit pentru prima oară geamătul surorii mele – un sunet care n-are nimic de-a face cu felul în care aş vrea să mi-o amintesc.

Pun playerul MP3 al lui Marc în sertarul noptierei moderniste pe care Brett plătise mult prea mult la talciocul din Brooklyn. E vremea s-o iau pe Layla de la şcoală.

Nu trebuie să mă uit la un ceas sau la telefon ca să ştiu asta. O aud pe *Ellen* salutându-şi audienţa, prin peretele subţire care mă desparte de vecina mea. M-am săturat să împart lucruri cu alţii. Împart patul cu Layla şi sertarul cu hainele lui Brett. Arch le-a împachetat foarte ordonat în saci de

plastic şi le-a lăsat portarului nostru, acum câteva săptămâni. Apartamentul nostru are un dulap micuţ, chiar lângă intrare, deja plin ochi. Auzeam cuvinte de genul *portar* sau *blocuri de lux* – aşa cum este clasificată clădirea mea pe Streeteasy – şi îmi imaginam apartamentul lui Charlotte York[104], dar realitatea este mult mai puţin spectaculoasă. Acesta era fostul apartament al lui Brett, a cărui chirie am preluat-o când s-a mutat cu Arch.

Era potrivit pentru o tânără nemăritată, dar deloc practic, pe termen lung, pentru o mamă şi fiica ei adolescentă. Weekendul trecut am căutat un apartament cu două dormitoare, potrivit bugetului meu. Cinci mii cinci sute pe lună, într-o zonă cu şcoli proaste. Dormitoare fără ferestre. Fără aragaz în bucătărie. Nu o dată mi-au venit în cap vorbele lui Stephanie: *Patruzeci şi unu de dolari şi şaizeci şi cinci de cenţi pe zi.*

Am făcut apoi nişte cercetări. Nu pe piaţa imobiliară din Manhattan.

Vreau să rămân în acest cartier. Vreau ca Layla să meargă mai departe la şcoala la care e înscrisă, cea cu vederea „splendidă" spre râul Hudson, cea care avea profesori evaluaţi cu A+ şi A- la capitolul diversitate. Vreau să rămân vicepreşedinta unei companii pe care am înfiinţat-o şi de care sunt mândră. Vreau să primesc scrisori de la femei Imazighen care îmi povestesc că sunt primele din sat care merg la liceu, datorită lui SPOKE, fapt care tocmai începe să se întâmple. Vreau ca toată lumea să-şi aducă aminte de sora mea cu drag şi vreau să fiu plătită cum se cuvine pentru participarea la un show TV care a crescut cu 39 de procente audienţa postului Saluté. Nu vreau să fiu plătită pe sezon sau chiar pe episod. Vreau drepturi de autor.

Îmi găsesc telefonul. Am timp exact cât s-o sun, înainte să plec. Nu trebuie să fie o conversaţie lungă, şi mai bine s-o avem acum, cât sunt hotărâtă. Nu mai vreau să ascult înregistrarea aia vreodată.

Jesse mă caută adesea şi e de aşteptat ca eu să fiu disponibilă oricând şi oriunde. Intră căsuţa vocală. Trag adânc aer în piept când se aude bipul. Inima îmi bate încet şi zgomotos. „Bună, sunt Kelly şi te sun din mai multe motive". Fir-ar să fie. Vorbesc prea repede. Şi sun dintr-un singur motiv. Unul singur. Mai trag o dată aer în piept. „E important şi aş vrea să stabilim o întâlnire ca să discutăm. Cel mai bine pentru mine ar fi dimineţile, după opt. Sună-mă te rog când poţi. Mulţam, pa". Telefonul îmi scapă din mână înainte să închid, iar finalul de mesaj se îmbogăţeşte cu o înjurătură rostită printre dinţi. Prin perete se aud aplauzele publicului lui *Ellen,* în timp ce aceasta îşi prezintă cel de-al doilea invitat. E momentul să plec.

* * *

Afară, sunt iritată să constat că e soare. Era înnorat dimineaţa, când am

[104] Personaj din serialul *Sex and the City* (N.r.).

mers cu Layla spre şcoală, şi nu m-am obosit să-mi iau ochelarii de soare, gândindu-mă că cerul va fi întunecat toată ziua. Apartamentul nostru nu primeşte prea multă lumină.

Mă decid să fac ochii mici şi să merg mai departe, fiindcă altfel aş mai pierde cinci sau zece minute cu intratul înapoi în casă şi luatul ochelarilor. La ora asta lifturile sunt pline, şi eu încerc întotdeauna să ajung înainte de sunetul clopoţelului. Când o privesc pe Layla ieşind pe uşa şcolii, înţeleg mai mult despre cum i-a mers în ziua aia şi despre existenţa ei decât mi-ar arăta ea vreodată.

Ajung în opt minute, în loc de zece, şi mă opresc la colţul dinspre nord-est al clădirii, ştiind că Layla iese pe uşa dinspre sud şi că nu voi fi în raza ei vizuală.

Nu le recunosc pe cele două fete care o încadrează, în timp ce ea coboară scările şi ajunge pe trotuar. Şi, apoi, nu o recunosc pe Layla. Şi în New Jersey obişnuiam să vin mai devreme la şcoală. De cele mai multe ori ieşea singură sau cu prietena ei, Liz, deşi tot mai rar, de când Liz se înscrisese în echipa de fotbal la juniori. Brett vorbea mereu despre cât de mult o iubeşte toată lumea pe Layla, dar nu a văzut-o niciodată la ieşirea din şcoală, o şcoală care nu depăşea calificativul C- la capitolul diversitate. Nu vedea niciodată ce vedeam eu, şi anume că nimeni nu avea o problemă cu Layla, dar nici nu ieşea nimeni din grup ca să se împrietenească cu ea.

New York-ul i-a prins bine Laylei. Încrederea în sine i-a înflorit. Nu îşi mai stoarce coşurile de pe faţă cu atâta înverşunare. Arareori este încadrată de acelaşi grup de fete, o dovadă nu numai de popularitate, ci şi una care demonstrează spiritul ei generos. Au fost atâtea invitaţii pentru Layla ca să stea peste noapte la prietenele ei, au fost atâtea invitaţii pentru mine – de a mă alătura clubului de cărţi al mamelor, clubului de vin al mamelor, clubului de bătut câmpii al mamelor –, încât am început să le refuz, ceea ce, firesc, nu-i face pe toţi cei din jur decât să ne invite şi mai des. Dacă ar afla cineva vreodată adevărul despre sora mea, am fi dispreţuite cu aceeaşi intensitate cu care suntem acum iubite. N-am putea supravieţui. Mersul la poliţie nu a fost niciodată cu adevărat o opţiune.

Layla le spune ceva prietenelor ei, care încep să râdă. Îşi ridică privirea şi, când mă vede, se hotărăşte să nu mai zâmbească. E OK. Majoritatea adolescenţilor nu le mai zâmbesc părinţilor pentru o vreme. Atât timp cât ştiu că e fericită măcar o parte din zi, nu mă mai simt atât de rău. Nu am luat decizia corectă, doar pe cea mai bună.

virtual-project.eu

violin